

காஷ்மீர்

100°C

அரசியல் – ஆயுத வரலாறு

பா. ராகவன்

காஷ்மீர் பிரச்சனையை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள
இதைவிட எளிய புத்தகம் தமிழில் வேறில்லை.

காஷ்மீர்
அரசியல் - ஆயுத வரலாறு

பா. ராகவன்

அன்புடன்
நண்பர் உமாசம்பத்துக்கு

முதல் காட்சி

அறுபதாயிரம் குதிரைகள் அணிவகுத்திருந்தன. எனில் அறுபதாயிரம் வீரர்கள். அவர்களிடம் வாள்கள் இருந்தன. கூரிய வேல்களின் நுனியில் விஷம் தடவி வைத்திருந்தார்கள். பற்றவைக்கத் தயாராகத் தீப்பந்தங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொருவர் தோளிலும் கிடந்த தோல் பையில் பிய்த்துத் தின்ன ரொட்டிகளும் நெஞ்சு நனைக்கக் குடிநீரும் அளந்து தரப்பட்ட உலர் பழங்களும் இருந்தன. பல மாதங்கள் பயணம் செய்து அவர்கள் அங்கே வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். ஸோஜி கணவாய் என்று அந்த இடத்துக்குப் பெயர். (ஸோஜி லா என்பது இன்றைய பெயர்.)

கடல் மட்டத்திலிருந்து 11,575 அடி உயரம். லடாக்கையும் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கையும் இணைக்கும் மிக நீண்ட மலைப்பாதையில் சோனா மார்க்குக்கு ஒன்பது கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிற கணவாய். இணைக்கிற பாதையெல்லாம் இன்று போடப்பட்டவை. அந்த அறுபதாயிரம் குதிரை வீரர்கள் ஸோஜியில் வந்து குவிந்த நாளில் பாதை என்று அங்கே ஏதும் கிடையாது. எடுத்து வைக்கும் அடி சரியாக இருந்தால் சரி. இல்லாதுபோனால் மரணத்தின் பாதைதான்.

குளிரின் பல பரிமாணங்களை ஸோஜியில் அனுபவிக்க முடியும். வருடும் குளிர். உதறும் குளிர். நடுங்கும் குளிர். ஊசிக் குளிர். தீக்குளிர். உயிரை உருவித் தனியே எடுத்து வைக்கும் குளிர். பரம்பொருள் மாதிரி குளிர் மட்டுமே பரவியிருக்கும் பிரதேசம். கண்ணுக்கெட்டும் தொலைவெல்லாம் வெண்பனிக் குவியல்கள். வெண்மை போர்த்திய பெருமலைகள். தடார் தடாரென்று காலுக்குக் கீழே பூமி நழுவி, உருகிச் செல்லும் இயற்கையின் வினோத விளையாட்டுக்கு இரையாகாதிருப்பது அதிர்ஷ்டத்தைச் சார்ந்தது. மருந்துக்கும் பசுமை கிடையாது. எனவே அங்கே வாழ்வோரும் கிடையாது.

ஆனால் அந்த வீரர்களுக்கு அதெல்லாம் பொருட்டில்லை. அவர்கள் பசித்திருந்தார்கள். ஒரு பெரும் வேட்டைக்காக வந்திருந்தவர்கள் அவர்கள். காஷ்மீர் வேட்டை. சுல்தானுக்கு நிலம். கஜானாவுக்கு வளம். தங்களுக்குக் கிடைப்பது சில கொலை, கொள்ளைகளுக்கான வாய்ப்பு. ஆண்கள் யாரையும் விடாதீர்கள் என்று துலூச்சா (Dulucha) சொல்லியிருந்தான்.

பெண்கள்?

சிரித்தான். சிரித்தார்கள்.

துலூச்சா, செங்கிஸ் கானின் தார்டார் (Tartar) வம்சத்தில் வந்தவன். பூமியின் நீள அகலங்களை யுத்தங்களின்மூலம் அளந்து பார்ப்பது அவன் குலத்தொழில். நாடு பிடித்தலைக் காட்டிலும் இடைவிடாது யுத்தங்களை நடத்திக்கொண்டிருப்பதில் விருப்பம் கொண்டவன். அவன் அறியாத அமைதி, காஷ்மீரம் முழுதும் பரவியிருந்த பதினான்காம் நூற்றாண்டின்

முற்பகுதி அது. சரியாகச் சொன்னால் கி.பி. 1320.

காஷ்மீரத்தில் அப்போது சைவம் தழைத்துக்கொண்டிருந்தது. காஷ்மீர் சைவ சமயத்துக்கு 'ப்ரத்யபீஜனா' (Pratyabhijna) என்று பெயர். சிவனை மையமாக வைத்து, சிவனைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை என்று அடித்துச் சொன்ன சைவம். பல்வேறு சாதி ஹிந்துக்கள் வசிக்கும் பிரதேசமானாலும், பெரும்பான்மை காஷ்மீர் மக்களின் ஒரே கடவுளாக சிவபெருமான் இருந்தார். பிராமணர்கள் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாக இருந்தார்கள். வேத காலத்தில் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் வசித்துவந்தவர்களின் தலைமுறை, இடம்பெயர்ந்து காஷ்மீரத்துக்கு வந்து வசிக்கத் தொடங்கியதான நம்பிக்கை, இமயத்தின் பனி அளவுக்கு அங்கே நிரந்தரத் தன்மை பெற்றிருந்தது. அவர்கள் பிரம்மனின் வழி வந்தவர்கள். வேதமறிந்தவர்கள். கல்வியில் சிறந்தவர்கள். 'பட்டாக்கள்' (Bhattas) என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். பிறகு பண்டிட் டுகள் என்று வழங்கப்பட்டார்கள்.

இஸ்லாம் வருவதற்கு முன்னால் பிராமணர்கள் மட்டுமே காஷ்மீரில் பண்டிட் டுகள் எனப்பட்டார்கள். இஸ்லாத்துக்குப் பிறகு இஸ்லாமியர் அல்லாதோர் அனைவரும் பண்டிட் ஆனார்கள். காஷ்மீர் சரித்திரத்தில் அவர்களுக்கு மிக முக்கிய இடமுண்டு. பள்ளத்தாக்கின் கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்திலும் அவர்களது பங்களிப்பு கணிசமானது. ஐயாயிரம் வருடப் பாரம்பரியம் என்பது எளிய விஷயமல்ல.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அசோகன் ஆப்கனிஸ்தானுக்கு அனுப்பிய புவத்தத் துறவிகள் காஷ்மீரத்துக்கு வந்து முகாம் அமைத்ததில் ஆரம்பித்தது. பண்டிட் டுகளின் புவத்தத்துக்கு எதிரான துவந்த யுத்தம். முன்னதாக அங்கே நாக வழிபாடும் கணிசமானவர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. சிவனுக்கு எதிராக எவன் என்று பண்டிட் டுகள் வரிந்துகட்டிக்கொண்டு வேலை பார்த்த காலக்கட்டம் அது.

ஆனால் அதிகாரபீடங்கள் அப்போது அசோகர், கனிஷ்கர் போன்ற புவத்த ஆதரவு மன்னர்கள் வசமிருந்ததால், காஷ்மீரத்து ஹிந்துக்களால் வெறுமனே போராட மட்டுமே முடிந்தது. புவத்த மடாலயங்களும் விஹாரங்களும் நிறையத் தோன்ற ஆரம்பித்தன. கனிஷ்கர் இரண்டு புவத்த ஞானிகளை காஷ்மீருக்கு அனுப்பிவைத்தார். அசுவகோஷ், வசுமித்ர என்று பேர் அவர்களுக்கு. அவர்களோடு சுமார் ஐநூறு புவத்தத் துறவிகள் துணைக்கண்டம் முழுவதிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு காஷ்மீருக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். தவிரவும் மாபெரும் புவத்த ஞானியெனக் கருதப்படும் நாகார்ஜூனர் காஷ்மீரத்தில்தான் அப்போது வசித்துவந்தார்.

இவர்கள் கணிசமான மக்களை புவத்த சமயத்தின் பக்கம் திருப்பினார்கள். பிரசாரம், எதிர் பிரசாரம் என்று ஹிந்துக்களுக்கும் புவத்தர்களுக்குமான இழுபறி, கலாசாரத் தளத்தில் வெகு தீவிரமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. தம் இருப்பை உறுதி செய்ய ஹிந்துக்கள் - குறிப்பாகப் பண்டிட் டுகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் மிக முக்கியமானவை. மத பீடங்களை - இன்றைய உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு நிகரான அதிகார பீடமாக - அன்று நிலை நிறுத்துவதற்காக அவர்கள்

மேற்கொண்ட சில முயற்சிகள் காஷ்மீர் சரித்திரத்தின் கிறிஸ்துவுக்குப் பிறகான தொடக்க நூற்றாண்டுகளின் பக்கங்களை மிகவும் விறுவிறுப்பாக்குபவை. பெரும்பான்மை மக்கள் ஹிந்துக்களாக அப்போது இருந்தபடியால் பண்டிட் டுகளின் கையே பள்ளத்தாக்கில் மேலோங்கியிருந்தது என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். கல்வி, நிர்வாகம், பொதுப்பணித் துறைகளில் பண்டிட் டுகளின் இடமும் இருப்பும் அபாரமாக உறுதி செய்யப்பட்டிருந்தது. தவிரவும் அவர்களிடம் ஏராளமாக நிலங்கள் இருந்தன. விவசாயத்தில், வர்த்தகத்தில் கொழித்தார்கள்.

பலத்த ஆட்சியாளர்களுக்குக் காலப்போக்கில் அதுதான் பெரும் பிரச்சனையாகத் தெரிந்தது. என்ன செய்து இந்தப் பண்டிட் டுகளை மட்டம் தட்டலாம்? என்ன செய்து இவர்களுடைய செல்வாக்கைக் குறைக்கலாம்? என்ன செய்து இவர்களை ஓரம் கட்டலாம்? என்ன செய்து இவர்களைப் பதற்றமுறச் செய்யலாம்? என்ன செய்தால் இவர்கள் அடங்குவார்கள்?

முஸ்லிம்களுக்கு இடம் கொடுக்கலாம். யோசித்தது சுகதேவா என்னும் மன்னன். கி.பி. 1301 முதல் 1320வரை ஆட்சியில் இருந்தவன்.

காஷ்மீர் தேசம் என்பது அப்போது மேற்கே ஆப்கனிஸ்தான் வரை பரவியிருந்தது. ஆப்கனிஸ்தான், மத்திய ஆசியாவைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது. எனவே இஸ்லாம் பரவி வேரோடியிருந்தது. சுகதேவா, அங்கிருந்து சில முஸ்லிம் அறிஞர்களை காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்குக்கு வரவழைக்க முடிவு செய்தான்.

புல்புல் ஷா அங்கிருந்து வந்தார். ஸ்வாட் பகுதியிலிருந்து ஷா மிர் என்ற ஒருவர் வந்தார். திபெத்தில் இருந்து ரின்ச்சனா என்றொருவர். இவர் பலத்தத்தில் இருந்து மதம் மாறியவர். யாத்ரீ கர்களும் அறிஞர்களுமான இவர்களுடன் வந்த குழுக்களில் எத்தனை பேர் இருந்தார்கள் என்று சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் மன்னன் இவர்களுக்குத் தலா ஒரு கிராமத்தைக் கொடுத்து, குடிபடைகளுடன் குடித்தனம் நடத்த வழி செய்து வைத்தான்.

இந்த மூன்று பேர் மூலமாகத்தான் காஷ்மீருக்குள் இஸ்லாம் நுழைந்தது. இஸ்லாம் நுழைந்தது என்பது தெரிந்தவுடனே இஸ்லாமிய மன்னர்கள் படை திரட்டத் தொடங்கினார்கள். துலாச்சா முந்திக்கொண்டான். ஸோஜி கணவாய் வரை அவன் முன்னேறி வந்திருக்கும் விஷயம் அந்தக் கணம் வரை சுகதேவாவுக்குத் தெரியாது.

தெரிந்தபோது மன்னன் ரொம்ப வருத்தப்பட்டான். அட்டா, இதென்ன புதுப் பிரச்சனை? கொசுவை அழிக்கக் கோடரியல்லவா வாங்கிவிட்டோம்? என்ன செய்து தப்பிப்பது?

துலாச்சாவைப் போரில் சந்திப்பது என்பதை சுகதேவால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அறுபதாயிரம் வீரர்கள். அத்தனை பேரும் குதிரை வீரர்கள். சுகதேவின் படையில் அறுநூறு குதிரைகள் அன்றைக்கு இருந்திருந்தால் பெரிய விஷயம். தவிரவும் யுத்தமென்று அவன் களம் கண்டவை பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. உட்கார்ந்த இடத்தில் ஆணையிட்டு வாழ்ந்து பழகிவிட்ட மன்னன். எனவே, சமாதானத்துக்கான வழியுண்டா என்று பார்க்க நினைத்தான்.

சுல்தான் துலுச்சா, உனக்கு என்ன வேண்டும்? மொத்தமாக எவ்வளவு? கப்பமாக எவ்வளவு? பொன்னாக எவ்வளவு? பொருளாக எவ்வளவு? என்னால் என்ன முடியும் என்று யோசிக்காதே. எதுவும் முடியும். ஆனால் போர் வேண்டாம். அவலங்கள் வேண்டாம். அழிவுகள் வேண்டாம். இது அழகிய தேசம். அமைதியான தேசம். கெடுக்காதே. குட்டிச்சுவராக்காதே.

சுகதேவா பரபரவென்று யோசித்தான். அரசாங்கம் உடனடியாகத் தரக்கூடிய பொன்னையும் பொருளையும் கணக்கிட்டான். போதாது என்று தோன்றியது. உடனே பண்டிட்டுகள் மீது மிகக் கடுமையான, ஏராளமான வரிகளை விதித்தான். சம்பாதிக்கிறீர்கள் அல்லவா? கொடுத்துத் தொலையுங்கள்.

பண்டிட்டுகள் அதிர்ந்து போனார்கள். ஓர் ஊரிலிருந்து இன்னோர் ஊருக்குப் போகக்கூடவா வரி? அடக்கடவுளே, இதென்ன அழிச்சாட்டியம்? ஆடு வளர்க்க வரி. விவசாயம் செய்ய வரி. வீடு கட்ட வரி. தண்ணீருக்கு வரி. அனைத்துக்கும் வரி. ஆனால் ஹிந்துக்களுக்கு மட்டும் வரி. பவுத்தர்களுக்கல்ல.

அவர்கள் எக்கேடு கெட்டும், துலுச்சா திருப்தியடைந்தானா, திரும்பிப் போக முடிவு செய்தானா என்று ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சுகதேவா.

ம்ஹும். துலுச்சா, திரும்பிப் போக வந்தவனில்லை. ஸோஜியிலிருந்து அவன் சுகதேவாவின் கோட்டையை நெருங்கி முற்றுகையிட மேற்கொண்டு இரண்டு மாதங்கள் ஆயின. ஆனால் முற்றுகை முற்றுகைதான். ஒன்று யுத்தமிட்டு செத்துப் போ. அல்லது வெறுமனே வெட்டுப்பட்டுச் செத்துப் போ.

சுகதேவா ஓடிப்போனான்.

.

ரணகளம் அப்போது ஆரம்பித்தது. துலுச்சாவின் வீரர்கள் காஷ்மீர் முழுதையும் தூறையாடினார்கள். கண்ணில் பட்ட அத்தனை ஆண்களையும் வெட்டி விழத்தினார்கள். வீடுகள், கோயில்கள், மடங்கள், கல்வி நிலையங்கள் அனைத்தையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள். பல பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டார்கள். சிலரை வெறுமனே சிறைப்பிடித்தார்கள். குழந்தைகளையும் பெண்களையும் பண்டிட்டுகளையும் அடிமைகளாக வண்டியேற்றிக்கொண்டார்கள்.

துலுச்சா, காஷ்மீரில் எட்டு மாத காலம் இருந்தான். எட்டு மாதமும் காஷ்மீர் நரகமாக இருந்தது. தினமும் எரித்தார்கள். தினமும் கொன்றார்கள். பிணங்களைப் புதைக்கவோ எரிக்கவோ வழியின்றி அப்படி அப்படியே மலைகளிலிருந்து வீசியெறிந்தார்கள். எங்கும் மீரண ஓலம். அழுகுரல். வயதானவர்கள், நோயாளிகள் என்னுகூட அவன் பார்க்கவில்லை. கண்ணில் படுவோரையெல்லாம் ஒன்று கொல்வது, அல்லது அடிமையாக்குவது.

அழுகிக் குவிந்த பிணங்களின் நடுவே இனியும் இருக்கவேண்டாமென்று முடிவு செய்து அவன் புறப்பட்டபோது அந்த ஐம்பதாயிரம் பண்டிட் அடிமைகளையும் அழைத்துக்கொண்டுதான் புறப்பட்டான். தேவஸர் கணவாயைக் கடக்கும்போது துரதிருஷ்டவசமாக அந்த ஐம்பதாயிரம்

பேரும் பசியாலும் நோயாலும் இயலாமையாலும் துடிதுடித்து,
நடக்கமுடியாமல் உருண்டு விழுந்து இறந்து போனார்கள்.

•

நவீன சரித்திரம் விவரிக்கும் காஷ்மீரிகளின் முதல் துயரமென்பது
இப்படியாகத் தொடங்குகிறது.

பாதை

1. நெல்லிக்காய்களை மூட்டை கட்டு
2. துரோகத்தின் சம்பளம்
3. பாட்டன் சொத்து
4. ஒரு புனிதப் போர்
5. புனிதம் தொலைத்த போர்
6. இணைப்பு
7. முதல் யுத்தம்
8. முன்னூற்று எழுபது
9. பெரும் பிழை
10. தேர்தல் அரசியல்
11. மூன்றாவது பங்காளி
12. இரண்டாவது யுத்தம்: பின்னணிகளும் பின்னணிக் கலைஞர்களும்
13. வெற்றியும் இழப்பும்
14. சுயாட்சி, கூட்டாட்சி, குழப்பங்களின் பேயாட்சி
15. மதம் தோற்கும் தருணம்
16. எது எங்கள் அடையாளம்?
17. இருவேறு இன்னல்கள்
18. ஒரு தேர்தல், ஒரு முடிவு
19. ஆயுத மதம்
20. ஒரு மாபெரும் துயரம்
21. தாயும் சேயும்
22. இன்னொரு யுத்தம்
23. மூன்று நியாயங்கள்
24. அந்தப் பக்கம்
25. இந்தப் பக்கம்
26. ஒரே வழி

காஷ்மீர்: கால வரிசை

காஷ்மீர் தீவிரவாத இயக்கங்கள்

உதவிய நூல்கள் - ஆதாரங்கள்
புகைப்படங்கள் - வரைபடங்கள்

1. நெல்லிக்காய்களை மூட்டை கட்டு

அவர்கள் மொத்தம் ஐநூற்று அறுபத்தைந்து பேர். மகாராஜாக்கள். வெறும் ராஜாக்கள். பாதுஷாக்கள். நவாபுகள். நிஜாம்கள். வாலிகள். சர்தார்கள்.

ஆசியாவின் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பு, அதுநாள் வரை பிரிட்டன் ஆட்சியின்கீழ் இருந்த பரப்பு, ஹிந்துஸ்தான் - பாகிஸ்தான் என்று இருவேறு தேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, சுதந்தரமாக இயங்கும் என்று சொல்லப்பட்டபோது, அந்த ஐநூற்று அறுபத்தைந்து பேருக்கும் இரண்டு வாய்ப்புகள் தரப்பட்டன.

இந்தியாவுடன் இணைந்துவிடுங்கள். அல்லது பாகிஸ்தானுடன்.

பிரிட்டன் ஆண்டுகொண்டிருந்த காலத்தில் சமஸ்தான் அமைப்பு செல்லுபடி ஆகக்கூடிய விஷயமாகத்தான் இருந்தது. கப்பம் கட்டினார்களோ, காலில் விழுந்தார்களோ, கைகுலுக்கிக் கொண்டார்களோ. ஐநூற்று அறுபத்தைந்து சமஸ்தானங்களும் சவுக்கியமாகத்தான் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. ராஜாக்களும் மகாராஜாக்களும் நவாபுகளும் மற்றவர்களும் மாதம் மும்மாரி பொழிகிறதா என்று கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். பொழிந்தால் மன்னர் அருள். பொழியாவிட்டால் பிரிட்டன் சூழ்ச்சி.

துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பான்மையான நிலப்பரப்பு பிரிட்டனின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டிலும், சிறுபான்மைப் பகுதிகள் இத்தகைய குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததால், சுதந்தரம் என்று வந்தபோது அவர்கள் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணையவேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமானது. புவியியல் காரணங்கள். பொருளாதாரக் காரணங்கள். மக்கள் விருப்பம். மற்றபிற காரணங்கள்.

ஐநூற்று அறுபத்தைந்து பேரில் மூன்று பேரைத் தவிர மற்ற யாருக்கும் எந்தச் சங்கடமும் இல்லை. ஆப்கனிஸ்தானைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்த வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் தொடங்கி, தெற்கே பாரதியாருக்கு பாரதி பட்டம் கொடுத்த எட்டயபுர சமஸ்தானம் வரை எங்கெல்லாம் குறுநிலங்கள் இருந்தனவோ, அனைத்தும் இந்தியாவுடனும் பாகிஸ்தானுடனும் தம் வசதி மற்றும் விருப்பப்படி இணைந்துவிட்டன.

கொஞ்சம் யோசித்தவர்கள் (போபால் சமஸ்தானம். ஹிந்து பெரும்பான்மை - முஸ்லிம் மன்னர்), கொஞ்சம் முரண்டுபிடித்தவர்கள் (திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானம். இங்கே ஹிந்து, முஸ்லிம் விவகாரம் கிடையாது. காங்கிரஸ் ஆட்சியமைப்பதை சமஸ்தானத்தின் திவான் சர் சி.பி. ராமசாமி ஐயர் கடுமையாக எதிர்த்துக்கொண்டிருந்தார்.) கொஞ்சம் தயங்கியவர்கள் (ஜோத்பூர் சமஸ்தானம். ஹிந்து பெரும்பான்மையினர், ஹிந்து மன்னர்தான். ஆனாலும் பாகிஸ்தான் எல்லையில் இருந்ததால், அந்தப் பக்கம் போனால் லாபம் அதிகம் என்று ஜோத்பூர் மன்னர் கருதினார்.

ஜின்னாவும் நிறைய ஆசைக் கனவுகளை விதைத்து அவரை இழுத்துக்கொண்டிருந்தார்.) கூட, தஞ்சமடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டார்கள். அல்லது வல்லப் பாய் படேல் மற்றும் அவருடைய திறமை மிக்க ஆட்சிப்பணி அதிகாரிகளால் புரியவைக்கப்பட்டார்கள்.

சுதந்தரத்துக்குப் பிறகு, இந்திய தேசியம் என்கிற உணர்வு முன்னிறுத்தப்பட்ட முதல் தருணம் அது. ஒன்றுபட்டுத்தானே சுதந்தரத்துக்குப் பாடுபட்டோம்? ஒன்றுபட்ட இந்தியாவைக் கட்டிக்காக்க ஒன்றாகவே இருந்து செயல்படுவோம்.

படேலும் அவரது அதிகாரிகளும் மக்களிடம் நேரடியாகப் பேசினார்கள். சமஸ்தான மன்னர்களுக்கு உட்காரவைத்துப் பாடமெடுத்தார்கள். பெரும்பாலான மன்னர்கள் சந்தோஷமாகவே ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்கியவர்கள், ஒப்புக்கொள்ள வைக்கப்பட்டார்கள். என்ன முயற்சி செய்தும் முரண்டு பிடித்தவர்கள் மூன்று பேர்.

உஸ்மான் அலி கான் பஹதூர் ஃபதே ஜங் (Osman Ali Khan Bahadur Fateh Jung) என்கிற ஹைதராபாத் நிஜாம். அவரது காலத்தில் (வாழ்நாள் : 1886 முதல் 1967 வரை. ஆட்சி புரிந்த காலம் 1911 முதல் 1948 வரை) உலகின் நம்பர் 1 பணக்காரராக அறியப்பட்டவர். 1937ம் வருடம் பிப்ரவரி 22ம் தேதியிட்ட டைம் பத்திரிகை, நிஜாமின் புகைப்படத்தைத் தனது அட்டையில் பிரசுரித்து இதை அறிவித்தது. சுமார் இரண்டு லட்சத்தி இருபத்தி மூவாயிரம் சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பளவு கொண்டதாக இருந்த ஹைதராபாத் சமஸ்தானத்தின் முடிசூடிய சக்கரவர்த்தி. அன்றைய தேதியில் துணைக்கண்டத்தின் மிகப்பெரிய சமஸ்தானம் அது.

ஹிந்துக்கள் மிகுதியாக வசித்துவந்த ஹைதராபாத்தின் முஸ்லிம் சக்கரவர்த்தி அவர்.

இரண்டாவது நபர், இன்றைய குஜராத் மாநிலத்துக்குள் ஒரு மாவட்டமாக வருகிற ஜானாகத்தின் நவாப் மஹாபத் கஞ்ஜி (Nawab Mahabat Khanji).

ஜானாகத்தும் ஹைதராபாத் மாதிரியேதான். ஹிந்துப் பெரும்பான்மை. முஸ்லிம் மன்னர். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கு இந்திய யூனியனுடனோ, பாகிஸ்தானுடனோ இணைய விருப்பமில்லை. சுதந்தரத்துக்குப் பிறகும் ஹைதராபாத் தனி சமஸ்தானமாகத் தொடரவேண்டும் என்பது அவரது எண்ணம். அது முடியவே முடியாது என்னும் பட்சத்தில் பாகிஸ்தானுடன் வேண்டுமானால் சேரலாம் என்று நினைத்தார்.

ஜானாகத் நவாபுக்கு மாற்றுக் கருத்தே இல்லை; பாகிஸ்தானுடன் இணைந்துவிடுவது. தமது முடிவு மக்களுக்கு உடன்பாடானதா என்பது பற்றியெல்லாம் அவர் சிந்திக்கவில்லை. செப்டெம்பர் 15, 1947 அன்றே ஜானாகத்தை பாகிஸ்தானுடன் இணைத்துவிட்டு, அதை அறிவிக்கவும் செய்தார்.

நடுவே ஒரு பெரிய கடல் பகுதிக்கு அப்பால் இருக்கிற பாகிஸ்தான்.

இந்த இரண்டு மன்னர்களின் விருப்பமும் செயல்பாடும் இந்திய அரசாங்கம்

விரும்பக்கூடியதாக இல்லை. ஜனாகத்தில் பிப்ரவரி 20, 1948 அன்று ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. மொத்த மக்கள் தொகையில் 1,90,870 பேர் இந்தியாவுடன் இணைய விருப்பம் தெரிவித்தார்கள். 91 பேர் மட்டும் பாகிஸ்தானை விரும்பினார்கள். ஆகவே இருபதாயிரம் பேர் கொண்ட ஒரு போலீஸ் படையைக் கொண்டுபோய் ஜனாகத்தில் நிறுத்திவிட்டு, இந்தியாவுடன் அந்த சமஸ்தானம் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

சும்மா இருக்குமா பாகிஸ்தான்? அத்துமீறல். ஆக்கிரமிப்பு. அராஜகம். எப்படி ஏற்பது? எகிறிக் குதித்தார்கள்.

சந்தேகமே இல்லை. அத்துமீறல்தான். ஆக்கிரமிப்புதான். அபகரிப்புதான். ஆனால் மக்கள் விருப்பம் என்கிற மறுக்கமுடியாத காரணம் அங்கே இருந்தது. கிட்டத்தட்ட நூறு சதவீத ஜனாகத் மக்களுமே இந்தியாவுடன் இணைவதை விரும்பிய சூழ்நிலையில், நவாபின் தனிப்பட்ட விருப்பத்தைப் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை என்று இந்தியா நினைத்தது. அதுவும் இந்திய போலீஸ் வருவதற்குள்ளாகவே பாகிஸ்தானுக்குத் தப்பிப் போய்விட்ட நவாப்.

.

ஹைதராபாத்தில் நிலைமை வேறாக இருந்தது. நிஜாம் இணைப்புக்குச் சம்மதிக்கவில்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க, சமஸ்தானம் முழுவதும் கலவரங்களும் கொலை, கொள்ளைகளும் தீவைப்புகளும் தினசரி நாலு காட்சிகள் அரங்கேறின. அலிகர் பல்கலைக் கழகத்தில் சட்டம் பயின்றவரும் தீவிர மதவாதியுமான காசிம் ரஸ்வி என்பவர் தலைமையில், ரஜாக்கர்கள் (Razakar) என்று அழைக்கப்பட்ட உள்ளூர் தீவிர முஸ்லிம் இளைஞர்கள் ரணகளம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஹிந்துக்களின் குடியிருப்புகள் திட்டமிட்டுத் தாக்கப்பட்டன. வர்த்தக மையங்கள் சூறையாடப்பட்டன. வீதியெங்கும் வாளேந்தி நடந்த அந்த முஸ்லிம் படையின் கோஷம் - ஹைதராபாத்தை இந்திய யூனியனுடன் இணைக்கக் கூடாது என்பதுதான்.

ஹைதராபாத் நிஜாமின் விருப்பமும் அதுவே. ஆகவே, அவர் ரஜாக்கர்களின் கலவரங்களை மக்கள் புரட்சியாக முன்னிறுத்த முயற்சி செய்தார். இந்தியாவுடன் ஹைதராபாத்தை இணைப்பதை மக்கள் விரும்பவில்லை என்று சொன்னார்.

மறுபுறம், ஆந்திரத்தின் வடக்குப் பகுதிகளில் கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதலின்பேரில் இன்னொரு விதமான கிளர்ச்சி உருவானது. நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் பண்ணையார்களைக் குறிவைத்து கம்யூனிஸ்டுகள் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்களிடமிருந்து நிலங்களைப் பறித்து, உள்ளூர் விவசாயிகளுக்குப் பிரித்து வழங்கிவிடுவது. இது, கிராமப்புற மக்களிடையே மாபெரும் மன எழுச்சியை உண்டாக்கியது. காங்கிரஸ் அல்ல; கம்யூனிஸ்டுகளே தங்களுக்குச் சரியான தலைமையைத் தர முடியும் என்று அவர்கள் நம்பத் தொடங்கினார்கள். பன்னெடுங்காலமாகப் பண்ணை அடிமைகளாக, முதலாளிகளால் சுரண்டப்பட்டு வந்த அந்த எளிய கிராமப்புற மக்களைக் கவர்வதில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்குப் பெரிய பிரச்னைகள் ஏதும் இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு பெருமுதலாளியின் பண்ணைக்கும் துப்பாக்கிகளுடன் நுழைவார்கள். பணிந்து வெளியேறிவிட்டால் சரி.

இல்லாவிட்டால் பலாத்காரம்.

இதன் இன்னொரு விளைவாக, கரீம் நகர், வாரங்கல் மாவட்டங்களில் கம்யூனிஸ்டுகள் பல கிராமங்கள் 'சுதந்தரம்' அடைந்துவிட்டதாகப் பிரகடனம் செய்து நிஜாமுக்குப் போட்டி அரசையே உருவாக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

உண்மையில் அது நிஜாமுக்கு விடப்பட்ட சவாலல்ல.

உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த இந்திய யூனியனுக்கான மிகப்பெரிய சவால் என்று படைலுக்குப் புரிந்தது.

பிரதமர் நேரு யோசித்தார். படைலுடன் கலந்து பேசினார். அவசரமாகக் கூட்டப்பட்ட அமைச்சரவையில் விஷயம் விவாதிக்கப்பட்டது. நிலைமை கைமீறுகிறது. ஹைதராபாத் பற்றி எரிகிறது. செய்ய வேண்டியது என்ன? செய்யக்கூடியது என்ன?

பேச்சுவார்த்தைகள் பலனளிக்காத நிலையில், வலுக்கட்டாயமாகத்தான் ஹைதராபாதை இணைக்கவேண்டும். காவல் துறை நடவடிக்கைதான் சரி.

'ஆப்பரேஷன் போலோ' என்று அந்தத் திட்டத்துக்குப் பெயரிடப்பட்டது.

.

செப்டெம்பர் 1948ல் அது நடந்தது.

நான்கே நாள் (செப்டெம்பர் 13ம் தேதி முதல் 17ம் தேதி வரை). முற்றுகை. நெருக்கடி. துப்பாக்கிச் சூடு. சமஸ்தானம் முழுவதும் விழுந்துவிட்டது. படைலுக்குப் பரம திருப்தி. காஷ்மீரைவிட ஹைதராபாத் இணைப்பு மிக முக்கியம் என்று சொன்னவர் அவர். இந்திய யூனியனுடன் ஹைதராபாத் சமஸ்தானம் இணையாவிட்டால், இந்தியாவின் வயிற்றில் ஒரு துண்டு விழுந்துவிடும் என்பது அவரது பிரசித்தி பெற்ற அறிக்கை வரி.

ஹைதராபாத்தை இந்தியாவுடன் இணைத்த கையோடு, நிஜாமுக்கும் மரியாதை செய்தார்கள். ஜனாகத் நிஜாம் மாதிரி ஹைதராபாத் நிஜாம் பாகிஸ்தானுக்குப் போய்விடவில்லை. அங்கேயேதான் இருந்தார்.

வருத்தம்தான். துக்கம் தான். 1724ம் ஆண்டிலிருந்து தொடர்ந்துகொண்டிருந்த நிஜாம் வம்சத்தின் கடைசி மன்னனாகத் தாம் ஆகிவிட்டோமே என்கிற வருத்தம். ஆனாலும் வேறு வழியில்லை. சுதந்தர இந்தியாவுக்கு வயிற்றுக்கோளாறு வந்துவிடக் கூடாது.

அவர்கள்தான் ஹைதராபாத்துக்கு உருதுவைக் கொண்டுவந்தவர்கள்.

அவர்கள்தான் பிரியானியையும் கொண்டுவந்தார்கள். நிஜாமின் அரண்மனையில் நூற்றுக்கணக்கான கலைப்பொருள்கள் உண்டு. இன்றுவரை வியப்புடடும் நினைவுச் சின்னங்கள்.

அவற்றுடன் ஒன்றாக நிஜாமும் ஆகிப்போனார். 1956வரை 'ராஜ் பிரமுக்' என்கிற கௌரவப் பதவியில் (சுல்தான் மாதிரி) நிஜாமை அமர்த்தியிருந்தார்கள். பிறகு நிர்வாக ரீதியில் மகாராஷ்டிரம், கர்நாடகம், ஆந்திர பிரதேசம் என்று சமஸ்தானம் துண்டுகளான போது அவர் அடையாளம் இழந்து போனார். 1967ல் நிஜாம் காலமானபோது, இறுதி ஊர்வலத்தில் திரண்ட மக்கள் கூட்டம், ஒரு காலத்தில் அவருக்கு இருந்த செல்வாக்கை நினைவுகூறும் விதமாக இருந்தது.

•
காஷ்மீரின் கதை இதில் எந்த ரகத்தையும் சேர்ந்ததல்ல. அது வேறு.
முற்றிலும் வேறு.

2. துரோகத்தின் சம்பளம்

ஐனாகத்தைப் போல, ஹைதராபாத்தைப் போல காஷ்மீர், சுதந்தர இந்தியாவின் நிலப்பரப்புக்கு நடுவே இருந்த பிரதேசமல்ல. இந்தியாவின் வடக்கு எல்லையில் இமயத்தின் மடியில் இருந்த தனி சமஸ்தானம். தவிரவும் அதன் எல்லைகள் இந்தியா - பாகிஸ்தான் என்ற இரு தேசங்களையும் தொட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அகண்ட இந்தியா, பிரிட்டனின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில், காஷ்மீர் சமஸ்தானம் பரம சுதந்தரமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் அப்போதைய மன்னர் ஹரி சிங், பெரும்பாலும் பம்பாயில் இருப்பார். காஷ்மீரைக் காட்டிலும் பம்பாயின் குதிரைப் பந்தய மைதானங்கள் அவரை மிகவும் கவர்ந்தவை. சுகவாசி. 1933ம் ஆண்டே ரஹ்மத் அலி என்கிற முஸ்லிம் லீக் தலைவர் பாகிஸ்தான் இயக்கத்தைத் தொடங்கி, பஞ்சாப், வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம், காஷ்மீர், சிந்து, பலூசிஸ்தான் ஆகிய ஐந்து மாகாணங்களை ஒருங்கிணைத்து பாகிஸ்தானை உருவாக்க வேண்டும் என்று சொன்னபோது ஹரிசிங் அதைக் கண்டுகொள்ளவேயில்லை. பின்னால் மார்ச் 1940ல் நடைபெற்ற முஸ்லிம் லீகின் லாகூர் மாநாட்டிலும் இதே கருத்து திரும்ப வலியுறுத்தப்பட்டது. அப்போதும் ஹரி சிங் ஒப்புக்கும் கருத்து சொன்னதில்லை.

அவரைப் பொருத்தவரை காஷ்மீர் அவருடைய பரம்பரைச் சொத்து. முஸ்லிம் லீகும் காங்கிரசும் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொண்டு போகட்டும். யாருக்கென்ன கவலை?

பரம்பரைச் சொத்தா? அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும். இது ஒரு கதை. சற்றே பெரிய கதை. குழப்பங்கள் மிகுந்த - அதே சமயம் அவை வெளியே தெரியாமல் மூடி வைக்கப்பட்ட புராதனமான ஒரு கதை. ஹரி சிங் இந்தக் கதையின் கடைசி அத்தியாய நாயகர். மிகப் பரிதாபகரமாகத் தம் கனவுகளைக் கைவிட்டு, காலத்தால் நிர்த்தாட்சண்யமாக நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு ராஜா.

ஆனால் அவரல்ல; அவரைவிட அவருடைய பரம்பரைச் சொத்து முக்கியம். அதன் கதை அதைவிட முக்கியம்.

.

புராண, இதிகாசக் கதைகளையெல்லாம் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தால், கிறிஸ்துவுக்குச் சுமார் இருநூற்று ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்து தொடங்குகிறது காஷ்மீரின் நம்பத் தகுந்த முடியாட்சி வரலாறு. ஊரெல்லாம் மரம் நட் அசோகர் அங்கேயும் சில ஆப்பிள் மரங்களை நட் ஆட்சி புரிந்திருக்கிறார். குஷான வம்சத்து மன்னர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். கனிஷ்கரைத் தெரியுமல்லவா? கி.பி. நாற்பதாம் ஆண்டு வாக்கில், மத்திய ஆசியாவில் இருந்தும், கிழக்காசிய நாடுகளில்

இருந்தும் பவுத்தத் துறவிகள் காஷ்மீருக்குச் சுற்றுப்பயணமாக வந்து தங்கி நிறைய நினைவுக் குறிப்புகளை விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இந்தியாவுக்கு வந்த சீனப் பயணிகளெல்லாம் கண்டிப்பாகத் தம் நூல்களில் ஓர் அத்தியாயமாவது காஷ்மீரைப் பற்றி எழுதாமல் போனதில்லை.

ஆதியில் அங்கே ஹிந்து மதம் தழைத்தது. பிறகு அசோகருடன் ஓட்டிக்கொண்டு பவுத்தம் வந்தது. பதினான்காம் நூற்றாண்டுப் படையெடுப்புகளின்மூலம் இஸ்லாம் நுழைந்தது. இஸ்லாத்தின் ஷியா, சுன்னி, சூஃபிப் பிரிவுகள் மூன்றும் காஷ்மீரில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. காலப்போக்கில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், ஒவ்வொரு மதம் அல்லது அதன் உட்பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் அதிகம் வசிக்கத் தொடங்கி, தத்தமது பிராந்தியத்தில் தங்களது மதங்களின் அடையாளங்களை அழுத்தமாக நிலைநாட்ட ஆரம்பித்தார்கள். உதாரணமாக, காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் வசிப்போர் பெருமளவு சுன்னி முஸ்லிம்கள். இதுவே இன்னும் வட மேற்கே நகர்ந்து கில்கிட், பால்டிஸ்தான் பகுதிக்குச் சென்றால் மருந்துக்கும் சுன்னி முஸ்லிம்களைப் பார்க்க இயலாது. அங்கே ஷியாக்கள் பெரும்பான்மையினர். கிழக்கில் திபெத் அருகே இருக்கும் லடாக் பக்கம் சென்றால் பவுத்தர்களைத்தான் காண முடியும். தெற்கே பஞ்சாப் எல்லையில் இருக்கும் ஜம்முவில் ஹிந்துக்களும் உண்டு, முஸ்லிம்களும் உண்டு.

பதினான்காம் நூற்றாண்டுப் படையெடுப்புகள், காஷ்மீர் ஹிந்துக்களையும் பவுத்தர்களையும் பந்தாடிப் போட்டிருந்தாலும் அடுத்து வந்த காலங்களில் அவர்கள் சற்று மூச்சுவிட்டுக் கொள்ள முடிந்திருக்கிறது.

குறிப்பாக, இஸ்லாத்தின் ஒரு பிரிவான சூஃபியிஸம் அங்கே வேரூன்றி வளர ஆரம்பித்தபோது, இந்தியாவில் வேறெங்குமே காண முடியாத அளவுக்கு ஹிந்து – முஸ்லிம் இணக்கம், காஷ்மீரில் ஆப்பிள் மற்றும் குங்குமப்பூவுடன் சேர்ந்து செழித்ததாக வருணிக்கிறார்கள் வரலாற்றாசிரியர்கள். ஹிந்து சன்னியாசிகள், ஞானிகள், ரிஷிகளின்பால் சூஃபி குருமார்களுக்கு மிகுந்த மரியாதை இருந்தது. காஷ்மீர் பண்டிட்களுக்கு சூஃபி மகான்களில் பலர் வழிகாட்டும் ஞானாசிரியர்களாக விளங்கியிருக்கிறார்கள்.

வலிந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட சகோதரத்துவ ஏற்பாடு இல்லை இது. இயல்பாக, மிக இயல்பாகத் துளிர் விட்ட நெருக்கம். அதனால்தான் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து பலகாலம் அங்கே முஸ்லிம் மன்னர்கள் ஆண்டு கொண்டிருந்தபோதும் ஹிந்துக்களும் பவுத்தர்களும் அது குறித்த கவலையோ, வருத்தமோ, விமரிசனமோ இல்லாமல் சந்தோஷமாக வாழ்முடிந்தது.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் (கி.பி. 1420 முதல் 1470 வரை) காஷ்மீரை ஆண்ட சுல்தான் ஜைனுல் ஆபிதீனின் மத நல்லிணக்க மனோபாவம் குறித்தும், ஹிந்துக்களை அவர் எத்தனை மதிப்பும் மரியாதையுமாக நடத்தினார் என்பதையும் காஷ்மீரின் சரித்திரம் பக்கம் பக்கமாகப் பேசுகிறது.

இன்னோரன்ன காரணங்களால் சரித்திரம் நெடுகப் பாலும் தேனும் மட்டும் தான் ஓடியதா என்றால், இல்லை. மேற்சொன்ன சுல்தான் ஜைனுல் ஆபிதீனின் தந்தை சிக்கந்தர் பட்ஷிகன் (Sikandar Butshikan) ஹிந்துக்கள்

விஷயத்தில் கூடுமானவரை கொடுங்கோலராகத்தான் இருந்திருக்கிறார். காஷ்மீர் சரித்திரத்திலேயே மிக மோசமான மன்னர் என்று வருணிக்கப்படுபவர் அவர்தான். ஆட்சியை இஸ்லாமிய மயப்படுத்தியது, ஹிந்துக்களின் வழிபாட்டு உரிமையில் தலையிட்டுத் தொல்லை கொடுத்தது, பவுத்த மதத் தலைவர்கள் பலரைச் சிறைப்பிடித்தது என்று தொடங்கி, வரி விதிப்புகள், ஆக்கிரமிப்புகள், அத்துமீறல்கள் என்று அனைத்திலும் முத்திரை பதித்திருக்கிறார்.

காஷ்மீரின் சரித்திரத்தைப் பேசும் மிகப் புராதனமான புத்தகமான ராஜ தரங்கினி, இன்னும்கூடப் பல மோசமான ஆட்சியாளர்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆனால் எந்தக் காலத்திலும் காஷ்மீரின் உள்விவகாரங்கள் காஷ்மீரைத் தாண்டித் தெற்கே வந்ததில்லை. மாறாக, தெற்கிலிருந்துதான் காஷ்மீருக்குப் பிரச்சனைகள் போயிருக்கின்றன.

.

தொடங்கிவைத்தவர் அக்பர். 1588ல் அக்பரின் படைகள் காஷ்மீரைக் குறிவைத்து டெல்லியில் இருந்து முன்னேறியதில் இருந்துதான் ஆரம்பிக்கிறது, காஷ்மீர் மீதான தெற்கின் காதல்.

எத்தனை அழகான பிரதேசம். பனியும் பரவசமும். பசுமையும் பண்பாடும். கண்ணுக்கு எட்டாத உயரங்களைக் குடைந்தபடி போய் விண்ணைத் தொடும் மலைகள். கையெட்டும் தொலைவுகளில் பழங்களும் மேகங்களும் பரம்பொருளும் கூட. ஆ, எத்தனை நதிகள்! அத்தனையும் ஜீவ நதிகள். அரிசி செழிக்கிறது. ஆப்பிள் சிரிக்கிறது. ஆடுகளும் மாடுகளும் திகட்டத் திகட்டப் புல் மேய்ந்து காமதேனுவாகச் சொரிந்துகொண்டே இருக்கின்றன. வெட்டவெளிகளில் கொட்டிக் கிடக்கிற வளமை. தவிரவும் அந்த அழகு! கொல்லும் அழகு!

அக்பரில் ஆரம்பித்து அடுத்துவந்த அத்தனை முகலாய மன்னர்களுக்குமே காஷ்மீர் என்பது ஒரு கதகதப்பான நினைவு. ஒரு போகப்பொருள்.

குஷானர்கள், ஆப்கானிய துரானிகள், டெல்லி மொகலாயர்கள் என்று பல கைமாறி வந்த காஷ்மீர், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சீக்கியர்களின் வசம் போனது.

பஞ்சாபின் நிகரற்ற மாவீரராக அறியப்பட்ட மகாராஜா ரஞ்சித் சிங்கின் தலைமையில் நிகழ்ந்த சீக்கியர்களின் எழுச்சி, துணைக்கண்டம் முழுவதும் அதிர்வலைகளை உருவாக்கி இருந்த நேரம். லாகூர் சமஸ்தானம் என்றுதான் அப்போதைய அவரது ஆட்சி எல்லைக்குட்பட்ட பிராந்தியத்துக்குப் பெயர். ஆனால் ரஞ்சித் சிங் காஷ்மீர் வரைக்கும் படையெடுத்து வென்று நிலப்பரப்பை விஸ்தரித்திருந்தார். 1819ல் அவர் காஷ்மீரை வென்று, தன் படைப்பிரிவில் ஓர் அதிகாரியாகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த குலாப் சிங் என்பவரை அதற்கு அடுத்த வருடம் ஜம்முவின் மன்னராக முடி சூட்டி உட்கார வைத்தார். காஷ்மீர் அப்பம் உனக்கு. வருஷக் கப்பம் எனக்கு.

‘அப்படியே மகாராஜா’ என்று பின்புறம் மரியாதை அடியெடுத்து வைத்துப் புறப்பட்டுப் போன குலாப் சிங்குக்கு, அவரை மாதிரியே குணாதிசயங்கள் கொண்ட தளபதி ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் ஸொர்வார் சிங்.

துடிப்பும் நாடு பிடிக்கும் வேட்கையும் கொண்டவர். குலாப் சிங்குக்கு ஒரு

ரஞ்சித் சிங் என்றால், தனக்கு ஏன் குலாப் சிங், ரஞ்சித் சிங் ஆக்கக்கூடாது? ஓய்வான நேரத்தில் பழரசம் அருந்தியபடி ஸொர்வார் சிங் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆகலாம் அல்லது ஆக்கலாம். ஒரு பிழையுமில்லை. சரியான காய் நகர்த்தல்கள் முக்கியம். குறி தவறாத தாக்குதல் அதனினும் முக்கியம்.

என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தார் ஸொர்வார் சிங். லடாக் மற்றும் பால்டிஸ்தான் பகுதிகள் அவரைச் சுண்டி இழுத்தன. ஒரு சிறு யுத்தம் போதும். நசுக்கிவிட முடியும். செய்தால் என்ன?

குலாபிடம் அனுமதி கேட்டார். ஓ, அதற்கென்ன? தாராளமாகப் படையெடுக்கலாமே?

ஒரு சிறு படையுடன்தான் புறப்பட்டுப் போனார் ஸொர்வார் சிங். வெற்றி பெறுவது அப்படியொன்றும் கடினமான காரியமாக அவருக்கு இல்லை. குறுநில மன்னர்களாக இருந்த குழுத் தலைவர்கள் எளிதில் விழுந்தார்கள். எனவே, அவர் நினைத்தது அப்படியே நடந்தது.

லடாக் - பால்டிஸ்தான் பகுதிகளுக்கு ஸொர்வார் சிங்கையே குறுநில மன்னராக ஆக்கினார் குலாப் சிங். நான் ரஞ்சித் சிங்குக்குக் கப்பம் கட்டுகிறேன், நீ எனக்குக் கட்டு.

இப்படித்தான் முழு காஷ்மீரும் சீக்கியர்களின் கரங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஆனால் வெகுகாலம் அவர்களால் சந்தோஷப்பட முடியவில்லை. முகத்துக்கு நேரே ஒரு பிரச்னை, முதுகுக்குப் பின்னால் ஒரு பிரச்னை வந்தது ரஞ்சித் சிங்குக்கு.

முன்னால் வந்தது பிரிட்டிஷ் ராணுவம். பின்னால் வந்தது தோஸ்த் முஹம்மது கான் என்பவர் தலைமையிலான ஆப்கன் ராணுவம். ரஞ்சித் சிங்கின் லாகூர் சமஸ்தானத்தை இரண்டு தரப்பும் சாப்பிட விரும்பின. எப்போதும் நல்லுறவுகளில் நம்பிக்கை கொண்ட ரஞ்சித் சிங், பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுடன் பேச்சுவார்த்தையெல்லாம் நடத்திப் பார்த்தார். அவரால் ஆக்கிரமிப்பை ஒத்திப்போட முடிந்தது. ஆனால் தனது மரணத்தை ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை.

1839ல் ரஞ்சித் சிங் காலமானதற்கும், முதலாம் ஆங்கிலோ - சீக்கிய யுத்தம் ஆரம்பமானதற்கும் அதிக கால இடைவெளி இல்லை.

.

ரஞ்சித் சிங் ஒரு ராஜதந்திரி. தன் பிராந்தியத்து தாதாக்களின் சிம்ம சொப்பனமாக இருந்தவருக்கு பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தையும் ஓரளவு சமாளிக்கத் தெரிந்திருந்தது. ஒரு பக்கம் படைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டே, இன்னொரு பக்கம் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவார். நீ என் நண்பன் அல்லவா என்று கேட்டுக்கொண்டே கத்தியை எடுத்துக் கூர் தீட்டிப் பழம் நறுக்குவார். வரம்பு மீறினால் பழம் இருக்கும் இடத்தில் உன் தலை என்று அதற்கு அர்த்தம்.

வைத்துக் கொஞ்சவும் முடியாமல், வெட்டிவிடவும் முடியாமல் ஒரு மாதிரியான வரையறுக்கப்பட்ட நல்லுறவு வளர்த்துக்கொண்டிருந்தது பிரிட்டிஷ் அரசு. ஆனால் தனது எல்லைகளை மேற்கில் விரிவாக்கவேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கு இருந்தது. பஞ்சாப்புக்கு

அந்தப் பக்கம் பெரும்பாலான நிலப்பரப்பு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் வசம் வந்திருந்தது என்றாலும் நடுவே ஒரு அகழி மாதிரி இந்த தாடி வைத்த சிங். என்ன செய்யலாம் இவரை?

உண்மையில் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பதுதான் உண்மை. ரஞ்சித் சிங் உயிருடன் இருந்தவரை ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. அவரது மரணத்துக்குப் பின் பொறுப்பேற்ற அவரது மகன் கரக் சிங் (Kharak Singh) மிகச் சில மாதங்களில் தமது சகோதரன் நிஹால் சிங்கால் (Nau Nihal Singh) தூக்கியடிக்கப்பட்டு, சிறை வைக்கப்பட்டார். சிறையிலேயே அவர் பிராணன் போய்விட்டது.

அட இந்த நிஹால் சிங்காவது தாக்குப் பிடித்தாரா என்றால் அதுவும் இல்லை. அவருக்கும் சில மாதங்கள் மட்டுமே அரசுக் கட்டிலில் தூங்க அல்லது உட்கார அதிர்ஷ்டம் இருந்தது. சகோதரன் இறந்து, காரியங்கள் முடிந்து அவர் லாகூர் கோட்டைக்குத் திரும்பும்போது, சந்தேகத்துக்கு இடமான வகையில் ஒரு பெரிய அலங்கார வளைவு அவர் தலையில் விழுந்து ஸ்தலத்திலேயே இறந்துபோனார்.

பஞ்சாப் அப்போது சிக்கலில் சிக்கியிருந்தது. திறமைவாய்ந்த மன்னர் இல்லாததால் மட்டுமல்ல. அங்கிருந்த இரண்டு பெரும் இனத்தவர்களுக்குள் ஓயாத பெரும் பகை. சிந்த இனத்தைச் சேர்ந்த 'வாலி'களும் டோக்ரா இனத்துக் குறுநிலப் பிரகஸ்பதிகளும் அங்கே கடுமையாக முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரு தரப்புக்குமே பஞ்சாபைக் கப்ளீகரம் செய்யும் ஆசை. இரு தரப்புக்குமே சம பலம். இருவருமே சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அடித்துக்கொள்வார்கள். ரஞ்சித் சிங் உயிருடன் இருந்தவரை கைகட்டி வாய்பொத்தி இருந்தவர்கள்தான். அதனாலென்ன? பழங்கதை சோறு போடாது. சாமரம் வீசாது. சொகுசு கொண்டுவந்து சேர்க்காது.

எப்படியாவது பஞ்சாப்பை முழுவதுமாக அபகரித்துவிடும் உத்தேசத்தில் சிந்தர்களும் டோக்ராக்களும் என்னென்னவோ தகிடுதத்தங்கள் செய்து பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். டோக்ராக்கள் ஒருபடி மேலே போய் ரஞ்சித் சிங்கின் சின்ன வீட்டு மகன் என்று ஒருத்தனைத் தேடிப்பிடித்துக் கூப்பிட்டு வந்து பஞ்சாப் அரசுக் கட்டிலில் உட்காரவைத்தார்கள்.

அவர் பெயர் ஷெர் சிங் (Sher Singh). 1841ல் அவரை ஆட்சியில் அமர்த்திய டோக்ராக்கள், உடனடியாக சிந்தன்வாலியாக்களை ஒழித்துக்கட்டும் காரியத்தில் இறங்கினார்கள்.

சிந்த்கள் யோசித்தார்கள். ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. ராஜாவின் மகனை ஆட்சியில் உட்காரவைத்துவிட்டார்கள் டோக்ராக்கள். என்னதான் முறைசாரா மகன் என்றாலும், மகன். எதிர்த்து ஏதாவது செய்தால் மக்கள் கொதிப்படைந்துவிடக் கூடும். வேறு வழியில்லை. மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக்கொண்டு அவர்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கு இடம்பெயர் ஆரம்பித்தார்கள்.

இந்தச் சம்பவம் பஞ்சாபில் மிக நுணுக்கமான சில உடனடி விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. எந்தத் தகுதியும் இல்லாமல் ஆட்சி அதிகாரம் கைவரப்பெற்ற ஷெர் சிங்குக்கு எதிராகப் பல பண்ணையார்கள் களத்தில் இறங்க ஆரம்பித்தார்கள். சிலர் நேரடியாக. பலர் மறைமுகமாக. காசைக்

கொட்டிக் கொடுத்து நிறைய ஆயுதங்கள் வாங்கி, தனியொரு ராணுவத்தையே உருவாக்கும் அளவுக்கு அவர்கள் தீவிரமாக இருந்தார்கள்.

கல்ஸா (Khalsa) என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த திடீர் ராணுவம்தான் ஆரம்பம். அரசு கிடக்கட்டும், வழக்குகளை நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம் என்று ஊருக்கு ஊர் இந்த கல்ஸாவின் பஞ்சாயத்துகள் நடைபெறத் தொடங்கின. வரிகள் நேரடியாக மக்களிடமிருந்து கல்ஸாவுக்குப் போக ஆரம்பித்தன. தட்டிக்கேட்டால் வெட்டுப்பட நேரிடும் என்பதனாலேயே மக்கள் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப் போனார்கள். ஓரெல்லைவரை அரசு ராணுவத்தினரும் கூட. அவர்களுக்கு உண்மையில் புரியவில்லை. எங்கிருந்து இவர்களுக்கு ஆயுதம் வருகிறது? யார் பின்னணியில் இருக்கிறார்கள்?

குத்துமதிப்பாக யூகிக்க முடிந்ததே தவிர, அத்தனை பண்ணையார்களையும் சுற்றி வளைக்க முடியவில்லை. தவிரவும் மன்னருக்கு அத்தனை துணிச்சல் இல்லை. அவரால் தங்களை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று தெரிந்த கணத்தில், கல்ஸா தன் செலவுகளுக்கு அரசு கஜானாவிலிருந்தே சம்பளம் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தது. தந்தால் சரி, தராவிட்டால் அடிதடி, கொள்ளை.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் இந்தப் பண்ணையார்களின் ராணுவம், பஞ்சாபின் தீர்மானிக்கும் சக்திகளுள் ஒன்றாகிப் போனது. மன்னருக்குத் தலைவலி. மந்திரிமார்களுக்குத் திருகுவலி.

.

இந்த நெருக்கடிச் சாதகம் கிழக்கிந்திய கம்பெனிப் படைகளுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. பரபரவென்று அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். முன்னதாக ரஞ்சித் சிங் இறந்தவுடனேயே அவர்கள் பஞ்சாபை ஒட்டிய சிந்துப் பகுதிகளைப் போரிட்டுப் பிடித்திருந்தார்கள் (1844). மிச்சமிருக்கும் குட்டி நிலத்தில்தான் இத்தனைக் குளறுபடிகள்.

காஷ்மீரத்து குலாப் சிங் கொஞ்சம் யோசித்தார். எப்படியும் பஞ்சாப்பைப் பிடிக்காமல் பிரிட்டிஷ் படைகள் திரும்பப் போவதில்லை. ஒப்புக்குச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் கொஞ்ச நாளைக்கு. ஆனால் இறுதித் தீர்ப்பு நிச்சயமாகப் பஞ்சாபியர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கப்போவதில்லை. ஏற்கெனவே ஊர்ப்பட்ட குழப்பங்கள், அடிதடி அட்டகாசங்கள். என்னருமை பஞ்சாப்! நீ பிரிட்டனின் ஆளுகைக்குள் சௌக்கியமாக இரு! என வழி தனி வழி.

குலாப் சிங் டோக்ரா வம்சத்தைச் சார்ந்தவர். பஞ்சாபின் டோக்ராக்களுடைய அத்தனை நடவடிக்கைகளும் அவருக்குத் தெரியும். கல்ஸா குளறுபடிகளும் தெரியும். அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கும் பண்ணையார்களையும் தெரியும். பஞ்சாப் சமஸ்தானத்தின் படைபலம், ஆயுத பலம், மூளை பலம் எல்லாம் அவருக்கு நன்கு தெரியும். கொஞ்சநஞ்ச நாள் விசுவாசமா காட்டியிருக்கிறார் ரஞ்சித் சிங்குக்கு?

எனவே அவர் ஆத்ம சுத்தியுடன் ஆங்கிலோ - சீக்கியர் யுத்தத்தில் பிரிட்டன் படைகளுக்கு உதவி செய்யத் தொடங்கினார். 1845-46ம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் பிரிட்டன் படைகள் வெற்றி பெற்றதற்கு குலாப் சிங்கின் உள் உதவி மிக முக்கியக் காரணம்.

1846, மார்ச் 9ம் தேதி யுத்தம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. லாகூரில் ஒப்பந்தம் ஒன்று அரங்கேறியது. தோற்றுப்போன சீக்கியர்கள் கப்பம் கட்ட ஒப்புக்கொண்டார்கள். அன்றைய மதிப்பில் ஒன்றரைக் கோடி ரூபாய்.

இன்னொரு ஒப்பந்தத்தில் குலாப் சிங்குக்குக் காஷ்மீரை எழுதிக்கொடுத்தது பிரிட்டிஷ் அரசு. எழுபத்தி ஐந்து லட்ச ரூபாய் பணம். தவிர ஆண்டுக் கப்பமாக ஒரு குதிரை, பன்னிரண்டு செம்மறி ஆடுகள் (ஆறு ஆண் ஆடுகள், ஆறு பெண் ஆடுகள்), மூன்று செட் காஷ்மீர் சாலவைகள். போதும் போ. காஷ்மீரை வைத்துக்கொண்டு நன்றாகப் பிழைத்திரு என்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பிவிட்டார்கள்.

ரஞ்சித் சிங் குலாப் சிங்கைக் கண்டார். குலாப் சிங், ரன்பீர் சிங்கைப் பெற்றார். ரன்பீர் சிங், அமர்சிங்கைப் பெற்றார். அமர் சிங், ஹரி சிங்கைப் பெற்றார். ஹரி சிங் 1947 வரை காஷ்மீரை ஆண்டார். நான்கு மனைவிகளையும் ஒரு மகனையும் (கரன் சிங்) அவர் பெற்றார்.

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சுதந்தரமடைந்தபோது, காஷ்மீர் எந்தப் பக்கம் என்னும் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற வினாவுக்கு விடையளிக்கத் தடுமாறித் திண்டாடி, இறுதியில் இந்தியாவின் பக்கம் சாய்ந்தார். பாகிஸ்தான் கோபம் கொண்டது.

காஷ்மீர் பிரச்னை என்பது அக்கணத்தில் தொடங்கியது.

3. பாட்டன் சொத்து

1895ம் ஆண்டு பிறந்த ஹரி சிங், 1925ம் ஆண்டு காஷ்மீரின் மன்னராகப் பதவி ஏற்றார். அவருக்குப் பத்து வயது இளையவரான ஷேக் அப்துல்லா (பிறப்பு - 1905), 1931லிருந்து மன்னரின் உறக்கத்தைக் கெடுப்பதைத் தன் முதன்மைப் பணியாகக் கொண்டு, காஷ்மீர் அரசியலுக்குள் நுழைந்தார். இந்த இரு நபர்கள் இல்லாமல் இருபதாம் நூற்றாண்டு காஷ்மீரின் வரலாறு இல்லை.

ஹரி சிங்குக்கும் அப்துல்லாவுக்கும் அடிப்படையில் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. அவர் மன்னர். இவர் பாட்டாளி. அவரது குடும்பம் தங்கத் தட்டில் சாப்பிட்டு வளர்ந்தது. இவரது அப்பா, சால்வை வியாபாரி. அவர் படிப்பதற்கு அன்றைய பிரிட்டிஷ் அரசு வரிந்துகட்டிக்கொண்டு உதவிகள் செய்தது. பட்டத்து இளவரசன் என்பதால் வீட்டுக்கு வந்து வாத்தியார்கள் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள். இவரோ, படாதபாடு பட்டு ஊரெல்லாம் கடன் வாங்கி, அலிகர் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் படிக்கச் சென்று, அறிவியல் பட்டம் பெற்றவர். அவர் படிப்பதோ, முடிப்பதோ அத்தனை முக்கியமான விஷயமாக யாராலும் கருதப்படவில்லை. அவராலேயே கூட. இவர் படித்து முடித்தும் சமஸ்தானத்தில் ஒரு வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடித் தெருவில் நின்று, வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒரு பள்ளி ஆசிரியர் பணிக்குப் போனார். அவர் ராஜாவான பிறகும் மக்களை நெருங்காதவர். இவர் மக்கள் மத்தியில், மக்களில் ஒருவனாக, அவர்களின் பிரதிநிதியாக அனைத்துக்கும் முன்னால் நின்றவர். அதனாலேயே இவர் மக்கள் தலைவராகிப் போனார். அதனாலேயே அவர் ராஜாவாக இருந்தும் மக்களால் விரும்பப்படாதவரானார்.

காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்ட விவரத்துக்குள் நுழைவதற்கு முன்னால் அந்த மண்ணின் அரசியலுடன் ஓர் அறிமுகம் வேண்டியது அவசியம்.

முடியாட்சி நடந்துகொண்டிருந்த சமஸ்தானம். ஹரி சிங்கின் இயல்பு, எதையும் எளிதாக எடுத்துக்கொள்வது. இதைப் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லுவதென்றால், மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சனைகள் குறித்துச் சற்றும் அலட்டிக்கொள்ளாத மன்னர் அவர். பரம்பரைச் சொத்தாகத் தனக்குக் கிடைத்த சமஸ்தானம் என்ற போதிலும் தமது ஆட்சிக்காலத்தில், நாட்டில் பெரும்பான்மை மக்களாக இருப்பவர்கள் முஸ்லிம்கள் என்பதை ஹரி சிங் அத்தனை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயமாக நினைக்கவேயில்லை. சமஸ்தானத்தின் பதவிகளில் அநேகமாக அத்தனை பேருமே ஹிந்துக்களாகத்தான் இருந்தார்கள். பெருவாரி நிலங்களும் ஹிந்துக்களுடையனவாகவே இருந்தன. அதிகாரம் முழுதும் அவர்கள் கையில்.

பெரும்பான்மை மக்களான முஸ்லிம்கள் என்ன செய்யலாம்? அவர்கள் ஆடு மேய்க்கலாம். நல்ல உயர்ஜாதி செம்மறி ஆடுகள். கம்பளி நெய்யலாம். விவசாயக் கூலிகளாகப் பணியாற்றலாம். ஹிந்துப் பண்ணையார்கள் அளந்து பணம் கொடுப்பார்கள். குனிந்து சலாமிட்டு வாங்கிச் சென்று ரொட்டி சுட்டுச் சாப்பிடலாம்.

சற்று நாடகத்தனமாகத் தோற்றமளித்தாலும் உண்மை இப்படித்தான் இருந்தது. பள்ளத்தாக்கில் வசித்த அத்தனை முஸ்லிம்களும் மனத்துக்குள் குழறிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். ஏதாவது செய்ய வேண்டும். ஆனால் என்ன செய்வது? மன்னரிடம் சென்று முறையிடலாம். தங்களது கஷ்டங்களைப் பட்டியலிடலாம். ஆனால் அவரைப் பார்ப்பதே பெரிய விஷயம். பெரும்பாலும் தலைநகரில் இருக்கமாட்டாத மன்னர். காஷ்மீரத்து ஆடுகளைக் காட்டிலும் பம்பாயின் குதிரைகளின்மீது அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். தவிரவும் உல்லாசி. ஆங்காங்கே கோடை வாசஸ்தலங்கள், குளிர்கால அரண்மனைகள் - எதில் எப்போது இருப்பார் என்று சொல்ல முடியாது. அதெல்லாம் தெரிந்துவிட்டால் மட்டும் சந்தித்துவிட முடியுமா என்ன? அவர் மன்னர். அத்தனை சுலபமல்ல.

‘இல்லை. சந்திக்கலாம். சந்தித்துத்தான் தீர்வேண்டும்’ என்று ஷேக் அப்துல்லா சொன்னார். இருபத்தி ஆறு வயது இளைஞர் அப்போது. அசாத்திய உயரம். கவர்ச்சிகரமான தோற்றம். கொப்பளிக்கும் இளமையின் வீரத் துடிதுடிப்பு.

1931ம் ஆண்டு அது நடந்தது. மன்னரைச் சந்திக்க முஸ்லிம் சமூகத்தினர் சார்பாக ஒரு தூதுக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. அப்துல்லா அந்தக் குழுவில் இருந்தார். காஷ்மீரின் பெரும்பான்மை மக்களை அவர் கவனிக்கப்போகிறாரா இல்லையா? அவர்களது துன்பங்களைத் துடைக்கப் போகிறாரா இல்லையா? நேருக்கு நேர் கேட்டுவிடுவது. சம்மதித்தால் சரி. இல்லாவிட்டால் போராட்டம்தான். கேளாத நியாயங்கள் கிடைக்காத காலத்தில் வாழப் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். எனவே கேட்டுவிடுவோம்.

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். ஊர்வலம் போலக் கிளம்பிய கூட்டத்தினருக்கு ஒரே நோக்கம்தான். மன்னரைச் சந்திப்பது. முறையிடுவது.

ஆனால் மன்னருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. இதென்ன வினோதம்? இத்தனை காலமாக இல்லாத வழக்கம்? அதெல்லாம் வேண்டாம். அவர்களைத் திரும்பப் போகச் சொல்லுங்கள். மறுத்தால் உரிய நடவடிக்கை மேற்கொள்ளலாம். எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்று தனது அதிகாரிகளிடம் சொன்னார்.

எனவே காவல் துறையினர் ஊர்வலக்காரர்களின் குறுக்கே வந்தார்கள். எனவே கலவரமாயிற்று. எனவே அடிதடியாயிற்று. எனவே இருபதுக்கும் மேற்பட்டோர் பலியானார்கள். எனவே கூட்டத்தில் ஒருவர் கைதானார். எனவே பிரச்னை பெரிதாகிப் போனது.

ஷேக் அப்துல்லா யோசித்தார். இது சரிப்படாது. மன்னருக்கு வேறு விதமாகத்தான் புரியவைக்க வேண்டும்.

அந்தக் கலவர தினம்தான் தொடக்கப்பள்ளி. சரியாக ஒரே வருடத்தில் (1932) ஷேக் அப்துல்லாவும் அவரது நண்பர்களும் இணைந்து ‘அனைத்து ஜம்மு

காஷ்மீர் மாநாடு' என்னும் அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்கினார்கள். 1938 ஜூன் 24ம் தேதி அதை 'தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியாக'ப் பெயர் மாற்றி, தீவிர அரசியலில் இறங்குவதற்குள் காஷ்மீர் முழுதும் ஷேக் பிரபலமாகியிருந்தார்.

அபாரமான பேச்சாளர். கொப்பளிக்கும் கோபமும் குதித்துவரும் நகைச்சுவையும் கைகோக்கும் அவரது பேச்சுக்கு சமஸ்தானமே கட்டுண்ட நாகமாகச் சுருண்டு கிடக்கும். முஸ்லிம்களின் பிரச்னையை முன்வைத்துத்தான் முதல் முதலில் மன்னரைச் சந்திக்கச் சென்றார் என்றாலும் ஓர் அரசியல்வாதியாக உருப்பெற்றபோது அப்துல்லாவின் வரையறைகள் மிக நுட்பமாக விசாலமடைந்திருந்தன.

முஸ்லிம்கள் மட்டுமா காஷ்மீரில் இருக்கிறார்கள்? இந்துக்களும்தான். பவத்தர்களும்தான். சீக்கியர்களும்தான். பிரச்னை மக்களுடையது. தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி, மதவாத அரசியல் நடத்தத் தோற்றுவிக்கப்பட்டதல்ல. மாறாக, மக்கள் விரோத மன்னருக்கு எதிரான ஒரு மக்கள் புரட்சியை முன்வைக்கிறது. அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வேண்டும். விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும். மன்னர், அரசுக் கட்டிடத்தில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டாடியது போதும். எழுந்து வீதிக்கு வரவேண்டும். வந்தால்தான் எங்கள் கஷ்டம் தெரியும். தெரிந்துகொள்ள விருப்பமில்லாவிட்டால் விட்டுவிட்டு வெளியே போய்விடலாம். போக மறுத்தால் போகவைக்கப்படுவீர்.

அப்படியொரு நெருக்கடி ஹரி சிங்குக்கு அதற்குமுன் வந்ததில்லை. அப்துல்லா செல்லுமிடமெல்லாம் அவருக்கு அபாரமான வரவேற்பு இருந்தது. கட்டுப்படுத்த முடியாத காஷ்மீரத்துக் காட்டாறுகளின் இயல்பேபோல அது வெளிப்பட்டது. நம்ப முடியாத அளவுக்கு மக்கள் செல்வாக்கு. சமஸ்தானத்து மக்கள் அத்தனை பேரும் கொண்டாடக்கூடிய ஒரே நபராக அவர் விளங்கினார். அப்துல்லா என்ன செய்தாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும். அவர் சிந்திப்பவர். காஷ்மீருக்காக, காஷ்மீர் மக்களுக்காக, அவர்களுடைய நல்வாழ்வுக்காக மட்டுமே சிந்திப்பவர். அவரைத் தவிர நமக்கு மீட்சி தரத்தக்கவர் வேறு யாருமில்லை. மனப்பூர்வமாக நம்பினார்கள்.

.

நேருவுக்கு அப்துல்லாவை ரொம்பப் பிடித்துப் போனது. இளைஞர். துடிப்பாக இருக்கிறார். தன்னைப் போலவே மதச்சார்பற்றவராக இருக்கிறார். காஷ்மீருக்கு நல்லது என்று என்னவாவது நடக்குமென்றால் அது அப்துல்லா செய்கிறவையாக மட்டுமே இருக்கும்.

அவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக்கொண்டார்கள். அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டார்கள். நேரு மூலம் அப்துல்லாவுக்கு இந்திய சுதந்தரப் போராட்டத் தலைவர்கள் பலரோடு பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. அப்துல்லாவின் மூலம் நேருவுக்குக் காஷ்மீர் மக்களின் அனைத்துப் பிரச்னைகளும் தெரியவந்தது. சமஸ்தானத்தின் அரசியல் சூழல் வெட்டவெளிச்சமானது.

மக்கள் மாற்றம் விரும்புகிறார்கள். அதைவிட முக்கியம், இந்த விஷயம் ஹரி சிங்குக்கு அவ்வளவாக இன்னும் உறைக்கவில்லை.

எப்படி பாகிஸ்தான் உருவானால் காஷ்மீர் அதன் மாநிலங்களுள்

ஒன்றாகத்தான் கண்டிப்பாக இருக்கும் என்று ஜின்னா மனப்பூர்வமாக நம்பிக்கொண்டிருந்தாரோ, அதே மாதிரி நேருவும் நம்பினார். சுதந்தர இந்தியாவில் காஷ்மீர் ஒரு மாநிலம்.

இந்த இரு நம்பிக்கைகளுக்கும் அடிப்படைகள் வேறு வேறு. ஜின்னா, காஷ்மீரின் பெரும்பான்மை மக்கள் முஸ்லிம்களாக இருப்பதைத் தன் தரப்பு நியாயமாக மனத்தில் கொண்டிருந்தார். ஜின்னா என்றால் முஸ்லிம் லீக். ஆதியில் காஷ்மீர் இந்துக்கள் நிறைந்த பகுதியாக மட்டுமே இருந்தது என்பதோ, படை எடுப்புகளாலும் துறையாடல்களாலும் அவர்கள் இடம் பெயர்ந்து போகநேர்ந்தது என்பதோ, காஷ்மீர்ப் பகுதியைத் தொடர்ந்து ஆட்சி புரிந்த முஸ்லிம் மன்னர்களின் கொடுங்கோன்மையினால் மட்டுமே அங்கு இந்துக்களின் பெரும்பான்மை குறைந்து போகத் தொடங்கியது என்பதோ ஒரு பொருட்டல்ல.

சமகாலம் என்ன சொல்கிறது? காஷ்மீர், முஸ்லிம்கள் பெருமளவு வசிக்கும் மாநிலம். எனவே பாகிஸ்தானுடன் சேரவேண்டியது அதன் காலக்கட்டாயம். தவிரவும் இருக்கிற புவியியல் நியாயங்கள்.

ஆனால் நேரு மற்றும் பதேலின் நியாயங்கள் வேறு விதமானவை. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்து நூற்றாண்டு காலமாகப் போராடிய துணைக்கண்டத்து மக்கள், தமது சமஸ்தான அடையாளங்களை முன்வைத்தா போராடினார்கள்? எங்கிருந்து வந்துசேர்ந்தது அந்த ஒருமைப்பட்ட தேசிய உணர்வு? யாரும் திணித்ததல்ல. வலுக்கட்டாயப்படுத்தி ரத்தத்துக்குள் செலுத்தியதல்ல. ஓர் உயிரின் பிறப்பைப் போலத் தன்னியல்பாக மனத்துக்குள் வேர்விட்ட எண்ணம். எண்ணற்ற சமஸ்தானச் சிற்றரசர்கள் பிரிட்டிஷாரின் பாதம் பணிபவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். கப்பம் கட்டிவிட்டுத் தங்கள் சுகத்துக்குக் கேட்கிற பார்த்துக்கொள்பவர்களாயிருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மக்கள் அப்படி இல்லையே? மன்னன் எவ்வழியோ நாங்களும் அவ்வழிதான் என்று சொல்லவில்லையே?

காஷ்மீரில் முஸ்லிம்கள் அதிகம் இருக்கலாம். ஆனால் ஷேக் அப்துல்லாவைப் போன்ற ஒரு மதச்சார்பற்ற தலைவரைப் பின்பற்றக்கூடியவர்களாகவே அவர்கள் இருக்கிறார்கள். தவிரவும் மன்னர் ஹரி சிங் ஹிந்துவாக இருக்கிறார். யாருடன் இணைவது என்ற கேள்வி வருமானால் கண்டிப்பாக காஷ்மீர் சமஸ்தானம் இந்தியாவைத்தான் தேர்ந்தெடுக்கும்.

ஹரி சிங்குக்கு இதெல்லாம்தான் இம்சைகள். அவர் இத்தகு எண்ணங்களை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கும் இந்திய - பாகிஸ்தான் தலைவர்களை முற்றிலும் வெறுத்தார். அதைவிட அதிகமாக ஷேக் அப்துல்லாவை வெறுத்தார். என்ன மனிதர் இவர்? நாளொரு போராட்டம். பொழுதொரு ஊர்வலம். பைத்தியம் பிடித்த மக்கள் அவர் பேசுமிடமெல்லாம் ஈக்கள் கூட்டம்போல் திரள்கிறார்கள். இவர்கள் யாருக்கும் ஓர் உண்மை புரியவில்லை. காஷ்மீர் என் பரம்பரைச் சொத்து.

எதற்காக அல்லது யாருக்காக நான் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும்? இந்தியாவாம், பாகிஸ்தானாம். எக்கேடு கெட்டுப் போனால் எனக்கென்ன?

காஷ்மீர் என் பரம்பரைச் சொத்து. என் தாத்தா எழுபத்தி ஐந்து லட்சம் பணம் கொடுத்து வாங்கிய நிலம். வருஷம் தவறாமல் ஒரு குதிரையும் பன்னிரண்டு ஆடுகளும் மூன்று செட் சால்வைகளையும் கப்பம் கட்டி வந்திருக்கிறோம். என் மனைவிகளும் மகனும் எப்படி எனக்குரியவர்களோ, அதே மாதிரி என் காஷ்மீரும் எனக்கு மட்டுமே உரியது.

பிரச்சனையின் வேர் இதில்தான் உள்ளது. ஹரி சிங் ஓர் இந்து என்றாலும் ஒருபோதும் தம்மை ஓர் இந்தியனாக உணராதவர். காஷ்மீர் தேசிய உணர்வு என்பது, இந்திய தேசிய உணர்விலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. அவர் காஷ்மீர் தேசியவாதி. தவிரவும் மன்னர். எதற்காக என் தேசத்தை நான் இந்தியாவுடன் இணைக்க வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது மிகவும் இயல்பான எண்ணம். இதைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். மற்ற சமஸ்தானத்துச் சிற்றரசர்களுக்கு இருந்த புவியியல் ரீதியிலான பிரச்சனைகள் ஹரி சிங்குக்கு இல்லை. காஷ்மீர் இந்தியாவுக்குள் இல்லை. பாகிஸ்தானுக்குள்ளும் இல்லை.

துணைக்கண்டத்தைவிட்டு நிரந்தரமாகப் போய்விடலாம் என்று பிரிட்டன் முடிவு செய்தபோது, ஐநூற்று அறுபத்தி ஐந்து சமஸ்தானங்களும் தன்னியல்பாக இந்திய யூனியனுடனோ, பாகிஸ்தானுடனோ இணைந்துவிடும் என்றுதான் கருதினார்கள். அது ஒரு பெரும் பிரச்சனையாக இருக்க முடியாது என்றே நினைத்தார்கள். பிரச்சனையாகவும் இல்லை. பிரச்சனை கொடுத்த ஒரு சில சமஸ்தானங்களையும் பேசிச் சரி செய்ய முடிந்தது. காரணம், அந்த சமஸ்தானங்களின் புவியியல் அமைப்பு. இரு தேசங்களுக்குள்ளும் துண்டு துண்டுகளாக இருக்க நேர்ந்த தன்மை. முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் காஷ்மீருக்கு இப்பிரச்சனை இல்லை என்பதே அதன் வித்தியாசம் மற்றும் தனித்துவம்.

ஹரி சிங் தீர்மானமாகச் சொன்னார். காஷ்மீருக்கு வெளியில் எந்தப் பக்கத்திலிருந்து வரும் வற்புறுத்தல்களுக்கும் பணியப்போவதில்லை. காஷ்மீரிகள் தங்கள் தலைவிதியைத் தாங்களே தீர்மானித்துக்கொள்வார்கள். (ஜூன் 15, 1946)

அப்படியா? அத்தனை எளிதா?

அதே 1946ம் வருடம் ஹரி சிங்குக்கு அப்துல்லாவின் மூலம் அதுநாள் வரை காணாத மிகப்பெரிய அரசியல் நெருக்கடி ஒன்றும் வந்து சேர்ந்தது. டோக்ராக்களே, இடத்தை காலி பண்ணுங்கள். காஷ்மீரின் அதிகாரத்தை அதன் மக்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு எங்காவது போய்விடுங்கள் என்று பகிரங்கமாக அவர் அறைகூவல் விடுக்கத் தொடங்கினார்.

இது மக்களிடையே மிகப்பெரிய அளவில் எழுச்சியையும் கொந்தளிப்பையும் உருவாக்கத் தொடங்கியது. கவனிக்க வேண்டும். இப்போதும் கூட காஷ்மீர் மக்கள் இந்தியாவுடனோ, பாகிஸ்தானுடனோ சேருவதன்பொருட்டு இப்படியொரு அறைகூவலுக்குச் செவி கொடுக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அவர்கள் நாட்டு மன்னரைப் பிடிக்கவில்லை. ஒரு மக்களாட்சி அமையப் பாடுபடும் அப்துல்லாவின் பின்னால் அணி திரண்டிருந்தார்கள். அவ்வளவுதான்.

இதுதான். இதற்குமேல் விட்டுவைத்தால் ஆபத்து என்று ஹரி சிங்குக்குத்

தோன்றிவிட்டது. உடனே அவர் அப்துல்லாவைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தார். சமஸ்தானத்தில் ராணுவ ஆட்சி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஷேக் அப்துல்லாவின்மீது தேசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டது. மூன்றாண்டுக் கடுங்காவல். இனிநீ பேசாதே. எழுதாதே. மக்களைச் சந்திக்காதே. உள்ளே கிட. காஷ்மீர் என்னுடையது. நான் இதன் மன்னர். சர்வ வல்லமை படைத்த ஒரே நபர். உன் காய் நகர்த்தல்கள் என்னிடம் செல்லுபடி ஆகாது.

எப்படியும் இந்தியாவுக்குச் சுதந்தரம் கிடைத்துவிடும் என்று உறுதியாகிவிட்டிருந்த சமயம் அது. உடனடி அடுத்த வேலை என்பது சமஸ்தானங்களை கவனிப்பதுதான். இந்த நேரத்தில் காஷ்மீரில் அப்துல்லாவைச் சிறையில் வைப்பது என்பது பெரிய இக்கட்டு.

அப்துல்லாவின் நண்பர் ஜவாஹர்லால் நேரு துடித்துப் போனார். ஹரி சிங்கைப் பார்த்துப் பேசி நிலைமையைச் சீராக்க உடனே காஷ்மீருக்கு விரைந்தார்.

ஆனால் நேருவால் காஷ்மீரின் எல்லைக்குள் காலெடுத்து வைக்க முடியவில்லை.

ஐயா, தயவுசெய்து சற்று நிற்கிறீர்களா? நீங்கள் சமஸ்தானத்துக்குள் நுழைய உத்தரவில்லை. ஹரி சிங்கின் அதிகாரிகள் வழிமறித்துத் தகவல் சொல்லித் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

கொதித்துப் போனார் நேரு.

.

சுதந்தர இந்தியாவில் காங்கிரஸ் ஆட்சியமைத்தால் அது நிச்சயமாக காஷ்மீருக்கு எதிரானதாகத்தான் இருக்கும் என்று ஹரி சிங் மிகத் தீவிரமாக நம்பினார். இந்திய யூனியனுடன் இணையாதிருப்பதுதான் காஷ்மீருக்கு நல்லது என்று அவர்தம் அதிகாரிகளிடம் அடிக்கடிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

‘பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இருந்தபோது அவர்களுக்கு விசுவாசமாக இருக்கவேண்டியிருந்தது உண்மையே. இனி பிரிட்டன் இங்கில்லை என்றால் காஷ்மீருக்கு இந்தியாவுடன் எந்தக் கடப்பாடும் இல்லை. இந்திய யூனியனுக்கு வெளியே, தனி தேசமாகக் காஷ்மீர் இருப்பதில் யாருக்கென்ன சிக்கல்? காஷ்மீர் சொந்தக் காலில் நிற்கும். எந்த நாட்டுடனும் நட்புறவு கொள்ள அதற்கு உரிமை உண்டு.’

ஹரி சிங்குக்கு காங்கிரஸைப் பிடிக்காது. ஓர் இந்துவான அவரால் பாகிஸ்தானுடன் இணைவதைக் கனவிலும் எண்ண முடியாது. எனவே காஷ்மீர் தனித்தே இருந்தாக வேண்டும் என்று உறுதியாக இருந்தார்.

1947 ஏப்ரல். இந்தியாவின் புதிய கவர்னர் ஜெனரலாக மவுண்ட் பேட்டன் பதவி ஏற்றுக்கொண்டார். 1921-22ல் இங்கிலாந்து இளவரசர் இந்தியா வந்தபோது அவரோடு முன்னதாக இந்தப் பக்கம் ஒருமுறை வந்து போனவர். அப்போது அவருக்கு ஹரி சிங்குடன் ஒரு சிறு பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

நல்லது. நீங்கள் ஹரி சிங்கிடம் பேசிப்பாருங்கள் என்று நேரு, மவுண்ட் பேட்டனிடம் கேட்டுக்கொண்டார். காஷ்மீருக்குப் போன மவுண்ட்

பேட்டனுக்குச் சாதகமான பதிலேதும் கிடைக்கவில்லை. ஹரி சிங் பிடித்த முயலுக்கு சர்வ நிச்சயமாக மூன்று கால்கள்தான்.

‘நான் உங்களை வற்புறுத்தவில்லை. இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தான். இரண்டிலொரு தேசத்துடன் இணைந்துவிடுவதுதான் காஷ்மீரின் எதிர்காலத்துக்கு நல்லது’ என்று ஹரி சிங்கின் அதிகாரிகளிடம் மவுண்ட் பேட்டன் சொன்னார். அதிகாரிகள் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? அரசரல்லவா சொல்லவேண்டும்? ஆனால் ஹரி சிங் மவுண்ட் பேட்டனைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை. குடலில் ஏதோ கோளாறு என்று இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு படுத்துவிட்டார். மவுண்ட் பேட்டன் ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப வேண்டியதானது.

சரி, நானே போகிறேன் என்று நேரு சொன்னார். வேண்டாம், நான் போகிறேன் என்று காந்தி சொன்னார். இருவர் வருவதையும் ஹரி சிங் விரும்பவில்லை. ஆனால் காந்தி போனார். உட்கார்ந்து பேசினார். நிறைய எடுத்துச் சொல்லிப் புரியவைக்கப் பார்த்தார். தொழிலாளர்கள் மற்றும் மாணவர்கள் அடங்கிய ஒரு குழுவுடனும் அவர் பேசினார். ஷேக் அப்துல்லாவை விடுதலை செய்ய வேண்டியது பற்றியும், காஷ்மீரின் அப்போதைய பிரதம மந்திரி ராமச்சந்திர கக் என்பவரைப் பதவி நீக்கம் செய்யவேண்டியது பற்றியும் மன்னரிடம் வற்புறுத்துமாறு அவர்கள் காந்தியைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. ஆகஸ்ட் 15, 1947 அன்று இந்தியா சுதந்தரம் அடைந்தபோது காஷ்மீர் சுதந்தர, தனி சமஸ்தானமாகவே நீடித்தது. ஷேக் அப்துல்லா சிறையில்தான் இருந்தார்.

4. ஒரு புனிதப் போர்

காஷ்மீர் என் நாடு. எனவே இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் எனக்கு அண்டை நாடுகள். நான் ஏன் என் இரு அண்டை நாடுகளுடனும் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளக்கூடாது? நல்லது. காஷ்மீரின் பாதுகாப்புக்கும் அண்டை நாடுகளுடனான நல்லுறவுக்கும் அப்படியொரு ஒப்பந்தம் அவசியம்.

ஹரி சிங் தீர்மானித்தார். மக்கள் போக்குவரத்து மற்றும் பொருள்கள் பரிமாற்றம் தொடர்பான ஒப்பந்த வரைவு ஒன்று தயாரானது. இரண்டு நாட்டுப் புதிய தலைவர்களுக்கும் அனுப்பிவைத்தார்.

நேரு யோசித்தார். ஜின்னா யோசிக்கவில்லை. ஹரி சிங் அனுப்பிய ஒப்பந்தத்தில் உடனடியாகக் கையெழுத்திட்டு அனுப்பியது பாகிஸ்தான். அவர்களுக்கு அந்தக் கணம் வரை காஷ்மீர் விஷயத்தில் சந்தேகமே எழவில்லை. எப்படியானாலும் பாகிஸ்தானுடன் சேரப்போகிற சமஸ்தானம். ஒரு கையெழுத்தில் என்ன வந்துவிடப் போகிறது என்று எண்ணியிருக்கலாம்.

ஆனால் இந்தியா கையெழுத்திடவில்லை. பொறுத்திருக்கலாம் என்று நேரு முடிவு செய்தார். புதிதாகப் பிறந்திருக்கும் இரு தேசங்களுக்குமே இடையிலிருக்கும் காஷ்மீர் ஒரு பிரச்னைக்குரிய விஷயமாகப் போகிறது என்று அவரது உள்மனம் எச்சரித்துக்கொண்டே இருந்தது. பாகிஸ்தான் ரொம்ப நாள் சும்மா இருக்காது என்று அவர் நினைத்தார். இது பற்றி அடிக்கடி உள்துறை அமைச்சர் படேலிட் மும் பேசினார். எதிர்பார்த்ததுபோலவே பிரச்னைகள் வெகு விரைவில் முளைக்கத் தொடங்கின. சியால்கோட்டிலிருந்து ஜம்முவுக்கு வந்துகொண்டிருந்த ரயில் போக்குவரத்து சட்டென்று ஒருநாள் நிறுத்தப்பட்டது. அவ்வண்ணமே பாகிஸ்தான் எல்லைப்பகுதியில் சரக்கு லாரிகள் போக்குவரத்துக்கும் தடை போடப்பட்டது.

ஹரி சிங்குக்குப் புரியவில்லை. மெலிதாக பயம் மாதிரி ஓர் உணர்வு எட்டிப் பார்த்தது. பாகிஸ்தான் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறது? தெரியவில்லை. என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறது? அதுவும் தெரியவில்லை. சரி, நாம் ஏதாவது செய்து பார்க்கலாம். பிரச்னை என்ன? அண்டை நாட்டுடன் நல்லுறவு பேண முடியாததற்கு நிர்வாக ஒழுங்கின்மைதான் காரணமாயிருக்கும். வேண்டுமானால் பிரதமரை மாற்றிப் பார்க்கலாமா?

ஹரி சிங் இரண்டு பிரதமர்களை அடுத்தடுத்து மாற்றிப் பார்த்தார்.

ஆனால் நிலைமை ஹரி சிங் நினைத்த அளவுக்குச் சுலபமாகச் சரியாகும்படி இல்லை. காஷ்மீர் விஷயத்தில் பாகிஸ்தான் ஒரு முடிவு எடுத்து விட்டது போன்ற தகவல்கள் நேருவுக்கு வரத் தொடங்கின. ஒரு பிரச்னை என்று வந்துவிட்டால் ஹரி சிங்கின் ராணுவத்தால் தனியே ஒன்றும் சாதிக்க முடியாது. இது ஹரி சிங்குக்கே தெரியும். தவிரவும்

மக்களின் ஆதரவு இல்லாமல் எந்த தேசமும் யுத்த களம் காண இயலாது. ஹரி சிங்குக்கு ஒரே வழிதான் உண்டு என்று நேரு நினைத்தார். ஷேக் அப்துல்லாவை விடுதலை செய்வது. தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியுடன் இணக்கமாகப் போவது. அதன்மூலம் மக்களின் நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் பெறுவது.

வேறு வழியில்லை என்னும் நிலைமை வந்தபோதுதான் ஹரி சிங், அப்துல்லாவை விடுதலை செய்தார். (செப்டெம்பர் 29)

வெளியே வந்ததும் ஷேக் அப்துல்லா, புகழ்பெற்ற ஹஜ்ரத் பால் மதுதியில் ஓர் உரையாற்றினார். 'காஷ்மீருக்கு வேண்டியது முதலில் மக்கள் ஆட்சி. மன்னர் தம் அதிகாரங்களை மக்களிடம் கொடுத்துவிட்டு விலகிக்கொள்ள வேண்டும். சுதந்தரமான காஷ்மீர் பிறகு தன் இஷ்டத்துக்கு இந்தியாவா, பாகிஸ்தானா என்று தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும்.'

அப்துல்லா இன்னொரு விஷயத்தையும் அழுத்தமாகச் சுட்டிக்காட்டினார். முஸ்லிம் பெரும்பான்மை சமஸ்தானம் என்றாலும், காஷ்மீரில் மக்களாட்சி வரும்பட்சத்தில் நிச்சயமாக அது ஒரு மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாகத்தான் இருக்கும்.

உண்மையில், காஷ்மீர் மக்கள் அச்சமயத்தில் இந்தியாவா பாகிஸ்தானா என்றெல்லாம் சிந்திக்கக்கூடியவர்களாகவே இல்லை. இதை வேறு விதமாகச் சொல்லுவதென்றால், எதனுடனும் இணைவது பற்றிய அபிப்பிராயம் ஏதும் அவர்களுக்கு இல்லை. சமஸ்தானத்தில் மக்களாட்சி, மன்னர் போகவேண்டும் என்பது தவிர வேறு சிந்தனையே அவர்களுக்கு இல்லை.

அவர்கள் அப்துல்லாவின் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியை நம்பினார்கள். அப்துல்லாவுக்குக் காங்கிரஸுடன், குறிப்பாக நேருவுடன் நல்லுறவு இருந்தது. ஒருவேளை இணைப்பு என்ற கட்டம் வருமானால் அது இந்தியாவுக்குச் சாதகமாக அமைய இது ஒரு காரணி. அவ்வளவுதான்.

ஆனால் ஹரி சிங் தெளிவாகவே இருந்தார். இது பரம்பரைச் சொத்து. மாற்றுப் பேச்சுக்கே இடமில்லை. யாராலும் என் மனத்தை மாற்ற முடியாது.

அந்த வருடம் அக்டோபர் 12ம் தேதி டெல்லிக்கு வந்திருந்த காஷ்மீரின் துணைப் பிரதமர் ஒரு வார்த்தை சொன்னார். 'ஒருவேளை யாராவது படையெடுத்தால் எங்கள் மனம் மாறக்கூடும். அது இல்லாத வரை, காஷ்மீர் சுதந்தர தேசமாகத்தான் இருக்கும்.'

படையெடுக்கத் தீர்மானித்தது பாகிஸ்தான்.

.

இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் சுதந்தரம் கிடைத்த ஆகஸ்ட் மாதத்தின் இறுதியிலேயே, காஷ்மீர் மீதான படையெடுப்புக்கு பாகிஸ்தான் அரசு மனத்தளவில் தயாராகிவிட்டதாக ஒரு சில சரித்திர ஆசிரியர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

எனில், ஹரி சிங் அனுப்பிய ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது? நல்லுறவுக்கு ஒப்புக்கொண்டது?

இருக்கட்டும். அதெல்லாம் அரசியல். அடிப்படை என்ன? பாகிஸ்தானுக்குக் காஷ்மீர் வேண்டும். எப்படி இந்தியாவுக்கும் வேண்டுமோ அப்படி. ஆனால் இந்திய அரசியல்வாதிகளின் - தெளிவாகச் சொல்வோம் - காங்கிரஸ் அரசியல்வாதிகளின் - ராஜதந்திரம், அங்கே ஜின்னாவின் துணைவர்களுக்கு இல்லை. சில சம்பவங்கள், அப்படியொரு முடிவுக்கு வரத்தான் தூண்டுகின்றன.

அந்த ஆகஸ்ட் 24ம் தேதி கராச்சியில் இருந்த ஜின்னா, தனது செயலாளரிடம் ஒரு விஷயம் சொன்னார். ஒரு பத்துப் பதினைந்துநாள் காஷ்மீருக்குப் போய் ஓய்வெடுக்க விரும்புகிறேன். நீ முன்னால் சென்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வா.

பிரிட்டிஷ்காரரான கர்னல் வில்லியம் பெர்னி என்ற அந்தச் செயலாளருக்கு இது புதிய விஷயமாகப் படவில்லை. ஓய்வு என்றால் காஷ்மீர். உல்லாசம் என்றால் காஷ்மீர். உற்சாகம் என்றாலும் காஷ்மீர். ஜின்னாவுக்கு மட்டுமல்ல. அன்றைக்குத் துணைக்கண்டத்தின் வடமாநிலங்களில் இருந்த பெரும்பாலான பெரிய மனிதர்களுக்கு அதுதான் வழக்கம். குறிப்பாக,

அரசியல்வாதிகளுக்கு. நேருவும் அப்படித்தான். ஜின்னாவும் அப்படித்தான். இது எல்லோருக்கும் தெரியும். விசித்திர, வினோதங்கள் ஏதுமில்லாத ஒரு சாதாரணமான விஷயம்.

ஆனால் அந்தமுறை ஜின்னா அனுப்பிய செயலாளருக்குக் காஷ்மீரிலிருந்து சாதகமான பதில் கிடைக்கவில்லை. நேருவை சமஸ்தானத்தின் எல்லையில் நிறுத்தித் திருப்பி அனுப்பிய ஹரி சிங், ஜின்னாவை மட்டும் உள்ளே விட்டுவிடுவாரா என்ன?

மன்னிக்க வேண்டும் மிஸ்டர் பெர்னி. ஜின்னா ஒரு சுற்றுலாப் பயணியாக வருவதைக்கூட நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். பழைய நிலைமை வேறு. இப்போதைய சூழல் வேறு. நீங்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

பளிச்சென்று சொல்லி அனுப்பிவைத்தார் ஹரி சிங்.

அதுதான் பிரச்சனையாகிப் போனது. இதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் காஷ்மீர் - பாகிஸ்தான் எல்லையில் சரக்கு லாரிகள் ஓட மறுத்தன. இதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் அந்தப் படையெடுப்பும் திட்டமிடப்பட்டது.

.

ஜின்னாவுக்கு நேர்ந்த அவமானமாக இதனைப் பார்த்தார்கள் பாகிஸ்தான் அரசியல்வாதிகள். இல்லை, இது ஒரு தேசிய அவமானம் என்று லியாகத் அலிகான் சொன்னார். பாகிஸ்தானின் முதல் பிரதமர்.

உண்மையில், ஹரி சிங் தன்னைக் காஷ்மீருக்கு வரக்கூடாது என்று சொன்னதை ஜின்னாவால் நம்பவே முடியவில்லை. நிஜமாகவா? அப்படியா சொன்னார்? திரும்பத் திரும்ப வில்லியம் பெர்னியிடம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்.

‘ஆம். நிஜமாகத்தான். தவிரவும் சில விஷயங்களையும் ஹரி சிங் சொல்லச் சொன்னார். அதில் முக்கியமானது, காஷ்மீர் ஒருபோதும் பாகிஸ்தானுடன் இணையாது என்பது. அப்படியொரு எண்ணம் இருந்தால் அடியோடு அழித்துவிடுங்கள் என்றும் சொல்லச் சொன்னார்.’

தாங்கள் சீண்டப்பட்டதாக எடுத்துக்கொண்டார்கள் பாகிஸ்தான் தலைவர்கள். நேரு அனுப்பி, இணைப்பு தொடர்பாகப் பேசுவந்த மவுண்ட் பேட்டன் மற்றும் காந்தியிடம்கூட ஹரி சிங் அதைத்தான் சொன்னார். காஷ்மீர் தனி நாடு. ஒருபோதும் இந்தியாவுடன் இணையாது.

இந்தியா பொறுமை காத்தது. பாகிஸ்தான் உடனே பொங்கிவிட்டது. அதுதான் வித்தியாசம்.

பிரதமர் லியாகத் அலிகான் மற்றும் சில உயர் ராணுவ அதிகாரிகள், அமைச்சரவை சகாக்கள் ஒரு சிலர் மட்டும் ரகசியமாகக் கூடினார்கள். அடுத்து என்ன செய்வது? ஒரே கேள்வி. காஷ்மீரை பாகிஸ்தானுடன் இணைத்தே தீர்வது என்பது ஒரே பதில்.

ஆனால் எப்படி என்பது பற்றித்தான் அவர்கள் நிறைய ஆலோசிக்க வேண்டியிருந்தது. மூன்று வழிகளை அவர்கள் பேசிப் பார்த்தார்கள். முதலாவது நேரடி யுத்தம். பாகிஸ்தானின் ராணுவத்தை உடனடியாகக் காஷ்மீருக்கு அனுப்புவது. ஒரே நாள் போதும். ஹரி சிங்கை வீழ்த்திவிட்டு காஷ்மீரை பாகிஸ்தானுடன் இணைத்துவிட முடியும்.

ஆனால் இந்தியா உதவிக்கு வந்துவிட்டால் சிக்கல். யுத்தம் நீடிக்குமானால் அதைவிடச் சிக்கல். புதிய தேசம். இன்னும் கட்டியெடுத்து வந்த கூடாரங்களையே பிரித்துப் போட்டபாடில்லை. அதற்குள் ஒரு முழு யுத்தம் என்பதை எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாது என்று லியாகத் அலிகான் மறுத்துவிட்டார்.

இரண்டாவதாக முன்வைக்கப்பட்ட யோசனை, காஷ்மீரின் பெரும்பான்மை மக்களான முஸ்லிம்களின் மனப்பூர்வமான ஆதரவைப் பெறுவது. அவர்களுக்குப் பணமும் இன்ன பிறவும் அளித்து, அவர்களைப் பாகிஸ்தான் ஆதரவாளர்களாக்குவது. அதிகம் வேண்டுமென்பதில்லை. சுமார் ஐம்பதாயிரம் பேர்

அப்படி உறுதியான பாகிஸ்தான் ஆதரவாளர்களானால்கூடப் போதும். அவர்களை வைத்து மன்னருக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சியைத் தூண்டி, அடித்துத் துரத்திவிட்டுக் காரியத்தை முடித்துவிடலாம்.

ஆனால் இந்தத் திட்டம் கோரக்கூடிய கால அவகாசம் மிகப் பெரிது என்று அவர்கள் கருதினார்கள். ஐம்பதாயிரம் பேர். எத்தனை நாளில் அவர்களை வசப்படுத்த முடியும்? மாதங்கள், வருடங்கள் ஆகலாம். நமக்கு வேண்டியது உடனடித் தீர்வு.

மூன்றாவதாக முன்வைக்கப்பட்ட யோசனைதான் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பதான் ஆதிவாசிகளை ஆயுதங்களுடன் காஷ்மீருக்குள் ஊடுருவச் செய்வது என்பது.

இதுதான் எடுபட்டது. இதைத்தான் எல்லோரும் ஒரு மனதாக அங்கீகரித்தார்கள்.

இரண்டு காரணங்கள். விஷயம் வெளிப்பட்டு, பிரச்னை பெரிதாகிப் போனாலும், பாகிஸ்தான் அரசை யாரும் நேரடியாகக் குற்றம் சொல்ல மாட்டார்கள். காஷ்மீரில் இருக்கும் முஸ்லிம்களை விடுவிக்க சொந்தச் சகோதரர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சி என்று சொல்லிவிடலாம். அரசுக்கும் அதற்கும் தொடர்பில்லாத மாதிரி நடந்துகொள்வது சுலபம்.

இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. அன்றைக்கு ஆப்கனிஸ்தானை ஆண்டுகொண்டிருந்த சுல்தானுக்கு, புதிய பக்கத்து தேசமான பாகிஸ்தான் மீது ஒரு கண் இருந்தது. அனுபவமற்ற ஆட்சியாளர்கள். குட்டி ராணுவம். ஆயுத பலம் கிடையாது. ஒரு முயற்சி செய்து வீழ்த்திவிட்டு, சிந்து நதிவரை ஆப்கனிஸ்தான் எல்லையை விஸ்தரித்துவிட முடியுமா?

இரவெல்லாம் கனவு கண்டு, பகல் பொழுதில் அதே வடமேற்கு எல்லைப் புற மாகாண பதான்களை இது சம்பந்தமாகச் சீண்டியும் கொம்பு சீவியும் விட்டுக்கொண்டிருந்தான். பாகிஸ்தான் அரசுக்கு எதிராக, வீரமும் காட்டுமிராண்டித்தனமும் மிக்க பதானியர்கள் கலகம் செய்ய ஆரம்பித்தால் நிலைமை என்ன ஆகும் என்று ஜின்னா கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். உண்மையில், அது சம்பந்தமாக உட்கார்ந்து யோசித்து ஒரு நல்ல தீர்வை எட்டுவதற்காகத்தான் அவர் காஷ்மீர் பயணத்தையே உத்தேசித்தார்.

இப்போது அதே பதானியர்களை தேசிய உணர்வூட்டி காஷ்மீருக்கு அனுப்பிவைத்தால் இரு பக்கமும் சமாளித்துவிட்டது போலாகிவிடும் அல்லவா?

முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் சமஸ்தானம் காஷ்மீர். ஆனால் ஆள்பவர் ஓர் இந்து மன்னர். இயல்பாக முஸ்லிம்கள் பாகிஸ்தானுடன் சேரவே விரும்புவார்கள். மன்னர் குறுக்கே நிற்கிறார். நீங்கள் சென்று மன்னரை வீழ்த்திவிட்டால், மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி. காஷ்மீர் பாகிஸ்தானுடன் சேரும். பதிலுக்கு நீங்கள் ஸ்ரீநகரைக் கொள்ளையடித்துக்கொள்ள முடியும்.

சரித்திரம், எப்போதும் பல விசித்திரங்களைத் தன்னுள் புதைத்து வைத்திருப்பது. இப்படியெல்லாமும் ஓர் அரசாங்கம் யோசிக்குமா, தலைவர்கள் சிந்திப்பார்களா என்று வியப்படைவதில் அர்த்தமில்லை.

மண் என்பது சாதாரண விஷயமல்ல.

உடனடியாகச் செயல்படத் தொடங்கினார்கள். வடமேற்கு எல்லை மாகாணத்தின் ஆதிவாசித் தலைவர்களை ரகசியமாகக் கராச்சிக்கு வரவழைத்தார் லியாகத் அலிகான். மேஜர் குர்ஷித் என்ற ராணுவ அதிகாரி அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார். 'ஹரி சிங், காஷ்மீரை பாகிஸ்தானுடன் இணைக்கமாட்டேன் என்று சொல்வது மக்கள் விரோதம். அப்படிச் சொல்ல அவருக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. நாம் நம் மக்களுக்காக இப்போது களமிறங்குகிறோம். புரிகிறதா?'

அவர்களுக்கு அது அவ்வளவாகப் புரிந்ததோ இல்லையோ, ஸ்ரீநகருக்குப் போனால் தங்களுக்குப் பெருமளவில் கொள்ளையடிக்க வாய்ப்பு என்பது நன்றாகப் புரிந்தது. ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ஆதிவாசிகளை காஷ்மீர் எல்லை வரை கொண்டு சேர்க்கத் தேவையான வாகன வசதிகள், அவர்களது பயணச் செலவுக்கான பணம் அனைத்தையும் அரசாங்கம் ரக சியமாகச் செய்துதரும் என்று சொல்லப்பட்டது.

காஷ்மீருக்காக ஒரு புனிதப்போர் என்று முதல் முதலில் அந்தப் பதானியர்களிடம்தான் அதிகாரிகள் சொன்னார்கள்.

இன்றுவரை அது தொடரும் என்று அப்போது அவர்கள் எண்ணிப்

பார்த்திருக்க நியாயமில்லை.

5. புனிதம் தொலைத்த போர்

ஸ்ரீநகரைக் குறிவைத்துத் தாக்கவரும் படைகளுக்கு நாம் ஏன் உதவக்கூடாது?

காஷ்மீர் சமஸ்தானத்துக்குள்ளேயே ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீத மக்கள் இவ்வாறு நினைத்ததை மறுக்க முடியாது. அவர்கள் பெரும்பாலும் பூஞ்ச் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பெரும்பாலும் முஸ்லிம்கள். ஹரி சிங்கை ஓர் இந்து மன்னராக அவர்கள் பார்த்ததைக் காட்டிலும் முஸ்லிம் விரோத மன்னராகவே பெரிதும் உணர்ந்தார்கள். இதற்கான அவர்களுடைய காரணங்கள், சரித்திரப் பக்கங்களின் 'இடமின்மையினால்' வெளியே சிந்தியிருக்கக்கூடும். ஆனால் எல்லை தாண்டி வந்துகொண்டிருந்த பாகிஸ்தானிய பதான் படையினருக்கு, அவர்களே சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத ஓர் ஆதரவு அலை பூஞ்ச்சில் இருந்ததை மறுக்க இயலாது.

குறு நிலத்துக்குள் சிறு நிலமாக 1936ம் ஆண்டு வரை பூஞ்ச் மாவட்டத்தை ஒரு டோக்ரா மன்னர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். மன்னர் என்றுதான் அவரையும் சொல்லியாக வேண்டியிருக்கிறது. குட்டி மன்னர் என்று வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்ளலாம். திடீரென்று என்ன நினைத்தாரோ, ஹரி சிங் அவரை நீக்கிவிட்டு, பூஞ்ச்சைத் தன் நேரடிக்கட்டுப்பாட்டின்கீழ் கொண்டு வந்தார்.

ஓர் இந்து மன்னரிடமிருந்து இன்னோர் இந்து மன்னர் என்ற அளவில் இதனை ஏற்றுக்கொண்டுவிடக்கூடிய சாதகங்கள் இல்லை. ஹரி சிங், பூஞ்ச்சைத் தன் நேரடி ஆளுகையின்கீழ் கொண்டு வந்த உடனேயே அந்தப் பகுதி முஸ்லிம்களின்மீது நிறையப் புதிய வரிகளை விதித்தார். எளிய, ஏழை மக்களால் சுமக்க முடியாத அந்த வரிகள் அவர்களை மன்னருக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுக்கவைப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றின.

ஆனால் கவனிக்கவேண்டும். அவர்களுக்குமேகூட ஹரி சிங் எதிர்ப்புதான் பிரதானமாக இருந்ததே தவிர, பாகிஸ்தானுடன் இணைவது என்பதில் அல்ல. ஒருவேளை உட்காரவைத்துப் பேசினால், அதன் அவசியம் அல்லது முக்கியத்துவம் குறித்துப் பாகிஸ்தான் தரப்பில் யாராவது பிரசாரம் செய்திருந்தால் அவர்கள் அதனை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடும். மறுக்க இயலாது. ஆனால், அந்தக் கணம், கிளர்ச்சியாளர்களை ஆதரிப்பது என்று பூஞ்ச் முஸ்லிம்கள் முடிவெடுத்ததற்கு ஹரி சிங் மீதான வெறுப்பு ஒன்றுதான் காரணமே தவிர, பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைபாடு அல்ல. நிச்சயமாக அல்ல.

அவர்களுடைய மனநிலை, சில ரா வ உயரதிகாரிகள் மூலம் முன்னதாக பாகிஸ்தான் ரா வ ஜெனரல்களுக்குத் தெரியவந்திருந்தது. அவர்கள் 'முறைப்படி' அதனைப் பிரதமரிடமும் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

முன்னதாக 1947 செப்டம்பரிலேயே பாகிஸ்தானிலிருந்து ஓரளவு ஆயுதங்களும் பணமும் பூஞ்ச் முஸ்லிம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தன. இதனைப் பதான் ஆதிவாசிகளிடம் பாகிஸ்தான் ரா வ அதிகாரிகள் தெரிவித்தார்களா, இல்லையா என்பது பற்றிய உறுதியான ஆதாரங்கள் ஏதுமில்லை. அதனால்தான் பூஞ்ச்சை அவர்கள் கடக்கும் வேளையில் அங்கே கண்ணில் தென்பட்ட ஒரு சில பாகிஸ்தான் கொடிகளும் ஆரவாரக் கூக்குரல்களும் அவர்களுக்கு வியப்பளித்தன.

அக்டோபர் 22ம் தேதி நள்ளிரவு பதான் படையினர் காஷ்மீரின் எல்லைக்குள் நுழைந்தார்கள். பாகிஸ்தான் ரா வத் தரப்பிலிருந்து சைரப் கயாத்தகான் என்கிற இளம் தளபதி அவர்களுக்கு வழிகாட்ட உடன் வந்திருந்தார்.

அவருக்கு ஹரி சிங்கின் எல்லைப் பாதுகாப்புப் படையில் ஒரு சில நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் ஒத்துழைப்புடன் தான் சமஸ்தானத்துக்குள் நுழைய முடிவு செய்திருந்தார்கள்.

இதிலும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. ஹரி சிங்கின் எல்லைக் காவல் படையில் இருந்த அதிகாரிகள் அத்தனை பேரும் ஹிந்துக்கள். ஆனால் கீழ்த்தட்டு ஜவான்கள் முஸ்லிம்கள். கயாத் கானின் நண்பர்கள் அந்த ஜவான்களில் சிலரே.

பெரிய உதவிகள் ஏதும் தேவையில்லை. மிக எளிதாகச் செய்யக்கூடிய சிறு உதவிகள் போதும் என்று அவர்கள் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தார்கள். உதாரணமாக, எல்லைப்புறங்களில் இருந்து ஸ்ரீநகர் மற்றும் ஜம்முவுக்குச் செல்லக்கூடிய டெலிபோன் கேபிள்களைச் செயலிழக்கச் செய்துவைப்பது. அதிக மக்கள் நடமாட்டம் இருக்கக்கூடிய பகுதிகளில் - குறிப்பாக, சிறு நகரங்களில் மின்சார சப்ளை இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்வது.

இவற்றை அவர்கள் வாக்களித்தபடி ஒழுங்காகச் செய்து முடித்ததும் 'சிக்னல்' கொடுத்தார்கள். பதான் படையினர் மெதுவாக, ஆனால் உறுதியாக அடியெடுத்து வைத்து காஷ்மீருக்குள் நுழைய ஆரம்பித்தார்கள்.

ஜீலம் நதி அலைபுரண்டுகொண்டிருந்தது. இருளும் குளிரும் அச்சமூட்டக்கூடியனவாக இருந்தன. ஒழுங்கான பாதை அங்கே கிடையாது. கரிய பூதங்களாகத் தொடர்ந்து வரும் மலைகளும் அபாயகரமான பள்ளங்களும் வினோதமான சத்தமெழுப்பும் இரவுப் பூச்சிகள் மற்றும் ஓநாய்களின் குரலும்தான் உலகில் நிரந்தரம் என்று எண்ணக்கூடிய அளவுக்கு அமானுஷ்யம் ஆண்டுகொண்டிருந்த இடம்.

அவர்கள் புறப்பட்ட கணத்திலிருந்து எங்கும் நிற்கவில்லை. சுமார் பத்து கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருந்த முசு:பராபாத்தைக் குறிவைத்து அவர்கள் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தார்கள். மோதல் என்ற ஒன்று வருமானால் அது முதல் முதலில் முசு:பராபாத்தில்தான் இருக்கும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். ஹரி சிங்கின் மிக முக்கியமான காலாட்படை ரா வப் பிரிவு ஒன்று அங்கிருந்தது. முசு:பராபாத்தைக் கடந்துவிட்டால் ஸ்ரீநகரை அடைய ஒரு நாள் போதும். சுமார் நூறு கிலோ மீட்டர்கள்.

‘கொள்ளை’ என்ற சொல் ஒரு மந்திரம்போல் அந்த ஆதிவாசிகளின் சிந்தனையை ஆக்கிரமித்திருந்தது. ஹரி சிங்கை வீழ்த்துவது, காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம் என்று அவர்களுடைய மனம் தீர்மானித்திருந்தது. துரதிருஷ்டவசமாகப் பாகிஸ்தான் அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாது போயிற்று.

முசுஃபராபாத்தில் அதனை அவர்கள் நேருக்கு நேர் தரிசித்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் அங்கே இருந்த ஹரி சிங்கின் படைவீரர்களுள் பலபேர் பூஞ்ச் முஸ்லிம்கள். பதானியப் படையைக் கண்ட கணத்திலேயே தமது ஹிந்து அதிகாரிகளுக்கு துரோகம் செய்துவிட்டு அவர்களோடு ஓடிச் சென்று சேர்ந்துகொண்டுவிட்டார்கள்.

நியாயமாக ஒரு சில மணிநேரங்களில் முசுஃபராபாத் படைகளை வென்று விட்டு பதானியர்கள் முன்னேறியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நடந்தது வேறு.

.

ஒப்பீட்டளவில் முசுஃபராபாத் சற்றே ‘முன்னேறிய’ நகரம் என்று சொல்லவேண்டும். சமஸ்தானத்தின் அன்றைய மற்ற டவுன்களைவிட அங்கே கடைகள் அதிகம். எல்லையோரம் என்பதால் இரு தரப்பு வர்த்தகம் செழித்த இடம். நீண்ட கடை வீதிகளும் வர்த்தகர்களின் வசதியான வீடுகளும் தனியார் வங்கிகள் ஒன்றிரண்டும் பல வட்டிக்கடைகளும் இருந்தன.

கடைத்தெருப் பக்கம் வந்துகொண்டிருந்த பதான் வீரர்களுக்கு நகரின் வளம் மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் உடனே தங்கள் ‘ஜிஹாதை’ மறந்தார்கள். அளிக்கப்பட்டிருந்த உத்தரவுகளை மறந்தார்கள். விடுக்கப்பட்ட எச்சரிக்கைகளை மறந்தார்கள். தடதடவென்று லாரிகளிலிருந்து குதித்தவர்கள், கண்ணில் பட்ட கடைகளையெல்லாம் அடித்து நொறுக்கி உள்ளே புகுந்து, கிடைத்த அனைத்தையும் வாரிச் சுருட்டி வண்டியில் ஏற்றினார்கள். கல்லாப் பெட்டிகள் உடைக்கப்பட்டு, உள்ளிருந்து எடுத்த பணக்கட்டுகளை அங்கேயே உட்கார்ந்து பங்குபோடத் தொடங்கினார்கள். அதில் சண்டைகள் வந்தன. ஒருவரையொருவர் அவர்களே அடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு சமாதானமும் ஆனார்கள்.

துணிக் கடைகள், மளிகைக் கடைகள், விளையாட்டுப் பொருள்கள் விற்கும் கடைகள், மருந்துக் கடைகள், வட்டிக் கடைகள், நகைக் கடைகள் எதையும் அவர்கள் விடவில்லை. என்ன கிடைக்கிறது என்பதைவிட, எவ்வளவு கிடைக்கிறது என்பதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தினார்கள்.

அவர்களைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக பாகிஸ்தான் அரசு அளித்திருந்த லாரிகளுள் ஒன்றிரண்டைத் தாங்கள் கொள்ளையடித்த பொருள்களைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காகப் பயன்படுத்துவது என்று தீர்மானித்து, பொருள்களை மூட்டை கட்டி அதில் ஏற்றினார்கள். உடனடியாக அந்த லாரியைப் பாகிஸ்தானுக்குத் திரும்பிச் செல்லச் சொன்னார்கள்.

அழைத்து வந்திருந்த சைரப் கயாத்தானுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. தொண்டை பிளக்கும் அளவுக்குக் குரலை உயர்த்திக் கத்திக்கொண்டிருந்தார். ‘மடையர்களே! நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? நாம் நாளை காலைக்குள் ஸ்ரீநகரில்

இருந்தாகவேண்டும்!’

ஆனால் அந்தக் கூச்சலுக்கெல்லாம் பலனில்லாமல் போய்விட்டது. ஏழைமை அளித்திருந்த முரட்டுத்தனத்தை முகமாகவும் அகமாகவும் கொண்ட அந்த ஆதிவாசிகள், தங்கள் வாழ்நாளில் பார்த்திராத பொருள்களையெல்லாம் அள்ளிச் சேகரிப்பதிலேயே ஆர்வம் செலுத்தினார்கள்.

அந்தச் சம்பவம் மட்டும் நிகழாது போயிருந்தால் ஆதிவாசிகள் காஷ்மீர் சமஸ்தானத்துக்குள் நுழைந்துவிட்ட விஷயமே ஹரி சிங்குக்குக் கடைசி வரை தெரியாது போயிருக்கும்.

அதிர்ஷ்டவசமாக ஒன்றிரண்டு தொலைபேசி இணைப்புகள் கிடைத்து, ஒரு சில முசுபராபாத்வாசிகள் தலைநகருக்குத் தகவல் தெரிவித்தார்கள்.

ஆதிவாசிகள் ஒருவழியாக முசுபராபாத்தைவிட்டு, ஸ்ரீநகரை நோக்கி முன்னேற ஆரம்பித்த சமயத்தில் ஹரி சிங்கின் படை அவர்களை எதிர்கொண்டு வழிமறிக்கப் புறப்பட்டது.

.

ஊரியில் அவர்கள் சந்தித்தார்கள். கடும் சண்டை. கண்மண் தெரியாத சண்டை. ஆதிவாசிகளிடம் சிறு பீரங்கிகள்கூட இருந்தன. நிறைய துப்பாக்கிகள் (மொத்தம் 4000 என்று கணக்கு.) வைத்திருந்தார்கள். எண்ணிலடங்காக் கையெறி குண்டுகளும் ஒரு சிலரிடம் நாலைந்து பிஸ்டல்களும் இருந்தன.

முரட்டுத்தனம் உண்டே தவிர, அவர்களுக்குப் போர்ப்பயிற்சி கிடையாது. முன்னதாக, அவர்கள் ஊரிக்கு வந்து சேர்வதற்கு முன்னால் அங்கே வந்துவிட்ட ஹரி சிங்கின் படையினர், ஊரியை வட திசை நகரங்களுடன் இணைக்கும் மிக முக்கியமான ஆற்றுப்பாலம் ஒன்றைத் தகர்த்திருந்தார்கள். எப்படி ஊரியை அடைவது என்று தெரியாமல் இரண்டு நாள்கள் அவர்கள் தவிக்க வேண்டி வந்ததில், மிகுந்த கோபமடைந்திருந்தார்கள்.

நீந்தியும் தெப்பம் கட்டியும் சிறு படகுகளின்மூலமும் அவர்கள் ஊரிக்கு வந்து சேர்ந்தபோது எதிர்கொண்ட ஹரி சிங்கின் படையினர் ஆக்ரோஷமாகப் போரிடத் தொடங்கினார்கள்.

பதிலுக்குத் தாக்கத் தொடங்கிய ஆதிவாசிகளின் நடவடிக்கை, உண்மையிலேயே காட்டுமிராண்டித்தனமாக இருந்தது. எந்தவிதப் போர் இலக்கணங்களுக்கும் உட்படாத அவர்களுடைய தாக்குதலை, சமஸ்தான ரா வத்தினால் அதிகம் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. கணிசமான இழப்புகளுடன் அவர்கள் விரைவில் பின்வாங்கவேண்டி வந்தது.

அதற்குமேல் எங்கும் தங்காமல், புயல் வேகத்தில் பாயத்தொடங்கியது பதான் படை. ஹரி சிங் இன்னொரு படையை அனுப்புவதற்கு முன் எப்படியாவது ஸ்ரீநகரைத் தொட்டுவிடுவது அவர்கள் இலக்கு.

ஆனால் வழியில் எதிர்ப்பட்ட பாரமுல்லா, திரும்பவும் அவர்களுடைய திட்டத்தைக் குலைத்தது. வெறியாட்டம் தொடங்கியது அங்கேதான்.

மருவுவதற்கு முன்னால் வராக மூலை என்ற பெயரில் அறியப்பட்ட

பாரமுல்லா, இன்று காஷ்மீரின் மூன்றாவது பெரிய மாவட்டம்.
அன்றைக்கு மூன்றாவது பெரிய நகரம்.

ஆதிவாசிகள் பாரமுல்லாவில் நுழைந்தபோது அவர்களின் வெறியும்
வேகமும் உச்சத்தைத் தொட்டிருந்தன. மலைப்பாதை, காட்டு வழிகளில்
மனித சஞ்சாரமில்லாத பகுதிகளில் விரைந்துவந்துகொண்டிருந்த
அவர்களுக்கு, சட்டென்று எதிர்ப்பட்ட நகரம் இன்னொரு வேட்டைத்
தலமாகத் தென்பட்டது.

கண்ணில் பட்டவர்களிடமெல்லாம் துப்பாக்கியை நீட்டத்
தொடங்கினார்கள். கையிலிருப்பதையெல்லாம் அவர்கள் கொடுத்தாக
வேண்டும். முரண்டு பிடித்தவர்கள் உடனே சுடப்பட்டார்கள்.
முசு:பராபாத்தில் செய்தது போலவே கடைகளைக் கபளீகரம் செய்து,
கட்டடங்களை இடித்து, தீவைத்து வெறியாட்டம் நிகழ்த்தத்
தொடங்கினார்கள்.

பாரமுல்லாவில் செயிண்ட் ஜோசு:ப் கான்வெண்ட் என்ற பெயரில்
கிறிஸ்தவ மிஷினரி அமைப்பு ஒன்று செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.
தேவாலயமும் மருத்துவமனையும் பள்ளிக்கூடமும் இணைந்த அமைப்பு.

ஆதிவாசிகள் அதனைக் குறிவைத்தார்கள். அங்கிருந்த மருத்துவ
உபகரணங்களை உடைத்து, நோயாளிகளைப் படுக்கையிலிருந்து கீழே
தள்ளி, கட்டில்களைத் தூக்கிப் போட்டார்கள். மின் விளக்குகள், மின்
விசிறிகளைப் பிடுங்கியெறிந்தார்கள். தடுக்க வந்த கன்யாஸ்திரிகளைப்
பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு உட்படுத்தினார்கள். அங்கிருந்த மதர் சுப்பீரியர்,
அடிபட்டு இறந்தே போனார்.

மிருகத்தனமாக நிகழ்த்தப்பட்ட இந்தக் கொலைவெறித் தாக்குதலோடு
திருப்தியடையாமல் மேலும் மேலும் மனித வேட்டையில் ஆர்வம்
செலுத்தத் தொடங்கினார்கள். கிறிஸ்தவர்கள், இந்துக்கள், சீக்கியர்கள்
மட்டுமல்ல; பாரமுல்லாவில் வசித்துவந்த முஸ்லிம்களையும் சேர்த்தே
அவர்கள் தாக்கினார்கள். அவர்களுடைய வீடுகளுக்கும் தீவைத்தார்கள்.

புனிதப்போர்!

தாக்குப் பிடிப்பது சுலபமல்ல என்று ஹரி சிங்குக்குத் தெரிந்துவிட்டது.
பதற்றமும் அச்சமும் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டன. பாகிஸ்தான்
இப்படியொரு திடீர்த் தாக்குதலை மேற்கொள்ளும், அதுவும் இத்தனை
சாமர்த்தியமாக மேற்கொள்ளும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.
சர்வதேச அரங்கில் கேள்வி வருமானால் பாகிஸ்தான் அரசுக்கும் இதற்கும்
எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று எளிதில் சொல்லிவிடலாமே?

தாக்க வந்தது முஸ்லிம் ஆதிவாசிகள். தாக்க நினைத்தது ஹிந்து
மன்னரை. காரணம், அவரது பிடியில் இருக்கும் முஸ்லிம் சகோதரர்களை
விடுவிப்பதற்காக. இதில் பாகிஸ்தான் அரசு எங்கே வந்தது?

கேட்கலாம். எளிதாகக் கேட்கலாம். அப்படித்தான் கேட்பார்கள். ஹரி
சிங்குக்குப் புரிந்தது. தனது படையைக் கொண்டு தன்னால் ஒரு சில
நாள்கள்கூட யுத்தத்தை நடத்த முடியாது என்று திட்டவட்டமாகத்
தெரிந்துவிட்டது. ஏனெனில், பதான்களை உள்ளே அனுப்பியகையோடு
பாகிஸ்தான் ரா வமும் பின்னால் தயாராகக் காத்திருக்கிறது என்னும்
விஷயம் அவருக்கு எல்லையிலிருந்து தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

ரா வம் நேரடியாகப் போரில் இறங்காதுபோனால்கூட தொடர்ந்து
ஆள்களையும் ஆயுதங்களையும் அனுப்பலாம். அல்லது தலைக்குமேல்
வெள்ளம் என்றானபின் நேரடி யுத்தத்தையேகூடத் தொடங்கலாம்.
எப்படியானாலும் தன்னால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்பது அவருக்குத்
தெரிந்துவிட்டது.

வேறு வழியில்லை. ஹரி சிங் இந்திய அரசுக்குத் தந்தி அடித்தார்.
உதவுங்கள்.

6. இணைப்பு

ஹரி சிங் தந்தி அடிப்பதற்கு முன்னாலேயே நேருவுக்கு விஷயம் தெரியும். தெரிவித்தவர் மவுண்ட் பேட்டன்.

பிரச்னை, ஸ்ரீநகருக்கு ஐம்பது மைல் தொலைவில் வந்து நிற்கிறது. என்ன காரணம் சொல்லித் தாமதித்தாலும் காஷ்மீர் பாகிஸ்தான் வசம் போய்விடுவது உறுதி. மவுண்ட் பேட்டன் எச்சரித்தார்.

பாகிஸ்தான் ரா வத்தில் இருந்த ஒரு பிரிட்டிஷ் அதிகாரி, இந்தியாவில் அப்போது பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த தன்னுடைய நண்பருக்கு விஷயத்தைத் தொலைபேசியில் தெரிவித்திருந்தார். பதான படைகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஹரி சிங்கால் நிச்சயமாகச் சமாளிக்க முடியாது.

அந்த நண்பருக்கு மவுண்ட் பேட்டன் நண்பர். மவுண்ட் பேட்டனுக்கு நேரு தீர்ந்தது விஷயம்.

காஷ்மீர் போய்விடக்கூடாது என்பதில் நேருவுக்கு இருந்த பதற்றமும் அக்கறையும் மிக அதிகம்.

‘நிச்சயமாக காஷ்மீரின் எதிர்காலத்தை அம்மக்களேதான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.’

‘ஷேக் அப்துல்லா தலைமையில் ஒரு மதச்சார்பற்ற மக்களாட்சி அங்கே அமையவேண்டும்.’

‘அவர்கள் சுதந்தரமாக இருக்கலாம்.’

‘ஆனால் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாக.’

நேருவின் அன்றைய எண்ண ஓட்டத்தைச் சுருக்கி வடிகட்டினால் இந்த நான்கு வரிகளே எஞ்சும். அவரது கடிதங்கள், தந்திகள், நேரடிப் பேச்சுகள், பத்திரிகைக் குறிப்புகள் அனைத்திலும் பல்வேறு விதமாக இந்த நான்கு அம்சங்களை அவர் முன்வைத்து வந்திருக்கிறார்.

காஷ்மீரில் ஊடுருவல் நடந்து, அது யுத்தமாகப் பரிமாணமெடுக்கவிருந்த தருணத்தில்கூட பாகிஸ்தான் பிரதமர் லியாகத் அலிகானுக்கு நேரு அனுப்பிய ஒரு தந்தி இப்படி இருந்தது: ‘நேருக்கடி சமயத்தில் காஷ்மீருக்கு நாங்கள் உதவுவதை, அந்த சமஸ்தானத்தை இந்தியாவுடன் இணைப்பதுடன் தொடர்புபடுத்தாதீர்கள். பிரச்னைக்குரிய எந்தப் பகுதியை இணைப்பதிலும், சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் பூரண விருப்பம் ஒன்றையே முக்கியமாகக் கருதுகிறோம். இதைப் பலமுறை நாங்கள் வெளிப்படையாகக் கூறிவந்திருக்கிறோம்.’ (27, அக்டோபர் 1947)

எனவே ஹரி சிங்கின் தந்தி கிடைத்த மறுவினாடியே தனது அதிகாரியை

ஸ்ரீநகருக்கு அவர் அனுப்ப ஆயத்தமானார்.

வாப்பால பங்குன்னு மேனன் என்ற வி.பி. மேனன், நேரு கூட்டிய அவசர பாதுகாப்புக் குழுக் கூட்டத்தினரால் ஒரு மனதாக அந்தப் பணிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

மேனன், இந்தியாவின் முதல் தலைமுறை ஐ.சி.எஸ். அதிகாரிகளுள் ஒருவர். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் கடைசி கவர்னர் ஜெனரலாகப் பொறுப்பேற்க மவுண்ட் பேட்டன் வந்தபோது, அவரது செயலாளராகப் பணியாற்றியவர். மேனனின் பணி நேர்த்தியும் சுறுசுறுப்பும் படைலை மிகவும் கவர்ந்திருந்தன. எனவே, சுதந்தர இந்தியாவின் உள்துறை அமைச்சராகத் தாம் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டதும் உள்துறைச் செயலாளராக மேனனை அவர் நியமித்தார்.

படைலை மேனன் ஏமாற்றவில்லை. சமஸ்தான இணைப்பு விவகாரங்களிலும் சரி. ஜுனாகத், ஹைதராபாத் போன்ற பிரச்சனைக்குரிய சமஸ்தானங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட காவல் துறை ரா வ நடவடிக்கைகளின்போதும் சரி. மிகச் சரியான காய் நகர்த்தல்களின்மூலம் அரசு சாதிக்க நினைத்தவற்றைச் செய்து முடித்தவர் மேனன்.

அதனால்தான் காஷ்மீருக்கு ஒரு நெருக்கடி என்று வந்தபோது, யாரும் சற்றும் யோசிக்காமல் மேனனைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அறிவாளி. ராஜதந்திரம் தெரிந்தவர். நெருக்கடிகளைச் சமாளிப்பதில் சமர்த்தர்.

மேனன், உடனடியாக ஸ்ரீநகருக்குப் போய் ஹரி சிங்கைச் சந்தித்தார். எல்லாம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். நீங்கள் முதலில் இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஜம்முவுக்குப் போய்விடுங்கள்.

ஹரி சிங்குக்கு மேனன் அளித்த முதல் ஆலோசனை இதுதான். ஹரி சிங் அப்போது எதையும் சுயமாக யோசிக்கக்கூடிய சக்தியை அநேகமாக இழந்துவிட்டிருந்தார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். பதற்றமும் பயமும் அவரை ஆட்கொண்டிருந்தன. தன் கண்முன்னால் தனது தேசம் தன்னுடையது இல்லாமல் ஆகப்போகிறதா? அந்த ஒற்றைக்கேள்விதான் அவரை நிலைகுலைய வைத்திருந்தது. காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுக்குத் தாரை வார்ப்பதைக் காட்டிலும் உயிரை விடலாம் என்று அவர் நினைத்தார்.

அந்த ஒரே காரணத்தினால்தான் இந்தியாவுடன் இணைக்கவும் ஒப்புக்கொண்டார்.

இது நடந்தது அக்டோபர் 25ம் தேதி. மறுநாளே மேனன், காஷ்மீரின் பிரதமரையும் அழைத்துக்கொண்டு டெல்லிக்குத் திரும்பினார்.

பாதுகாப்புக் குழுவின் மற்றொரு கூட்டம். மவுண்ட் பேட்டன் இருந்தார். நேருவும் படைலும் இருந்தார்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முக்கிய அதிகாரிகள் அனைவரும் கூடியிருந்தார்கள். அப்போது டெல்லிக்கு வந்திருந்த ஷேக் அப்துல்லாவையும் நேரு அக்கூட்டத்துக்கு அழைத்திருந்தார்.

ஹரி சிங்கைக் காப்பாற்றலாம். காஷ்மீரைப் பாதுகாக்கலாம். படைகள் அனுப்பலாம். உதவி செய்யலாம். என்னவும் செய்யமுடியும். ஆனால் அதற்கெல்லாம் முன்பாக காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் அவர் இணைத்தாக வேண்டுமல்லவா? அது நடக்காதவரை காஷ்மீர் விவகாரத்துக்குள்

இந்தியா எப்படித் தலையிட முடியும்?

மேனன் மீண்டும் விமானமேறினார். ஜம்முவில் அவர் ஹரி சிங்கைச் சந்தித்தபோது, ஹரி சிங் தயாராக ஒப்பந்தப் பத்திரத்தை எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டு வைத்திருந்தார். (முந்தைய நாள் இரவு அவர் உறங்கச் செல்லுமுன் தனது செயலாளரிடம், 'காலை விடிந்ததும் மேனன் வராவிட்டால் என்னை எழுப்பாதே. உறங்கும்போதே சுட்டுக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்லியிருந்ததாக ஒரு தகவல் உண்டு.)

எனவே காஷ்மீருக்குப் படைகளை அனுப்ப இந்தியா தீர்மானித்தது.

.

27ம் தேதி அதிகாலை முதல், தொடர்ந்து இந்திய விமானங்கள் காஷ்மீருக்கு ஆயுதங்களுடன் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டே இருந்தன. அடுத்த இரண்டு மூன்று நாள்களில் நூற்றுக்கணக்கான போர் விமானங்களும் பயணிகள் விமானங்களும் டெல்லியிலிருந்து அனுப்பப்பட்டன.

ஸ்ரீநகரில் இந்திய ரா வத்துக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அப்துல்லாவின் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியினர் வழிநடத்த, வீதி வீதியாக நடந்துபோன ரா வத்துக்கு ஹிந்துக்கள் குங்குமம் இட்டு வாழ்த்துச் சொன்னார்கள். முஸ்லிம்கள் கையாட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்கள்.

ஒரு திட்டம் இருந்தது. சுமார் நாலாயிரம் வீரர்களை ஸ்ரீநகரைச் சுற்றி நிற்க வைத்தது இந்திய ரா வம். எதிரிகள் எத்தனை பேர் வந்தாலும் சமாளிக்கக்கூடிய அளவு ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்கள். தலைநகருக்கு வெளியே அவர்களைத் தடுத்து, திருப்பி அனுப்பிய கையோடு அப்படியே துரத்திச் சென்று எல்லைதாண்டிக் கொண்டு விட்டுவிட்டு வருகிற திட்டம்.

ஸ்ரீநகருக்கு எந்தச் சேதமுமில்லை. பயத்தில் உறைந்திருந்த மக்களுக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது. இந்திய ரா வம் மெல்ல மெல்ல முன்னேறி ஸ்ரீநகருக்கு வெளியே எங்கெல்லாம் பதான்கள் நுழைந்திருந்தார்களோ அங்கெல்லாம் புகுந்து அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். நாளெல்லாம் துப்பாக்கிச் சத்தம் என்பது காஷ்மீரைப் பொருத்தவரை அப்போது ஆரம்பித்த வழக்கம்தான்.

பாரமுல்லாவை முதலில் மீட்டார்கள். ஊரியைக் கைப்பற்றினார்கள். அடுத்தடுத்த நகரங்களில் ஆதிவாசிகள் தென்பட்ட பகுதிகளிலெல்லாம் அடித்துத் துரத்தினார்கள். சற்றும் தடுமாறாத குறிக்கோளுடன், காஷ்மீர் சமஸ்தானத்தினுள் நுழைந்திருந்த அத்தனை பதானியர்களையும் பாகிஸ்தான் எல்லையை நோக்கிப் பின்வாங்கச் செய்துகொண்டிருந்தது இந்திய ரா வம்.

.

மறுபுறம் அமைதிக்கான கதவைத் திறக்க வழிதேடி பாகிஸ்தானுக்குப் பறந்தார் மவுண்ட் பேட்டன்.

ஜின்னாவுக்குக் கடும் கோபம். இந்தியா சாமர்த்தியமாகக் காய் நகர்த்தி காஷ்மீரை இணைக்கும் ஒப்பந்தத்தில் ஹரி சிங்கின் கையெழுத்தை வாங்கிவிட்டது என்பது அவரது குற்றச்சாட்டு.

‘ஆனால் திரு. ஜின்னா, பாகிஸ்தானிலிருந்து ஊடுருவல் நடந்தபடியால் அல்லவா ஹரி சிங் அப்படியொரு முடிவெடுக்கத் தள்ளப்பட்டார்?’

‘யார் சொன்னது? அங்கே நடந்தது உள்நாட்டுப் புரட்சி.பூஞ்ச் முஸ்லிம்களை ஹரி சிங் ஏமாற்றியதன் விளைவை அவர் சந்தித்தார்.’

ஜின்னாவுக்கே அவரது வாதங்களின் பலவீனம் புரிந்தது. முன்னதாக, இந்திய ரா வம் ஆதிவாசிகளை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்ற தகவல் வந்ததுமே அவர் தம் ரா வத்தை நேரடி யுத்தத்துக்குப் புறப்படச் சொல்லி உத்தரவிட்டிருந்தார்.

ஆனால் பாகிஸ்தான் ரா வ அதிகாரிகள் - குறிப்பாக அதிலிருந்த பிரிட்டிஷ் உயரதிகாரிகள் சுத்தமாக மறுத்துவிட்டார்கள். வேண்டாம். அபாயம். இது வேண்டாத வேலை.

தோல்வியின் அவலச் சுவை அவரைச் சின்னாபின்னப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. ஆனபோதிலும் எல்லைக்கு அப்பால் இருந்தபடி உள்ளே போராடிக்கொண்டிருக்கும் வீரர்களுக்கு உதவ பாகிஸ்தான் ரா வம் முன்வந்தது.

மேற்கொண்டு விபரீதங்கள் ஏதும் உடனடியாக அரங்கேறவில்லை. காஷ்மீரின் கடும் பனிக்காலம் ஆரம்பமாகிவிட, இரு தரப்புமே யுத்தத்தைத் தொடர முடியாமல் போனது. காத்திருப்பது தவிர வேறு வழியில்லை.

இடைப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் நேரு, ஹரி சிங்கின் மனத்தை முற்றிலும் மாற்றுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தார்.

நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பழைய பிரதமரையே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். உடனே அவரைப் பதவி விலகச் சொல்லுங்கள். ஷேக் அப்துல்லாவைப் பிரதமராக்குவதன்மூலம் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி மற்றும் பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களின் ஆதரவு உங்களுக்குக் கிடைக்கும். இதை ஒத்திப்போடுவதில் ஒரு பயனுமில்லை. எப்படியும் நடக்கப்போவது இதுதான். உடனே செய்வது உங்களுக்கும் நல்லதல்லவா?

நேரு மட்டுமல்ல. மகாத்மா காந்தியும் ஹரி சிங்குக்கு இதைத்தான் உபதேசித்தார். விட்டுக்கொடுத்துச் செல்லுங்கள். காஷ்மீரின் எதிர்காலத்துக்கு அதுவே நல்லதாக இருக்கும்.

நேருவுக்கு மூன்று யோசனைகள் இருந்தன. காஷ்மீரின் எதிர்காலம் தொடர்பான யோசனைகள்.

1. மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்துவது. எந்த நாட்டுடன் இணைவது என்பதை அவர்களே முடிவு செய்யலாம்.
2. காஷ்மீர் சுதந்தர சமஸ்தானமாகவே நீடிக்கலாம். இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் அதன் பாதுகாப்பை உறுதி செய்யலாம்.
3. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு இந்தியாவுக்கு. மற்றவை பாகிஸ்தானுக்கு.

தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கு மேற்கண்ட மூன்று யோசனைகளுள் மூன்றாவதுதான் பிடித்திருந்தது. காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு முழுதும் ஷேக் அப்துல்லாவுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது. ஜம்முவினும் அப்படியே.

ஐம்முவில் ஹிந்துக்கள் அதிகமென்றாலும் மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரே பெரும் காஷ்மீரத் தலைவர் அப்துல்லாவாகவே இருந்தார்.

அதே சமயம் முஸ்லிம் பெரும்பான்மையினர் வசிக்கும் பகுதியென்றாலும் பூஞ்ச் போன்ற பிரதேசங்களில் கடும் எதிர்ப்பாளர்கள் மிகுதி.

அப்துல்லாவை, ஹரி சிங்கை, சமஸ்தானத்தின் அத்தனை அதிகாரிகளையும் ஒட்டுமொத்தமாக வெறுத்தார்கள் அம்மக்கள். அதே சமயம் குறுகிய காலத்தில் அவர்களிடையே பாகிஸ்தான் தலைவர்களுக்குச் சற்று செல்வாக்கும் ஏற்பட்டிருந்தது. அவர்கள் நிச்சயம் பாகிஸ்தானுடன் தான் இணைய விரும்புவார்கள் என்று நேரு நினைத்தார்.

நேரு நினைத்தாற்போலவே படேலும் நினைத்தார். வேறு பலரும் நினைத்தார்கள். பாகிஸ்தான் முற்றிலும் எதிர்விதமாக நினைத்தது. குளிர்காலம் முடிந்து பனி உருகத் தொடங்கினால் மீண்டும் யுத்தம் அதன் முழு வீச்சில் நடந்தே தீரவேண்டும் என்று பாகிஸ்தான் தலைவர்களும் ரா வ அதிகாரிகளும் தீர்மானமாக இருந்தார்கள். என்ன ஆனாலும் காஷ்மீர் முழுவதையும் பாகிஸ்தானுடன் இணைக்காமல் திரும்புவதில்லை என்று எல்லையில் இருந்தபடி அவர்கள் தம் பிரதமருக்குத் தந்தித் தகவல் கொடுத்தார்கள்.

சுதந்தரம் அடைந்து இரு நாடுகளுக்குமே ஒரு வருடம் கூடப் பூர்த்தியாகாத நிலையில், சற்றும் விரும்பத் தகாத ஒரு பெரும் யுத்தம்.

தவிரவும் முழுப்பழியை இந்தியாவின்மீது சுமத்தும்படியாக பாகிஸ்தான் ஒரு பிரசாரத்தை முடுக்கிவிட்டிருந்தது. காஷ்மீரை இணைப்பதற்காகவே இந்தியா நிகழ்த்திய நாடகம் என்பதான அப்பிரசாரத்துக்கு வலு சேர்க்க, பூஞ்ச் முஸ்லிம்களின் மன்னருக்கு எதிரான எழுச்சியைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள்.

தான் உள்ளே நுழைவதற்காகவே பழியை பாகிஸ்தான்மீது போடுகிறது இந்தியா. காஷ்மீரில் நடப்பது சமஸ்தான் எல்லைக்குட்பட்ட மக்கள் புரட்சி. அதில் தானும் குளிர் காய்ந்து, பழியையும் பாகிஸ்தான்மீது இந்தியா வீசுகிறது.

இந்தப் பிரசாரம் மேற்கு நாடுகளில் பரவலாக விவாதிக்கப்படத்தொடங்கியது. ஒருவேளை ஜின்னா சொல்வது சரியாகவே இருக்குமோ? காஷ்மீரின் உள்ளூர்க் கலகத்தை இந்தியா தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, சமயம் பார்த்து ரா வத்தை அனுப்பிப் பழியைத் தூக்கிப் பாகிஸ்தான்மீது போடுகிறதோ?

வேறு வழியில்லை என்று நேரு நினைத்தார். விஷயத்தை ஐக்கிய நாடுகளின் சபைக்குக் கொண்டுபோய்விட முடிவு செய்தார்.

7. முதல் யுத்தம்

காஷ்மீர் விவகாரத்தை நேரு ஏன் ஐ.நாவிடம் கொண்டு சென்றார்?

இன்றுவரை கேள்வியாகவும் விவாதப் பொருளாகவும் இருக்கிற விஷயம் இது. 'காஷ்மீர்' பிரச்சனையாகத் தொடங்கிய ஒன்று, 'இந்தியா-பாகிஸ்தான்' பிரச்சனையாகப் பரிமாணமெடுத்ததே இதனால்தான் என்று சில வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள். இரு தேசங்களும் பேசித் தீர்க்கவோ, சண்டையிட்டுத் தீர்க்கவோ அப்போதுதான் தொடங்கியிருந்த நிலையில், ஐ.நாவின் உதவியை நேரு கோரியது அவசரக்குடுக்கைத்தனம் அல்லாது வேறென்ன?

இது ஒரு வாதம்.

நேரு இதற்கு பதில் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் பொதுவெளியில் அந்த பதில் பெரிதாகப் புழக்கத்துக்கு வரவில்லை என்பது விசித்திரம்.

பாகிஸ்தான் நடத்திக்கொண்டிருந்த இந்திய விரோதப் பிரசார வாசகத்தின் மையத்தில் தொடங்குகிறது இந்த விளக்கம்.

'காஷ்மீரை அபகரிப்பதுதான் இந்தியாவின் நோக்கமா? நிச்சயமாக இல்லை. ஆபத்து என்ற ஒன்று வந்தபோது ஹரி சிங் உதவி கேட்டார். காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைக்கவும் ஒப்புக்கொண்டார். அவர் கட்டாயப்படுத்தப்படவில்லை. மிரட்டப்படவில்லை. அவர் தமது சூழலில், தம்மால் மேற்கொள்ள முடிந்த ஒரு முடிவைச் செயல்படுத்தினார். ஆனால் அதையே சாக்கிட்டுக் காஷ்மீரின் தலைவிதியைத் திருத்தி எழுதும் பணியை இந்தியா மேற்கொண்டுவிடும் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. தொடக்கம் முதலே சொல்லிவருவதுதான். காஷ்மீர் மக்கள் தங்கள் விதியைத் தாங்களே தீர்மானித்துக்கொள்ளட்டும். இந்தியா தலையிடாது. ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு அல்லது நேரடி வாக்கெடுப்பு - இரண்டில் எது விருப்பமோ அதற்கு உடன்பட்டும். ஆனால் இது எப்போது சாத்தியமாகும்? அத்துமீறி ஆக்கிரமித்திருக்கும் அன்னிய சக்திகள் முற்றிலுமாக வெளியேறிய பிறகுதான். பாகிஸ்தானின் படைகள் முற்றிலுமாக வெளியேறிச் செல்லும்வரை இந்திய ரா வம் காஷ்மீர் மண்ணில் இருந்தாக வேண்டும். வேறு வழியில்லை. உலக நாடுகள் அனைத்தும் உற்று நோக்கும் ஒரு விஷயமாக இது மாறிவிட்டது. அதாவது காஷ்மீர் சமஸ்தானத்தின் பிரச்சனை என்பது ஒரு சர்வதேசப் பிரச்சனையாகப் பரிமாணமெடுத்துவிட்டது. எனவே, ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அகற்றப்பட்ட பிறகு நடைபெறும் பொது அல்லது நேரடி வாக்கெடுப்புக்கு ஐ.நாவின் கண்காணிப்பு அவசியமாகிவிடுகிறது.

பிரச்சனையை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு எடுத்துச் சென்றதற்கு வேறு காரணங்கள் இல்லை' என்று நேரு சொன்னார்.

•
ஏப்ரல் 21, 1948. காஷ்மீரைத் தன் பிரச்னைப் பட்டியலில் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டது ஐ.நா. அதன் பாதுகாப்பு கவுன்சில், தீர்மானம் ஒன்றை முதல் முதலாக நிறைவேற்றியது. இந்தியா - பாகிஸ்தான் தரப்பு வாதங்கள் விசாரிக்கப்பட்டன. பிறகு ஐந்துபேர் கொண்ட குழு ஒன்றைப் பிரச்னைக்குரிய இடத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

இரண்டு நாடுகளுக்கிடையே அமைதியை நிலைநாட்டுங்கள். பிரச்னையைப் பேசித் தீருங்கள். காஷ்மீரில் வாக்கெடுப்புக்கான சாத்தியங்களை உடனடியாக ஆராயுங்கள்.

தவிரவும் ஒரு முக்கியமான விஷயம். காஷ்மீரில் பொது வாக்கெடுப்பு நடைபெறுவதற்கு அச்சாரமாக, பாகிஸ்தான் தனது ஆதிவாசிகளை ஒருத்தர் விடாமல் திரும்ப அழைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சமஸ்தானத்தின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டுக் குறைந்த பட்ச ரா வப் படையொன்றை இந்தியா அங்கே இருத்திவைக்கலாம்.

நடந்திருக்கலாம். நடந்திருக்கும். நடந்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால் பாகிஸ்தான் மறுத்துவிட்டது. இதென்ன நியாயம்? ஆதிவாசிகளை நாங்கள் முழுதும் திரும்பப் பெறுவது என்றால், இந்தியா மட்டும் எதற்காகத் தன் ரா வத்தைக் காஷ்மீரிலேயே வைத்திருக்க வேண்டும்? அவர்களும் முற்றிலுமாகத் திரும்பப் பெறட்டும். அப்புறம் நடக்கட்டும் வாக்கெடுப்பு என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

நியாய அநியாயங்களின் பக்கம் போவதற்கு முன்னால், காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்கு அதன் மன்னர் ஒப்புதல் சொல்லிக் கையெழுத்துப் போட்ட பிறகுதான் இந்தியா தன் ரா வத்தையே அங்கு அனுப்பியது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்திய ரா வம் உரிய நேரத்தில் போய்ச்சேர்ந்த ஒரே காரணத்தால்தான் ஸ்ரீநகர் தப்பித்தது என்பதையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்னொரு பாரமுல்லா சம்பவம் ஸ்ரீநகரில் நடப்பதற்கு வெகு நேரம் ஆகியிருக்காது.

இந்நிலையில், இந்தியா அப்போது அனுப்பியிருந்த முழு ரா வத்தையல்லாமல், அதில் ஒரு பகுதியை - குறைந்தபட்ச வீரர்களை மட்டும் காஷ்மீரில் இருக்க ஐ.நா. அனுமதித்திருந்தது. அதைத்தான் குற்றம் சாட்டி, வாக்கெடுப்புக்கு மறுப்புச் சொல்லிவிட்டார் ஜின்னா.

•
உண்மை வேறு. அன்றைய சூழ்நிலையில் காஷ்மீரில் ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டால் பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாகப் பெரும்பான்மை மக்கள் வாக்களிக்க மாட்டார்கள் என்று பாகிஸ்தான் தீவிரமாக நம்பியது. எப்படியாவது அந்தச் சாத்தியத்தை இல்லாது ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று மனமார் விரும்பினார்கள் என்பது மட்டுமே உண்மை.

வாக்கெடுப்புக்குத் தயார் என்று நேரு சொன்னார். பிரச்னையைத் தானே எதிர்கொள்ளாமல் உலகப்பொது நடுவராக ஐநாவை நடத்தச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்ளவும் செய்தார். அந்த வகையில் இந்தியா தில்லுமுல்லு செய்கிறது என்றெல்லாம் பேசுவதற்கு இடமில்லாமல் போகச்

செய்துவிட்டார்.

ஆயினும் பாகிஸ்தான் தயாராக இல்லை என்பதற்கு வேறு எந்தக் காரணமும் சரித்திரத்தில் கிடையாது.

அவர்கள் உண்மையில் ஷேக் அப்துல்லாவின் செல்வாக்கைக் கண்டு அஞ்சினார்கள். தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி என்பது, காஷ்மீரில் உள்ள பல கட்சிகளின் ஒன்றல்ல. காஷ்மீர் மக்கள் தம் ஒரே அரசியல் புகலிடமாகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்த இயக்கம். ஹிந்து, முஸ்லிம், சீக்கியர்கள், பவுத்தர்கள் என்று வேறுபாடில்லாமல் எல்லாச் சமயத்தவர் மத்தியிலும் அப்துல்லாவுக்குச் செல்வாக்கு இருந்தது. மதத்தை முன்வைக்காமல், மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்தை முன்வைத்து காஷ்மீரில் ஒரு மக்களாட்சி அமைப்பதையே தன் லட்சியமாகப் பிரகடனப்படுத்தியவர் அப்துல்லா.

காஷ்மீரில் குளிர்காலம் ஆரம்பித்து, தாற்காலிகமாகப் போர் நின்ற சூழ்நிலையில் நேரு மற்றும் காந்தியின் அழுத்தத்தினால் அப்துல்லாவையும் ஆட்சியில் 'இணைத்து'க்கொள்ளச் சம்மதித்திருந்தார் ஹரி சிங். காஷ்மீரில் அமைதி என்ற ஒன்றை அவரால் மட்டும்தான் ஏற்படுத்த முடியும் என்று நேரு தீர்மானமாகச் சொன்னார். ஒரு 'தலைமை நிர்வாக அதிகாரி'யாக உள்ளே நுழைந்து, சில மாதங்களில் (மார்ச் 1948ல்) பிரதமராகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார் அப்துல்லா.

பதவிக்கு வந்தக் கணத்திலிருந்து அவரது அரசியல் அதிரடிகள் ஆரம்பமாகியிருந்தன. மத வித்தியாசம் பாராமல் அனைத்துப் பெருநில முதலாளிகளிடமிருந்தும் நிலங்களைப் பறித்து விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்தார். பள்ளத்தாக்கிலும் ஜம்முவினிலும் இதனால் பல முஸ்லிம் பண்ணையார்களே கணிசமாக பாதிக்கப்பட்டார்கள். குத்தகை விவசாயிகளுக்கு லாபத்தில் இருபத்தி ஐந்து சதவீதம் என்றிருந்த நடைமுறையை ஒரே நாளில் எழுபத்தி ஐந்து சதவீதம் என்று உயர்த்தினார். விவசாயிகள் அவரைத் தலைக்குமேலே தூக்கிவைத்துத் துதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாமல் உபரியாக இருந்த அரசாங்க நிலங்களையும் ஏழை விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க சட்டம் இயற்றினார்.

இதனாலெல்லாம் காஷ்மீரில் அவர் அதுநாள் வரை பெற்றிருந்த செல்வாக்கு அர்த்தமுள்ளதுதான் என்று மக்களுக்கு மறு நிரூபணமாயிற்று.

பூஞ்ச் போன்ற வெகு சில இடங்களில் இருந்த பாகிஸ்தான் ஆதரவு முஸ்லிம்கள் நீங்கலாக ஏனைய சமஸ்தானம் முழுவதிலும் அப்துல்லாவுக்கு மிகப்பெரிய மக்கள் செல்வாக்கு இருந்தது. அதை ஒழிக்கத்தான் ஹரி சிங் 1931லிருந்து பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். முடியவில்லை. இறுதியில் அதே அப்துல்லாவை அவர் பிரதமராக்கவேண்டி வந்தது.

அப்துல்லா பிரதமரானதோடு ஹரி சிங் என்னும் டோக்ரா வம்சத்தின் இறுதி மன்னரின் செல்வாக்கு காஷ்மீரில் அநேகமாக முற்றிலும் குறைந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒரு 'பெயரளவு மன்னரா'க அவர் அரண்மனையைவிட்டு வெளியே வராமல் இருக்கப் பழகிக்கொண்டார். ஆட்சியதிகாரம் முழுவதுமாக அப்துல்லாவின்

கரங்களில் இருந்தது. அவர் காஷ்மீருக்கு இந்தியத் தலைவர்கள் பலரை விருந்தாளிகளாக அழைத்தார். மக்களோடு பேச்சு செய்தார்.

உண்மையில், காஷ்மீருக்கு அன்றைக்குச் சென்ற காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கே அப்துல்லாவின் நடவடிக்கைகள் சற்று சங்கடம் தரக்கூடியவைதான். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இல்லாத பண்ணையார்த்தனங்களா, இங்கில்லாத அடக்குமுறைகளா? சுரண்டல்களா? அப்துல்லா ஒருவேளை தங்களுக்கே ஒரு தலைவலியாகலாமோ என்றுகூட அவர்கள் கருதினார்கள்.

ஆனால் நேரு அப்துல்லாவை நம்பினார். ஒரு சரியான மக்கள் தலைவர் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு அவர் ஒரு முன்னுதாரணம் என்று சொன்னார்.

இதுவேதான், காஷ்மீரில் பொது வாக்கெடுப்பு நடத்துவதற்கு பாகிஸ்தான் சமமதிக்காததற்கும் அடிப்படைக் காரணம்.

வாக்கெடுப்பு என்றொரு கட்டம் வருமானால் இந்தியா உள்ளே புகுந்து தகிடுதத்தங்கள் செய்யவே வேண்டாம், அவர்கள் சார்பில் அப்துல்லாவே போதும் என்று 1948 மார்ச் 29ம் தேதி ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசினார் பாகிஸ்தான் பிரதமர் லியாகத் அலிகான். அப்துல்லாவை 'ஐந்தாம்படை நபர்' என்று அவர் வருணித்தார். வாக்கெடுப்பு நேர்மையாக நடைபெறாது என்று திரும்பத் திரும்ப அச்சம் தெரிவித்ததன்மூலம், காஷ்மீரில் தங்களுக்குச் செல்வாக்கு இல்லை என்பதையே அவர்கள் வெளிப்படுத்தினார்கள்.

எனவே 1949ம் ஆண்டு ஜனவரி 5ம் தேதி இன்னொரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். 'நேரடி வாக்குப் பதிவு நடக்கும். அச்சமயம் இரு நாட்டுப் படைகளையும் பயன்படுத்துவது குறித்த அதிகாரம், தேர்தல் கண்காணிப்பாளரிடம் இருக்கும்' என்றது அந்தத் தீர்மானம்.

இது பாகிஸ்தானுக்குப் பிடித்தது. இந்தியா முரண்டு பிடித்தது. எதற்கு இரு நாட்டுப் படைகள்? காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்தது பாகிஸ்தான்தான். இந்தியா அல்ல. இந்தியாவுக்கோ, சட்ட ரீதியிலும் தார்மிக ரீதியிலும் காஷ்மீர்மீது இப்போது உரிமை இருக்கிறது. படை என்றால் அங்கே இந்தியப் படை மட்டும்தான். இன்னொரு படை என்றால் இன்னொரு சண்டை என்றே அர்த்தம்.

எனவே அதுவும் தோற்றது.

வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில், காஷ்மீரில் உள்ள தன் படைகள் அனைத்தையும் விலக்கிக்கொண்டுவிடுவதாகவும், பாரபட்சமற்ற ஒரு தாற்காலிக அரசாங்கத்தின்கீழ் வாக்கெடுப்பு நடத்தலாம் என்றும் பாகிஸ்தான் சொன்னது. 'பாரபட்சமற்ற' என்ற குறிப்புக்கு, 'அப்துல்லா தலைமையிலான அரசாங்கமல்ல' என்று அர்த்தம். ஆனால் இந்தியா இதை நிராகரித்துவிட்டது. காஷ்மீரில் அரசாங்கம் என்றால் அப்துல்லா அமைக்கும் அரசாங்கம்தான் என்பதே நேருவின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

தீர்மானங்கள், விவாதங்கள், ஏற்புகள், மறுப்புகள் என்று ஐ.நாவின் பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் காஷ்மீர் கண்காணிப்புப் பிரிவின் முயற்சிகள் ஒரு கேலிக்குரிய விஷயமாகவே ஆகிப்போனது சரித்திரம்.

இதற்கிடையில் 1948 மே மாதம் காஷ்மீரின் கடுங்குளிக்காலம் மெல்ல மெல்ல முடிவுக்கு வரத் தொடங்கியிருந்தது. பனி உருகி ஆறாகத் தொடங்கியதும் போர் மீண்டும் தீவிரமடைய ஆரம்பித்தது. சமஸ்தானமெங்கும் பரவி, பதுங்கியிருந்த ஆதிவாசிப் படைகளைத் தேடித்தேடி எல்லையை நோக்கி விரட்டும் முயற்சியில் இந்திய ரா வம் திரும்பவும் முனைப்போடு ஈடுபடத் தொடங்கியது. பாரமுல்லா, ஊரி என்று முன்னதாக இழந்திருந்த அனைத்துப் பகுதிகளையும் ஒவ்வொன்றாகத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டே வந்தார்கள்.

ஆனால் முசுஃபராபாத்துக்குமேல் இந்திய ரா வத்தால் முன்னேற முடியவில்லை. அந்தப் பகுதியில் வசித்துவந்த மக்களைக் கொண்டே பாகிஸ்தான் ஒரு படையை அமைத்திருந்தது. அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு ஆயுதங்களை வழங்கி, எல்லைக் காவல் படையைப் போன்ற ஒன்றை அங்கே உருவாக்கி நிறுவிவிருந்தது! போர் நின்றிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்திருந்த ஏற்பாடு இது.

முசுஃபராபாத்தின் புவியியலை நன்கறிந்த அந்த ஆதிவாசிப்படையினர், இந்திய ரா வ வீரர்கள் நகரை நெருங்கவிடாமல் பல்வேறு தடுப்பு நடவடிக்கைகளிலும் முரட்டுத்தனமான தாக்குதல்களிலும் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள்.

இந்திய ரா வத்துக்குக் காஷ்மீர் புதிது. அதன் புவியியல் அத்தனை எளிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடியது அல்ல. எனவே முசுஃபராபாத் வரை துரத்தி வந்தவர்களால் அதற்குமேல் முன்னேற முடியாது போயிற்று. ஆனால் ஆதிவாசிப் படையினர் முன்னதாகப் பிடித்துவைத்திருந்த திராஸ், கார்கில் போன்ற சிகரப் பகுதிகளை ரா வத்தால் வெற்றிகரமாக மீட்க முடிந்தது.

நவம்பர் மாதத்தில் போர் மிக உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. பாகிஸ்தானின் ஆதிவாசிப் படையினர் பிடித்துவைத்திருந்த பூஞ்சு உள்ளிட்ட காஷ்மீரின் பல பகுதிகளை இந்திய ரா வம் மீட்டது. லடாக்கில் பகைவர்கள் கால் படாதவாறு பாதுகாப்பு அரணை அமைத்தது. மிகத் திறமையாகப் போரிட்டும், இந்திய ரா வத்தால் காஷ்மீரின் வடகோடி எல்லைப் பகுதியையும் மேற்கில் சில பகுதிகளையும் மீட்க முடியவில்லை.

ஐ.நா. தலையீடு, போர் நிறுத்தம், வழக்கமான சம்பிரதாயங்கள்.

முன்னதாக முசுஃபராபாத்தை மையமாக வைத்து பாகிஸ்தான், தன் வசம் வந்திருந்த காஷ்மீர் பகுதி மக்களிடம், 'இனி உங்களுக்கு எந்த அச்சமும் வேண்டாம். நீங்களே உங்களை ஆண்டுகொள்ளுங்கள். பாகிஸ்தான் அரசு உதவி மட்டும் செய்யும்' என்று வாக்களித்தது.

கில்கிடைச் சுற்றிய வடபகுதியும் முசுஃபராபாத்தும் வேறு சில சிறு நிலப்பரப்புகளும் அன்றைக்குப் பாகிஸ்தான் வசத்தில் இருந்தன. போர் நிறுத்த எல்லைக்கோடு வரையறுக்கப்பட்டது.

இன்றும் அப்படியே இருக்கிறது. பெயரில் மட்டும் வித்தியாசம். அவர்கள் 'ஆசாத் காஷ்மீர்' எனபார்கள். இந்தியா, 'பாகிஸ்தான் அபகரித்த காஷ்மீர்' என்று சொல்லும்.

இந்த அத்தியாயத்தில் தீர்க்கப்பட வேண்டிய வினா ஒன்று உள்ளது. பொது வாக்கெடுப்பு தொடர்பானது. நேரு ஏன் அப்படிச் செய்தார்? வாக்கெடுப்பு நடத்துவேன் என்று வாக்குறுதி அளித்தாரே? ஏன் பின்வாங்கினார்? எதனால் இன்றுவரை காங்கிரஸ்காரர்கள் அந்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மட்டும் வாய் திறக்க மறுக்கிறார்கள்? பாகிஸ்தான் அன்று குற்றம் சாட்டியது சரிதானோ? இது தில்லுமுல்லு அரசியலின் ஒரு பகுதிதானா? நேருவா? அவரா அப்படிச் செய்தார்?

சரி அவர் இறந்துவிட்டார். இன்றுவரை அப்படியொரு பொது வாக்கெடுப்போ, நேரடி வாக்கெடுப்போ காஷ்மீரில் நடப்பதற்கு ஏன் இந்தியா ஒத்துழைக்கவில்லை? முயற்சி எடுக்கவில்லை? அப்படிச் செய்தால் காஷ்மீர் மக்களின் உண்மையான விருப்பம் என்னவென்று தெரிந்துவிடுமே? அரை நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாகச் சண்டையைத் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டிலும் அப்படியொரு தீர்வுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கலாமே? உண்மையிலேயே காஷ்மீர் மக்களினப்பால் இந்த அரசியல்வாதிகளுக்கு அக்கறை இருக்குமானால், செய்ய என்ன தயக்கம்?

எல்லோரும் கேட்கிற கேள்வி. செத்துப் போய்விட்ட நேருவின் சாம்பலில் இருந்தாவது அவரது பிம்பத்தைத் திரும்பப் பிடித்து எதிரே நிற்கவைத்துக் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிற கேள்வியும்கூட. அது சாத்தியமில்லாததால், அன்றுமுதல் இன்றுவரை பதவிக்கு வந்த அத்தனை காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களையும் தவறாமல் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காஷ்மீர் மக்களுக்கு நேரு செய்தது துரோகம். சொன்ன சொல்லை அவர் காக்கவில்லை. அவரது வானொலிப் பேச்சும் மற்றவையும் காற்றோடு போய்விட்டது. ஒரு மூன்றாந்தர அரசியல்வாதிக்கும் தனக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை என்பதை நேரு அழுத்தம் திருத்தமாக நிரூபித்துவிட்டார். அவர் உலகம் கொண்டாட வேண்டிய உத்தமர் இல்லை. மற்றுமொரு சராசரி அரசியல்வாதிதான்.

இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளின் சத்தம் மிகப் பெரிது. அறுபதாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக நீடித்து வருவது. ஒருவர் மாற்றி ஒருவராகத் தலைமுறைதோறும் இதனைத் தூக்கிப் பிடிக்க யாராவது இந்தியாவிலேயே அவசியம் பிறந்துவிடுவார்கள். பாகிஸ்தானின் குற்றச்சாட்டுகள் எல்லாம் எம்மாத்திரம்? இந்திய அறிவுஜீவிகளை இந்த விஷயத்தில் அடித்துக்கொள்ள யாராலும் முடியாது. இடதுசாரி அறிவுஜீவிகள். மதச்சார்பற்ற அறிவுஜீவிகள். முஸ்லிம் ஆதரவு அறிவுஜீவிகள். காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு அறிவுஜீவிகள். உதிரி அறிவுஜீவிகள். திடீர் அறிவுஜீவிகள். இவர்கள் மின் ஊடகங்களிலும் அச்ச மற்றும் இணைய ஊடகங்களிலும் சந்தர்ப்பம் கிட்டும்போதெல்லாம் இதனைப் பேசத் தவறுவதில்லை.

சந்தர்ப்பங்கள் எப்போது கிடைக்கின்றன? எப்போதெல்லாம் காஷ்மீரில் கலவரமும் கடையடைப்பும் துப்பாக்கிச் சூடும் நிகழ்கின்றனவோ, அப்போதெல்லாம் அவசியம் கிடைத்துவிடும்.

அதிகம் உணர்ச்சிவசப்படுவது உடல்நலத்துக்கு அவ்வளவாக நல்லதல்ல. மாறாக, சற்றே ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்க்கலாம்.

ஐ.நாவுக்குச் செல்வதற்கு முன்னால் அதற்கான காரணத்தை இந்திய அரசு மிகத் தெளிவாகவே சொல்லியிருக்கிறது. முன்பே அதைப் பார்க்கவும் செய்தோம். இருந்தாலும் திரும்பவும் நினைவூட்டலாம், பிழையில்லை. 'ஹரி சிங் உதவி கேட்டதனால் படை அனுப்பினோம். ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் முற்றிலும் அகலாதவரை இந்திய ரா வம் முற்றிலுமாக விலக்கிக்கொள்ளப்படுவதற்கான வாய்ப்பில்லை. எனவே அதுவரை வாக்கெடுப்புக்கும் சாத்தியமில்லை.'

இன்றைக்குவரை, ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் பிடித்துக்கொண்ட காஷ்மீர், அவர்கள் வசமேதான் இருக்கிறது. ஆதிவாசிகளின் இடத்தில் பாகிஸ்தான் ரா வமே நிற்கத் தொடங்கி அரை நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாகிவிட்டன. ஊடுருவல்களும் அத்துமீறல்களும் தீவிரவாதச் செயல்களும் தினசரிச் செய்திகளாக இருக்கின்றன.

இந்நிலையில், யாரைக் குற்றம் சொல்வது? வாக்கெடுப்பு நடத்த வாக்களித்து 'ஏமாற்றிய' நேருவின்மீதுதான் பிழை. சந்தேகமில்லை. பாகிஸ்தானின் எச்சங்கள் என்று காஷ்மீர் மண்ணில் என்ன இருக்கிறது? எதுவுமே இல்லை. பாகிஸ்தானும் அதன் தலைவர்களும் ரா வமும் பரம யோக்கியர்கள். ஒரே அயோக்கியர் நேருதான். அதிலும் சந்தேகமில்லை!

8. முன்னூற்று எழுபது

காஷ்மீரின் அரசியல் என்பது, காஷ்மீரை முன்வைத்துப் பெரும்பாலும் அதற்கு வெளியே இருப்போர் நடத்துவது. இது, கடந்த அறுபதாண்டு காலத்துக்கு மேலாக காஷ்மீரிகளுக்குப் பழகிவிட்ட ஒன்று. பழகிவிட்டதாலேயே ஏற்றுக்கொண்டுவிடக்கூடியவர்களாகக் காஷ்மீரிகள் இல்லை. சரித்திரத்தின் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் அவர்கள் தம்மால் முடிந்தளவு 'வெளியில் இருந்து அரசியல் செய்வோரை' எதிர்த்துப் போராடி வந்திருக்கிறார்கள். இதற்குப் பாகிஸ்தானியத் தீவிரவாத அரசியல் மட்டுமல்ல; இந்திய 'ஜனநாயக அரசியல்'லும் விலக்கல்ல.

இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம் என்றாகிவிட்ட நிலையில், காஷ்மீருக்கு வெளியே இருக்கும் இந்தியர்களால், காஷ்மீரிகளின் காஷ்மீர் தேசிய உணர்வைப் புரிந்துகொள்வது சிரமம். அப்படிப் புரிந்துகொள்ளப்படாததுதான் அவர்களை மேலும் மேலும் இந்திய தேசியத்திலிருந்து விலகி நிற்கச் செய்கிற காரணியாக உள்ளது.

இதனைச் சற்று விரிவாகப் பார்த்தபிறகு காஷ்மீர் பிரச்சனையின் ஆழங்களுக்குள் நுழைவதுதான் சரியாக இருக்கும். இதனைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டால் மட்டுமே காஷ்மீர் விஷயத்தில் நாம் மேற்கொள்ளும் எந்த நடவடிக்கையும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் ஆகும்.

காஷ்மீரி, டோக்ரி, லடாகி, சிபாலி, ஷினா, உய்குர் எனப் பலமொழிகள் பேசும் காஷ்மீர் மாநிலத்தின் பல்வேறு இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்த மக்கள், பல நூற்றாண்டுகளாகத் தங்களுடைய தேசம் எனபது காஷ்மீர்தான் என்று சொல்லி வளர்க்கப்பட்டவர்கள். சரித்திரம் நெடுக அவர்கள்மீது தொடுக்கப்பட்ட போர்களும் நிகழ்த்தப்பட்ட ஆக்கிரமிப்புகளும், தெற்கிலிருந்து யார் வந்தாலும் பிரச்சனை என்னும் உணர்வை அவர்கள் ரத்தத்தில் கலந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக, அக்பர் தொடங்கி, ஒளரங்கசீப் வரையிலான முகலாய மன்னர்களின் காலத்தில் காஷ்மீரிகள் பட்ட துயரம் சாதாரணமானதல்ல. (அதற்குமுன்னர் மேற்கில் இருந்தும் வடக்கிலிருந்தும் தாக்குதல்கள்.) உக்கிரமான கொள்கைகளும் கட்டாய மதமாற்றங்களும் சிரச்சேதங்களும் சித்திரவதைகளும் அநியாய வரி விதிப்புகளும் அவர்களை வாட்டிய தருணம் அது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் சுதந்தரத்துக்கு முன்னால் இருந்த பிற சமஸ்தானங்களிலும்கூட இப்படித்தான் இருந்திருக்கும். ஆனால் சுதந்தரப்போர் என்னும் நூற்றாண்டுகால நடவடிக்கை அவர்களை இந்திய தேசிய நீரோட்டத்தில் மெல்ல மெல்ல இணைத்துவிட்டது. புவியியல் ரீதியில் மற்ற சமஸ்தானங்கள் யாவும் பிரிட்டிஷ இந்தியாவுக்கு நடுவே அமைந்திருந்தது மிக முக்கியக் காரணம். அவை எதுவும் காஷ்மீர் அளவுக்குப் பெரிய சமஸ்தானங்கள் அல்ல என்பதும் (ஹைதராபாத்

சமஸ்தானம் ஒரு விலக்கு.) காஷ்மீர் அளவுக்கு மக்கள் தொகை மிகுந்த சமஸ்தானங்களும் அல்ல என்பதும் பிற காரணங்கள்.

மாறாக, கடுங்குளிரும் கரடுமுரடான நிலப்பரப்பும் கொண்ட காஷ்மீரில், தன்னந்தனியே வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காஷ்மீரிகள், இந்திய சுதந்தரப் போராட்டத்துடன் நேரடியாக ஒருபோதும் சம்பந்தப்பட்டதில்லை. காஷ்மீரி பண்டிட் பிரிவைச் சேர்ந்த நேருவைச் சட்டென்று எதிர் உதாரணமாகக் காட்டி, அவரைப் போன்ற வேறு சிலரின் பெயர்களைத் தேடிச் சொல்லிவிட முடியும்தான்.

ஆனால் காஷ்மீரிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்குள் தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் வசிக்க வந்துவிட்டவர்களாகவே அவர்கள் இருப்பார்கள். காஷ்மீரிலேயே வாழ்ந்த காஷ்மீர் மக்களுக்கும் இந்திய சுதந்தரப் போராட்டத்துக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இருந்ததில்லை. பெரும்பான்மை காஷ்மீரிகளின் அன்றைய பெரும் பிரச்னை, ஓர் இந்து மன்னரால் தாங்கள் ஒடுக்கப்படுகிறோம்; இந்த மன்னருக்கு பதில் இன்னொரு நபர் அமைந்தால் நல்லது என்பதாக மட்டுமே இருந்தது.

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சுதந்தர தேசங்களாக ஆன ஆகஸ்ட் 15/14 தேதிகளில், அது பற்றிய கொண்டாட்டமோ, குதுகலமோ, விமரிசனமோகூட காஷ்மீரிகளுக்கு இல்லை. அவர்களுக்கு இருந்த தலையாய பிரச்னை, அகதிகளின் வரவும் ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் வரவுமே.

சர் சிரில் ராட்க்ளிஃப், ஒரு வழக்கறிஞர். ஆனால் அவருக்கு அடிப்படையில் ரா வப் பணியில்தான் ஆர்வம் இருந்தது. முதல் உலகப்போரின் சமயம் பிரிட்டன் படையில் பணிபுரிய ஆசைப்பட்டுத் தேர்வுக்குச் சென்றார். ஆனால் கண் பார்வை போதாது என்று சொல்லித் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். கண் பரிசோதனை செய்துகொண்டு, கண்ணாடி போட்டுக்கொண்டு தன் வேலையை கவனித்துக்கொண்டிருந்தவர், இரண்டாம் உலகப்போர் சமயம் திரும்பவும் யுத்த சேவையில் நாட்டம் கொண்டு விண்ணப்பித்தார். அப்போதும் அவர் தேர்வாகவில்லை. தகவல் ஒலிபரப்புத் துறையில்தான் அவருக்கு வேலை கிடைத்தது. ஆனால் அறிவுஜீவி. கெட்டிக்காரர். எதையும் சரியாகச் செய்யக்கூடியவர் என்று பிரிட்டன் அரசாங்கம் அவரைத் தீர்மானமாக நம்பியது. பணிக்காலத்தில் அவரது செயல்பாடுகள் அப்படியொரு நற்பெயரை அவருக்குப் பெற்றுத்தந்திருந்தன.

அதனால்தான் தலைபோகிற பிரச்னையாக பிரிட்டனுக்கு இருந்த இந்தியா-பாகிஸ்தான் எல்லைப் பிரிப்பின் பொறுப்பை ராட்க்ளிஃப்புக்குக் கொடுத்து அவரை இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது.

இரண்டு கோடுகள் கிழிக்க வேண்டிய பொறுப்பு. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மேற்கே, தோளில் ஒரு கோடு. கிழக்கில் இடுப்பில் ஒரு கோடு.

ஜூன் 3, 1947 அன்று ராட்க்ளிஃபை இந்திய-பாகிஸ்தான் எல்லை நிர்ணயிப்பு கமிஷனின் சேர்மனாகப் பதவி அமர்த்தினார்கள். ஜூலை எட்டாம் தேதி அவர் டெல்லிக்கு வந்தார். ஆகஸ்ட் 13ம் தேதி தான் கோடு கிழித்த வரைபடத்தை ஒரு கவரில் இட்டு சீல் வைத்து கவர்னர் ஜெனரல் மவுண்ட்

பேட்டனிடம் அளித்தார்.

முழு இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு நிலம் பாகிஸ்தானுக்கு என்பது ராட்களிஃபுக்கு வழங்கப்பட்ட முதல் நிபந்தனை. அப்படிப் பிரிக்கப்படும் மூன்றிலொரு பங்கு நிலத்தில் பெரும்பான்மையான மக்கள் முஸ்லிம்களாக இருக்கவேண்டும் என்பது இரண்டாவது நிபந்தனை.

இந்த இரண்டு நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில்தான் எல்லைக்கோடு தீர்மானிக்கப்பட்டது. இரு தேசங்களும் சுதந்தரமடைந்ததற்கு இருநாள்கள் கழித்து - ஆகஸ்ட் 17ம் தேதி ராட்களிஃப்பின் வரைபடம் பொதுவில் வெளியிடப்பட்டது.

ராட்களிஃபின் கோடு கிராமங்கள், நகரங்கள், மலைகள், பள்ளத்தாக்குகள், நதிகள் எனப் புவியியல் பேதம் பாராமல், அதேசமயம், வசிக்கும் மக்களில் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பான்மை என்பதை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசத்தை இரண்டாகப் பிளந்திருந்தது.

பஞ்சாபின் குருதாஸ்பூர் மாவட்டத்தை அவ்வாறு பிளந்த கோடு, முஸ்லிம் மக்கள் அதிகம் வசிக்கும் பஞ்சாபின் பெரும் பகுதியொன்றைப் பாகிஸ்தானுக்கு அளித்தது. அதன் துணைச் செயல்பாடாக, இந்தியப் பகுதி பஞ்சாபுக்கும் காஷ்மீருக்குமான சாலை வழியொன்று இந்தியாவுக்கு அமைந்தது. அதாவது, காஷ்மீர் சமஸ்தானத்தையும் சுதந்தர இந்தியாவையும் இணைக்கக்கூடிய ஒரு சாலை வழி. இருக்க இடமின்றி, வாழ வழிதேடி பாகிஸ்தானிலிருந்து ஓடி வந்த ஹிந்து அகதிகள், காஷ்மீருக்கும் செல்ல இந்தப் பாதை மிகவும் பயன்பட்டது.

இரு தேசங்களுடனும் அந்தக் கணம் வரை இணையவில்லை. ஆனால் பாகிஸ்தானுடன் ஒரு வர்த்தக ஒப்பந்தம் சாத்தியமாகியிருந்தது. இந்தியா தரப்பிலிருந்து அந்த ஒப்பந்தத்துக்கு பதில் இல்லை. இது இரு விதங்களிலும் ஹரி சிங்குக்குக் கவலையளிக்கக்கூடிய விஷயமே.

பிற சமஸ்தானங்கள் ஒவ்வொன்றாக இந்திய யூனியன் அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைந்துகொண்டிருந்த சூழலில், காஷ்மீர் என்ன செய்யப்போகிறது என்ற கேள்வி, சமஸ்தானத்தின் மக்கள் மனத்தில் இல்லாதிருக்க வாய்ப்பில்லை. மன்னர் என்ன முடிவெடுப்பார் என்ற வினா அவர்களுக்கு. மன்னருக்கோ, எந்தப் பக்கம் போனாலும் ஏதாவது ஒரு பெரிய இழப்பைச் சந்தித்தே தீரவேண்டுமென்கிற இருப்பியல் சிக்கல்.

இந்தியாவை அவர் தேர்ந்தெடுக்கலாம். ஆனால் உடனடியாக, 'காஷ்மீரின் மன்னர்' என்னும் அந்தஸ்து தமக்கு இல்லாது போய்விடும். அதை இழந்து வேறு எதைப் பெறுவதிலும் அர்த்தமில்லை.

அந்த வகையில் பாகிஸ்தானுடன் இணைந்தால் அந்தப் பிரச்னை இருக்காது என்பது உண்மையே. ஜின்னா, சமஸ்தான மன்னர்களுக்கு ஒரு வாக்குறுதி அளித்திருந்தார். சமஸ்தானங்களின் சுயத்தன்மைமீது நிச்சயமாகப் பாகிஸ்தான் கைவைக்காது என்பதே அது. அதாவது, காஷ்மீர் ஒருவேளை பாகிஸ்தானுடன் இணைய முடிவு செய்தால், காஷ்மீர் சமஸ்தானம், காஷ்மீர் சமஸ்தானமாகவே இருக்கும். மன்னரும் மன்னராகவே இருப்பார். ஆனால் பாகிஸ்தான் அரசுக்கு உட்பட்ட, கட்டுப்பட்ட சமஸ்தானமாக, மன்னராக.

ஆனால் ஒரு ஹிந்து மன்னரைப் பாகிஸ்தான் அரசு நிச்சயம் வெகுகாலம் வைத்துக்கொண்டிருக்காது. சந்தேகமேயில்லை என்று ஹரி சிங் நினைத்தார். தவிரவும் முன்பே குறிப்பிட்டதுபோல, அடிப்படையில் ஒரு முஸ்லிம் தேசத்துடன் தனது சமஸ்தானத்தை இணைக்க அவரது மனம் ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ளாது.

இந்த இரு தரப்புச் சிடுக்குகளில் அகப்படாதிருக்க முடிவு செய்ததன் விளைவே அவர் காஷ்மீர் சுதந்தர சமஸ்தானமாகவே நீடிக்கும் என்று அறிவித்தது.

அதன் பின்னர் நடந்ததை, முன்னர் பார்த்தோம்.

ஆனால் பிரச்னை அத்தனை எளிதாக இல்லை. காஷ்மீர் தன்னுடன் இணைய வாய்ப்பில்லை என்று தெரிந்ததுமே பாகிஸ்தான் தனது 'நடவடிக்கை'யை ஆரம்பிக்க ஆயத்தமாகத் தொடங்கியது ஒரு புறமிருக்க, அகதிகளாக ஹிந்துக்கள் நுழையத் தொடங்கிய ஜம்மு பகுதியில், ஹிந்துக்களின் நலன் காக்கக் களமிறங்கிய ஆர்.எஸ்.எஸ் அமைப்பு, இன்னொரு பெரிய பிரச்னைக்குத் தொடக்கப்பள்ளியாக அமைந்தது.

1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 26ம் தேதி அன்றே பூஞ்ச் முஸ்லிம்கள் மன்னருக்கு எதிரான தங்களது முதல் கலகத்தைத் தொடங்கிவிட்டிருந்தார்கள். மாவட்டம் முழுதும் பல்வேறு இடங்களில் மன்னரின் காவல் படையினருக்கும் பூஞ்ச் முஸ்லிம்களுக்கும் கைகலப்பு ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. விரைவில் அது ஆயுதத் தாக்குதல்களாகவும் பரிமாணமுற்றன.

இது நிச்சயம் சமஸ்தானம் முழுவதற்கும் பரவக்கூடிய அபாயத்தை உணர்ந்ததால்தான் ஜவாஹர்லால் நேரு உடனடியாக ஷேக் அப்துல்லாவைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கச் சொல்லி ஹரி சிங்கைக் கேட்டுக்கொண்டார். காந்தியும் அதையே குறிப்பிட, நிலைமையின் தீவிரம் உணர்ந்து, என்னவாவது செய்தாகவேண்டிய நெருக்கடியில், ஹரி சிங் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். அப்துல்லா வெளியே வந்தார்.

அப்துல்லாவை விடுவித்தது, ஆட்சி அதிகாரத்தில் அவரையும் இணைத்துக்கொண்டது போன்றவையெல்லாம் ஹரி சிங்கைப் பொருத்தவரை, அரசியல் நெருக்கடிக்கு உட்பட்டு மேற்கொண்ட செய்கைகள். நேரு நம்பிய அளவுக்கு அவருக்கு அப்துல்லாவின்மீது நம்பிக்கையெல்லாம் இருந்ததில்லை. தவிரவும் ஹரி சிங்கின் ஒரே பெரிய அரசியல் எதிரி. அதெப்படி ஒரிரவில் நண்பராகிவிட முடியும்? நல்லாட்சி நல்குவார் என்று அதிகாரத்தைத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட முடியும்? எல்லாம் நிர்ப்பந்தங்களின் விளைவு.

ஆனால் ஜம்மு பகுதியில், முஸ்லிம் மக்கள் தொகைக்குக் கிட்டத்தட்ட சம அளவு (கொஞ்சம் குறைவுதான்) இருந்த ஹிந்துக்களை, 'முஸ்லிம் எழுச்சி'யிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக வந்து சேர்ந்த ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸை நம்பலாம் என்று ஹரி சிங் நினைத்தார். பூஞ்ச்சின் கலவரங்கள் சமஸ்தானத்தின் பிற பகுதிகளுக்குப் பரவாதிருக்கவும், ஜம்முவில் இருந்த ஹிந்துக்கள் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டு உயிரிழக்காதிருக்கவும் ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் தொண்டர்கள் ஆயுதமேந்திக் காவல் புரியத் தொடங்கினார்கள். ஜம்முவில் மட்டுமல்லாமல், ஹரி, முசுஃபராபாத்

போன்ற இடங்களிலும் அவர்கள் ஊடுருவிவிட்டிருந்தார்கள்.

ஹிந்து பெரும்பான்மை இருக்கக்கூடிய பகுதிகளில், முடிந்தவரை முஸ்லிம்களைக் 'கொல்வதற்கும்' அவர்களுக்கு மன்னர் வாய்வழி உத்தரவு அளித்ததாக ஒரு தகவல் உண்டு.

கலவரங்களுக்குக் குறைவே இல்லை. எங்கும் துரத்தல்கள், ரத்தக் காயங்கள், கொலைகள். ஹிந்துக்கள் முஸ்லிம்களையும், முஸ்லிம்கள் ஹிந்துக்களையும் மாற்றி மாற்றித் தாக்கிக்கொண்ட சம்பவங்கள், தேசப் பிரிவினையின்போது இந்தியா-பாகிஸ்தான் எல்லையில் நடந்தவை போலவே காஷ்மீரிலும் அரங்கேறின.

அந்தத் தருணத்தில் காஷ்மீருக்குள் ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸை நுழைய மற்றும் செயல்பட விட்டது, காஷ்மீரி இந்துக்களுக்கு எவ்வகையில் லாபகரமாக இருந்தது என்பதற்கு விடை கிடையாது. ஆனால் இரு தரப்புப் பதற்றம் அதிகரிக்க அது ஒரு முக்கியக் காரணமாக இருந்ததை மறுக்க இயலாது. ஹிந்துக்களின்மீதான காஷ்மீரி முஸ்லிம்களின் விரோதப்பாவம் உக்கிரமடையவும் அதுவே மூலகாரணமாயிற்று. காஷ்மீர் மண்ணின் அப்போதைய பெரும்பான்மையினரின் விரோதம்.

சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸுக்கு மன்னர் ஆதரவளித்தது, காஷ்மீரின் அன்றைய மிகமுக்கியமான வெகுஜன விரோத நடவடிக்கையாகப் பரிமாணமடைந்தது என்பதை மறுக்கவே முடியாது. எப்படியும் மன்னர் சமஸ்தானத்தை இந்தியாவுடன் இணைத்துவிடுவார் என்று முஸ்லிம்கள் நினைக்கத் தொடங்கியதும், அதனாலேயே அதற்கு எதிரான அரசியல் சூழலை உருவாக்க, பாகிஸ்தானுடன் இணைவதே தங்கள் சமூகத்துக்கு நல்லது என்று அவர்களுள் ஒருசாரார் நினைக்கத் தொடங்கியதும் நடந்தது.

மறுபுறம், 'காஷ்மீரின் விடுதலை' என்று பேசிவந்த ஷேக் அப்துல்லாவின் மதச்சார்பற்ற மக்களாட்சி சித்தாந்தம், இந்தியத் தலைவர்களுக்குத் தீவிரமான நம்பிக்கையை அளித்து வந்ததை முன்னர் கண்டோம். ஹிந்துவாக இருப்பதனால் ஹரி சிங்கும், மதச்சார்பற்றவராக இருப்பதனால் அப்துல்லாவும் இந்திய ஆதரவு நிலைபாட்டைத் தவிர இன்னொன்றை எடுத்துவிட முடியாது என்பதில் அவர்களுக்குச் சற்றும் சந்தேகமில்லை.

அதுதான் இறுதியில் நடந்தது. வாக்களித்தபடி காஷ்மீர் மக்கள் தம் விருப்பப்படி தங்களுக்கான தேசிய அடையாளத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள இந்திய-பாகிஸ்தான் அரசுகள் அன்றே வழி செய்துகொடுத்திருந்தால் நிலைமை இன்றளவு மோசமடைந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அது நடக்காதபடியால் மற்றவை அனைத்தும் கிரமமாக நடந்தேறத் தொடங்கின.

அவற்றின் சிகரம், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 370வது பிரிவு. காஷ்மீருக்கான சிறப்பு அந்தஸ்தை வரையறுக்கும் பிரிவு.

370 என்பது காஷ்மீரைப் பொருத்தவரை ஒரு சாதாரண எண்ணல்ல. அது அவர்களுடைய தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் மந்திரம். இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய குழுவில் இருந்த

கோபாலசுவாமி ஐயங்கார் என்னும் அதிகாரி, காஷ்மீருக்கான சிறப்பு அங்கீகாரத்தை உள்ளடக்கிய இச்சட்டத்தின் முன்வரைவைத் தயார் செய்தார்.

- காஷ்மீர், இந்தியாவுடன் இணைந்திருக்கும்வரை அதன் தன்னாட்சி உரிமைகள் இந்திய அரசால் மதிக்கப்படும்.
- இந்தியாவுடன் அது தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமா என்பதை அம்மாநில மக்களே முடிவு செய்வார்கள். அவர்களிடம் கருத்துக் கேட்டு, அதன்படியே முடிவெடுக்கப்படும்.

என்கிற இரண்டு அம்சங்கள்தாம், காஷ்மீர் இணைப்புக்கு ஹரி சிங் ஒப்புக்கொண்ட நாளாக இந்திய அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்பட்டு வந்த வாக்குறுதிகள்.

நேரு காலம் தொடங்கி, இன்றுவரை அங்கே ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு அல்லது தனி வாக்கெடுப்பு நடத்துவதற்கு இந்தியா ஏன் ஒரு சிறு முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை என்பதற்கான காரணத்தை முன்னர் பார்த்தோம். தர்க்க ரீதியிலான அதன் நியாயங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் அதே சமயம், ஒரு 'வாக்குறுதி'யை அளித்தபிறகு அதனை ரத்து செய்யும் விதமாக சட்டமொன்றை இந்திய அரசாங்கம் முன்வைத்தபோதுதான் காஷ்மீரிகள் கொதித்துப் போனார்கள்.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் இந்த முன்னூற்று எழுபதாவது பிரிவில் மேற்கண்ட இரண்டு அம்சங்களில் முதலாவதை மட்டுமே அங்கீகரித்திருப்பதுதான் பிரச்சனையின் ஆணிவேர். காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் இணைந்திருக்கும்வரை அதன் தன்னாட்சி உரிமைகள் இந்திய அரசால் மதிக்கப்படும். சரி. அடுத்தது?

இந்தியாவுடன் அது தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமா என்று காஷ்மீரிகளே முடிவு செய்யலாம் என்று அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதி பற்றி 370ல் எந்தக் குறிப்பும் கிடையாது.

இனி முடிவு செய்வதென்ன? காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம். தீர்ந்தது விஷயம்.

‘அத்துமீறி ஆக்கிரமித்தவர்கள் முற்றிலும் விலகும்வரை வாக்கெடுப்பு என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லை’ என்று நேரு சொன்னதன் நியாயம் உணரப்பட வேண்டுமானால், 370ல் அந்த இரண்டாவது வாக்குறுதிக்கும் அவசியம் இடம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

அது இல்லாது போய்விட்டதனால்தான் பிரச்சனை தீவிரமடையத் தொடங்கியது. மக்கள் கருத்தைக் கேட்பது என்பது, காஷ்மீர் இணைப்பு ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதி. அவ்வகையில் இந்திய அரசு, இணைப்பு ஒப்பந்தத்தையும் மீறிவிட்டதையே 370வது சட்டப்பிரிவு காட்டுகிறது என்று காஷ்மீரிகள் கருதினார்கள்.

ஷேக் அப்துல்லாவுக்கு இந்தச் சட்டத்தில் முழு உடன்பாடு இல்லை. வழியில்லாமல் சகித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவருக்கும் நேருவுக்குமான உறவின் விரிசலின் தொடக்கமாக அது இருந்தது.

.

தோதாக, காஷ்மீருக்கான இன்னொரு பிரச்னை ஜம்மு பிரஜா பரிஷத் என்னும் அமைப்பின் வடிவில் வந்து சேர்ந்தது. தீவிரமான ஹிந்து-இந்திய தேசியவாதத்தைத் தூக்கிப்பிடிக்கும் இந்த அமைப்பு, ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஸ்டன் மிக நெருக்கமான தொடர்புடைய ஓர் இயக்கம். இதை ஆரம்பித்த பால்ராஜ் மதோக் என்பவரே ஒரு ஆர்.எஸ்.எஸ். உறுப்பினர்தான். ஜன சங்கத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார்.

பதவிக்கு வந்தவுடன் ஷேக் அப்துல்லா அறிவித்த நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்களைக் கடுமையாக எதிர்க்கத்தொடங்கிய ஜம்மு பிரஜா பரிஷத், காஷ்மீரில் மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்துவது ஒரு வெத்துவேலை என்று அறிவித்தது.

எதற்கு வாக்கெடுப்பு நடத்தவேண்டும்? காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 370வது பிரிவையே முதலில் நீக்கியாகவேண்டும். சிறப்பு அந்தஸ்தெல்லாம் காஷ்மீருக்குக் கூடாது. எல்லா மாநிலங்களையும்போல காஷ்மீரும் ஒரு மாநிலம். இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் பொதுவான கஷ்ட நஷ்டங்களும் இன்ப துன்பங்களும் காஷ்மீருக்கும் பொதுவானதே. ஒன்று பட்ட பாரதத்தின் ஓர் உறுப்பாக மட்டுமே காஷ்மீர் இருக்க வேண்டும், இருக்க முடியும். அதுதான் காஷ்மீரின் எதிர்காலத்துக்கு நல்லது. மாறாக, சிறப்புச் சட்டங்கள், அங்கீகாரங்கள் என்ற பெயரில் காஷ்மீரைப் பிரிக்க நினைப்பது தேச நலனுக்கு நிச்சயமாகக் கெடுதல் தரும் என்று பிரஜா பரிஷத் சொன்னது.

அப்துல்லாவின் மதச்சார்பின்மையை மிகத் தீவிரமாக விமரிசித்த பிரஜா பரிஷத், அவரது நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் அனைத்தும் காஷ்மீர் ஹிந்துக்களுக்கு எதிரானவை என்ற பிரசாரத்தை மிகத் தீவிரமாகச் செய்யத் தொடங்கியது.

ஏற்கெனவே தங்களுடைய பல ஏக்கர் கணக்கிலான நிலங்களை இச்சட்டத்தின்மூலம் இழந்திருந்த காஷ்மீர் பண்டிட்கள், பிரஜா பரிஷத்தைத் தங்களை மீட்கவந்த தேவதூதராகவே பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

இது ஷேக் அப்துல்லாவை மிகவும் கொதிப்படையச் செய்தது. கொதிப்பின் தீவிரம் மேலும் அதிகரிக்க மன்னர் ஹரி சிங் தம் பங்குக்கு ஏதாவது செய்யலாமே?

செய்தார். பிரஜா பரிஷத்துக்குத் தம் சொந்த நிதியிலிருந்து நிறையப் பணம் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

1952ம் ஆண்டு பிரஜா பரிஷத், ஒரு மாபெரும் ஹிந்து போராட்டத்தைத் தொடங்கியது. அப்துல்லாவுக்கும் அவரது அரசுக்கும் எதிரான இந்தப் போராட்டத்தை என்ன செய்தும் அப்துல்லாவால் பிசுபிசுக்கவைக்க முடியவில்லை.

விளைவு, காஷ்மீரி முஸ்லிம்கள் - குறிப்பாக, தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி ஆதரவாளர்கள் அங்குள்ள ஹிந்துக்களை ஓர் அபாயகரமான இனத்தவராகப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். அப்படிப் பார்க்காதீர்கள் என்று சொல்ல எந்த நியாயமும் இல்லை என்று அப்துல்லா கருதினார்.

இதன் இன்னொரு விளைவாக, இந்தியாவின் மதச்சார்பின்மை ஒழுக்கம் எத்தனை காலம் நீடிக்கக்கூடியது என்கிற சந்தேகமும் அப்துல்லாவுக்கு

வந்தது. இந்தியாவின் வட மாநிலங்கள் முழுதும் ஏராளமான மதக்கலவரங்கள் நடந்துகொண்டிருந்த காலக்கட்டம். அதே கலவரம் காஷ்மீருக்கும் இடம்பெயர இது ஒரு தொடக்கப்புள்ளியாக இருக்குமோ என்று அப்துல்லா நினைத்தார். அப்படியொரு சூழல் வருமானால், இந்தியாவுடனான உறவை முறித்துக்கொள்ளத் தாம் தயார் என்பதை மறைமுகமாக அவர் பேசவும் ஆரம்பித்தார். 'காஷ்மீரின் இறையாண்மை', 'காஷ்மீரின் சுதந்தரம்', 'காஷ்மீர் மக்களின் உரிமைகள்' என்று அடிக்கடித் தமது உரையில் அவர் அழுத்தம் சேர்த்து உச்சரிக்கத் தொடங்கியது இந்திய அரசியல்வாதிகளுக்கு, குறிப்பாக நேருவுக்கு மிகுந்த பதற்றத்தைத் தந்தது.

முன்பெல்லாம் அடிக்கடி சந்தித்துக்கொள்வார்கள். கட்டித் தழுவி அன்பைப் பரிமாறிக்கொள்வார்கள். கடிதங்களில் நட்பும் பாசமும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பொங்கி வழியும். ஆனால் சூழல் இப்போது அப்படி இல்லை. இருவருக்கும் பரஸ்பரம் சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. தன்னைப் பகடைக்காயாக வைத்துக் காஷ்மீரை முழுமையாக அபகரிக்கக் காங்கிரஸ் திட்டமிடுகிறதோ என்று அப்துல்லா சந்தேகப்படத் தொடங்கியிருந்தார். காஷ்மீரை முழுமையாக இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்கு அப்துல்லா இடைஞ்சலாக இருப்பாரோ என்று நேரு சந்தேகப்படத் தொடங்கியிருந்தார்.

இந்த இரு பெரும் தலைவர்களின் உரசல், காஷ்மீர் மக்களுக்கு மகத்தான அவநம்பிக்கையையும் லேசான அச்சத்தையும் தந்தன. ஒருவேளை அப்துல்லா தம் சுய முடிவாக, காஷ்மீரைத் தனி சமஸ்தானமாகவே நீடிக்கும் என்று அறிவித்தால் இந்தியா சும்மா இருந்து விடுமா? இந்தியா படையெடுக்க முடிவெடுத்தால், பாகிஸ்தான் வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்குமா? இரண்டு தேசங்களும் அடித்துக்கொண்டு பாதி பாதியாகப் பங்குபோட்டுக்கொள்வதிலா காஷ்மீரின் தலையெழுத்து போய் முடியவேண்டும்?

இதற்காகவாவது, எல்லாம் சரியாக இருக்கும்போதே காஷ்மீரின் உரிமைகளைத் தெள்ளத்தெளிவாக நிலைநாட்டிவிட முடிந்தால் நன்றாயிருக்கும்ல்லவா? என்ன நடக்கிறது டெல்லியில்? என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார் அப்துல்லா?

யாருக்கும் புரியவில்லை. எதுவும் புரியவில்லை.

.

அப்துல்லாவை டெல்லிக்கு அழைத்தார்கள். பேசித் தீர்க்கப் பார்ப்போம். எதுவுமே பேசினால்தான் சரியாகும். வஞ்சகமின்றி, பகையின்றி, சூதின்றி, வையக மாந்தர் வாழ்வாங்கு வாழ்வதன்பொருட்டு நாம் பேசுவோம்.

1952ம் ஆண்டு, பிரஜா பரிஷத்தின் களேபரங்களைத் தொடர்ந்து டெல்லியில் நேருவையும் அவரது அமைச்சரவையையும் சந்தித்த அப்துல்லா, ஓர் ஒப்பந்தத்துக்கு சம்மதித்துப் பேச்சுவார்த்தைக்கு உட்கார்ந்தார்.

ஷேக் அப்துல்லா, தம் விருப்பப்படி காஷ்மீருக்கான அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை அமைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அது 370க்கு எந்தக் குடைச்சலும் கொடுக்கும்படியாக இருக்கக்கூடாது. ஜம்மு காஷ்மீரின் மாநில நிரவாகத் தலைவரை (கவர்னர் மாதிரி), இந்தியக் குடியரசுத்

தலைவர் நியமிக்க மாட்டார். மாறாக, காஷ்மீர் சட்டமன்றமே அவரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். இன்னொன்று. ரொம்ப முக்கியம். ஏதாவது நெருக்கடி என்றால், குறிப்பிட்ட மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல் செய்ய உதவும் சட்டப்பிரிவு 356 காஷ்மீருக்குப் பொருந்தாது. தவிரவும் இந்திய தேசியக் கொடியைப் போலவே காஷ்மீர் சமஸ்தானக் கொடியையும் அவர்கள் ஏற்றலாம். இரண்டுக்கும் சம மரியாதை, ஏன் சமஸ்தானக்கொடிக்குச் சற்றுக் கூடுதல் மரியாதை வேண்டுமானாலும் கொடுத்துக்கொள்ளலாம். எனவே கவலையே பட வேண்டாம். அப்துல்லா பரம சுதந்தரமாகக் காஷ்மீரை ஆளலாம். இந்தியாவின் மாநிலங்களுள் ஒன்றாகக் காஷ்மீர் இன்பமாக இருக்கும்.

சரி என்று அப்போதைக்குச் சமாதானமானார் அப்துல்லா. இந்த சௌகரியங்களுக்கு பதிலாக அவர் ஒரு காரியம் செய்யவேண்டியிருந்தது.

காங்கிரசுக்கு வேண்டப்பட்டவரும், அப்துல்லாவின் ஜென்ம எதிரியான ஹரி சிங்கின் ஒரே மகனுமான கரன் சிங்கை ஜம்மு காஷ்மீரின் முதல் 'மாநிலத் தலைவராக' (ஸ்தார் இ ரியாஸத் எனபார்கள்.) நியமிக்க அப்துல்லா வகைசெய்தார்.

காஷ்மீர் விஷயத்தில் புதுதில்லியின் மட்டரக அரசியல் என்பது அதன்மூலம் ஓர் ஆரம்பம் பெற்றது. நண்பருக்குப் பக்கத்தில் ஓர் ஒற்றர்!

9. பெரும் பிழை

நம்பிக்கைகள் குறையும் தருணமாக அது இருந்தது. எல்லோருக்கும். எல்லோர் மீதும். பேச்சுவார்த்தைகளும் அவசர சந்திப்புகளும் நல்லிணக்க ஒப்பந்தங்களும் பெரிதாகச் சாதிக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. அடிப்படையில் என்ன இருக்கிறது? அவநம்பிக்கை. எந்தக் கணம் பின்புறம் கத்தி நீளும் என்ற எண்ணத்துடனேயே கைகுலுக்கி விடைபெற்றுத் திரும்புவது நீண்டநாள் நோக்கில் நிலைத்து நிற்காது.

ஷேக் அப்துல்லாவின் அவநம்பிக்கை, நேருவின்மீது உண்டானதல்ல. பொதுவில் அவருக்கு இந்தியாவின் மதச்சார்பின்மை குறித்த சந்தேகங்கள் எழத் தொடங்கியிருந்தன. நேருவின் பல்வேறு விதமான மௌனங்கள் அச்சந்தேகத்தைத் தீவிரப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. தனிப்பட்ட முறையில் ஜவாஹர்லால் நேருவைச் சந்தேகப்பட அவருக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் மதவாத இயக்கங்களின் எழுச்சிக்கு பதில் நடவடிக்கையாக இந்தியாவில் ஏதும் செய்யப்படாதது குறித்த அச்சம் அவருக்கு இருந்தது.

அப்துல்லாவுக்கு ஒரு விஷயத்தில் சந்தேகமே இல்லை. காஷ்மீர் நிச்சயமாக, இந்தியாவின் பிற பகுதிகளைப் போன்றதல்ல. பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களும் சிறுபான்மை ஹிந்துக்களும் வசிக்கும் பிராந்தியம் அது. பன்னெடுங்காலமாக துஃபி குருமார்கள் மற்றும் ஹிந்து குருமார்களின் மத நல்லிணக்க நடவடிக்கைகளால் கட்டப்பட்டது, அம்மக்களின் பண்பாடு. அன்னியத் தாக்குதல்களும் ஆக்கிரமிப்புகளும் எதேச்சாதிகாரங்களும் அடக்குமுறைகளும் மதமாற்ற நடவடிக்கைகளும் ஆள்வோர் தரப்பிலிருந்து வந்திருக்கிறதே தவிர மக்கள் மத்தியில் பெரிய அளவில் மதக்கலவரங்களோ, மதத்தை முன்வைத்து நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைச் சம்பவங்களோ நடந்ததில்லை. ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் பரஸ்பரப் புரிதலுடன் மட்டுமே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

விவகாரமெல்லாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் ஆரம்பித்திருக்கிறது. இந்திய - பாகிஸ்தான் சுதந்தரத்தை ஒட்டி. இரு தேசங்களும் காஷ்மீரைப் பிடுங்கிக்கொள்ள நினைத்தபிறகு. மண்ணை முன்வைத்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசியல். மக்களை பலி கேட்கிற சூழல் வந்திருக்கிறது இப்போது.

ஷேக் அப்துல்லாவின் மிக முக்கியமான தலைவலியாக ஜம்மு பிரஜா பரிஷத் இப்போது உருப்பெற்றுவிட்டிருந்தது. மிக வெளிப்படையாக, ஜம்மு ஹிந்துக்களின் பிரதிநிதிகளாக அவர்கள் களத்தில் நின்றார்கள். பன்னெடுங்காலமாக, ஜம்மு ஹிந்துக்களைக் காஷ்மீரின் ஆளும் வர்க்கம் கண்டுகொள்வதேயில்லை என்னும் குறை அம்மக்களுக்கு இருந்தது. அப்துல்லா ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்தபிறகு அந்த எண்ணம் மேலும் தீவிரமடையத் தொடங்கியது. அவரது புரட்சிகர நிலச் சீர்திருத்தச்

சட்டங்களும், ரா வத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவு இடம் கொடுத்த நடவடிக்கையும், அரசுத் துறைகளில் வெகு வேகமாக முஸ்லிம்கள் பல்வேறு இடங்களில் நிரப்பப்பட்டு வந்ததும் இன்னபிறவும் முற்றிலும் வேறு விதமாக அவர்களுக்குப் புரியவைக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்துல்லா, ஜம்முவைப் பெரிதாகக் கண்டுகொள்ளவில்லை, அம்மக்களின் ஆழ்மனத்து உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்வதில் அக்கறை செலுத்தவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் காஷ்மீர் முஸ்லிம்களின் வேலைவாய்ப்புகள் தொடர்பாக அவர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளைக் குறை சொல்ல இயலாது. அவர்களும் நெடுங்காலமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தவர்களே அல்லவா? ஹரி சிங்கின் காலம் முழுதும் அரசுப் பணி என்ற ஒன்றைக் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திராதவர்கள்.

அப்துல்லா, அவர்கள் முஸ்லிம் என்பதற்காக அந்த நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருக்க முடியாது. அவரது மதச்சார்பின்மை உணர்வைச் சந்தேகப்பட இயலாது. அதற்கான சாட்சியங்கள் எதையும் அவர் விட்டுச் செல்லவில்லை. மாறாக, ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தின் பெரும்பான்மை மக்களின் அடிப்படைக் குறைகளைக் களையவேண்டிய அவசியம், ஆட்சியாளராக அவருக்கு இருந்தது.

ஜம்மு பிரஜா பரிஷத் இதைத்தான் விமரிசித்தது. அதன் ஒட்டுமொத்த விமரிசனங்களுள் இதுவே பிரதானமாக இருந்தது. அப்துல்லாவை நம்ப முடியாது. அவர் முஸ்லிம்கள் பக்கம் மெல்ல மெல்லச் சாய்கிறார். அவரது மதச்சார்பின்மை, போலித்தனமானது. விரைவில் முகத்திரை கிழியும்.

அதையேதான் அப்துல்லா இந்தியாவின் மதச்சார்பின்மை குறித்த தமது விமரிசனமாகவும் முன்வைத்தார். வகுப்புவாத சக்திகளை வேரறுக்காமல் வேறென்ன வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் நேரு? காஷ்மீரின் கொடியை, இந்திய தேசியக் கொடிக்குச் சமமான மரியாதையுடன் ஏற்றுவதை விமரிசிக்கிறது பிரஜா பரிஷத். வெட்கக்கேடு என்று சொல்கிறது. காஷ்மீருக்கு சிறப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கும் 370வது சட்டப்பிரிவையே ரத்து செய்ய வலியுறுத்திப் பிரசாரம் செய்கிறது. காஷ்மீரில் நாளொரு ஊர்வலம், பொழுதொரு பேரணி. இங்கே இவர்கள் அடிக்கிற கூத்தையெல்லாம் தேசபக்தி நடவடிக்கையாக இந்தியாவின் தென்கோடி மாநிலங்கள் வரை ஆர்.எஸ்.எஸ். எடுத்துச் சென்று பிரசாரம் செய்கிறது. சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் கலவரத்தில் இறங்கிவிடுகிறார்கள். முன்னெப்போதும் இல்லாத மதக்கலவரங்களும் அடிதடிகளும் காஷ்மீருக்கு முற்றிலும் வேறு தோற்றம் தரத் தொடங்கியிருக்கிறது. இந்த லட்சணத்தில் காஷ்மீரை முழுமையாக இந்தியாவுடன் இணைக்கவேண்டும் என்று கேட்க இந்திய அரசியல்வாதிகளுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? அல்லது மதச்சார்பற்ற தேசம் என்று சொல்லிக்கொள்ளத்தான் எப்படி முடியும்? காஷ்மீரிகளின் சுதந்தரமும் பாதுகாப்பும் முதலில் உறுதி செய்யப்பட்டாலொழிய அடுத்தக்கட்ட நடவடிக்கை என்ற ஒன்றுக்குச் சாத்தியமே இருக்காது.

அப்துல்லாவின் மேடைப் பேச்சுகளும் அறிக்கைகளும் கடிதங்களும் கிட்டத்தட்ட இந்த உணர்வைத்தான் அன்று வேறு வேறு சொற்களில் பிரதிபலித்தன. அவர் முற்றிலும் நம்பிக்கை இழந்துபோயிருந்தார்.

காஷ்மீருக்குள் மதக்குழப்பங்களை விதைத்து, அதன் அறுவடையாகக் காஷ்மீரை முற்றிலும் தன்வசப்படுத்திவிட இந்தியா நினைக்கிறதா? ஒரு போதும் அனுமதிக்க மாட்டேன்.

தோதாக, அந்தக் காலக்கட்டத்தில் பாகிஸ்தான் நாளிதழ்களில் வெளியான காஷ்மீர் குறித்த செய்திகளும் பாகிஸ்தான் அரசியல்வாதிகளின் அறிக்கைகளும் முன்னெப்போல் அப்துல்லாவை விமரிசிக்காமலே அமைதிகாத்தன. இது ஒரு உத்தி. அரசியல் சதுரங்கத்தில் நகர்த்தப்படும் அசகாயக் காய் நகர்த்தல். அதுநாள்வரை அப்துல்லாவை ஒரு கீழ்த்தரமான நாலாந்தர அரசியல்வாதியாக வருணித்துக்கொண்டிருந்த பாகிஸ்தான் ஊடகங்கள், நேருவுக்கும் அவருக்கும் புகைச்சல் என்று கண்டவுடனேயே அப்துல்லா விஷயத்தில் அடக்கிவாசிக்க ஆரம்பித்தன.

இதன் உடனடி விளைவாக, அப்துல்லாவின் மீது காங்கிரசுக்கு பலத்த சந்தேகம் வரத் தொடங்கியது. கட்சி மாறுகிறாரா? விரும்பத் தகாத முடிவு ஏதேனும் எடுத்துவிடுவாரா? பேசுகிற பேச்சும் நடந்துகொள்கிற விதமும் சரியாக இல்லையே?

ஆம். அப்துல்லா இந்திய அரசு விரும்பக்கூடிய விதமாக அன்றைக்குப் பேசவில்லை என்பது உண்மையே. கோபமும் இயலாமையும் கொப்பளித்த அன்றைய அவரது பேச்சுகள், காஷ்மீரிகளின் 'சுதந்தரம்' ஒன்றையே முன்னிலைப்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தன. இந்தியாவுடனான பூரண இணைப்பு என்பதை அவர் மறுபரிசீலனை செய்துகொண்டிருப்பதான தோற்றத்தையே கொடுத்தன.

இந்த ஒரே காரணத்தால்தான் 1953ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 9ம் தேதி அப்துல்லாவின்மீது பல 'சதி'க்குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டு அதிரடியாக அவர் ஜம்மு காஷ்மீரின் பிரதமர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டார். ஜம்மு பகுதியில் வளர்ந்துவந்த ஹிந்து மதவாத இயக்கத்தின் செல்வாக்குக்கு எதிர் நடவடிக்கைகளைத் தேடி அவர் இந்திய அரசிடம் முறையிடப்போக, அவர்மீதே துரோகக் குற்றச்சாட்டு விழுந்தது. அன்னிய சக்திகளுடன் உறவாடுகிறார். இந்தியா-காஷ்மீர் இணைப்புக்குத் தடையாக நிற்கிறார்.

தன்னைக் காஷ்மீரின் ஸ்தார் இ ரியாஸத்தாக நியமித்ததற்கு பதிலுதவியாக கரன் சிங், காங்கிரசுக்குச் செய்துகொடுத்தது இது. அவர்தான் அப்துல்லாவைப் பதவிநீக்கம் செய்தது. அவர்தான் கைதும் செய்தார். அப்துல்லா அன்றே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

அப்துல்லாவின் அமைச்சரவையில் இருந்தே இந்தப் பணிக்காகச் சிலர் 'தேர்ந்தெடுக்க'ப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதுதான் முக்கியம். பக்ஷி குலாம் முகமது அந்தக் குழுவின் தலைவர். வேறு சில அமைச்சர்களும் அப்துல்லாவுக்கு எதிராக-பூரண இந்திய மத்திய அரசு ஆதரவாளர்களாகக் களமிறங்கியிருந்தார்கள். கரன் சிங் அவர்களுக்கு வழிகாட்டக்கூடியவராக இருந்தார்.

காஷ்மீரை முற்றிலுமாக இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்கு ஷேக் அப்துல்லா தயக்கம் காட்டுகிறார். ஏதேதோ காரணங்கள் சொல்கிறார். ஒரு சமயம் பேசுவதுபோல் இன்னொரு சமயம் பேச மறுக்கிறார். ஒன்று, அவர் பூரணக்

குழப்பத்தில் இருக்கவேண்டும். அல்லது முற்றிலும் எதிரிகள் வசம் விழுந்திருக்கவேண்டும். இரண்டில் எதுவானாலும் அது இந்தியாவுக்கு எதிரானதே. நமக்கு வேண்டியது என்ன? காஷ்மீரின் இணைப்பு. சட்டபூர்வமான, முற்றுமுழுதான இணைப்பு. அதை அப்துல்லா சாத்தியமாக்கினால் என்ன? வேறு யாரோ செய்துகொடுத்தால் என்ன?

திரும்பவும் அரசியல். அருவருப்பூட்டக்கூடிய சந்தர்ப்பவாத அரசியல். அதன் விளைவுதான் அப்துல்லா கைதானது. பக்ஷி குலாம் முகமது தலைமையில் சில அமைச்சரவை சகாக்கள் ஒன்று சேர்ந்து தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியை இரண்டாக உடைத்தார்கள். போட்டிக் கட்சியாளர்களுக்கு ஆட்சியதிகாரம் கிடைத்தது. இனி காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் இணைவதில் எந்தச் சிக்கலும் இருக்கப்போவதில்லை.

கொதித்துவிட்டார்கள் காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள். துரோகமல்லவா? நம்பிக்கை துரோகத்தைக் காட்டிலும் பெரிது எது? நிச்சயமாக அப்துல்லா குற்றவாளி இல்லை. இது காஷ்மீரிகளுக்கு மட்டுமல்ல, ஜவாஹர்லால் நேரு தலைமையில் டெல்லியில் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த அமைச்சரவையில் இருந்த அத்தனை பேருக்கும் தெரியும். தமது மதச்சார்பின்மைக் கொள்கைக்கு எதிராகக் காஷ்மீரில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த நடவடிக்கைகளை டெல்லி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை விமரிசித்ததும், அதன் தொடர்ச்சியாக இந்திய அரசினமீது அவர் விமரிசனங்களை வைத்ததும், என் வழி தனி வழி என்று பேசத் தொடங்கியதும் முற்றிலும் சந்தர்ப்பவாத அரசியலுக்குத் தீனியாக உருமாற்றப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க விரும்புவதாக ஷேக் அப்துல்லா பேசியது கிடையாது. இந்தியாவின் மதச்சார்பற்ற ஜனநாயகத்தின்மீது தனக்குள்ள நம்பிக்கையைப் போலவே காஷ்மீர் மக்களுக்கும் நம்பிக்கை இருப்பதாகத்தான் பல்வேறு சமயங்களில் அவர் குறிப்பிட்டு வந்திருக்கிறார். காஷ்மீர் மக்களின் சுதந்தரம் என்று அவர் குறிப்பிட்டதெல்லாம் இந்தியா புரிந்துகொள்வதற்கும், இந்தியாவின் அக்கறை கூர்மை பெறுவதற்குமான 'மிரட்டல்' தானே ஒழிய, பாகிஸ்தானுக்கு விடுக்கப்பட்ட சங்கேதமல்ல. நேருவுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?

முதல் முதலாக, காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் நேருவின்மீதும் இந்தியாவின்மீதும் கட்டுக்கடங்காத கோபம்கொண்ட தருணம் அதுதான். அப்துல்லாவின் கைதுக்கு எதிராக மிகப்பெரிய அளவில் பள்ளத்தாக்கில் போராட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. பல்லாயிரக்கணக்கான காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் வீதிக்குத் திரண்டார்கள். அவர்களின் கோபம் பலர்மீது இருந்தது. நேருவின்மீது கோபம். காங்கிரஸின் மீது கோபம். கரன் சிங் மீது கோபம். பக்ஷி குலாம் முகமதுவின்மீது கோபம். காஷ்மீர் இந்துக்களின்மீது கோபம். அவர்களைத் தூண்டிவிட்டு விளையாடும் பிரஜா பரிஷத்தின்மீது கோபம்.

அது பெரும்பான்மை மக்களின் கோபம். அதை மேலும் மேலும் தூண்டிவிடும்படியான சம்பவங்களே அடுத்தடுத்து நடைபெற்றன.

போராட்டக்காரர்கள்மீது பக்ஷி குலாம் முகமது அரசினர் மேற்கொண்ட கண்மூடித்தனமான தாக்குதல்களும் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட அப்துல்லா

ஆதரவாளர்கள் போலீஸாரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதும் மேலும் கலவரத்தை விதைத்தது. இந்திய எதிர்ப்பு மேலும் துடிபிடித்தது. காஷ்மீரே ரணகளமானது.

அப்துல்லா சிறையில் இருந்தார். வெகுகாலம் இருந்தார். 1953 முதல் 1968ம் ஆண்டுவரை சிறைவாசம்தான். இடையே ஒரிருமுறை அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டாலும் அதிக இடைவெளி இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டார்கள். உடனுக்குடன் ஏதாவது காரணம் சொல்லிச் சிறைக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள்.

அவர் சிறையில் இருந்த காலத்தில் - 1956, நவம்பர் 17 - ஜம்மு காஷ்மீருக்கான அரசியல் சட்ட வரைவு அம்மாநில சட்ட சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. மிகத் தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் அச்சட்ட வரைவு, காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதிகளுள் ஒன்று என்று அறிவித்தது.

காங்கிரஸ் எதிர்பார்த்தது, அப்துல்லா நாள் கடத்திக்கொண்டிருந்தது, காஷ்மீர் மக்களின் உள்ளார்ந்த எதிர்ப்பு மனோபாவத்தை நிராகரித்துவிட்டு பக்தி குலாம் முகமது என்னும் காஷ்மீரின் பொம்மைப் பிரதமர் மூலம் நிறைவேறியது.

அப்துல்லாவே செய்திருப்பார். அப்படி நடந்திருந்தால் காஷ்மீருக்கு உள்ளே இந்திய எதிர்ப்புணர்வு இன்றளவுக்குப் பெருகியிருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அவர் மக்கள் தலைவர். சந்தேகமில்லாமல் காஷ்மீரின் எம்.ஜி.ஆர். அவரால் அனைத்துத் தரப்பு மக்களின் நம்பிக்கையையும் முழுதாகப் பெற்று இந்திய இணைப்பை எளிதாகச் சாதித்திருக்க முடியும். ஆரம்பத்தில் அதனை தூரம் அவரை நம்பிய நேரு, இறுதியில் ஏன் அப்படி முற்றிலும் நிராகரிப்பவராக மாறிப்போனார் என்பதற்குச் சரியான பதில்கள் கிடையாது. அப்துல்லா, காஷ்மீரை சுதந்தரத் தனிநாடாக வைத்திருக்கவே விரும்புவார் என்று நம்பச் செய்யும் விதமான சம்பவங்களும் பெரிதாக நடந்ததில்லை. அவரது ஆவேசப் பேச்சுகள் இருக்கின்றன. காங்கிரஸ் மீது அவர் கொண்ட அவநம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தக்கூடிய பேச்சுகள். இந்தியாவின் மதச்சார்பின்மைக் கொள்கைக்கு எதிராக நடந்த சம்பவங்கள் மீதான விமரிசனங்கள்.

ஆனால் அவர்மீது 'துரோகி'ப் பட்டம் சுமத்தி சிறையில் தள்ளியது, காஷ்மீர் முஸ்லிம்களை இந்தியாவின்பால் முற்றிலும் நம்பிக்கை இழக்கச் செய்துவிட்டது.

விளைவு, பாகிஸ்தான் காஷ்மீருக்குள் இடதுகால் வைக்க இந்தியாவே வசதி செய்துகொடுத்தாற்போல் ஆனது.

10. தேர்தல் அரசியல்

இந்திய ஜனநாயகத்தின் மிகப்பெரிய பெருமையும், மிகமிக அவமானகரமான தருணங்களைத் தொடர்ந்து வழங்கிவருவதும் ஒன்றேதான். தேர்தல்.

காஷ்மீரைப் பொருத்தவரை, அந்த சமஸ்தானம் சுதந்தர இந்தியாவின் மாநிலங்களுள் ஒன்றாக ஆன கணத்திலிருந்து அங்கு நடைபெறும் தேர்தல்கள் சர்வதேச அளவில் கேலிக்கும் விமரிசனத்துக்கும் உள்ளாகி வந்திருக்கின்றன. இது பற்றிய குற்ற உணர்ச்சிகளுக்கோ, அவமான உணர்வுக்கோ யாரிடமும் எப்போதும் இடமிருந்ததில்லை. குறிப்பாக, இணைந்த நாளாக இன்றுவரை காஷ்மீரைத் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே வைத்து வந்திருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு.

இது ஷேக் அப்துல்லாவுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட நிலைமையல்ல. அப்துல்லா ஆட்சிக்கு வந்தபோதே அப்படித்தான். பிரச்சனையே இல்லாத வெற்றிக்கு வாய்ப்புகள் இருந்தும் காஷ்மீர் அரசியல் அமைப்புச் சபைக்கு (சட்டசபை அமைவதற்கு முன் நிறுவப்பட்ட சபை. இதன் தலைவரைத்தான் 'பிரதமர்' என்று குறிப்பிடுவார்கள். 1948ல் நியமனப் பிரதமராக உள்ளே வந்த அப்துல்லா, 1951ல் இச்சபைக்கான முதல் தேர்தலை நடத்தத் தலைப்பட்டார்.) ஒரு தேர்தல் என்று வந்தபோது குறுக்குவழிகளைத்தான் அவரும் நாடவேண்டியிருந்தது.

பயம். என்ன நடக்குமோ என்கிற அச்சம். பிரஜா பரிஷத், ஜம்முவில் பெற்றுக்கொண்டிருந்த வரவேற்பும் எழுச்சியும் அவரை மிகவும் கலக்கமுற வைத்திருந்தது என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். ஒரு சிறு சிக்கலும் இல்லாமல், தேர்தலில் பூரண வெற்றியை அடைந்துவிட அப்துல்லா விரும்பினார். அவர்மூலம் காஷ்மீர் இணைப்பு என்னும் மாபெரும் செயல்திட்டத்துக்கு வழி தேடிக்கொண்டிருந்த காங்கிரஸ், என்ன ஆனாலும் பிரச்சனையில்லை, காஷ்மீர் தேர்தலில் அப்துல்லா வென்றுவிடவேண்டும் என்று மட்டுமே விரும்பியது.

எதிர்பார்த்தவாறே பிரஜா பரிஷத் தேர்தலில் போட்டியிட முடிவு செய்தது. என்ன செய்யலாம் என்று அப்துல்லா யோசித்தார். போட்டியற்ற, 'ஏகமன அங்கீகரிப்பையே' அவர் அத்தேர்தலில் விரும்பினார். செய்வதற்குப் பல வேலைகள் இருக்கின்றன. தேர்தலே ஒரு வேலையாகிவிடக் கூடாது.

எனவே, அந்தத் தேர்தலில் போட்டியிட விரும்பி மனுத்தாக்கல் செய்த ஜம்மு பிரஜா பரிஷத் உறுப்பினர்களின் மனுக்கள் பெரும்பாலும் அந்தந்தப் பகுதித் தேர்தல் அதிகாரிகளால் நிராகரிக்கப்பட்டன. அப்துல்லாவின் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி உறுப்பினர்களின் மனுக்கள் மட்டுமே செல்லுபடியாகும்விதமாக இருந்தன. ஒப்புக்கு வெறும் மூன்று இடங்களில் மட்டும் ஒவ்வொரு போட்டி வேட்பாளர்களை அனுமதித்தார்கள்.

நிச்சயமாக அப்துல்லாவின் கட்சியே ஜெயிக்கும் என்று உறுதிசெய்யப்பட்ட தொகுதிகள் அவை.

எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளில் நடைபெற்ற தேர்தல். எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளிலும் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியே வெற்றி பெற்றது!

அப்துல்லாவுக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் நிம்மதியாகவும் இருந்தது. எனில், தன் மகிழ்ச்சியைத் நண்பர் நேருவுக்கும் சற்றுக் கடத்தலாமே?

தேர்தலுக்குப் பின் கூடிய அரசியலமைப்பு அவையின் முதல் கூட்டத்தில் பேசிய அப்துல்லா, காஷ்மீர் எதனால் பாகிஸ்தானுடன் இணையமுடியாது, ஏன் தனி சமஸ்தானமாக நீடிக்க முடியாது, என்னென்ன காரணங்களுக்காக இந்தியாவுடன் பூரண இணைப்பைச் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று விளக்கி சுமார் ஒன்றரை மணி நேரத்துக்குச் சொற்பொழிவாற்றினார். 'அது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சொற்பொழிவு' என்று காங்கிரஸ் வருணித்தது. எத்தனை சீக்கிரம் காஷ்மீரின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வடிவம் தரப்பட்டு, இந்தியாவுடனான அதன் இணைப்பு உறுதி செய்யப்படும் எனப்பதில் மட்டுமே அவர்களுடைய கவனம் இருந்தது.

ஆனால் நிலைமை அத்தனை சாதகமாக இல்லை. ஒரு பக்கம் அப்துல்லாவின்மீது அதிருப்தி வளர்த்துக்கொண்டிருந்த ஜம்மு ஹிந்துக்கள். முக்கியமாக அவர்களுள் பெரும்பான்மையினரான டோகராக்கள். ஹரி சிங் விசுவாசிகள். இன்னொருபுறம் காஷ்மீர் ஹிந்துக்கள் அத்தனைபேரையும் ஒன்று திரட்டி, அப்துல்லாவுக்கு எதிராக ஒரு தேசியவாதப் புரட்சியை உண்டாக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்த ஜம்மு பிரஜா பரிஷத். இரண்டினை விடவும் பெரிய தலைவலியாக அப்துல்லாவுக்கு இன்னொரு முனைத் தாக்குதல், பாரதீய ஜன சங்கத்தின் தலைவரான டாக்டர் ஷ்யாமா பிரசாத் முகர்ஜியின் வடிவில் வந்து சேர்ந்தது.

டாக்டர் முகர்ஜி, மேற்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்த காங்கிரஸ்காரர். ஜவாஹர்லால் நேருவின் முதல் அமைச்சரவையில் தொழில்துறை அமைச்சராகப் பதவி வகித்தவர். ஆனால் ஒரு பிரச்சனையாகிவிட்டது. இந்தியா-பாகிஸ்தான் இரு தேசங்களிலும் சிறுபான்மை மக்களின் நலன்களைக் காப்பதற்கு, கமிஷன்கள் அமைக்க நேரு, பாகிஸ்தான் பிரதமர் லியாகத் அலிகானை அழைத்திருந்தார். இரு தலைவர்களும் இணைந்து மேற்கொள்ளக்கூடிய முயற்சி நிச்சயம் பலன் கொடுக்கும் என்கிற நம்பிக்கையின் விளைவான அழைப்பு.

அது முகர்ஜிக்குப் பிடிக்கவில்லை. எதற்கு இரு தேசங்களும் இணைந்து மேற்கொள்ள வேண்டும்? அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் பாகிஸ்தானே பொறுப்பு. கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து லட்சக்கணக்கான ஹிந்து அகதிகள் வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். வரும் வழிதோறும் அவர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். அனைத்துத் தாக்குதல்களும் முஸ்லிம்களால் நிகழ்த்தப்படுபவை. கொத்துக்கொத்தாக ஹிந்துக்கள் வழியெங்கும் செத்து விழுவது அவர் கண்ணில் படவில்லையா? மனச்சாட்சி உள்ள மனிதராக இருந்திருந்தால் இந்நேரம் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பார். ஹிந்துக்கள்தானே, செத்தால சாகட்டுமே என்று நினைக்கிற ஆசாமியுடன் என்ன கூட்டுறவு?

எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று முகர்ஜி சொன்னார்.

ஆனால் நேரு சம்மதிக்கவில்லை. அவரைச் சமாதானப்படுத்தப் பார்த்தார். முகர்ஜிக்கு விருப்பமில்லை. விளைவு, அமைச்சரவையிலிருந்து அவர் ராஜினாமா செய்துவிட்டு வெளியே போனார்.

காங்கிரசில் இருந்தபோதும் முகர்ஜியின் தனிப்பட்ட சிந்தனைப் போக்கு பெரும்பாலும் ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் தேசியவாதக் கருத்துகளுடனே பெரும்பாலும் ஒத்துப் போவதாக இருந்தது. நேருவும் தேசியவாதிதான். ஆனால் அவரது தேசியப் பார்வையில் மதத்துக்கான இடம் பெரிதில்லை. மாறாக, இந்திய தேசியம் என்பதும் ஹிந்து தேசியம் என்பதும் வேறல்ல என்கிற கருத்தாக்கத்தை முன்வைத்த ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் எண்ணப்போக்குடன் டாக்டர் முகர்ஜி பெரிதும் ஒத்துப்போனார்.

மேற்கு வங்காளத்தில் அன்றைக்கு அவருக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது. ஒரு மகத்தான அரசியல் சீர்திருத்தம் அவசியம் என்று அவர் கருதினார். மதச்சார்பின்மை என்கிற நேருவின் கொள்கையை ஒரு கூரிய கத்தியாகவே டாக்டர் முகர்ஜி பார்த்தார். எந்தக் கணமும் அது திரும்பித் தாக்கும் என்பதில் அவருக்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தியாவில் உள்ள ஹிந்துக்களின் நலனுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காமல், முஸ்லிம்களுடன் இணைந்து வாழ்வது, இணைந்து அரசியல் செய்வது, அவர்களுக்காக விட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டிருப்பது அனைத்தும் அர்த்தமற்ற செயல் என்பது அவரது சித்தாந்தம்.

எனவே 1951ல் அவர் பாரதிய ஜன சங்கம் என்ற கட்சியைத் தோற்றுவித்தபோது (இதுதான் பின்னர் 1977ல் ஜனதா கட்சியுடன் இணைந்தது. பிறகு கருத்து வேறுபாடுகளால் ஜனதாவிலிருந்து பிரிந்த ஒரு பிரிவினர் 1980ம் ஆண்டு பாரதிய ஜனதா கட்சியை ஆரம்பித்தார்கள். பா.ஜ.க. ஜனசங்கத்தைத்தான் தனது தாய்க் கட்சியாகச் சொல்லும்.) ஆர்.எஸ்.எஸ் போன்ற ஹிந்துத்துவ இயக்கங்கள் அவரை முழு மனத்துடன் ஆதரித்தன. வேறு சொற்களில் இதனைச் சொல்வதென்றால், நேரடி அரசியலில் ஈடுபடாமல், சமூகத் தளத்தில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த ஹிந்து இயக்கங்களின் அரசியல் முகமாக பாரதிய ஜன சங்கம் செயல்பட ஆரம்பித்தது.

ஆனால் 1952ம் ஆண்டு நடைபெற்ற இந்தியப் பொதுத்தேர்தலில் ஜன சங்கம் அப்படியொன்றும் பெருமை கொள்ளத்தக்க வகையில் அங்கீகாரம் பெறவில்லை. மூன்று இடங்களில் அவர்கள் வென்றிருந்தார்கள். தேர்தலுக்கு முன்னர், பிரசாரக் கூட்டங்களில் உற்சாகம் காட்டிய மக்கள், வாக்களிப்பு என்று வந்தபோது காங்கிரசின் பக்கமே இருந்தார்கள்.

டாக்டர் முகர்ஜி சோர்வடையவில்லை என்றாலும் தொண்டர்கள் மிகுந்த மனச்சோர்வுக்கு ஆட்பட்டிருந்த தருணம். தோல்வியை மறந்து, தீவிர அரசியலில் திரும்பவும் அவர்களைத் திருப்புவதற்கொரு தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் முகர்ஜி.

காஷ்மீர் கிடைத்தது.

.

பிரஜா பரிஷத்துக்கு, அப்துல்லாவைப் பதற்றம் கொள்ளச்செய்ய தினசரி ஒரு பிரசுனையாவது எப்படியாவது அகப்பட்டுவிடும். இரண்டு

விஷயங்களில் அவர்கள் மிகத் தீவிரமாக இருந்தார்கள். முதலாவது, இந்திய தேசியக் கொடிக்கு நிகராக காஷ்மீரின் கொடி சமஸ்தானத்தில் எங்கும் பறக்கக்கூடாது. பறந்தால், போய் இறக்கிவிட்டுத்தான் மறுவேலை. இரண்டாவது, காஷ்மீரின் ஆட்சித் தலைவராகப் பிரதமரே (அதாவது அப்துல்லாவே) இருக்கக்கூடாது என்னும் கோரிக்கை. இந்தியாவின் மற்ற மாநிலங்களில் அப்படியா இருக்கிறது? ஆளும் கட்சியின் தலைவராக முதல் அமைச்சர் இருப்பார். ஆட்சித் தலைவர் என்றால் கவர்னரே அல்லவா?

முன்பே குறிப்பிட்டதுதான். காஷ்மீருக்கென எந்தச் சிறப்புச் சலுகையும் கூடாது. அது இந்தியாவின் இன்னொரு மாநிலம். தீர்ந்தது விஷயம்.

ஜம்மு ஹிந்துக்கள் அநேகமாக இந்த விஷயத்தில் நூறு சதவீதம் பரிஷத்தின் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டிருந்தார்கள். தங்களுடைய பாதுகாப்பு என்பது ஒரு பூரண இந்திய தேசியப் பாதுகாப்பாக இருந்தால் மட்டுமே முழுமையுறும் என்று அவர்கள் நம்பத் தொடங்கினார்கள். முஸ்லிம் பெரும்பான்மை உள்ள மாநிலமான ஜம்மு காஷ்மீரில், என்னதான் மதச்சார்பற்ற அரசியல் பேசினாலும், அப்துல்லா என்கிற 'பிரதமர்' ஒரு முஸ்லிம். பதவிக்கு வந்தக் கணம் முதல் அவரது செயல்பாடுகள் அனைத்தும் முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவாகவே இருந்துவருகிறது. இந்நிலையில் பிரஜா பரிஷத் கேட்பதில் என்ன தவறு? சிறுபான்மை ஹிந்துக்களை முஸ்லிம்கள் முற்றிலுமாக ஒழித்துக்கட்டிவிட மாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்?

எனவே அவர்கள் பிரஜா பரிஷத்தைத் தீவிரமாக ஆதரித்தார்கள். குறிப்பாக டோக்ராக்கள் என்ன செய்யவும் தயாராகக் களத்தில் இருந்தார்கள்.

ஒரு சம்பவம். வேறென்ன? தேசியக் கொடிக்குப் பக்கத்தில் அதே உயரத்தில் பறந்துகொண்டிருந்த தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியின் கொடியை பிரஜா பரிஷத் உறுப்பினர்கள் சிலர் சேர்ந்து கீழே இறக்கினார்கள்.

பற்றிக்கொண்டுவிட்டது. வினாடிப் பொழுதில் பரிஷத் உறுப்பினர்களுக்கும் மாநாட்டுக் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கும் இடையே மூண்ட கலவரம், யுத்தம்போல் பரிமாணம் பெற்றுவிட, அடிதடி, கதவடைப்பு, ஊரடங்கு உத்தரவு என்று சூடேறிக்கொண்டே போய் நூற்றுக்கணக்கான பரிஷத் உறுப்பினர்களைக் காஷ்மீர் காவல் துறை கைது செய்து சிறையில் தள்ளியது. பரிஷத்தின் மூத்த தலைவர்களுள் ஒருவரும் கைதானார்.

இந்தச் செய்தி, தீ மாதிரி தேசமெங்கும் பரவத் தொடங்கியது. தேசம் முழுதுமென்றால், இந்தியா முழுதும்.

நேரு கவலை கொண்டார். வெகு நிச்சயமாக இது இந்தியா முழுதுமுள்ள இந்துக்களிடையே பதற்றத்தை உண்டாக்கும் என்று அஞ்சிய நேரு, பரிஷத்தின் தலைவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்துவிடுமபடி அப்துல்லாவைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

பல்லைக் கடித்தார் அப்துல்லா. விருப்பமின்றிதான் விடுவித்தார். ஆனால் வெறுமனே அல்ல. நேருவுக்கு ஓர் எச்சரிக்கையுடன். இந்தியாவைக் கபளீகரம் செய்ய விரும்பும் மதவாத சக்திகளை எப்போது நீங்கள் முழுதாக அடக்கி ஒடுக்குகிறீர்களோ, அப்போதுதான் காஷ்மீர் இந்தியாவுடன்

முழுமையாக இணையும், ஜாக்கிரதை.

நேருவுக்கும் அப்துல்லாவுக்குமான முதல் கசப்பு தோன்றிய புள்ளி இது.

கசப்பை விழுங்க நேருவைப் போலவே அப்துல்லாவும் முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தபோதுதான் டாக்டர் ஷ்யாமா பிரசாத் முகர்ஜி தன்னுடைய பூரண ஆதரவை பிரஜா பரிஷத்துக்கு வழங்கினார்.

முகர்ஜியின் ஆதரவு, ஜம்மு பகுதி ஹிந்துக்களுக்கு - குறிப்பாக, டோக்ராக்களுக்கு மிகுந்த தன்னம்பிக்கையை அளித்தது. பாரதிய ஜன சங்கம், இந்திய நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் மூன்று இடங்களை மட்டுமே பெற்றிருந்தாலும் அது ஒரு தேசியக் கட்சி. தவிரவும் ஆர்.எஸ்.எஸ்., இந்து மகா சபை போன்ற ஹிந்து இயக்கங்கள் மிகத் தீவிரமாக டாக்டர் முகர்ஜியை ஆதரித்தார்கள். காஷ்மீர் ஹிந்துக்களுக்கு என்ன பிரச்னை வந்தாலும் இந்திய தேசம் முழுவதற்கும் அதனை எடுத்துச் சென்று மக்களிடையே விளக்கி, ஆதரவு திரட்டுவதற்கு, டாக்டர் முகர்ஜியின் காஷ்மீர் வருகை பேருதவியாக இருக்கும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள்.

அடிப்படையில் ஹரி சிங்கின் சொந்த இனத்தவர்களான டோக்ராக்கள், ஹரி சிங் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதிலிருந்தே மிகுந்த மனப்புழுக்கத்திலிருந்தார்கள். சுதந்தர காஷ்மீர் என்பது இனி சாத்தியமில்லை என்றான பிறகு வெகு நிச்சயமாக அவர்கள் இந்தியாவுடன் இணைவதில் ஆர்வம் செலுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

முகர்ஜி, ஹிந்துக்களின் இந்த எண்ணத்துக்கு ஊக்கமளித்து, பிரஜா பரிஷத் நடத்திய அனைத்துப் போராட்டங்களுக்கும் ஆதரவு தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தார். அநேகமாக தினசரி ஓர் இடத்திலாவது கொடி விவகாரம் சூடு பிடிக்கும்படி பரிஷத் பார்த்துக்கொண்டது. அதற்கு ஆதரவாக, முகர்ஜி எங்காவது பொதுக்கூட்டத்தில் பேசுவார். ஹிந்துக்கள் கைதட்டுவார்கள். முஸ்லிம்கள் பலலைக் கடிப்பார்கள்.

இரு பக்கமும் சிக்கலுள்ள சூழ்நிலைதான். நேரு நிச்சயமாக காஷ்மீர் ஹிந்துக்களைப் பகைத்துக்கொள்ளும் விதமான நடவடிக்கை எதையும் மேற்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இந்திய தேசியத்தைத் தீவிரமாக ஆதரிக்கும் அவர்களை அவரால் எப்படிப் பகைத்துக்கொள்ள முடியும்?

நேரு அவர்களை இந்தியர்களாகவே பார்த்தார். அப்துல்லா ஹிந்துக்களாகப் பார்த்தார்.

அதனாலேயே அப்துல்லா-நேரு விரிசல் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

1952ம் ஆண்டு முதல் காஷ்மீர் தேசியத்தை அப்துல்லா தூக்கிப் பிடித்துப் பேசத் தொடங்கியது, இந்திய இணைப்பில் யோசிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பல இருப்பதாக அடிக்கடி சொன்னது, மதவாத இயக்கங்களை ஒடுக்கச் சொல்லி நேருவுக்கு அடிக்கடி நெருக்கடி அளித்தது, எல்லாம் சேர்ந்துதான் அவர்களது பிரிவை உறுதியாக்கின.

இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

காஷ்மீருக்குள் நுழைய அன்றைக்கு ஒரு பர்மிட் இருந்தாக வேண்டியது அவசியம். காஷ்மீர் அரசு வழங்கும் பர்மிட். இந்தியாவின் ஒரு பகுதிதான்

என்று நேரு சொல்வது உண்மையானால் காஷ்மீருக்குப் போவதற்கு பர்மிட் எதற்கு?

ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் இடைவிடாத கேள்வி இது. இதை பாரதீய ஜன சங்கத்தைத் தோற்றுவித்திருந்த ஹிந்துத்துவவாதி டாக்டர் ஷ்யாமா பிரசாத் முகர்ஜி ஓர் அரசியல் ஓரங்க நாடகமாக நடத்திக்காட்டி தேசத்துக்குப் புரியவைக்கத் தீர்மானித்தார்.

பர்மிட் இல்லாமல் காஷ்மீருக்குள் நுழைந்து பார்த்து, அது இந்தியாவின் ஒரு பகுதிதான் என்று நேரு சொல்வது உண்மையா என்று 'ஆராய்ச்சி' செய்ய ஷ்யாமா பிரசாத் முகர்ஜி முடிவு செய்தார்.(மார்ச் 11, 1953)

பஞ்சாபிலிருந்து ஜம்முவுக்குப் புறப்பட்ட டாக்டர் முகர்ஜியை எல்லையில் காஷ்மீர் போலிஸ் கைது செய்து, சிறையில் வைத்தது. ஏற்கெனவே உடல்நலம் சரியில்லாதிருந்த முகர்ஜி, சிறையில் இருந்த சமயத்தில் இறந்துவிட, பகீரென்று பற்றிக் கொண்டது ஜம்மு.

முகர்ஜியின் மரணம் இயல்பானதுதான் என்று பிறகு விசாரித்துச் சொன்ன நேருகூட, சம்பவம் நடந்த தூட்டில் அது பற்றிய 'சுதந்தரமான' நிதி விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி அப்துல்லாவைக் கேட்டார். அவர்கள் இருவருக்கிடையிலும் கசப்புணர்வு வலுப்பெற இது ஒரு காரணம். மிக முக்கியக் காரணம்.

அப்துல்லா, டாக்டர் முகர்ஜியை விஷ ஊசி போட்டுக் கொன்றுவிட்டார் என்ற செய்தி ஜம்மு பகுதி முழுதும் பரவி, கணப்பொழுதில் இந்தியா முழுதும் ஆக்கிரமித்து, பெரும் பதற்றத்துக்கு வித்திட்டது. தேசமெங்கும் ஹிந்துக்கள் அப்துல்லாவுக்கு எதிரான கண்டனக் கூட்டங்களும் எதிர்ப்புக் கோஷங்களும் எழுப்ப, ஜம்மு ஹிந்துக்களோ, கண்டதும் கொன்றுவிடுவோம் என்றே பகிரங்கமாக அறிவித்து ஊரை இரண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

டாக்டர் முகர்ஜியின் மரணம், அவரது உடல்நிலை காரணத்தால் விளைந்ததுதான். பின்னால் இதனை நேரு பல தரப்புகளில் விசாரித்து உறுதி செய்தார். ஆனால் மாநிலத்தில் அப்துல்லாவின் செல்வாக்கு கணிசமாகச் சரிய - குறிப்பாக ஹிந்துக்கள் அவர்மீது முற்றிலும் நம்பிக்கை இழக்க இது ஒரு முக்கியக் காரணமானதை மறுக்க இயலாது.

முகர்ஜியின் மரணம் இயல்பானதுதான் என்று பிறகு விசாரித்துச் சொன்ன நேருகூட, சம்பவம் நடந்த தூட்டில் அது பற்றிய 'சுதந்தரமான' நிதி விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி அப்துல்லாவைக் கேட்டார். கசப்புணர்வு வலுப்பெற இது ஒரு காரணம். மிக முக்கியக் காரணம்.

இனி நேரு நம்மவரில்லை என்று அப்துல்லா நினைத்தார். அப்துல்லாவால் பயனில்லை என்று நேரு நினைத்தார்.

எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளிலும் 'வெற்றிபெற்று' ஆட்சியமைத்த அப்துல்லாவைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்ததன் பின்னணியில் காங்கிரஸ் இருந்தது.

நேருவும் 'கருத்து சொல்லாதவராக'ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் காங்கிரஸ் சாதித்துக்கொண்டுவிட்டது. அப்துல்லாவுக்கு மாற்றாக அவரது கட்சியிலிருந்தே உடைத்து எடுக்கப்பட்ட பிரிவினரைக்கொண்டு

பக்ஷி குலாம் முகமது தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட அரசங்கம், இந்தியாவின் விருப்பத்துக்கு இணங்க, காஷ்மீரை இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாகப் பூரணமாக இணைப்பதற்கான சட்ட ரீதியிலான ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்து தந்து, இணைப்பைச் சாத்தியமாக்கிவிட்டது.

துரதிருஷ்டவசமாக, காங்கிரஸால் அம்முறை 'வாங்கப்பட்ட' அந்த அரசாங்கம், ஒரு மாபெரும் ஊழல் வாதியின் தலைமையில் அமைவதாக நேர்ந்துவிட்டது.

பக்ஷி குலாம் முகமதுவின் பெயரைச் சொல்லன்னாலே காஷ்மீரிகள் அடுத்து சொல்லக்கூடிய முதல் வார்த்தை ஊழல் என்பதாகத்தான் இருக்கும். தனக்கும் தனது சகோதரர்களுக்கும் குடும்பத்தாருக்கும் போகத்தான் எதுவுமே காஷ்மீருக்கு என்னும் கொள்கையை வைத்திருந்தார் பக்ஷி.

காங்கிரஸ் பொறுத்துக்கொண்டது.

1957ல் நடைபெற்ற மாநில சட்டமன்றத்துக்கான தேர்தலில் பெரும்பாலான பக்ஷியின் ஆட்கள், போட்டியின்றியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். தேர்தல் தகிடுதத்தம் என்பது மிக வெளிப்படையாக, கடைக்கோடி சாமானியனுக்கும் அப்பட்டமாகப் புரியும் விதத்தில் செய்யப்பட்டது.

திரும்பவும் 1962ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலும் அப்படியே. 'ஒரு இரண்டு இடங்களிலாவது உங்கள் வேட்பாளர்கள் தோற்றிருக்கலாம். கொஞ்சமாவது நம்பகத்தன்மை கிடைத்திருக்கும்' என்று நேருவே பக்ஷியிடம் அங்கலாய்க்கும் அவலத்தை அத்தேர்தல் அளித்தது.

பக்ஷியின் ஊழல்கள் ஒரு பெரும் பிரச்சனையாக உருவெடுத்தபோது அவரை நகர்த்திவிட்டு இன்னொருத்தர், அவரை நகர்த்த வேறொருவர் என்று காஷ்மீரிகள் அல்ல; டெல்லியில் இருந்த காங்கிரஸ் தலைமைதான் காஷ்மீரின் தேர்தல் தலைவிதிகளைத் தீர்மானித்துக்கொண்டிருந்தது.

இதனால் ஹிந்து-முஸ்லிம் பாகுபாடே இல்லாமல் ஒட்டுமொத்த காஷ்மீரிகளும் வெறுப்பும் அருவருப்பும் அடைந்தார்கள். தங்கள் நலன்களை முற்றிலுமாகப் புறக்கணித்துவிட்டு, மத்தியில் ஆளும் காங்கிரசுக்குச் சாதகமான அரசாக இருக்கிறதா என்று மட்டுமே பார்க்கிற டெல்லி அரசியல் அவர்களுக்குக் கசப்பைத் தந்தது. மிகத் தவறான ஒரு முடிவைத் தாங்கள் எடுக்காவிட்டாலும், அதற்குத் துணைபோகிறவர்களாக இருந்துவிட்டோமே என்று வருந்த ஆரம்பித்தார்கள்.

.

இந்தக் களேபரங்கள் நடந்துகொண்டிருந்த காலமெல்லாம் பெரும்பாலும் ஷேக் அப்துல்லா சிறையிலேயே இருந்தார். இடையே மூன்று அல்லது நான்கு முறை அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார் என்றாலும் மிகக் குறுகிய காலத்தில் திரும்பவும் கைது செய்துவிடுவார்கள். கைதுக்குக் காரணமெல்லாம் அவசியமில்லை. அப்துல்லா வெளியே இருப்பது நல்லதல்ல. அவ்வளவுதான்.

இது அப்துல்லாவின் ஆதரவாளர்களுக்குக் கடுங்கோபம் விளைவித்தது. ஒருபுறம் ஜம்மு ஹிந்துக்களின் போராட்டம் வலுப்பெற்றுக்கொண்டே போக, இன்னொரு புறம் அப்துல்லா ஆதரவாளர்களின் அரசுக்கெதிரான போராட்டங்களும் தன் உச்சக்கட்டத் தீவிரத்தை நோக்கி

விரைந்துகொண்டிருந்தது.

‘வெளியே வரும்போதெல்லாம்’ அப்துல்லா, தமது நண்பர்கள் மூலமாகச் சிறையிலிருந்தபடி தொடங்கியிருந்த ‘வாக்கெடுப்பு முன்னணி’ என்னும் அமைப்பின்மூலம் காஷ்மீர் மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்தி, இந்தியாவுடனான இணைப்புக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்கிறதா என்று முதலில் பார்க்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பார். கொஞ்சநாள் பொறுத்திருப்பார்கள். சரி போதும் என்று திரும்பவும் அவரைக் கைது செய்து உள்ளே போட்டுவிடுவார்கள்.

அப்துல்லாவின் புதிய இயக்கத்தை நசுக்குவதற்காக, ஒரு தேர்தல் சமயம் காஷ்மீரின் ஜமாத் ஏ இஸ்லாமைக்கூட ஆதரிக்கும் அளவுக்குப் போனது காங்கிரஸ்.

இந்தியாவில் இருந்து காஷ்மீரை விடுவிப்பதையே தன் நோக்கமாகக் கொண்ட இயக்கம் அது!

1951 தொடங்கி இன்றுவரை காஷ்மீரில் நடைபெற்றிருக்கும் அனைத்துத் தேர்தல்களும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லாமல் மேற்சொன்ன விதமாகத்தான் நடந்திருக்கின்றன. காஷ்மீர் மாநில அரசு என்பது மத்திய அரசின் பொம்மையாக இருக்கும்வரைதான் காஷ்மீரைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கமுடியும் என்பது இந்தியாவின் தீர்மானம். எனவே, மத்திய அரசின் கொள்கை அல்லது விருப்பத்துக்கு எதிராகக் காஷ்மீர் ஆட்சியாளர் ஏதாவது செய்வாரானால் தீர்ந்தது. உடனடியாக அவர் மாற்றப்பட்டுவிடுவார். அல்லது இன்னொரு தேர்தல். அல்லது 356. ஜனாதிபதி ஆட்சி.

அட்டே, மாநில சட்டமன்றத்தைக் கலைக்கக்கூடிய அதிகாரம் படைத்த சட்டப்பிரிவு 356 காஷ்மீர் மீது பிரயோகிக்கப்படாது, அங்கே அது செல்லாது; காஷ்மீர் ஆட்சியாளர் சம்மதிக்காத பட்சத்தில் ஜனாதிபதிகூட அம்மாநிலத்துக்குள் நுழைய முடியாது என்றெல்லாம் எங்கோ எப்போதோ யாரோ சொன்னார்களே? வாக்களித்தார்களே?

சொன்னது உண்மை. பக்ஷி குலாம் அகமது காஷ்மீரை சட்டப்படி இந்தியாவின் மாநிலங்களுள் ஒன்றாக இணைத்தபிறகு அதற்கெல்லாம் அவசியமே இல்லாது போய்விட்டது.

இப்படி எல்லா விதங்களிலும் ஏமாற்றப்பட்டதன் விளைவுதான் காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் முற்றிலுமாக இந்தியாவை வெறுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அது நன்றாக வெளிப்படத் தொடங்கிய சமயம், திரும்பவும் ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் என்று பாகிஸ்தான் நினைத்தது. அதற்கு முன்னால் சீனா முந்திக்கொண்டது.

11. முன்றாவது பங்காளி

ஜம்மு காஷ்மீர், இமாசல பிரதேசம், உத்தர பிரதேசம், சிக்கிம், அருணாசல பிரதேசம், நாகாலாந்து, மணிப்பூர். இந்தியாவின் இந்த ஏழு மாநிலங்களின் எல்லைகளும் சீனாவைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், பிரச்னை இரண்டு இடங்களில்தான். அருணாசலபிரதேசம் ஒன்று. காஷ்மீர் இன்னொன்று.

1962ம் ஆண்டு சீனா, இந்தியாவின்மீது போர் தொடுத்தது. காஷ்மீரின் லடாக் மாவட்டத்தின் எல்லையோரப் பிராந்தியங்கள் சில தனக்குச் சொந்தமானவை என்று அது உரிமை கொண்டாடியதன் விளைவான போர். போரில் இந்தியா தோற்றது. இன்றளவும் அக்ஸய் சின் என்ற பெயரில், காஷ்மீரின் அக்குறுநிலப் பகுதி சீனா வசமே இருக்கிறது.

அறுபத்தி இரண்டில் இந்தப் போர் நடந்தாலும், இதற்கான அறிகுறிகள் ஐம்பதுகளின் மத்தியிலேயே தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டன. இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் ஜவாஹர்லால் நேருவுக்கும் சீனாவின் பிரதமர் சூ என் லாய்க்கும் இடையே நடைபெற்ற ஏராளமான கடிதப் பரிமாற்றங்களில், இந்திய - சீன எல்லைப் பிரச்னை குறித்துப் பக்கம் பக்கமாக விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காஷ்மீர் மற்றும் அருணாசல பிரதேசத்தின் எல்லைகள்.

சம்பிரதாயமாக இரு தரப்பிலும் காட்டப்படும் வரலாற்று ஆதாரங்களைக் காட்டிலும், இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் பிரச்னை, யுத்தமாகப் பரிமாணம் எடுத்ததற்கான உடனடி அரசியல் காரணங்களைத் தெரிந்துகொள்வதே முக்கியம்.

காஷ்மீரின் வடகிழக்கு எல்லையாக அமைந்திருக்கும் லடாக் மாவட்டம், பவுத்தர்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் பகுதி. பல்வேறு அரசர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை மாற்றி மாற்றி ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த இடம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் டோக்ராக்கள் லடாக்கைக் கைப்பற்றி காஷ்மீர் சமஸ்தானத்துடன் இணைத்ததில் இருந்து, அப்பகுதி காஷ்மீரின் ஓர் அங்கமாகத் தொடர்ந்து இருந்துவருகிறது. காஷ்மீர், சுதந்தர இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்டதனால், இந்திய வரைபடத்தில் லடாக் முழுமையாக இடம்பெறத் தொடங்கியது.

வரைபடத்தில்தான். மற்றபடி அங்கே நேரே போய்ப் பார்த்து, நிலைமை என்னவென்று யாரும் பார்க்கவில்லை.

மிகத் தற்செயலாகத்தான், லடாக்கின் அந்த எல்லையோரப் பகுதியில் சீன ரா வம் ஒரு சாலை போட்டுக்கொண்டிருக்கிற விஷயம் இந்தியாவுக்குத் தெரியவந்தது. அவசர அவசரமாக விளக்கம் கேட்டுக் கடிதங்கள். குழப்பம் நேராதிருக்க உடனே ரா வத்தின் ஒரு பகுதியை அங்கே

அனுப்பிவைத்தது. கட்டக்கடைசிக் கணம் வரை சண்டை இல்லாமல் தீர்க்க மேற்கொண்ட முயற்சிகள். அவற்றின் தோல்வி. உக்கிரமான யுத்தம். தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் இந்தியா பின் வாங்கியது -

அனைத்துக்குமான உடனடிக் காரணம், திபெத்தின் மதம் மற்றும் அரசியல் தலைவரான தலாய் லாமாவுக்கு இந்தியா அடைக்கலம் கொடுத்ததுதான். சீனப்புரட்சிக்குப் பிறகு மாவோ அங்கே அதிகாரத்துக்கு வந்த நாளாக அவருக்குத் திபெத்தின்மீது ஒன்றல்ல, இரண்டு கண்கள். எப்படியாவது திபெத்தை அபகரித்துவிடவேண்டும் என்று அவர் தீர்மானித்தார். அதற்கான ஆயத்தங்கள் மிக வேகமாக நடக்கத் தொடங்கியிருந்தன. சீனாவைப் போல் படைபலமோ, ஆயுத பலமோ இல்லாமல் வெறும் ஆன்மிக பலம் மட்டும் கொண்ட தேசமான திபெத், மாவோவின் அசுரப் பிடிக்குள் சிக்கிச் சின்னாபின்னமாகிக் கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் தனி தேசத்தவர்கள், சீனாவுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை என்று திபெத்தியர்கள் சொல்வார்கள். திபெத், சீனாவின் மாநிலங்களுள் ஒன்று. என்ன கொஞ்சம் முரண்டு பிடிக்கிற மாநிலம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடும் சீனா.

ஆனால் 1959ம் ஆண்டு திபெத்-சீன விவகாரம் உக்கிரமடையத் தொடங்கியது. சீனா தன் ரா வத்திலிருந்து பல லட்சக்கணக்கான வீரர்களைத் திபெத்தில் கொண்டு குவிக்கத் தொடங்கியது. கம்யூனிச தேசமென்றாலும் 'காலனியாதிக்க' அரசியல் இல்லாமல் காலம் தள்ள முடியாது என்னும் சித்தாந்தத்தை நம்புகிற தேசமென்பதால் மேலும் பல லட்சம் சிவிலியன்களையும் திபெத்துக்கு அழைத்துச்சென்று குடிவைக்க ஆரம்பித்தது.

இது திபெத்தியர்களைக் கோப்படுத்தியது. அவர்கள் குடியேறிய சீனர்களைத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். பதிலுக்கு, தயாராக வந்து நின்ற சீன ரா வம், திபெத்தியர்களைக் கொன்று குவிக்க ஆரம்பித்தது.

நிலைமை நாளுக்கு நாள் தீவிரமடைந்துகொண்டே போக, 1959 ஜனவரி இரண்டாம் வாரம் தொடங்கி, எந்தக் கணமும் திபெத்தின் ஆன்மிகத் தலைவரான தலாய் லாமாவைச் சீன ரா வம் சிறைப்பிடித்துவிடக்கூடும் என்ற வதந்தி, திபெத் முழுதும் வேகமாகப் பரவத் தொடங்கியது.

மார்ச் வரை இந்த வதந்தி, காற்றைப்போல் திபெத்தெங்கும் பரவி நிரம்பியிருந்தாலும் அப்படியொரு சம்பவம் நிகழவில்லை. ஆனால் மார்ச் மாதம் இருபத்தி ஐந்தாம் தேதிக்குப் பிறகு அந்த வதந்தி, செய்தி ஆகிவிடுவதற்கான சாத்தியங்களைத் தலாய் லாமாவே உணர்ந்தார்.

திபெத்தியர்களுக்குத் தங்களைவிடத் தலாய்லாமா முக்கியம். அவர் சீன அரசின் கைதியாகச் சிறைக்குச் சென்றுவிட்டால் தங்களுக்குப் போக்கிடமில்லாது போய்விடுமே என்கிற அச்சம். என்ன ஆனாலும் தலாய் லாமா சீனர்களிடம் சிக்கிவிடக்கூடாது என்பதில் அவர்கள் முனைப்பாக இருந்தார்கள்.

விளைவு, மார்ச் 31ம் தேதி தலாய் லாமா, திபெத்தின் தலைநகரான லாசாவிலிருந்து ரகசியமாகப் புறப்பட்டு இந்திய எல்லையைக் கடந்து உள்ளே வந்தார். அஸ்ஸாமின் தேஜ்பூர் நகருக்கு வந்து சேர்ந்த அவரை, இந்திய அரசின் அதிகாரிகள் சந்தித்து விவரம் கேட்டார்கள்.

எதுவும் புதிதாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விவரங்கள் இல்லைதான். ஏற்கெனவே பேசி, ஏற்பாடு செய்ததன்படிதான் தலாய் லாமா இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார். ஆனாலும் சம்பிரதாயங்கள்!

ஒருசில வாரங்கள் அஸ்ஸாமிலேயே இருந்த லாமா, பிறகு டெல்லிக்கு வந்து ஜவாஹர்லால் நேருவைச் சந்தித்துப் பேசினார்.

திபெத், பவத்தம் தழைக்கும் தேசம். தங்கள் கலைகளாலும் கலாசார பலத்தினாலும் தேசத்தின் தனித்தன்மையைத் திபெத்தியர்கள் பன்னெடுங்காலமாகக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். கம்யூனிஸ்டு சீனா இப்போது அதைக் கபளீகரம் செய்யத் துடிக்கிறது. சீனாவின் கலாசாரப்புரட்சியும் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளும் திபெத்தின் தனித்தன்மைகளை முற்றிலும் அழித்து ஒழித்துவிடும். திபெத் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். அதற்குத் தலாய் லாமா நலமாக இருக்கவேண்டுமென்று திபெத்தியர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஒரு நாடு கடந்த திபெத்திய அரசை இந்தியாவில் உருவாக்க உதவுவதாக நேரு வாக்களித்திருக்கிறார். திபெத்தியர்கள் என்றும் அவருக்குக் கடன்பட்டிருப்பார்கள். நல்லது. நான் இனி எங்கே தங்கவேண்டும்?

இமாசல பிரதேசத்தில் உள்ள தர்மசாலாவுக்குத் தலாய் லாமா அனுப்பிவைக்கப்பட்டார்.

.

சீனாவின் கோபம் இந்தக் கட்டத்தில்தான் உக்கிரமடையத் தொடங்கியது. தலாய் லாமாவுக்கு இந்தியா உதவுவது என்பதை இந்தியாவின் சீன விரோதப் போக்காக அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டார்கள். கடித நண்பர் ஜவாஹர்லால் நேருவுக்குக் கண்டனங்கள். இந்தியாவின் இந்த நடவடிக்கை, இந்திய-சீன உறவை மிகவும் பலவீனப்படுத்துவதை நீங்கள் உணரவில்லையா? சீனாவின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு பங்கம் விளைவிக்கும் ஓர் ஆசாமிக்கு நீங்கள் அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு அவர் எங்களுக்கு எதிராக அறிக்கைமேல் அறிக்கை விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். இனி நமக்குள் என்ன உறவு இருக்க முடியும்?

நேரு அவரை அமைதிப்படுத்தப் பார்த்தார். சூ என் லாய் இந்தியா வந்தபோது நேரு மட்டுமல்லாமல் அவரது அமைச்சரவை சகாக்கள் சிலரும் அவரோடு தனித்தனியே பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். அப்போது காங்கிரஸ் அமைச்சராக இருந்த மொரார்ஜி தேசாய், ஒரு நெருக்கடிக் கட்டத்தில் பிரிட்டனுக்குச் சென்ற ரஷ்யப் புரட்சித் தலைவர் லெனினைச் சுட்டிக்காட்டி, புரிந்துகொள்ள வேண்டினார்.

சீனப் பிரதமருக்கு வந்தனங்கள். நீங்கள் இந்தியாவின் ஜனநாயகத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே யார் வேண்டுமானாலும் வரலாம். என்ன வேண்டுமானாலும் பேசலாம். பேச்சுரிமைக்குக் குறைவே இல்லாத தேசம் இது. தலாய் லாமாவைப் பேசாதே என்று நாங்கள் சொல்ல முடியாது. எங்கள் ஜனநாயகம் அதை அனுமதிக்காது. ஆனால் அதையே நீங்கள் உங்கள் தேசத்துக்கு எதிரான எங்கள் நடவடிக்கையாக எடுத்துக்கொள்வதும் தகாது. இந்தியா ஒரு போதும் சீனாவின் நல்லுறவை இழக்க விரும்பாது.

ஆனால் இழந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று சூ என் லாய் சொன்னார்.

இழந்துவிட்டதை யுத்தம் நிரூபித்தது.

அக்ஸ்ய் சின்னில் பவுத்தர்கள் மட்டுமல்லாமல் மிகக் குறைந்த அளவில் முஸ்லிம்களும் வசிக்கிறார்கள். திபெத் மற்றும் சீனாவின் ஸின்சியாங் பகுதியில் அவர்களுக்கு வர்த்தகத் தொடர்புகள் உண்டு. சீனாவின் தேசிய நெடுஞ்சாலை 219, திபெத்தையும் ஸின்சியாங்கையும் இணைப்பதற்காகப் போடப்பட்டது. அதன் ஒரு பகுதியாகத்தான் அக்ஸ்ய் சின்னிலும் சாலை போடும் பணிகள் நடந்தன என்று சொல்லப்பட்டாலும், அக்ஸ்ய் சின்னில் சாலை போட்டாலொழிய திபெத்தையும் ஸின்சியாங்கையும் இணைப்பது கஷ்டம் என்று சொல்ல முடியாது.

இன்றுவரை அந்தச் சாலை, அக்ஸ்ய் சின்னின் எந்த ஒரு நகரத்தையும் தொட்டுச் செல்லுமாறு அமைக்கப்படவில்லை. எல்லையோரத்தில் ஒப்புக்கு ஒன்றிரண்டு செக் போஸ்டுகளை மட்டுமே வருடிச் செல்கிறது.

ஆனால் அதெல்லாம் அத்தனை முக்கியமா என்ன? அக்ஸ்ய் சின் என்னுடையது என்று சீனா சொன்னது. அதை உறுதிப்படுத்தும் விதமாகச் சாலை போட்டது. தட்டிக்கேட்ட இந்தியாவைப் போரிட்டு வென்றது. பிரச்னைக்குரிய காஷ்மீர் நிலப்பரப்பின் மூன்றாவது பங்காளியாகச் சீனாவும் இதன்மூலம் இணைந்துகொண்டது.

காஷ்மீர் விஷயத்தில் - தன் எல்லைக்கு உட்படாத பிரதேசம் என்றாலும் சீனாவின் இந்த ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை, பாகிஸ்தானுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியளித்தது. சீன யுத்தத்தின் மகத்தான தோல்வியின் விளைவாகப் பிரதமர் நேரு மனத்தளவில் மிகவும் தளர்ந்துபோய் இருந்த சமயம். காஷ்மீரின் உள் அரசியல், அதன் உச்சக்கட்ட சூட்டில் தகித்துக்கொண்டிருந்த சமயமும் கூட. ஷேக் அப்துல்லா சிறையில் இருந்தார். பகூஷி குலாம் முகமது, ஹிந்துக்கள்-முஸ்லிம்கள் பாகுபாடில்லாமல் மக்களின் வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக்கொண்டிருந்தார். ஜம்மு பிரஜா பரிஷத்தும் டோக்ராக்களும் மிகத் தீவிரமாகக் காஷ்மீர் அரசுக்கு எதிரான கலகங்களில் இறங்கியிருந்தார்கள். எங்கும், எப்போதும் பதற்றமும் அச்சமும் மேலோங்கியிருந்தது. வெகு நிச்சயமாக இந்திய இணைப்பைக் காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் இனி ஒருக்காலத்திலும் ஏற்க மாட்டார்கள், அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள், அதற்கு எதிரான நடவடிக்கை எந்த விதத்தில் இருந்தாலும் ஆதரிக்கவே செய்வார்கள் என்று பாகிஸ்தான் உளவுத்துறை தனது அரசுக்கு அறிக்கை அனுப்பியது.

இன்னொரு யுத்தத்தை முயற்சி செய்துபார்க்கலாம் என்று பாகிஸ்தான் முடிவு செய்தது. சீன யுத்தம் முடிந்து சரியாக மூன்று வருடங்களில் இந்திய-பாகிஸ்தான் இரண்டாவது யுத்தம் ஆரம்பமானது.

12. இரண்டாவது யுத்தம்: பின்னணிகளும் பின்னணிக் கலைஞர்களும்

1965ம் ஆண்டு, காஷ்மீரை முன்வைத்து இந்தியா-பாகிஸ்தான் இடையே நடைபெற்ற இரண்டாவது யுத்தத்துக்கு ஐந்து பின்னணிகள் உண்டு. பாகிஸ்தானின் நிரந்தர நோக்கம் ஒன்றுதான். காஷ்மீர். ஆனால் அதைச் சொல்லி யுத்தத்தை ஆரம்பிக்க முடியாது. வேறு காரணங்கள் வேண்டும். வலுவான காரணங்கள். உலகம் முழுதும் ஒப்புக்கொள்ளாதுபோனாலும் இஸ்லாமிய உலகம் முழுதுமாவது ஒப்புக்கொள்வதற்குத் தேவையான காரணங்கள்.

அதிர்ஷ்டவசமாக அந்தமுறை பாகிஸ்தானுக்குத் தேவையான காரணங்களை இந்தியாவே உருவாக்கிக் கொடுத்தது.

அவற்றில் மிக முக்கியமானது, சீன யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட தோல்வியின் விளைவாக இந்திய ரா வம் துவண்டிருந்தது. இந்தியாவின் மேற்கு எல்லைப்புறப் பகுதிகளில் ஒன்றான கட்சில் (ரான் என்ற இடத்தில்) அவ்வப்போது இரு தரப்பு ரா வங்களும் உரசிக்கொள்வது வழக்கம். சிறு துப்பாக்கிச் சூடுகள் அடிக்கடி நடக்கும். இரு தரப்புக்கும் பெரிய பாதிப்பில்லாமல், ஆனால் பதற்றத்தைக் குறையாமல் இருவருமே பாதுகாப்பார்கள்.

ஆனால் சீன யுத்தத்துக்குப் பிறகு ரான் பகுதியில் நடைபெற்ற இம்மாதிரி மோதல்களில் இந்தியா கணிசமான அளவு தடுமாறிக்கொண்டிருந்தது. உண்மையில் பாகிஸ்தானே எதிர்பாராத தடுமாற்றம் அது. மனத்தளவில் தளர்ந்திருந்த இந்திய ரா வத்தினருக்கு ஆன்ம பலம் தரவேண்டிய பிரதமர் நேருவே யுத்தத்தின் தோல்வியில் துவண்டு, தளர்ந்துபோயிருந்தார். வெளியிடங்களுக்குச் செல்வதையும் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசுவதையும் அவர் வெகுவாகக் குறைத்துக்கொண்டிருந்த தருணம் அது.

ரானில் பாகிஸ்தான் ரா வத்துக்குக் கிடைத்துக்கொண்டிருந்த சிறு வெற்றிகள் அவர்களைப் பெரிதும் உற்சாகம் கொள்ளவைத்திருந்தன. ஓரிடத்தின் வெற்றி மற்ற இடங்களுக்கும் பரவும் என்பது இயற்கையின் நியதி. ஏன் காஷ்மீருக்காகத் திரும்பவும் ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கக் கூடாது?

இது ஒரு காரணம்.

.

இன்னொரு காரணம், 1963ம் ஆண்டு டிசம்பர் 26ம் தேதி காஷ்மீரில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம். உண்மையில், காஷ்மீர் முஸ்லிம்களை மட்டுமல்லாமல் இந்தியா, பாகிஸ்தான் தொடங்கி உலகெங்கும் வசிக்கும் அத்தனை

முஸ்லிம்களையும் தூக்கிவாரிப் போடச் செய்த சம்பவம் அது.

ஸ்ரீநகரில் உள்ள ஹஜ்ரத்பால் மசூதியில் முஹம்மது நபியின் ரோமம் ஒன்று மூன்று நூற்றாண்டுகளாக (கிபி 1700 முதல்) இருந்து வருகிறது. அதன்பொருட்டு அது முஸ்லிம்களின் வழிபாட்டுத் தலங்களுள் மிக முக்கியமான ஒரிடம். அந்த ரோமம் அன்று காணாமல் போய்விட்டது.

அதிர்ச்சியடைந்த காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள், ரோமம் காணாமல் போனதற்கு அரசைக் குற்றம் சாட்டி வீதிக்கு வந்து போராடத் தொடங்கினார்கள். பலலாயிரக்கணக்கானோர் ஊர்வலமாகப் போவதும் கோஷங்கள் எழுப்புவதும் கோபத்தில் கொதிப்பதும் ஊடகங்களில் செய்திகளாயின. விஷயம் காட்டுத்தீ மாதிரி உலகெங்கும் பரவத் தொடங்கியது. முஸ்லிம்களிடையே பெரும் பதற்றத்தை உண்டாக்கிய இச்சம்பவத்தின் தகிப்பைத் தணிக்க 31ம் தேதி, இந்தியப் பிரதமர் நேருவே வானொலியில் உரையாற்றினார்.

யாரும் பதறவேண்டாம். காணாமல் போன ரோமத்தைத் திரும்பக் கண்டுபிடிப்பதற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நிச்சயமாக அது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிடும்.

ஸ்ரீநகரின் தால் ஏரியின் கரையில் அமைந்திருக்கும் ஹஜ்ரத்பால் மசூதி, சர்வதேசச் செய்தி ஊடகங்களின் தலைப்புக்குரியதாயிற்று. நேருவின் அமைதி காக்கக் கோரிய உரையோ, காஷ்மீர் மாநில அரசாங்கம் மேற்கொண்ட முயற்சிகளோ மற்றவையோ எந்தப் பலனும் தருவதாயில்லை. எந்தக் கணமும் விஷயம் விபரீதத்தின் எல்லையைத் தொடலாம் எனுமளவுக்கு நிலைமை மோசமடைந்துகொண்டிருந்தது. இது தொடர்பாக ஒரு கலவரம் என்று வருமானால், நிச்சயமாக அது எளிதில் தீர்க்கக்கூடியதாக இருக்காது என்பது மட்டும் எல்லோருக்கும் புரிந்தது.

1635ம் ஆண்டு ஹைதராபாத்துக்கு அருகே பீஜப்பூரில் வசித்துவந்த சையது அப்துல்லா என்பவரால் இந்தியாவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ரோமம் அது. சையது, மெதினாவில் இருந்து இந்தியாவுக்கு வந்தவர். முஹம்மது நபியின் சந்ததியில் பிறந்தவர். தனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய பொக்கிஷமாக அதனைப் பாதுகாத்து வந்தார்.

அவரது மறைவுக்குப் பிறகு, அவரது மகன் சையது ஹமீத் என்பவர், அந்த ரோமத்தைத் தன் பொறுப்பில் பாதுகாத்து வந்தார்.

ஆனால் ஏதோ யுத்த காலத்தில், அந்தப் புனித ரோமத்தை பத்திரமாகப் பாதுகாக்க முடியாது போய்விடுமோ என்கிற அச்சத்தில், காஷ்மீரைச் சேர்ந்த க்வாஜா நூருத்தீன் என்கிற வர்த்தகருக்கு அவர் அதை விற்றுவிட்டார். முஹம்மது நபியின் ரோமத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்ற அந்தக் காஷ்மீர் வர்த்தகர் அப்போது டெல்லி சுல்தானாக இருந்த ஒளரங்கசீப்பிடம் மாட்டிக்கொண்டார். அவர் ரோமத்தைப் பறிமுதல் செய்து அஜ்மீர் தர்க்காவுக்கு அனுப்பிவிட்டு, க்வாஜா நூருத்தீனைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தார். என்ன சந்தேகத்தின்பேரில் அவர் க்வாஜா நூருத்தீனைக் கைது செய்தார் என்பதோ, என்னென்ன குற்றச்சாட்டுகள் அவர்மீது சுமத்தப்பட்டன என்பதோ, ரோமத்தை விற்ற சையது ஹமீத் இது தொடர்பாக விசாரிக்கப்பட்டாரா இல்லையா என்பதோ ஆதாரபூர்வமாகப்

பதிவாகவில்லை.

ஆனால் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு க்வாஜா நூருத்தீன்மீது பிழையில்லை என்பது ஒளரங்கசீப்புக்குப் புரிந்திருக்கிறது. அவரை விடுவித்து, ரோமத்தையும் அவரிடமே அளித்து காஷ்மீருக்கு அனுப்ப முடிவு செய்தார்.

துரதிருஷ்டவசமாக, அவர் அப்போது சிறையிலேயே இறந்துவிட்டிருந்தார்.

கிபி 1700ம் ஆண்டு முஹம்மது நபியின் புனித ரோமம், அஜ்மீர் தர்க்காவிலிருந்து திரும்பப் பெறப்பட்டு காஷ்மீருக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது.

க்வாஜா நூருத்தீனின் மகள் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஹஜ்ரத்பாலைக் கட்டினார். மசூதியில் வைக்கப்பட்ட புனித ரோமத்தைப் பாதுகாத்துவரும் பொறுப்பும் அவர் குடும்பத்தின் வசமே தொடர்ந்தது.

அந்த ரோமம்தான் காணாமல் போய்விட்டது.

நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போய்விடும் என்ற சூழல் உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், அது எப்படிக் காணாமல் போனதோ, அதே மாதிரி யாருக்கும் தெரியாமல் மசூதிக்குத் திரும்ப வந்தும் சேர்ந்துவிட்டது (ஜனவரி 4, 1964).

இன்றுவரை ரோமம் காணாமல் போன சம்பவம், ஹஜ்ரத்பாலைப் பொருத்தவரை ஒரு மர்மச் சம்பவம்தான். அது கிடைத்துவிட்டது என்கிற ஒற்றை வரித் தகவல், பதற்றம் மூளாமல் தடுத்ததே தவிர, எப்படிக் காணாமல் போனது என்பதோ, எப்படித் திரும்பக் கிடைத்தது என்பதோ வெளியே வரவேயில்லை.

காஷ்மீரின் இதர அரசியல் குழப்பங்களால் ஏற்கெனவே கெட்டிருந்த ஆட்சியாளர்களின் பெயர், இச்சம்பவத்தினால் மேலும் ஊர் சிரிக்க வழி செய்துகொடுத்தது.

அந்த 1964ம் ஆண்டு மே மாதம் 27ம் தேதி பிரதமர் ஜவாஹர்லால் நேரு காலமானார்.

சீன யுத்தத்தின் தோல்வியை அடுத்து மனத்தளவில் வெகுவாகத் தளர்ந்திருந்தவர். அவரது தளர்ச்சி, தேசத்துக்கே பொதுவான ஒன்றாக உருப்பெற்றிருந்த தருணமும் கூட. வேறு விதங்களிலான வெற்றிகளால் அதிலிருந்து மீண்டிருக்க முடியும். நேருவின் மரணம் இந்தியாவை முற்றிலும் நிலைகுலையவைத்துவிட்டது. இனி யாரை நம்புவது என்னும் ஒற்றை வினா மிகப்பெரிதாக எழுந்து நின்ற நேரம் அது.

ஒரு ஜனநாயகவாதியாகவும், மதச்சார்பின்மைவாதியாகவும், பொதுவாழ்வில் கறைகளற்ற மனிதராகவும் அவரிடம் குறை கண்டுபிடிக்க வெகு நிச்சயமாக ஓர் அம்சம்கூடக் கிடையாது. அவர் மகாத்மா காந்தியின் மிகச் சரியான வாரிசு. சந்தேகமில்லாமல், அவரைவிடச் சிறந்த தலைமை சுதந்தர இந்தியாவின் முதல் அமைச்சரவைக்குக் கிடைத்திருக்க முடியாது.

காஷ்மீர் விஷயத்தில் நேருவுக்கு இருந்த குழப்பங்களும் பதற்றங்களும், அவற்றின் விளைவாக அவர் அப்துல்லா விஷயத்தில் செய்த தவறுகளும் அவரது புகழைக் குறைத்ததை மறுக்க முடியாது. ஆனால் எந்த ஒரு

சுதந்தர தேசத்தின் முதல் ஆட்சியாளருக்கும் நேரக்கூடிய மிக இயல்பான பதற்றங்களின் விளைவே அவை. அவரது பிழைகளிலிருந்து அடுத்து வந்தவர்கள் பாடம் கற்றிருந்தால்கூடப் பிரச்னை தீர்ந்திருக்கும். இல்லாததால்தான் இன்றளவும் இது பேசப்படும் பிரச்சனையாகவே இருந்து வருகிறது.

நேருவுக்குப் பிறகு இந்தியாவின் பிரதமர் ஆன லால் பகதூர் சாஸ்திரி, அலுவலகத்துக்குள் நுழையும்போதே காஷ்மீருக்கு 356 கொடுக்கவேண்டிய துழ்நிலை இருந்தது. பக்ஷி குலாம் முகமது அங்கே ஊழல்களின் உச்சத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தார். மக்களின் நம்பிக்கையை முற்றிலுமாக இழந்த ஒரு முதல்வரைக் காஷ்மீரில் தொடரவிடுவது அபாயம். எனவே பக்ஷிக்கு பதில் சம்சுதீன். அவரும் ஒரு வருடம்தான். ஜி.எம். சாதிக் அடுத்தவர். இப்படி மாற்றிக்கொண்டே இருந்தால் பக்ஷி சும்மா இருப்பாரா? எனவே சாதிக்குக்கு எதிராக பக்ஷியின் கலகங்கள். ஆட்சியைக் கவிழ்க்க ஒரு முயற்சி ூசய்து பார்க்கலாமே? அதற்கான ஆயத்தங்கள். ஆள் பிடிப்புகள். கட்சி ஃசர்ப்புகள்.

பக்ஷியைக் கைது ூசய்துவிடுங்கள் என்று டெல்லியிலிருந்து உத்தரவு போனது.

எந்தக் குற்றச்சாட்டும் இல்லாமல், விசாரணையும் இல்லாமல் மூன்று மாதங்கள் அவரை 'சும்மா' சிறையில் வைத்திருந்துவிட்டு வெளியே விட்டார்கள்.

அடுத்தடுத்து நடந்த இம்மாதிரியான கேலிக்கூத்துகளால் மக்கள் வெறுத்துப்போனார்கள்.

.

காஷ்மீருக்காக இன்னொரு படையெடுப்பை நிகழ்த்த, பாகிஸ்தானுக்கு இத்தனை சாதகக் காரணங்களே அதிகம். எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று நதிநீர்ப் பங்கீட்டுப் பிரச்சனையையும் உடன் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். சிந்து, ஜீலம், செனாப் ஆகிய மூன்று நதிகளிலும் இந்தியா நீர் வரத்தைத் தடுக்கிறது என்ற புகார். இந்திய நிலப்பரப்பில் தொடங்கி பாகிஸ்தான் வழியே பாய்ந்து அரபிக்கடலில் கடக்கிற நதிகள்.

பாகிஸ்தானின் அப்போதைய ஆட்சியாளர், ஜெனரல் அயூப் கான். ரா வப் புரட்சியின்மூலம் ஆட்சிக்கு வந்து, வரையறுக்கப்பட்ட ஜனநாயகம் என்ற ஒரு புது வகைமாதிரியை பாகிஸ்தானுக்கு முயற்சி செய்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர். அவரது அமைச்சரவையில் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சராக இருந்த ஜுல்ஃபிகர் அலி புட்டோவின்மீது அயூபுக்கு மிகுந்த மரியாதை இருந்தது. புட்டோ ஓர் அறிவுஜீவி. மிகத் திறமையான நிர்வாகி. எதையும் சாதிக்கக்கூடியவர். முன்யோசனையில்லாமல் எதையும் செய்யமாட்டார். என்றெல்லாம் அவரைப் பற்றி மதிப்பிட்டிருந்தார் அயூப் கான்.

சந்தேகமில்லை. புட்டோ திறமைசாலிதான். இந்தியாவுடன் யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்னால் சீனாவிடம் உதவி கேட்டு வைப்போம் என்று முன்யோசனை தந்தவர்தான். இந்தியாவுக்குச் சிக்கல்களும் நெருக்கடிகளும் மிகுந்த காலக்கட்டமாக இருக்கிற நேரத்தில் ஒரு யுத்தத்தைத் தொடங்கினால் நிச்சயம் தடுமாறி விழுவார்கள்;

இதைக்காட்டிலும் இன்னொரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது கஷ்டம் என்று எடுத்துச் சொன்னவர்தான். இந்திய அரசின்மீது வெறுப்பில் இருக்கும் காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் வெகு நிச்சயமாக இம்முறை பாகிஸ்தானுடன் இணைந்து, தாக்குதலை எளிமைப்படுத்தித் தருவார்கள் என்றும் புட்டோ சொன்னார்.

அந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவர் கணிப்பு தவறிப் போனது.

இரண்டாவது இந்திய-பாகிஸ்தான் யுத்தம் எனப்படுவது காஷ்மீர் தொடங்கி கட்ச் பகுதி வரை பல்வேறு இடங்களில் பாகிஸ்தான் துருப்புகளின் ஊடுருவல் மூலம் தொடங்கியது. ஐநாவின் தலையீட்டால் நிறுத்தப்பட்டு, தாஷ்கண்ட் ஒப்பந்தத்துடன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

இந்தப் பின்னணியைத் தெரிந்துகொண்டு யுத்த களத்துக்குள் நுழைவது, யுத்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள வசதியாக இருக்கும்.

13. வெற்றியும் இழப்பும்

1965ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15ம் தேதி, இந்தியா தனது சுதந்தர தினத்தைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்த தருணத்தில், பாகிஸ்தான் எல்லையிலிருந்து காஷ்மீருக்குள் சுமார் முப்பதாயிரம்பேர் புகுந்தார்கள்.

அவர்கள் அத்தனை பேரும் ரா வத்தினர் இல்லை. ஆனால் பெருமளவு ரா வத்தினர். முசுஃபராபாத் பகுதியில் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட பாகிஸ்தான் வசமிருந்த காஷ்மீரைச் சேர்ந்த ஆதிவாசிகள், வடமேற்கு எல்லை மாகாண ஆதிவாசிகள், பெயரிடப்படாமல் உருவாகிக்கொண்டிருந்த தீவிரவாத இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் அந்தப் படையில் இருந்தார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் ரா வ உடை தரித்திருக்கவில்லை. மாறாக, காஷ்மீரின் பல்வேறு பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்கள் எவ்வாறு உடையணிவார்களோ, அதேவிதமான சிவிலியன் உடைகளையே அணிந்திருந்தார்கள். அனைவரிடமும் ஆயுதங்கள் இருந்தன. ஒரு சில நாட்கள் சமாளிப்பதற்கு மட்டும் தேவையான உணவுப்பொருள்கள் இருந்தன. ரா வத்தினர் அல்லாத மற்றவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த உத்தரவு, பாகிஸ்தான் எப்போதும் கடைபிடிக்கிற வழக்கம் சார்ந்தது.

முதலில் மக்களோடு மக்களாகப் போய்க் கலந்துவிடுங்கள். காஷ்மீர் அரசுக்கு எதிரான திடீர்க் கலவரங்களைத் தொடங்குங்கள். காவல் துறை தாக்க வரும். அப்போது உங்களைக் காப்பதன்பொருட்டு வருவது போன்ற பாவனையில் ரா வம் நேரடியாகக் களத்துக்கு வரும்.

ஆனால் இந்த நாட்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் இருக்கவில்லை. பாகிஸ்தான் படைகள் காஷ்மீர் எல்லையில் நுழையத் தொடங்கியபோதே இந்திய ரா வம் தயாராகிவிட்டது. ஒருபுறம், முன்னேறி வந்துகொண்டிருக்கும் பாகிஸ்தான் படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் பணியை ரா வத்தின் ஒரு பிரிவு கவனிக்க, இன்னொரு பிரிவு, பாகிஸ்தான் எல்லையைக் கடந்து முன்னேறத் தீவிரமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது.

பதினைந்தாம் தேதி தொடங்கிய இந்தப் போரில், முதல் ஏழுமீட்டி தினங்கள் இந்தியப் படைக்கு மிகவும் சாதகமாகவே இருந்தன. பாகிஸ்தான் படையினர் கைப்பற்றியிருந்த சில குன்றுகளையும் சிறு நகரங்களையும் மீட்பதில் அவர்களுக்குப் பெரிய சிக்கல்கள் இருக்கவில்லை. துப்பாக்கி யுத்தங்களில் பெரிய இழப்புகளும் இல்லை. இரு தரப்புக்குமே. இந்தியப் படை தாக்கத் தொடங்கும்போதே பாகிஸ்தான் வீரர்கள் பின்வாங்க ஆரம்பித்ததுதான் காரணம்.

ஆனால் எல்லா இடங்களிலும் அப்படி இல்லை. யுத்தம் முழுவதுமே அப்படி இல்லை. ஊரி, பூஞ்சு போன்ற நகரங்களில் பரவி

நிறைந்துவிட்டிருந்த எதிரிகளை வெல்ல இந்தியா மிகவும் பாடுபடவேண்டியிருந்தது. மிகவும் வெளிப்படையான காரணம்தான். ஏற்கெனவே அங்கிருக்கும் முஸ்லிம்களில் பலர் பாகிஸ்தான் ஆதரவாளர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் எதிரிப் படையினருக்குப் பதுங்கும் இடங்களையும் பாதுகாப்பு அரண்களையும் ஏற்பாடு செய்துகொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய ஆயுதங்களை இவர்கள் சுமந்துசென்று கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையான உணவைக்கூட சமைத்து எடுத்துச் சென்று அளித்தார்கள்.

ஆனால் விரைவில் சுதாரித்துக்கொண்ட இந்தியப் படை, உள்ளூர் மக்களின் உடல் மொழி மற்றும் நகரும் திசைகளைக் கருத்தில்கொண்டு எதிரிகளைச் சுலபமாக அடையாளம் கண்டு தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாரா வகையில் பெரும் படையைக் கொண்டு குவித்து, இடைவிடாமல் சுட்டுக்கொண்டே இருக்கத் தொடங்க, தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் பாகிஸ்தான் படைகள் பின்வாங்க ஆரம்பித்தன.

இதற்கு பதிலடியாக, ஜம்முவில் உள்ள அக்னூர் என்னும் மிக முக்கியமான ஒரு நகரத்தைப் பாகிஸ்தான் படை பிடித்துக்கொண்டது. நகரெங்கும் வியாபித்த படையினர், மின்சாரம், குடிநீர், தொலைத்தொடர்பு வழிகளை முதலில் துப்புரவாகத் தகர்த்தார்கள். இந்தியப்படை உள்ளே வராதபடி மிக வலுவான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்கள்.

உண்மையில், திணறடிக்கக்கூடிய விதமான தாக்குதல் அது. ஆனால் இந்தியா மறுநாள் தனது விமானப்படை ஒன்றை அக்னூருக்கு அனுப்பிவிட்டது. அந்தக்கணம் வரை தரைப்படை யுத்தமாக மட்டுமே இருந்தது, உடனடியாக விமானப்படைகளுக்கும் வழிவிட ஆரம்பித்தது. இந்தியப் போர் விமானங்கள் பொழிந்த குண்டுகளால் அக்னூரில் இருந்த பாகிஸ்தான் தரைப்படை முதலில் மிகவும் தடுமாறியது. ஆனால் அவர்களுக்கு உதவ, பாகிஸ்தானும் தனது விமானப்படையை அதற்கு மறுநாள் அனுப்பிவிட, யுத்தம் மேலும் தீவிரமடைந்தது.

அக்னூருக்கு அனுப்பியதோடு மட்டுமல்லாமல் பாகிஸ்தான் இன்னொரு காரியமும் செய்தது. தனது இன்னொரு விமானப்படைப் பிரிவை பஞ்சாபுக்கும் அது அனுப்பியது. இந்தியப் பகுதி பஞ்சாப். யுத்தம் காஷ்மீரிலிருந்து வெளியே விரிவடைந்த தருணம் அது.

மறுபுறம் இந்திய ரா வத்தின் ஒரு பிரிவினர், செப்டெம்பர் ம் தேதி சர்வதேச எல்லைக்கோட்டைக் கடந்து பாகிஸ்தானுக்குள் நுழைந்துவிட்டார்கள். அக்கணம் வரை 'தற்காப்பு யுத்தமாக' மட்டுமே இருந்தது, இந்திய ரா வத்தின் எல்லை தாண்டல் நடவடிக்கையின்மூலம் ஒரு முழுமையான இரு தேச யுத்தமாக உருப்பெற்றது.

காஷ்மீர், பஞ்சாப், ராஜஸ்தான் தொடங்கி ரான் வரை பாகிஸ்தான் எல்லை முழுதும் இந்த யுத்தம் மிகத் தீவிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. இரு தரப்பிலும் ஏராளமான உயிரிழப்புகள் இருந்தன. எல்லையோர மக்கள் தங்கள் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள இரு தரப்பிலும் தாறுமாறாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி ஓடியவர்களுள் பலர் விமானக் குண்டு வீச்சுக்கு பலியாகவும் செய்தார்கள்.

இந்த யுத்தத்தில்தான் பாகிஸ்தான் முதல் முதலில் தனது அனைத்துவித பீரங்கிகளையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தியது. அமெரிக்காவிடமிருந்து அவர்கள் வாங்கியிருந்த பேட்டன் எம் 47 மற்றும் 48 ரக பீரங்கிகளை அவர்கள் பயன்படுத்தினார்கள்.

இந்தியாவிடம் அச்சமயம் நவீன ரக பீரங்கிகள் ஏதுமில்லை. எம் 4 ஷெர்மன் என்கிற பெயர் கொண்ட மிகப் புராதனமான பீரங்கிகள் சிலவற்றை மட்டுமே இந்திய ரா வம் வைத்திருந்தது.

ஆனால் வீரர்களின் திறமை மற்றும் சாமர்த்தியத்தால், பாகிஸ்தான் படைகளைச் சமாளிக்க இந்த ஆயுதங்களே போதுமானதாக இருந்தது. பாகிஸ்தானின் இருபது போர் விமானங்களையும் இருநூறு பீரங்கிகளையும் 3800 ரா வத்தினரையும் இந்தியப் படை வீழ்த்தியது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய விஷயம். பாகிஸ்தானின் தாக்குதலுக்கு மூவாயிரம் இந்திய வீரர்கள் பலியானார்கள். ஆனால் விமான, பீரங்கி இழப்புகள் ஏதும் பெரிதாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மிகப்பெரிய திட்டங்களுடன் இந்த யுத்தத்தைத் தொடங்கிய பாகிஸ்தானுக்கு, வேதனை தரத்தக்க தோல்வியே இறுதியில் கிடைத்தது. ஒரே காரணம், ரா வத்திடம் ஒருங்கிணைப்பில்லை. 'மிகவும் குழப்பமான யுத்தமாக இருந்தது. படைப்பிரிவுகள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புகொள்வதற்கான வாய்ப்பே இல்லை. தவிரவும் போர் தொடங்குமுன் அனுப்பிவைக்கப்பட்ட பழங்குடி மக்களின் படை, சொல்லிக்கொடுத்தபடி செயலாற்றவில்லை. அவர்கள் நகரங்களை முன்னதாக வசப்படுத்தியிருந்தால் ரா வம் வரும்போது சுலபமாக இருந்திருக்கும். மாறாக, ஊடுருவிச் சென்றவர்கள் நேரே இந்திய ரா வத்திடம் சிக்கிக்கொள்ளவே போனமாதிரி ஆகிவிட்டது.' என்று ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டார் பாகிஸ்தானின் ஏர் மார்ஷல் நூர் கான்.

காஷ்மீரின் உள்ளூர்க் குழப்பங்கள், இந்திய அரசியல் குழப்பங்கள் ஆகியவற்றைக் கணக்கிட்டு போருக்கான சமயத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த ஜம்ஹீர் அலி புட்டோ, இந்திய ரா வத்தின் உளவுப்பிரிவு காஷ்மீர் விஷயத்தில் எத்தனை கண் ம் கருத்துமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தது என்பதைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டார்.

அதே போல, ஊடுருவி உள்ளே வந்த ரா வத்துடன் போர் புரிய மட்டுமே இந்தியா விரும்பும் என்றும் பாகிஸ்தான் நினைத்தது. மாறாக, இந்திய ரா வம் எல்லைக்கோட்டைக் கடந்து பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமித்திருந்த காஷ்மீரின் பல பகுதிகளுக்குள் நுழைந்து கைப்பற்றியது அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராதது. அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் இருந்தால் பதில் நடவடிக்கை என்னவாக இருக்கவேண்டும் என்பது பற்றி அவர்கள் யோசித்திருக்கவில்லை.

'காஷ்மீர் மக்களில் ஒரு பகுதியினர் பாகிஸ்தான் படைகளுக்கு ஆதரவாக வந்து சேர்வார்கள் என்று எங்களிடம் சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஜம்மு வரை முன்னேறிய படைக்கு அப்படியொரு ஆதரவு எந்தக் கட்டத்திலும் கிடைக்கவில்லை' என்று குறிப்பிட்டார், பாகிஸ்தானின் ரா வத் தளபதி மூஸா கான்.

பஞ்சாப், ரான் போன்ற பகுதிகளிலும் இந்திய விமானப்படை பாகிஸ்தானியத் துருப்புகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி, எல்லை தாண்டி உள்ளே விரட்டிச் சென்று, தரைப்படை சில பாகிஸ்தானியத் தளங்களைக் கைப்பற்ற உதவியிருந்தது.

முதல் முதலாக, இந்த யுத்தத்தின் தோல்விதான் பாகிஸ்தானின் அனைத்து ஊடகங்களும் அரசியல்வாதிகளும் அரசுக்கு எதிரான மிகக்கடுமையான விமரிசனங்களை முன்வைக்க வழி செய்தது. பாகிஸ்தானின் இரும்பு மனிதராக அடையாளம் காணப்பட்ட அதிபரும் முன்னாள் ரா வத் தளபதியுமான ஜெனரல் அயூப் கான், தம் வாழ்நாளிலேயே முதல்முறை, குற்றச்சாட்டுகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் தடுமாறவேண்டி வந்தது.

இந்திய-பாகிஸ்தான் துருப்புகளுக்கிடையே நடைபெற்ற இந்த இரண்டாவது காஷ்மீர் யுத்தம், அது தொடங்கிய முதல் நாளில் இருந்தே சர்வதேச கவனம் பெற்றுவிட்டது. இரு தேசங்களும் சுதந்தரம் அடைந்த கணம் முதல் நீடிக்கும் காஷ்மீர் பிரச்சனைக்காக ஏற்கெனவே ஒருமுறை யுத்தம் புரிந்தவர்கள். பிரச்சனை தீராமல் ஐ.நாவின் மேற்பார்வையில் இன்னும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது மறு யுத்தம். இம்முறை உக்கிரம் அதிகம். இழப்புகள் அதிகம். இரு தேசங்களும் தமது பலத்தை முழுமையாகக் காட்டியிருக்கிற சந்தர்ப்பம். சீன யுத்தத்தின் தோல்விக்குப் பிறகு துவண்டிருந்த இந்திய ரா வம், வீறுகொண்டு எழுந்த சந்தர்ப்பமாகவும் இது அமைந்திருந்தது. கணிசமான இழப்புகளுக்குப் பிறகும் சற்றும் சோர்வுறாமல் இரு தரப்பும் யுத்தத்தைத் தொடர்வது தெற்காசியப் பகுதிகளின் அமைதிக்கு அத்தனை நல்லதல்ல.

அமெரிக்காவுக்கு, யுத்தம் தொடங்கிய இரண்டாம் வாரத்திலேயே பாகிஸ்தான் தோற்றுக்கொண்டிருந்தது புரிந்துவிட்டது. 'உடனே யுத்தத்தை நிறுத்துங்கள்' என்று அயூப் கானுக்கு அமெரிக்கா கட்டளையிட்டது.

அமெரிக்கக் கட்டளை முக்கியமானதுதான். ஆனால் பாகிஸ்தானில் அரசியல் நடத்துவது அதைவிட முக்கியமல்லவா?

பிரிட்டன், பிரான்ஸ் என்று தொடர்ந்து ஒவ்வொரு மேற்கத்திய நாடும் யுத்தத்தை நிறுத்தச் சொல்லிக் குரல் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்க, ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் போரை நிறுத்தச் சொல்லி உத்தரவிட்டது.

அடிப்படையில் யுத்தம் விரும்பாதவரான இந்தியப் பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரி, ஐநாவின் குரலுக்கு மதிப்பளிக்க நினைத்ததில் வியப்பில்லை. அதுவும் பாகிஸ்தானின் தோல்வியை அவர்கள் உணர்ந்துவிட்ட பிறகு யுத்தத்தை நிறுத்துவதில் யாருக்கென்ன தடை? தவிரவும் இந்த யுத்தத்தைத் தொடக்கம் முதலே ஆர்வமுடன் கவனித்து வந்த சோவியத் யூனியனும் போரை நிறுத்தச் சொல்லி சாஸ்திரியைக் கேட்டுக்கொண்டது.

அமெரிக்கா - சோவியத் இரு தேசங்களுமே போர் நிறுத்தத்தில் அக்கறை காட்டியபோது, வீம்புக்கு மறுப்பது ஆபத்து என்று அயூப் கானும் நினைத்தார். போர் நின்றது. சோவியத் அதிபர் கோசிஜின் முயற்சியில் தாஷ்கண்டில் (இன்றைய உஸ்பெகிஸ்தானில் உள்ளது) சாஸ்திரியும் அயூப் கானும் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார்கள்.

யுத்தம் தொடங்குமுன் இரு தேசங்களின் எல்லையாக எது இருந்ததோ, அதுவே தொடர்ந்து எல்லையாக நீடிக்கும். யுத்தத்தில் இரு தேசங்களும் முன்னேறிப் பிடித்த பகுதிகளிலிருந்து விரைவில் விலகிவிடும்.

போர்க் கைதிகளை இரு தேசத்து ரா வமும் எவ்வித சேதாரமும் இல்லாமல் திருப்பி அனுப்பிவிட வேண்டும்.

அகதிகள் பிரச்னை பற்றிப் பேசித் தீர்க்க வேண்டும். இரு தேசப் பொருளாதார, கலாசார உறவுகள் மேம்பட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுவிட்டு நாடு திரும்பிய அய்யப் காளைப் பாகிஸ்தான் மக்கள் மதிக்கவில்லை. ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுவிட்டு நாடு திரும்பவிருந்த லால் பகதூர் சாஸ்திரி எதிர்பாராவிதமாகத் தாஷ்கண்டிலேயே மாரடைப்பால் இறந்துபோனார்.

1948 யுத்தத்துக்குப் பின் காந்தி, 1962 யுத்தத்துக்குப் பின் நேரு. 1965 யுத்தத்துக்குப் பின் லால் பகதூர் சாஸ்திரி.

14. சுயாட்சி, கூட்டாட்சி, குழப்பங்களின் பேயாட்சி

காஷ்மீரின் அரசியல் சூழ்நிலை மிக மோசமாக இருந்ததை உறுதி செய்துகொண்ட பிறகுதான் 1965 யுத்தத்தை ஆரம்பித்தது பாகிஸ்தான். இந்திய அரசு மற்றும் காஷ்மீர் ஆட்சியாளர்கள் மீதான மக்களின் அதிருப்தி அதன் உச்சத்தைத் தொட்டிருந்த சமயம். சற்றே உரசினாலும் பற்றிக்கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம். அவர்களுடைய நம்பிக்கைகள் தகர்ந்திருந்தன. இந்தியாவுடனான இணைப்பு, வலுக்கட்டாயமாக உறுதி செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் நிலைமையில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. அதே அவநம்பிக்கை. அதே நிச்சயமின்மை. அதே பாதுகாப்பின்மை. அதே குழப்பங்கள். அதே ஊழல்கள். அதே முதுகில் குததல்கள்.

அவர்கள் துவண்டிருந்தது மிக வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. ஒரு யுத்தம் என்று தொடங்கினால் கட்டாயம் பெரும்பாலான காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாகத் திரும்பிவிடுவார்கள் என்று புட்டோ நினைத்தார். இந்திய சுதந்தர தினத்தை அதற்கான முதல் நாளாகத் தீர்மானித்ததன் பின்னணியிலும் இதே காரணம்தான் இருந்தது.

ஆனால் பாகிஸ்தான் தோற்றது. மிக மோசமான தோல்வி. போர் நிறுத்தமும் தாஷ்கண்ட் ஒப்பந்தமும் நடக்காதிருந்திருந்தால் முன்னதாக அவர்கள் அபகரித்திருந்த காஷ்மீரின் பகுதியையும் இழந்ததாகவே ஆகியிருக்கும். (ஏனெனில், இந்திய ரா வம் பாகிஸ்தானின் எல்லைக்குள் பிரவேசித்து, அவர்கள் அபகரித்திருந்த பகுதிகளில் பலவற்றையும் ஆக்கிரமித்திருந்தது. மேலும் ஒரு சில தினங்கள் யுத்தம் நீடித்திருக்குமானால் அப்பகுதிகள் முற்றிலுமாக இந்தியாவின் வசம் வந்திருக்கும்.)

சாஸ்திரி ஒரு சமாதான விரும்பியாக இருந்ததை பாகிஸ்தான் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். போருக்குப் பின் ஏற்பட்ட அயூப் கானின் மனமாற்றம் அதை வெளிக்காட்டியது. தாஷ்கண்டில் அவர் கையெழுத்திட்டதை, 'பணிந்து போனதா' கப் பாகிஸ்தானியர்கள் குற்றம் சாட்டினார்கள். யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பாததன் வெளிப்பாடு அது.

ஆனால் காஷ்மீரிகள் அத்தனை ஏமாற்றங்களுக்குப் பிறகும் ஏன் இந்தியாவை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை?

இதுதான் முக்கியம். பாகிஸ்தான் ஆட்சியாளர்களுக்குப் புரியாத விஷயம் இதுதான். உண்மையில் புட்டோவை வியப்பிலும் ஏமாற்றத்திலும் மாற்றி மாற்றித் தள்ளிய வினா இது. யுத்தத்தின் சூத்திரதாரி அவர்தான் என்பது பாகிஸ்தானில் எல்லோருக்கும் தெரியும். காஷ்மீர் மக்கள் நிச்சயமாக நமக்கு ஆதரவாகத் திரும்புவார்கள் என்று சொல்லித்தான் அவர்

ரா வத்தை அனுப்பிவைத்தார். அய்யப் கானுக்கும் அதுதான் ஒரே பெரிய சாதக விஷயமாகத் தெரிந்தது.

ஆனால் அது ஏன் நடக்கவில்லை?

என்றால், காரணம் ஷேக் அப்துல்லா. அவரது சொல்.

.

யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது அப்துல்லா சிறையில்தான் இருந்தார். அவரை விடுதலை செய்யவேண்டி ஒரு பக்கம் மக்கள் போராட்டம் நடந்துகொண்டுதான் இருந்தது. முன்னதாக அந்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் அப்துல்லா எப்போதும்போல் 'தாற்காலிக விடுதலை' ஆகி வெளியே வந்த சமயத்திலும் தனது வழக்கமான பிரசாரத்தைச் செய்யத் தவறவில்லை.

நமக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு என்று சொல்லிவிட்டு ஏமாற்றிவிட்டது இந்தியா. இது துரோகம் அல்லாமல் வேறல்ல. அதை நடத்தி முடிக்கும்வரை என் போராட்டம் ஓயப்போவதில்லை. ஆனாலும் நாம் நினைவில் வைத்திருக்கவேண்டிய விஷயங்கள் சில உண்டு. இத்தனை பிரச்னைகள் இருந்தாலும் இந்திய அரசுடன் நாம் மல்லுக்கட்டவாவது வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஒருவேளை காஷ்மீர், பாகிஸ்தானுடன் இணைந்தால் நமது சுதந்தரக் கனவுக்கு அந்தக் கணமே சமாதி கட்டப்பட்டுவிடும். இந்திய அரசுடன் நாம் போராட வேண்டியிருக்கிறது. நமக்குச் செய்யப்பட்ட துரோகத்துக்குப் பரிகாரம் தேடவேண்டியிருக்கிறது. காஷ்மீர் அரசியலில் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவலங்களைக் களைய நம்மாலானதைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. செய்ய விடாமல் தடுக்கும் சக்திகளுடன் மோதவேண்டியிருக்கிறது. ஆனாலும் இதனை நாம் செய்யவேண்டும். இதற்கு மாற்று பாகிஸ்தான் அல்ல. நிச்சயமாக அல்ல. அது நமக்கு நாமே தோண்டிக்கொள்ளும் சவக்குழி.

சொல்லிவிட்டுத்தான் அவர் புறப்பட்டார். தமது நண்பரும் வாக்கெடுப்பு முன்னணியை அவரோடு இணைந்து வழிநடத்திக்கொண்டிருந்தவருமான அஃப்சல் பெக்குடன் மெக்காவுக்குப் புனித யாத்திரை செல்வது அவரது திட்டம். இந்திய அரசும் பிரச்னை செய்யாமல் அதற்கு அனுமதி கொடுத்திருந்தது.

உண்மையில் மெக்காவுக்குச் செல்வது மட்டும் அப்துல்லாவின் திட்டமல்ல. சவுதியிலிருந்து லண்டன் வழியே அல்ஜீரியாவுக்குப் போக ஒரு மறைமுகத் திட்டம் வைத்திருந்தார் அவர். அல்ஜியர்ஸில் நடைபெறவிருந்த ஆப்பிரிக்க-ஆசிய நாடுகளின் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள அவர் விரும்பினார். பேசவேண்டும். சர்வதேச அரங்கில் காஷ்மீரின் பிரச்னைகளை எடுத்துவைக்க வேண்டும். மேற்கு நாடுகளின் ஆதரவு முக்கியம். தமது மக்களின் நியாயங்களை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். காஷ்மீர் மக்களின் சுதந்தரம், தனித்துவம், விருப்பங்களுக்கு முக்கியத்துவம் பெறவேண்டும். அவர்களது விருப்பத்தைக் கொன்றுவிட்டு யாரும் காஷ்மீரைத் தங்களுடன் இணைத்துக்கொண்டுவிட முடியாது. இந்தியா அதைச் செய்திருக்கிறது. இதை உலகுக்குத் தெளிவாகப் புரியவைக்கவேண்டும். ஆதரவு திரட்ட வேண்டும்.

ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அந்த மாநாடு அல்ஜியர்ஸில் நடக்கவில்லை.

ரா வப் புரட்சி. ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு. அரசியல் நெருக்கடிகள். அந்த ஊர்ப் பிரச்னைகள்.

ஆனால் அல்ஜியர்ஸ் மாநாட்டுக்காக லண்டன் வழியே அல்ஜீரியா போய்ச்சேர்ந்திருந்த அப்துல்லாவுக்கு வெறுமனே திரும்பிவர விருப்பமில்லை. அவரைப் போலவே மாநாட்டுக்காக அங்கே வந்திருந்த சீனப் பிரதமர் து என் லாயைச் சந்திக்க முடிவு செய்தார்.

யுத்தத்துக்குப் பிறகு சீனாவுடனான இந்தியாவின் நல்லுறவு லட்சணங்களை அப்துல்லா நன்கறிவார். ஆனாலும் து என் லாயைச் சந்திப்பது பல வகையிலும் அரசியல் முக்கியத்துவம் பெறும் என்று கணக்குப் போட்டார். காரணங்கள் இருந்தன.

அவர் ஊரில் இல்லாத சமயம் காஷ்மீரில் அவருடைய வாக்கெடுப்பு முன்னணியைச் சேர்ந்த சுமார் 170 பேரை அரசாங்கம் கைது செய்து காவலில் வைத்திருந்தது. அத்தனை பேரும் கட்சியின் முக்கியஸ்தர்கள். தேசிய மாநாட்டுக் கட்சிக்கும் அவருக்கும் எந்தத் தொடர்பும் எக்காலத்திலும் இருந்ததே இல்லை என்பது போல பக்சி குலாம் முகமதுவை வைத்துக் கட்சியை அபகரித்துக் கந்தரகோலம் ஆக்கிப் பல்லாண்டுகள் ஆகிவிட்டிருந்தன. சிறையிலிருந்த காலத்தில் தமது நண்பர்களைக் கொண்டு அப்துல்லா 'வாக்கெடுப்பு முன்னணி'யைத் தொடங்கியதே இதன்பொருட்டுத்தான்.

காஷ்மீரின் அப்போதைய தலையாய தேவை வாக்கெடுப்புதான் என்பதை மக்கள் மனத்தில் மிக ஆழமாகப் பதிப்பதன்பொருட்டே அந்தப் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள்.

அது ஒரு புறமிருக்க, அப்துல்லா ஊரில் இல்லாத நிலையில் கட்சி முக்கியஸ்தர்கள் அத்தனை பேரையும் கைது செய்து உள்ளே வைத்த காஷ்மீர் அரசாங்கத்துக்கும், அதன் பின்னணியில் இயங்கிய இந்திய அரசுக்கும் தான் 'இருப்பதை' உறுதி செய்ய அவருக்கு ஒரு தருணம் தேவைப்பட்டது. நண்பர் து என் லாய், நலமாயிருக்கிறீர்களா?

துவுடன் அப்துல்லா இணைந்து போஸ் கொடுத்த போட்டோக்கள் இந்தியாவில் மிகப்பெரிய புயலைக் கிளப்பின. தவிரவும் பேசிய விஷயங்கள். காஷ்மீர் மக்களின் உரிமைகள். சுதந்தர வாக்கெடுப்பின் அவசியம். இணைப்பு விஷயத்தில் விளையாடிய அரசியல்.

மிஸ்டர் அப்துல்லா. நானும் என் தேசமும் உங்கள் பக்கம் இருக்கிறோம். உங்களது போராட்டம் நியாயமானது என்று சீனா கருதுகிறது. மக்களின் உரிமைகள் மதிக்கப்படத்தான் வேண்டும். அதிலென்ன சந்தேகம்? காஷ்மீர் என்ன சீனாவா? எனவே உங்களை ஆதரிப்பதில் எனக்குப் பிரச்னையில்லை.

கொதித்துவிட்டது இந்தியா. உடனே அப்துல்லா நாடு திரும்பவேண்டும் என்று உத்தரவிட்டது அரசு. அவரது பாஸ்போர்ட்டை முடக்குவதாகவும் அறிவித்தது. அப்துல்லா நாடு திரும்பினால் அடுத்த வினாடி கைதாவார் என்பது பிறக்கவிருக்கும் குழந்தைக்குக் கூடத் தெரிந்த விஷயம்.

எனவே நீங்கள் ஏன் பாகிஸ்தானுக்கு வரக்கூடாது? நாங்கள் உங்களை மதிக்கிறோம். நீங்கள் வரவும், தங்கவும், இங்கிருந்தபடி அரசியல் செய்யவும் இடமளிக்கிறோம். உங்களையும் உங்கள் மக்களின்

உரிமைகளையும் மதிக்காத இந்தியாவை நீங்கள் புறக்கணியுங்கள்.
பாகிஸ்தானுக்கு வந்துவிடுங்கள்.

கூப்பிட்டார்கள். ஒரே காரணம், அப்துல்லா இந்தியாவை எதிர்க்கிறார் என்பது. அவர் பாகிஸ்தானை ஆதரிக்கவில்லை என்பதைக் காட்டிலும் இது முக்கியமானதல்லவா அவர்களுக்கு? எனவே கூப்பிட்டார்கள். பேசலாம். விவாதிக்கலாம். மனம் மாற முயற்சிகள் மேற்கொள்ளலாம். அப்துல்லா ஒரு முஸ்லிம். என்னதான் மதச்சார்பின்மைவாதியாக இருந்தாலும் அரசியலில் எதுவும் மாறக்கூடியது. எப்போதும் மாறக்கூடியது. குறைந்தபட்ச முயற்சிகளைக்கூட மேற்கொண்டு பார்க்காமல் எப்படி?

பாகிஸ்தான் அழைத்ததும் இந்தியாவுக்கு மேலும் கோபம் வந்தது. ஒழுங்காக இந்தியாவுக்கு வந்து சேருங்கள். தவறான முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டால் விளைவுகள் மேலும் தவறாகக்கூடும்.

அப்துல்லா சிரித்துக்கொண்டார். இதென்ன அபத்த விளையாட்டு? அவர் முடிவெடுக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லையே? சிறையில் இருந்து வெளியே வந்தவர், வெளிநாடு போக அனுமதி கேட்டபோது இந்திய அரசு அதை அவருக்கு வழங்கியது. இப்போது அதே அரசு அவரைத் திரும்பக் கூப்பிடுகிறது. அப்துல்லாவுக்குச் சிறையும் புதிதல்ல, இந்தியாவும் புதிதல்லவே?

அவர் இந்தியாவுக்கே திரும்பவந்தார். வந்ததும் கைதும் ஆனார். பாஸ்போர்ட் முடக்கப்பட்டது.

.

இதுவும் காஷ்மீரிகள் யோசிக்க ஒரு முக்கிய விஷயமாக இருந்தது. அப்துல்லா ஏன் அப்படிச் செய்தார்? நமக்காகப் போராடும் அப்துல்லா. அவர் லண்டனிலேயே இருந்திருக்கலாம். சவூதியிலும் இருந்திருக்கலாம். பாகிஸ்தான் கூப்பிட்டதை அவர் பொருட்படுத்தவேயில்லை. நல்லது கெட்டது எதுவானாலும் என் மக்களுடன் தான் என்று துணிவுடன் திரும்பி வந்த அப்துல்லா. வந்ததும் கைதான அப்துல்லா.

அவரது நியாயங்கள் இந்தியாவுக்குப் புரிய நாளாகலாம். நாம் முதலில் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைபாடு எடுப்பது தற்கொலைக்குச் சமமென்று சொன்னாரே? இப்படியொரு நெருக்கடிச் சூழலிலும் தடம் மாறாமல் இருக்கிறார் என்றால் அதை நாமாவது முதலில் மதிக்க வேண்டாமா?

பாகிஸ்தான் எதிர்பார்த்தபடி, யுத்தத்தில் காஷ்மீரிகள் பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைபாடு எடுக்காததன் மிக முக்கிய மறைமுகக் காரணம் இது. பல சரித்திர ஆசிரியர்கள் கண்டுகொள்ளாமல் விட்ட காரணமும் கூட.

திரும்பி வந்த அப்துல்லாவை இந்தியா கைது செய்ததற்குக் கண்டனம் தெரிவித்து மிகக் கடுமையான போராட்டங்கள் ஒரு பக்கம் நடந்துகொண்டிருந்தன. அவரது வாக்கெடுப்பு முன்னணியினர் மட்டுமல்ல. கட்சி சாராத பொதுமக்கள் தரப்பிலிருந்தும் வீதிமுனைக் கூட்டங்கள், கண்டனப் பேரணிகள், தர்ணா என்று தினமொன்றாக நடந்துகொண்டிருந்தது. அரசை எதிர்த்து, ஒத்துழைக்க மறுத்துப் பல அரசு அலுவலர்களே வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டார்கள். கதவடைப்புகளும்

கல்லெறிச் சம்பவங்களும் தீவைப்புகளும் உண்ணாவிரதங்களும் ஊரடங்கு நடவடிக்கைகளும் தடியடிகளும் கண்ணீர்ப்புகை வீச்சுகளுமாக காஷ்மீர் அதகளமாகிக்கொண்டிருந்த சமயம் அது.

சட்டென்று யுத்தம் வந்துவிட, அனைத்தும் தாற்காலிக அமைதி கண்டு கவனம் அந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் பாகிஸ்தான் எதிர்பார்த்த 'பூரண ஆதரவு' என்பது வெறும் கனவாகவே போனது.

தாங்கள் முட்டாள்களல்லர் என்று நிரூபித்த காஷ்மீரிகளைப் பாகிஸ்தானால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எப்படி இந்தியாவால் முடியவில்லையோ, அதே மாதிரி.

.

இந்திரா காந்தி பிரதமாகியிருந்தார். காஷ்மீரில் எதற்குப் பிரச்னை? அது இந்தியாவின் ஒரு பகுதி. அதற்குமேல் அங்கென்ன? என்று கேட்ட இந்திரா காந்தி.

அவருடைய காஷ்மீர் சகாவாக சாதிக் இருந்தார். காஷ்மீர் தேர்தலில் வெல்வதற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவை அனைத்தையும் செய்து 1967 பொதுத்தேர்தலில் வெற்றி பெற்று முதல்வராகியிருந்த சாதிக்.

ஆனால் ஒரு விஷயத்தைக் கண்டிப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டும். காஷ்மீர் அளவுக்கு, ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் அதிக எண்ணிக்கையில் வேட்பாளர்களின் மனு நிராகரிக்கப்படும் மாநிலம் இந்தியாவில் வேறெதுவுமே இல்லை. அப்படி நிராகரிக்கப்படும் மனுக்கள் அனைத்தும் எதிர்க்கட்சியினருடையது என்பதைச் சொல்லத்தேவையில்லை.

அந்த முறை, எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளுக்குமாகச் சேர்த்து 118 வேட்பு மனுக்கள் தேர்தல் அதிகாரிகளால் நிராகரிக்கப்பட்டன. சுமார் நாற்பது தொகுதிகளுக்குப் போட்டியாளர்களே கிடையாது. எல்லாம் ஏகமனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்.

ஒரு மாபெரும் தோல்வி ஏற்பட்டிருக்கும் நிலையில், இப்போதைக்கு - குறைந்தபட்சம் ஒரு சில வருடங்களுக்காவது பாகிஸ்தானால் காஷ்மீருக்குப் பெரிய பிரச்னை இராது என்ற நிலையில் அப்துல்லாவின் கட்சி ஒன்றே காஷ்மீர் விஷயத்தில் காங்கிரஸ் கவலைகொள்ளத்தக்க விஷயமாக இருந்தது.

தொடர்ந்து செயல்பட விடாமல் தடுத்து வைப்பது, தேவையான அனைவரையும் சிறையில் வைப்பது, தேர்தல் தகிடுதத்தங்கள் அனைத்தும் நாளுக்குநாள் காஷ்மீர் மக்களிடையே காங்கிரஸ் மீதான எதிர்ப்புணர்வை அதிகரித்துக்கொண்டே செல்வதை இந்திரா காந்தி உணர்ந்தார். ஒரு சிறு கதவு இருக்கிறது. அதைத் திறக்க முடிந்துவிட்டால் பிரச்னை தீர்ந்துவிடும். அப்துல்லாவின் மனமாற்றம் என்பது அதன் பெயர் என்பது இந்திரா காந்திக்குத் தெரியும். ஆனால் அதை எப்படிச் செய்வது? அதுதான் புரியவில்லை.

.

இந்திய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் பலபேர் காஷ்மீர் விஷயத்தில் அப்துல்லாவை அரவணைத்துச் செல்வதே நீண்டநாள் நோக்கில் இந்திய

ஒருமைப்பாட்டுக்கு வலு சேர்க்கும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் வெளிப்படையாகப் பேசினார்கள். ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண போன்றவர்கள். சிலர் பேசுவதைத் தவிர்த்துவிட்டு வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஹிந்து இயக்கங்கள் மட்டும் அப்துல்லா எதிர்ப்பில் குறையாத தீவிரம் காட்டியபடி இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய எதிர்ப்பு, காங்கிரசின் எதிர்ப்பைப் போன்றதல்ல. புரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயம் இது.

இந்திரா காந்தி, அப்துல்லாவைச் சரிக்கட்ட முடியுமா என்று யோசித்தார். ஆனால் இந்துத்துவ இயக்கங்களைப் பொருத்தவரை அவர் சரிக்கட்டப்பட வேண்டிய நபரல்ல. நிராகரிக்கப்பட வேண்டியவர். அவரது மதச்சார்பின்மை, காங்கிரசின் மதச்சார்பின்மையைப் போலவே போலித்தனமானது. ஆனால் இருவேறு விதமான போலித்தனங்கள் அவை.

காங்கிரசின் மதச்சார்பின்மை என்பது ஹிந்துக்களுக்கு விரோதமான செயல்பாடுகள் என்ற அளவோடு நிறக்கக்கூடியது. அவர்களுக்கு முஸ்லிம்களுடனோ மற்றவர்களுடனோ இணையவும், உடன்பாடுகள் மேற்கொள்ளவும் உறவு வளர்க்கவும் எந்தத் தடையும் இல்லை. குறிப்பாக முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவான நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது மேற்கொள்வதன்மூலம் வெளிப்படுத்தும் முஸ்லிம் சார்பையே மதச்சார்பு என்ற மாற்றுப்பெயர் கொடுத்து அழைப்பது அவர்கள் வழக்கம். சிறுபான்மையினரின் தேர்தல் ஓட்டுகளின் பொருட்டு இது ஆத்ம சுத்தியுடன் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிற நடவடிக்கை.

மாறாக, அப்துல்லாவின் மதச்சார்பின்மைக்கு இப்படிப்பட்ட பின்னணிகள் கிடையாது. அவரது மதச்சார்பின்மை, இந்திய தேசியத்துக்குச் சவாலாக அமையக்கூடியது. காஷ்மீர் தேசியம் என்னும் உணர்வைத் தூக்கிப்பிடிக்கக்கூடியது. காஷ்மீரில் உள்ள சிறுபான்மை ஹிந்துக்களின் ஆதரவும் இந்த விஷயத்தில் அவருக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. காஷ்மீர் தேசியத்தை உயர்த்துவதற்காகவே அவரது மதச்சார்பின்மை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இவ்வகையில் இரண்டில் எது உயர்ந்தது அல்லது சிறந்தது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எது அதிக ஆபத்தானது என்பதுதான். எனவே இந்துத்துவ இயக்கங்கள் அப்துல்லாவைத் தீவிரமாக எதிர்த்ததில் வியப்பில்லை.

ஆனால் இந்திரா காந்தி இன்னொரு சமரச முயற்சிக்கான வழிகள் இருக்கிறதா என்று ஆராய விரும்பினார்.

1968ம் ஆண்டு அப்துல்லா விடுதலையான உடனடியாகவே இதற்கான ஆரம்பக்கட்ட வேலைகள் மறைமுகமாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டன. அப்துல்லாவுடன் ஒரு வெளிப்படையான பேச்சுவார்த்தை. அதாவது, வெளிப்படையாக அறிவிக்கப்படுவதற்கு முன்னால் ஒருவருக்கொருவர் மட்டும் வெளிப்படையாகப் பேசிக்கொள்ளக்கூடிய பேச்சுவார்த்தை என்று பொருள்.

காஷ்மீர் மக்களின் தன்னுரிமை, சுதந்தரம், வாக்கெடுப்பு என்றெல்லாம் பேசுவதை நிறுத்திவிட வேண்டும். காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு பகுதி. ஒரு

மாநிலம். அதை மறுபரிசீலனை செய்வது என்பது கனவிலும் இயலாத காரியம். பழங்கதைகளால் பயனில்லை. யதார்த்தம் புரிந்துகொள்ளவேண்டியது அப்துல்லாவின் அரசியல் எதிர்காலத்துக்கு அவசியம். இணைப்புக்கு விரோதமாக அவர் என்ன பேசினாலும், செய்தாலும் சிக்கல் தொடரும். இந்தியாவுக்கல்ல. அவருக்கு. அவரால் காஷ்மீருக்குப் போகமுடியாது. சிறையில்தான் இருந்தாக வேண்டியிருக்கும். காலக்கணக்கு அதற்குக் கிடையாது. என்ன போராட்டம் நடத்தினாலும் கலவரமானாலும் இதில் மாற்றமிருக்காது. மக்களுக்கு அலுத்துவிடும். விரைவில் அவர்கள் அப்துல்லாவை மறக்கத் தொடங்கியும் விடலாம்.

மாறாக அப்துல்லா சிந்திக்கலாம். பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைபாடு அவருக்கு ஒருபோதும் கிடையாது என்று அவர் சொல்வது உண்மை என்றால், இந்திய யதார்த்தத்துக்குப் பழகத் தொடங்கலாம். அரசுடன் ஒத்துப்போகலாம். குறைந்தபட்சம் ஆவேசப் பேச்சுகளைத் தவிர்க்கலாம். அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களைக் கைவிடலாம்.

விட்டால், சில லாபங்கள் அவருக்கு இருக்கும். அவர் விடுதலை ஆவார். காலக்கிரமத்தில் தேர்தல்கள் வரும். அவரும் அவர் கட்சியினரும் அதில் போட்டியிடலாம். நிர்ணயிக்கப்பட்ட வெற்றிகளும் சித்திக்கலாம்.

மாறாக, இப்போதிருக்கும் விதமாகவே போராட்டம், ஊர்வலம், எதிர்ப்பிரசாரம் என்று தொடர் நினைப்பாரேயானால் தேர்தலில் போட்டியிடும் குறைந்தபட்ச வாய்ப்புகூட இல்லாமல் போகலாம். அவரது வாக்கெடுப்பு முன்னணியே தடை செய்யப்பட்டு, தொடர்தடையில் சிக்கிக் காணாமல் போகும்.

யோசித்து முடிவெடுக்கலாம். ஒன்றும் அவசரமில்லை.

இந்திரா காந்தியை இரும்புப் பெண்மணி என்பார்கள். இது, படைலை இரும்பு மனிதர் என்று அழைத்ததுபோலல்ல.

ஆங்கிலத்தில் arrogant என்றொரு சொல் உண்டு. அதைச் சொல்ல அஞ்சியவர்கள் சூட்டிய பெயர் இது.

.

பல்லாண்டு காலமாகச் சிறையில் இருந்த அப்துல்லா மனத்தளவில் மிகவும் தளர்ந்திருந்தார். காஷ்மீர் மக்களின் விருப்பம் என்று அவர் முன்வைத்த ஓர் அரசியல் அதன் அர்த்தங்களை உதிர்த்துவிட்டு அவருக்கே திரும்பி நின்று பழிப்புக் காட்டுகிற தருணம். ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். உறுதியாக. நீண்டநாள் நோக்கில் வலுவான நடவடிக்கையாக.

1968ல் அவர் விடுதலையானதும் மாபெரும் மாநாடு ஒன்றை நடத்தினார். காஷ்மீர் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை மீட்டெடுப்பது தொடர்பாக அம்மாநாட்டில் மிக விரிவான ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இந்த மாநாட்டுக்குக் காஷ்மீர் மக்கள் காட்டிய ஆர்வத்தைப் பார்த்தபிறகுதான் இந்திரா காந்திக்கு அந்த யோசனை வந்தது. கூப்பிட்டுப் பேசி ஒப்பந்தம் செய்துகொள்கிற யோசனை.

அடுத்த ஆண்டு அவருடைய வாக்கெடுப்பு முன்னணி உள்ளாட்சித் தேர்தல்களில் கணிசமான மக்கள் அங்கீகாரம் பெற்றதைப் பார்த்தபிறகு,

அடுத்த பொதுத்தேர்தலில் தனது இயக்கம், ஓர் அரசியல் கட்சியாகப் பங்குபெறும் என்று அப்துல்லா அறிவித்தார்.

இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்திய மைய அரசின் காஷ்மீர் தொடர்பான நடவடிக்கைகள், அடுத்த பொதுத்தேர்தலுக்கு அப்போதே தொடங்கிவிட்ட அபாயகரமான முறைகேட்டு ஏற்பாடுகள், இந்திரா காந்தியின் நிர்த்தாட்சண்யமான நிராகரிப்புகள் அனைத்தும் அவரை மிகவும் வெறுப்பேற்றியிருந்தன. ஒரு கட்டத்தில் அப்துல்லா பாகிஸ்தானை ஆதரிப்பதாக அறிவித்துவிடுவாரோ என்று கூட இந்திய அரசியல்வாதிகள் அஞ்சினார்கள். காஷ்மீரிலேயே அப்படியொரு பேச்சு உலவத் தொடங்கியது.

அப்துல்லாவுக்கும் அது தெரியும். ஆனால் இம்முறை அவர் அதை மறுக்கவில்லை. தனது பழைய பாகிஸ்தான் எதிர்ப்புப் பிரசாரங்கள் இன்னும் உயிருடன் இருப்பதாக மீள் அறிவிப்புச் செய்யவில்லை.

மாறாக 1970ம் ஆண்டு அவர் திரும்பவும் கூட்டிய 'ஜம்மு காஷ்மீர் மக்களாட்சி மாநாட்டில்' புதுடெல்லி அரசு அச்சம்கொள்ளும் விதத்தில் சில முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ஒரு பிரம்மாண்டமான மக்கள் அரசு. காஷ்மீருக்கானது. காஷ்மீரென்றால், இந்தியக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிற காஷ்மீர், சீனக்கட்டுப்பாட்டு காஷ்மீர், பாகிஸ்தான் வசமிருக்கும் காஷ்மீர் என்கிற பிரிவினைகளுக்கு உட்பட்ட காஷ்மீர் அல்ல. இது அகண்ட காஷ்மீர். பிரம்மாண்டமான, முழுமையான காஷ்மீர். அதற்கான மக்கள் அரசு. காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு, ஜம்மு பகுதிகள், லடாக் பகுதி, முசுஃபராபாத், கில்கிட் போன்ற பகுதிகள் என ஒவ்வொன்றுக்குமான ஆட்சிப் பிரதிநிதிகள்.

ஒவ்வொரு பகுதியும் தன்னாட்சி அதிகாரம் பெற்றிருக்கும். அனைத்தையும் இணைத்த கூட்டாட்சி முறை காஷ்மீரில் அமலுக்கு வரும்.

அந்த காஷ்மீர் தனியொரு நாடாக இருக்குமா, பாகிஸ்தானுடன் இணையுமா, இந்தியாவுடன் தொடருமா என்று மட்டும் அப்துல்லா விளக்கவில்லை. ஒரு சஸ்பென்ஸ் வைத்தார். ஆனால், என் நம்பிக்கை பறிபோய்விட்டது என்று அறிவித்தார்.

நான் நேருவை நம்பினேன். அவர் மாறுவார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை என்று சொன்னார். ("I trusted Nehru and I never thought Nehru would change,") மிகக் கவனமாக இந்திரா காந்தியைப் பற்றி அவர் ஏதும் அக்கூட்டத்தில் பேசவில்லை. மக்கள் பெருந்திரளாகக் கைதட்டினார்கள்.

ஹஜ்ரத்பால் மசூதி விவகாரம் எழுந்தபோது, புனித ரோமத்தை மீட்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட அவாமி ஆகூஷன் கமிட்டி என்னும் அமைப்பு, அப்துல்லாவின் யோசனையைத் தான் வரவேற்பதாக அறிவித்தது.

எழுபதாம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முடிகிறவரை காஷ்மீரில் இதைத்தவிர வேறு பேச்சே கிடையாது. எத்தனை ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்துவிட்டுத் திரும்பினாலும் அப்துல்லாவின் மக்கள் செல்வாக்கு அப்படியே இருப்பதாகத்தான் பட்டது.

அடுத்த மாதம் (ஜூலை) இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி காஷ்மீருக்கு ஒரு

சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டார். அப்போது பத்திரிகையாளர்கள் அவரிடம் கேட்டார்கள். ஷேக் அப்துல்லா முன்வைத்திருக்கும் தீர்மானங்களைப் பார்த்தீர்களா? தன்னாட்சிப் பிராந்தியங்கள், கூட்டாட்சி நிர்வாகம், தன் எதிர்காலத்தைத் தானே தீர்மானித்துக்கொள்ளக்கூடிய சுதந்தரம்... உங்கள் கருத்து?

இந்திரா காந்தி புன்னகை செய்தார். இந்தியாவுடன் காஷ்மீர் இணைந்துவிட்டது சரித்திரம். சரித்திரம் திரும்புவதோ, மாறுவதோ சாத்தியமில்லாதது. காஷ்மீர் குறித்த வினாக்களுக்கு இனி இடமில்லை. அது முடிந்துபோன கதை.

சொல்லிவிட்டு அவர் புறப்பட்டுவிட்டார். மிக விரைவில் அதன் அர்த்தம் காஷ்மீரிகளுக்குப் புரியத் தொடங்கியது.

காஷ்மீரில் இருந்த பாகிஸ்தான் ஆதரவு / அனுதாப அரசியல்வாதிகள் ஒவ்வொருவராகப் பரபரவென்று கைது செய்யப்பட்டார்கள். மெல்ல மெல்ல ஒரு பதற்றம் உருவாகிவருவது கண்கூடாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது.

அதற்கு எதிர் நடவடிக்கையாக திடீரென்று அல் ஃபத்தா என்ற பெயரில் ஒரு புதிய இயக்கம் உருவானது. இது பல காஷ்மீர் அரசியல்வாதிகளைத் தேடித்தேடித் தாக்கத் தொடங்கியது. பலர் கடத்தப்பட்டு அச்சுறுத்தப்பட்டு விடுவிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களது வீடுகள் தாக்கப்பட்டன. விளைநிலங்கள் எரிக்கப்பட்டன.

யார் இவர்கள், எதற்காக இதையெல்லாம் செய்கிறார்கள் என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால் செய்தார்கள். மிக வேகமாகவும் தீவிரமாகவும் செயல்பட்டார்கள்.

காஷ்மீர் சரித்திரத்தில் ஆயுதம் தாங்கிய தீவிரவாதக் கும்பல்களின் செயல்பாடு என்பது 1989க்குப் பிறகு தொடங்கியதாகப் பொதுவாகச் சொல்வர்கள்.

உண்மையில் 1970ல் அதைத் தொடங்கிவைத்தது அல் ஃபத்தா. பின்னணியில் இருந்தது, சில பாகிஸ்தான் காவல்துறை அதிகாரிகள்.

இதன் விரிவாக்கத் திட்டங்கள்தாம் எண்பதுகளின் இறுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

15. மதம் தோற்கும் தருணம்

மதத்தை முன்வைத்து இன்றளவும் காஷ்மீர்மீது உரிமை கோரிக்கொண்டிருக்கிறது பாகிஸ்தான். காஷ்மீரின் முஸ்லிம் பெரும்பான்மை ஒன்றைத் தவிர அம்மாநிலத்தின்மீது உரிமை கொண்டாடப் பாகிஸ்தானுக்கு இன்னொரு காரணம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் பாகிஸ்தானிய முஸ்லிம்களுக்கு மதத்துக்கு அடுத்தபடிதான் மற்றவையா?

இஸ்லாமிய தேசம் என்று அறிவிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புதான். கட்டிக்காக்கிற முக்கியக் கண்ணி இஸ்லாம்தான் என்றால் 1971ல் ஏற்பட்ட மாபெரும் சரித்திரப் பிளவுக்கு அர்த்தமே இல்லை என்றாகிவிடும். மதமல்ல; மொழியும் இனமும் சமூக-பொருளாதாரக் காரணங்களும் இருப்பியல் நெருக்கடிகள் தரக்கூடிய இயல்பான மனவெழுச்சியும் விளைவான கோபமுமே இதுநாள்வரை மனித குலத்தில் மகத்தான திருப்பங்களை ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. பாகிஸ்தானும் விலக்கல்ல.

1971ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பங்களாதேஷ் சுதந்தரப் போராட்டம், காஷ்மீர் பிரச்சனையுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டதல்ல என்றபோதும், காஷ்மீரை முன்வைத்துத் தனது மத அரசியலை வளர்த்துவரும் பாகிஸ்தானைப் புரிந்துகொள்ள அந்த யுத்தத்தின் பின்னணியைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகிறது. ஒரு முஸ்லிம் தேசம் என்பதைவிடத் தங்களது இன, மொழி அடையாளங்களும் பொருளாதாரச் சுதந்தரமுமே முக்கியம் என்பதைச் சரித்திரத்துக்கு நிரூபித்தார்கள் கிழக்கு பாகிஸ்தானாக அன்றைக்கு இருந்த பங்களாதேஷின் குடிமக்கள்.

பங்களாதேஷ் பிரிந்ததைக் காட்டிலும், அது பிரிந்ததன் உண்மைக்காரணங்கள் உலகுக்கு வெளிச்சமானது பற்றியே பாகிஸ்தான் வெட்கப்பட்டது. அழிக்கமுடியாத வரலாற்றுக் கறையாக அத்தேசத்தின்மீது ஒட்டிக்கொண்ட விஷயம் அது.

.

பாகிஸ்தானை ஆண்டவர்களுள் ஓரளவு மக்களையும் பொருட்படுத்திய ஆட்சியாளர் என்று அய்யூப் காணைச் சொல்லவேண்டும். ஒரு ரா வ ஆட்சியாளராகத் தனக்குப் பொருந்தாத ஜனநாயக முகத்தைச் சற்றே திருத்திப் பொருத்திப் பார்த்தவர். அவரது வரையறுக்கப்பட்ட ஜனநாயக சித்தாந்தத்தில் சில பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்கான சாத்தியங்கள் இருக்கவே செய்தன. ஆனால் ஒரு சில பெரும்பணக்காரர்களால் மட்டுமே முழு தேசத்தின் வளமும் அனுபவிக்கும் வகையில் அதைப் பாகிஸ்தானின் அரசியல் திருத்தி எழுதிவிட்டது.

மேற்கிலும் கிழக்கிலுமாகப் பிரிந்து இருந்த பாகிஸ்தானில், இயல்பாகவே அப்போது கிழக்கு வங்காளத்து மக்கள் தங்களது உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்படுவதாக நினைத்தார்கள். அரசு வகுக்கும் எந்த நலத்திட்டமும் கிழக்கு வங்காளத்துக்கு வந்து சேராது. ஒதுக்கப்படும் பணம் போதுமானதாக இராது. அந்தச் சொற்பத்தொகையும் முழுமையாக வராது. நிறைய ஊழல்கள். நிறையப் புரட்டுகள். நாடாளுமன்றத்தில் இதையெல்லாம் எடுத்துப் பேசும் கிழக்கு வங்காளப் பிரதிநிதிகளின் குரலுக்கு முக்கியத்துவம் இருக்காது. தவிரவும் அவர்கள் வங்காளிகள். உர்தூ பேசும் பாகிஸ்தானிகளுக்கு, முஸ்லிம்களே என்றாலும் வங்காள மொழி பேசும் கிழக்கு பாகிஸ்தானியர்கள் இரண்டாம்பட்சம்தான்.

இடையில் இருக்கும் ஒரு முழுநீள தேசம் புவியியல் ரீதியில் தருகிற இடைவெளியைக் காட்டிலும் அவர்கள் மனத்துக்குள் இருந்த இடைவெளி அதிகம். என்ன செய்தாலும் இது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகத்தான் போகிறது என்று அய்யப் கானுக்குப் புரிந்துவிட்டது. யுத்தத்துக்குப் பிறகு அவருக்கு இருந்த அரசியல் நெருக்கடிகள் அதிகம். செல்வாக்கு குறைவதைக் காட்டிலும் பெரிய நெருக்கடி கிடையாது. போதுமே? விடைபெற்று விடலாம்.

ஆனால் அவர் அடிப்படையில் ரா வத் தளபதி. என்னதான் பொருந்தாத ஜனநாயக முகமூடி அணிந்து பார்த்தாலும் அடி மனத்தில் மிலிட்டரிக்காரர். எனவே பதவி விலகியபோது, அதிகாரத்தைச் சபாநாயகரிடம் கொடுக்காமல், அப்போதைய ரா வத் தளபதியாக இருந்த யாஹியா காணைக் கூப்பிட்டு ஒப்படைத்தார்.

யாஹியா பதவிக்கு வந்தபோது பாகிஸ்தான் கிட்டத்தட்ட கந்தரகோலமாக இருந்தது. கிழக்கு பாகிஸ்தானில் கிளர்ச்சிகளும் அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களும் ஊர்வலங்களும் அமர்க்களப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. மேற்கே வகுக்கப்படும் சட்டங்கள் எதுவும் தங்களுக்குப் பொருந்தாது என்று மக்கள் முடிவு செய்துவிட்ட மாதிரி தெரிந்தது.

அவாமி லீக் அங்கே பெரிய கட்சி. ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானை அவர்கள் நம்பினார்கள். தங்களுக்காகப் பாடுபடும் ஒரே தலைவர். ஒரே நம்பிக்கை. ஒரே போக்கிடம். யாஹியா, 1970ம் ஆண்டு ஒரு பொதுத்தேர்தலை அறிவித்து, நடத்தியபோது, கிழக்கு பாகிஸ்தான் தன் சுய ரூபத்தை முழு அளவில் வெளிப்படுத்தியது. நாங்கள் வேறு. எங்கள் விருப்பம் வேறு.

அந்தத் தேர்தலில் அங்கே அவாமி லீக்கைத் தவிர வேறு எந்தக் கட்சியின் வேட்பாளர்களும் வெல்லவில்லை. குறிப்பாக, மேற்கு பாகிஸ்தானில் பிரசித்திபெற்ற கட்சிகள்.

அய்யப் கானின் நம்பிக்கைக்குரிய வெளியுறவு அமைச்சராக இருந்த புட்டோ, யாஹியாவின் காலத்தில் பாகிஸ்தான் மக்கள் கட்சி என்று தனிக்கட்சி கண்டார். பாகிஸ்தானில் பெரிய பிரபலம் என்று வருணிக்கப்பட்ட அவரைக்கூட கிழக்கு வங்காளிகள் சீந்தவில்லை. புட்டோவானால் என்ன? எங்கள் ஊர்க்காரர் அல்ல. எங்கள் மொழி அவருக்குத் தெரியாது. எங்கள் பிரச்சனைகளுக்கும் எங்கள் உணர்வுகளுக்கும் அவருக்கும் வெகுதூரம்.

ஒதுக்கிவிட்டார்கள். அவாமி லீக்தான். ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் தான்.

70ம் வருடப் பொதுத்தேர்தலில் கிழக்கு வங்காளத்தில் அவாமி லீக் பெற்ற அறுதிப் பெரும்பான்மை மேற்கே இருந்தவர்களுக்கு அச்சுறுத்தல் தரக்கூடியதாக இருந்தது. இனி யாருடைய ஆதரவும் வேண்டாம். யாருடைய தலையீடும் அனுமதிக்கப்படாது. கிழக்கு வங்காளத்தின் நலனை அவாமி லீக் தீர்மானிக்கும். எங்களை நாங்களே ஆண்டுகொள்வோம். எங்களிடம் சணல் இருக்கிறது. அதன் ஏற்றுமதி வருவாய் எங்கள் பிரச்னைகளைப் பெருமளவில் தீர்க்கும். மேற்குக்கு இனி கணக்கு காட்டத் தேவையில்லை.

அபாயம் அங்கே தொடங்கியது. தங்களுக்குக் கிடைத்த பெரும்பான்மை பலத்தை வைத்து, கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்குத் தேவையான சுயாட்சியை வழங்கக்கூடிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க அவாமி லீக் முயற்சி செய்யத் தொடங்கியது.

டாக்காவில் ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் இதன்பொருட்டு ஒரு மாபெரும் மாநாட்டைக் கூட்டினார். எல்லோரும் வாருங்கள். கூடிப் பேசுவோம். எங்கள் பிரச்னைகள் தீர ஒரு வழி கண்டுபிடிப்போம்.

போனால் காலை உடைப்போம் என்று புட்டோ சொன்னார். மேற்கிலிருந்து யார் ஒருவரும் டாக்காவுக்குச் செல்லக்கூடாது என்று அவரது கட்சிக்காரர்கள் பாகிஸ்தானெங்கும் பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். குறிப்பாக, நாடாளுமன்றத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மேற்கு பாகிஸ்தான் உறுப்பினர்கள் யாரும் அவாமி லீகின் அனுதாபிகளாகக் கூட இருக்கக்கூடாது என்றார்கள்.

முஜிபுர் ரஹ்மானும் மேற்கின் ஆதரவு அத்தனை முக்கியமில்லை என்றே நினைத்தார். புவியியல் ரீதியில் பிரிந்திருந்தாலும் ஒரே தேசம் என்னும் உணர்வு இரு தரப்புக்கும் இல்லை. நாளுக்கு நாள் பிரச்னை வலுத்துக்கொண்டே போனது.

வெறுத்துப் போனார் யாஹியா. அமைதிக்குப் பங்கம் என்று சொல்லி ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானைக் கைது செய்தார். அவாமி லீக்கின் அத்தனைப் பெரும்புள்ளிகளும் 1971 மார்ச்சில் கைதானார்கள்.

பனிக்கட்டி உருகும் அல்ல; உடையும் தருணம். கிழக்கு வங்காளத்து மக்கள் கொதித்து எழுந்தார்கள். மார்ச் 26 அன்று கிழக்கு வங்காளம் 'சுதந்தரம்' அடைந்துவிட்டதாக அறிவித்தார்கள். இனி உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்று மேற்கைப் பார்த்து மைக் வைத்துச் சொன்னார்கள்.

.

பங்களாதேஷ் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இந்தியாவின் பங்கு என்பது, மிகப் புராதனமான எதிரிக்கு எதிரி நண்பன் என்னும் இலக்கணத்தை அடியொற்றியது. முற்றிலும் இந்திய உள்வத்துறையினரால் வடிவமைக்கப்பட்டு, வெற்றிகரமாக இந்திய ரா வத்தால் அரங்கேற்றப்பட்ட அந்த யுத்தக் காட்சிகளுக்கான ரகசியப் பீடிகை அந்த ஆண்டு ஜனவரி தொடக்கத்திலேயே ஆரம்பமாகிவிட்டது.

பதினான்காம் தேதி, அப்துல்லாவின் வாக்கெடுப்பு முன்னணியைத் தடை செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இந்திய உள்வுறை அமைச்சகம் அறிவித்தது. இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் கெடுதல் விளைவிக்கக்கூடிய அமைப்பு.

அந்நிய சக்திகளுடன் அதன் தலைவர் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறார். நடவடிக்கைகள் அபாயகரமாக இருக்கின்றன. தேர்தலில் போட்டியிடும் எண்ணத்திலும் இருக்கிற இக்கட்சி காஷ்மீரின் நலனுக்கு நிச்சயம் குந்தகம் விளைவிக்கக்கூடியது.

காஷ்மீரில் உள்ள அப்துல்லா ஆதரவாளர்கள் வழக்கம்போல் இதற்குத் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கத் தொடங்க, பாகிஸ்தானில் உள்ள அரசியல்வாதிகள், காஷ்மீரில் இந்தியாவின் அடுத்த ஆட்டம் என்னவென்று ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

யாரும் சற்றும் எதிர்பாராவிதமாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஸ்ரீநகரில் இருந்து ஜம்முவுக்குப் புறப்பட்ட சிறிய விமானம் ஒன்றை இரண்டு காஷ்மீர் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் கடத்தினார்கள். முப்பது பயணிகளும் விமானக் குழுவினரும் இருந்த விமானம்.

விமானத்தைக் கடத்தியவர்கள் நேரே லாகூருக்கு ஓட்டிச்சென்று அங்கே தரையிறக்கி வைத்துவிட்டுத் தங்கள் கோரிக்கையை வெளியிட்டார்கள். இந்தியா சிறைப்பிடித்து வைத்துள்ள முப்பத்தி ஆறு அரசியல் கைதிகளை விடுவிக்க வேண்டும். விமானத்தைக் கடத்திய தங்களுக்கும், ஸ்ரீநகரில் உள்ள தங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் பாகிஸ்தான் அடைக்கலம் தரவேண்டும்.

இது நடந்தது ஜனவரி 30ம் தேதி. இரண்டு தேசத்து அரசுகளும் அதிர்ச்சி தெரிவித்தன. பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முப்பத்தி ஒன்பது அரசியல் கைதிகள். யார், என்ன விவரங்கள். கடத்தியவர்கள் யார்? எந்த அமைப்பு?

தெரியாது. இரண்டு காஷ்மீர் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் அவ்வளவுதான். கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டால் பயணிகள் பத்திரமாகத் திரும்புவார்கள். அல்லாத பட்சத்தில் விபரீதம் விளையும். எச்சரிக்கை விமானத்துக்குள்ளிருந்து வந்தது.

இரு தேசத்து மக்களும் அடுத்து நடக்கப்போவது என்னவென்று பதற்றமுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கைதிகளை விடுவிப்பது பற்றி இந்தியா உடனடியாக எந்த முடிவும் எடுக்கவில்லை. கடத்தல்காரர்களின் பலம், பலவீனம் என்னவென்று யாருக்கும் சரியாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் விளையாடுகிறார்களா, உண்மையிலேயே தீவிரமாக இருக்கிறார்களா என்று புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. விமானத்துக்கு உள்ளே இருக்கும் பயணிகள் நிலைமை என்னவென்பதும் தெரியவில்லை.

ஆனால் இரண்டு நாள்களே பிணைக்கைதிகளாக வைத்திருந்த பயணிகளை, பிப்ரவரி முதல் தேதி, கடத்தியவர்கள் விடுவித்தார்கள். எந்த நிபந்தனையுமில்லை. நீங்கள் போகலாம். இந்திய அரசுக்கு நாங்கள் வேறு விதமான மொழியில் புரியவைத்துக்கொள்கிறோம்.

தப்பித்த பயணிகள் அன்றே எல்லை கடந்து காஷ்மீருக்கு பத்திரமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் போய்ச்சேர்ந்த விவரம் தெரிந்ததும், மறுநாள் அந்த விமானத்தை வெடிவைத்துத் தகர்த்தார்கள்.

வெடிச்சத்தம் கேட்டு இந்தியா கோபம் கொண்டது. நடந்த சம்பவத்துக்குப் பாகிஸ்தானே பொறுப்பு என்று குற்றம் சாட்டியது.

மறுபுறம் ஜூல்பிகர் அலி புட்டோ, அதே சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டு, விமானத்தைக் கடத்தி, வெடிக்கவும் வைத்த அந்த இரு காஷ்மீரி இளைஞர்களை வானளாவப் புகழ்ந்தார். எனக்குத் தெரியும். காஷ்மீரிகள் வீரம் மிகுந்தவர்கள். எந்த எதேச்சாதிகாரச் சக்தியும் காஷ்மீரிகளின் சுதந்தரப் போராட்டத்தை நசுக்கிவிட முடியாது. இந்த இரண்டு வீர இளைஞர்களின் செயல் அதற்கு சாட்சி.

இந்தப் பேச்சும் செய்தியாயிற்று. இந்திய ஊடகங்கள் பெரிதாகப் பிரசுரித்தன. வானொலி திரும்பத் திரும்ப இந்தச் செய்தியை ஒலிபரப்பியது. இந்திரா காந்தி கோபம் கொண்டார். சரி. இந்தக் கணம் முதல் பாகிஸ்தானுக்கு விமானப்போக்குவரத்து கிடையாது. உங்களுக்கும் இது ஓர் எச்சரிக்கை. எந்தப் பாகிஸ்தான் விமானமும் இந்திய எல்லைக்குள் நுழையக்கூடாது. சிவில் விமானமா, ரா வ விமானமா என்றல்ல. எதுவும் நுழையக்கூடாது. நுழைந்தால் விபரீதமாகும். சுட்டுத் தள்ளுவோம். தவிரவும் விமானக்கடத்தல்காரர்களான இரண்டு இளைஞர்களையும் கைது செய்து இந்தியாவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியது பாகிஸ்தான் பொறுப்பு.

நல்ல கதையாக இருக்கிறதே? இது உங்கள் அரசுக்கும் காஷ்மீர் மக்களுக்கும் இடையே நடக்கிற பிரச்னை. அவர்கள் உங்களமீது அதிருப்தி கொண்டிருக்கிறார்கள். இது அதிருப்தியின் இன்னொரு வெளிப்பாடு. இதில் எங்களை ஏன் இழுக்கிறீர்கள் என்று பாகிஸ்தான் கேட்டது.

யாஹியா காணுக்கு அப்போது இந்த விவகாரத்தில் ஆர்வம் காட்டவோ, தீவிரம் காட்டவோ முடியாத சூழ்நிலை. கிழக்கு வங்காளப் பிரச்னை நாளுக்கு நாள் பெரிதாகிக்கொண்டே இருந்தது. ரா வத்தை அனுப்பினாலொழிய அங்கே மக்கள் அடங்கமாட்டார்கள் என்று அவர் நினைத்தார். அது தொடர்பான ஆலோசனைக் கூட்டங்களிலும் திட்டங்களிலும் அவருடைய பெரும்பாலான நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. எதிர்பாராத இந்த விமானக்கடத்தல் சம்பவம் வேறு இடுப்பில் ஏறி உட்கார்ந்து இம்சித்துக்கொண்டிருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்?

யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. திடீரென்று பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமித்திருந்த காஷ்மீர் பகுதியின் முதலமைச்சரிடமிருந்து ஒரு தகவல் வந்தது. ரகசியமான, ஆனால் மிகத் தீவிரமான ஒரு தகவல்.

விமானத்தைக் கடத்திய இரண்டு காஷ்மீர் இளைஞர்களுள் ஒருவன் இந்திய உளவுத்துறையில் வேலை பார்க்கிறவன். ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன.

வெலவெலத்துப் போனார் யாஹியா கான். என்ன நடக்கிறது? இந்தியா தங்களை வைத்து ஒரு நாடகம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறதா? எனில், இதன் நோக்கம் என்ன?

சரியாக ஒருவாரம் கழித்து, அந்தத் தகவலை ஷேக் அப்துல்லாவும் உறுதிப்படுத்தினார். சந்தேகமில்லை. இருவரில் ஒருவன் இந்திய உளவுத்துறையைச் சேர்ந்தவன்.

சட்டென்று பாகிஸ்தான் அரசியல்வாதிகளுக்குப் புரிந்துபோனது. இந்திரா காந்தி சாதாரணமான நபரில்லை. கிழக்கு வங்காளத்துக்கு மேற்கிலிருந்து

வீரர்களையும் ஆயுதங்களையும் பாகிஸ்தான் விமானம் மூலம் அனுப்புவதைத் தடுப்பதற்காகவே மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி! அனுப்பினால் சுட்டு வீழ்த்துவோம் என்னும் அறிவிப்பின் பின்னால் ஒளிந்திருந்த அரசியல்.

ஐயோ என்று தலையில் கைவைத்தார் யாஹியா. ஆஹாவென்று கிழக்கு வங்காளத்தில் எழுந்தது யுகப்புரட்சி.

முக்தி பாஹினி. கிழக்கு வங்காள மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட ரா வம் என்று சொல்லப்பட்டாலும் அதற்கு உருவமும் வடிவமும் கொடுத்தது இந்தியாதான். இதில் சந்தேகமில்லை. ஒரு முடிவு எடுத்திருந்தார்கள். கிழக்கு வங்காளத்தின் சுதந்தரப் போராட்டத்துக்கு முழு உதவிகள் செய்வது. என்ன ஆனாலும் சரி.

போர்ப்பயிற்சி கொடுத்தார்கள். ஆயுதங்கள் கொடுத்தார்கள். ஆதரித்தார்கள். அத்துமீறி அவர்களை அடக்கியாளப் புறப்பட்டு வந்த பாகிஸ்தான் ரா வத்தை எதிர்த்து அவர்கள் போரிடத் தொடங்கியபோது, தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் லட்ச லட்சமாக இடம் பெயர்ந்து இந்திய எல்லைக்குள் நுழைந்த அகதிகளை அரவணைத்தார்கள். அஸ்ஸாம், மேகாலயா என்று அவர்கள் பரவிய இடங்களில் எல்லாம் முகாம்கள் திறந்தார்கள்.

அகதிகள் வரத்து எல்லைமீறிப் போனபோது, அதன்பொருட்டுக் கோபம் பொத்துக்கொண்டதாகக் காட்டி, நேரடி யுத்தத்திலும் ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள்.

பங்களாதேஷ் விடுதலை யுத்த சமயம் காஷ்மீரிலும் சண்டை நடந்தது. இந்திய ரா வமும் பாகிஸ்தான் ரா வமும் தரையிலும் வானிலும் மோதிக்கொண்ட யுத்தம். ஆனால் காஷ்மீரில் அப்போது நடைபெற்றது, ஒப்பீட்டளவில் பெரிய யுத்தமல்ல. இரு தேசங்களின் முழுக்கவனமும் கிழக்கு பாகிஸ்தானில்தான் இருந்தது.

பங்களாதேஷ் யுத்தத்தில் பாகிஸ்தான் தோற்றதற்கு முக்கியக் காரணம் இந்தியாவல்ல. நிச்சயமாக அல்ல. பங்களாதேஷிகள் நூறு சதவீதம் தங்கள் மத்திய அரசுக்கு எதிராகத் திரும்பி நின்று போரிட்டதுதான். அந்த உணர்வைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டது இந்திய ராஜதந்திரம்.

மக்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் எந்த அரசாங்கத்தாலும் எதையும் சாதிக்க முடியாது என்பதைத் திரும்ப ஒருமுறை சரித்திரத்துக்கு நிரூபித்த சம்பவம் அது. ஒருவேளை பங்களாதேஷ் சுதந்தரப் போராட்டத்துக்கு இந்தியா உதவாது போயிருந்தாலும் அவர்கள் ஜெயித்திருப்பார்கள். ஆனால் இன்னும் கொஞ்ச காலம் கூடுதலாகப் போராட வேண்டியிருந்திருக்கும். இன்னும் நிறைய இழப்புகளைச் சந்தித்திருக்க வேண்டியிருந்திருக்கும்.

தொண்ணூராயிரம் போர்க்கைதிகள். மகத்தான வெற்றி. பாகிஸ்தான் ரா வ ஜெனரல், தோற்றுவிட்டதை ஒப்புக்கொண்டு கையெழுத்துப் போட்டுக்கொடுத்த சம்பவம் பங்களாதேஷிகளால் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாது.

கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. 1948, 1965 இரு சந்தர்ப்பங்களில் காஷ்மீரில் நடைபெற்ற யுத்தங்களுமே ஐநா தலையீட்டால் பாதியில் நிறுத்தப்பட்டன. இந்த 1971 யுத்தத்தின்போது மட்டும் ஐநா ஏன் தலையிடவில்லை?

என்றால், அதற்கும் பதில் - அரசியல் என்பதுதான்!

உண்மையில், தோல்வியை நோக்கி யுத்தம் நகரத் தொடங்கியதுமே யாவறியா கான் அவசர அவசரமாகப் போர் நிறுத்தத்துக்கான நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுமாறு ஐ.நா.வைக் கேட்கத் தமது அரசின் துணைப் பிரதமராகவும் வெளியுறவு அமைச்சராகவும் இருந்த ஜல்பிகர் அலி புட்டோவை அனுப்பவே செய்தார்.

ஆனால் பாகிஸ்தான் மக்கள் கட்சி என்ற ஒன்றை ஆரம்பித்து, தமது சொந்த அரசியல் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கணக்குகள் போட்டுக்கொண்டிருந்த புட்டோவுக்கு, அந்த யுத்தத்தில் பாகிஸ்தான் தோல்வியடைவதே தனக்கு நல்லது என்று தோன்றிவிட்டது. 'ஐ.நா.வின் உறுப்பு நாடுகளுள் ஒன்றான போலந்து முன்வைத்த சில கருத்துகளை முற்றிலும் நிராகரித்துவிட்டதன்மூலம் போர் நிறுத்தத்துக்கான சாத்தியங்களை புட்டோ ஒழித்துவிட்டார்' என்று தமது சுயசரிதக் குறிப்புகளில் எழுதுகிறார், பாகிஸ்தானின் முன்னாள் அதிபர் ஜெனரல் பர்வேஸ் முஷாரஃப். ('கிழக்கு பாகிஸ்தானில் உள்ளவர்களில் முப்பது லட்சம் பேரை எப்படியாவது கொன்றுவிடுங்கள்; மிச்சமுள்ளவர்கள் வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டுவிடுவார்கள்' என்று யாவறியா கான் தனது ரா வத்தினரிடம் சொல்லி அனுப்பியதாக ஒரு தகவல் உண்டு. அதன் அடிப்படையில்தான் பாகிஸ்தான் ரா வம் பங்களாதேஷில் கொலைவெறித் தாக்குதல் ஆரம்பித்தது. கிழக்கு வங்காள மக்கள் தமது அரசுக்கு முற்றிலும் எதிராகத் திரும்பியதற்கு இதுவும் மிக முக்கியக் காரணம். இதைப்பற்றி முஷாரஃப் ஏதும் குறிப்பிடவில்லை.)

தமது எதிர்காலத்தை உத்தேசித்து புட்டோ எடுத்த நடவடிக்கைதான் அது என்றால், அவர் வெற்றி பெற்றார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். போரில் பாகிஸ்தான் பரிதாபகரமாகத் தோற்றதும், யாவறியா பதவி விலகியதும் புட்டோ ஆட்சிக்கு வந்ததும் அதிக கால அவகாசமெடுக்காமல் விரைவிலேயே நடந்து முடிந்துவிட்டன.

பங்களாதேஷ் பிரிந்துவிட்டதைப் பாகிஸ்தானியர்கள் மிகப்பெரிய தோல்வியாகவோ, ஏமாற்றமாகவோ கருதவேயில்லை என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். விட்டது சனி என்பதுதான் அவர்களது பொதுவான மனோபாவமாக இருந்தது.

சொந்த மதம், இஸ்லாமிய சகோதரத்துவம் எல்லாம் சரி. அவர்கள் வங்காளிகள் அல்லவா? வேற்றுமொழிக்காரர்கள் அல்லவா? எப்படி நாங்கள் மனத்தால் இணைவோம் என்று கேளாமல் கேட்டார்கள்.

பங்களாதேஷ் மக்களும் அதையேதான் வெளிப்படையாக முன்னர் கேட்டார்கள்.

மதத்தை முன்வைத்து இன்றளவும் காஷ்மீர் மீது உரிமை கொண்டாடும் பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் விஷயத்தில் பெற்ற தோல்வியிலிருந்து இதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். இனம் மற்றும் மொழிக்குத் துணைக்கண்டத்து மக்கள் அளிக்கிற உணர்வுபூர்வமான மரியாதைக்கு அடுத்தபடிதான் மற்ற எல்லாம்.

இந்த வகையில், பல சந்தர்ப்பங்கள் பாகிஸ்தானுக்குச் சாதகமாக அமைந்தபோதிலும் காஷ்மீர் மக்கள் அவர்களுக்கு ஆதரவான நிலைபாட்டினை ஒருபோதும் எடுக்காததை நினைவுகூரலாம்.

பாகிஸ்தானியர்களுக்குப் புரியாவிட்டாலும் இந்தியர்களுக்கு இது புரியும்.

16. எது எங்கள் அடையாளம்?

சுதந்தரப் போராட்டக் காலத்துக்குப் பிறகு தேசம் முழுவதும் உள்ள மக்களிடையே ஒரே சீரான தேசிய உணர்வு பொங்கிய தருணம் அது. பங்களாதேஷ் விடுதலைப் போராட்டத்தை இந்தியா வெற்றிகரமாக நடத்திக்கொடுத்த தருணம். இதன் துணை விளைவுகளுள் ஒன்றாக, பாகிஸ்தானின் சுமார் ஒன்பதாயிரம் சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவை இந்திய ரா வம் வெற்றி கொண்டதும் இருந்தது.

சந்தேகமில்லாமல் இந்தியா முழுதும் இந்திராவைக் கொண்டாடியது. காஷ்மீர் மக்களிடையேயும் இந்த மகிழ்ச்சி இருந்தது. ஷேக் அப்துல்லாவின் மீதான தடைகள் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டு, விரைவில் அவர் தீவிர அரசியலுக்கு முழுமையாகத் திரும்புவதற்கான சந்தர்ப்பம் வரும் என்பதற்கான அடையாளங்கள் தெரிய ஆரம்பித்தன. 72ம் ஆண்டு காஷ்மீரில் நடைபெறவிருந்த பொதுத்தேர்தல் நிச்சயமாகக் காங்கிரசுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியதாக இருக்கும்; இம்முறை அது ஓரளவு நியாயமான மகிழ்ச்சியாகக் கூட இருக்கும் என்று ஊடகங்கள் ஆரூடம் எழுதின.

உண்மையில், இந்திய ரா வத்தின் பலத்தைப் பாகிஸ்தானும் காஷ்மீரிகளும் கூட முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பமாக அது இருந்தது. காஷ்மீரிகளைப் பொருத்தவரை, ரா வரீதியில் இந்தியாவை வெல்வது இயலாத காரியம் என்றே முடிவு செய்தார்கள். அவர்களுடைய தீராத வியப்பு, காங்கிரசின் முக்கிய அரசியல் எதிரிகளான ஜன சங்கத்தினர்கூட இந்திரா காந்தியின் அப்போதைய செயல்பாட்டைப் பாராட்டியது.

‘தேசப் பாதுகாப்பு விஷயத்தில் எங்களுக்குக் குறுகிய கட்சி அரசியல் பார்வை கிடையாது. பங்களாதேஷ் சுதந்தரப் போர் நடந்த சமயத்தில் நாங்கள் முழுமையாக இந்திரா காந்தியின் அரசை ஆதரித்தோம். பெருமை மிக்க அத்தருணத்தில் பிரதமரைப் பாராட்டவும் நாங்கள் தவறவில்லை’ என்று தனது வாழ்க்கை வரலாறில் எழுதுகிறார் எல்.கே. அத்வானி.

யுத்தத்துக்குப் பிறகு கூடிய இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்புக் கூட்டத்தில் அப்போதைய ஜன சங்கத் தலைவராக இருந்த அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய், மிக வெளிப்படையாகவும் நேர்மையாகவும் இந்திரா காந்தியின் செயல்பாடுகளை மனம் விட்டுப் பாராட்டினார்.

அதே சமயம், யுத்தத்தின் இறுதியில் சிம்லாவில் இரு தேசத்துத் தலைவர்களும் சந்தித்து மேற்கொள்ளவிருந்த ஒப்பந்தம் குறித்த தமது கவலையையும் வாஜ்பாய் இந்திரா காந்தியிடம் தெரிவித்தார்.

ஜூலை 1972ல் சிம்லா ஒப்பந்தம் நடைபெறுவதற்கு ஒருநாள் முன்னர் வாஜ்பாய், இந்திரா காந்தியைச் சந்தித்துப் பேசினார். தாஷ்கண்ட்

ஒப்பந்தத்தை மறந்துவிடாதீர்கள். நமக்கு எந்த லாபமும் இல்லாத ஒரு வெத்து ஒப்பந்தம் அது. அதே மாதிரி இம்முறையும் ஆகிவிடக்கூடாது. காஷ்மீர் பிரச்சனையில் பாகிஸ்தானுடன் ஒரு நிரந்தரமான தீர்வை எட்டாமல் போர்க்கைதிகளைத் திரும்பத் தர ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம்.

ஆனால் இந்திரா காந்தி அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர் பிடித்து வைத்திருக்கும் 90,000 போர்க்கைதிகளையும் எந்த நிபந்தனையுமில்லாமல் திருப்பித்தர புட்டோவிடம் ஒப்புக்கொண்டார். தவிரவும் அந்த ஒன்பதாயிரம் சதுர கிலோமீட்டர் நிலப்பரப்பு, பாகிஸ்தானின் நிலப்பரப்பு. இந்திய ரா வம் போராடிப் பிடித்த நிலப்பரப்பு. அதையும் விட்டுத்தருவதாகச் சொன்னார்.

எல்லா அமைதி ஒப்பந்த சந்தர்ப்பங்களிலும் பேசப்படுவதுபோல இரு தேசப் பிரச்சனைகளைப் பேசித் தீர்க்கலாம் என்று பொதுவில் சொல்லிவிட்டு, சொந்த அரசியல் வளர்க்க ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார் புட்டோ.

அங்கே போனபிறகு பத்திரிகையாளர்களிடம் 'காஷ்மீர் விஷயத்தில் நான் எதையும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. காஷ்மீர் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமைக்கு வழி செய்து தரவேண்டும் என்றுதான் பேசினேன்' என்று சொன்னார்.

.

காஷ்மீர் பொதுத் தேர்தலுக்கான ஏற்பாடுகள் தீவிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தன. அந்த ஏற்பாடுகளுள் ஒரு பகுதியாகவே இந்திரா காந்தி தாம் முன்னர் திட்டமிட்டபடி அப்துல்லாவுடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள விரும்பினார்.

தனியாவர்த்தனம் செய்ய நினைக்காதீர்கள். காஷ்மீரின் சுதந்தரம், காஷ்மீரின் சுய நிர்ணயம், வாக்கெடுப்பு என்பதெல்லாம் இனி அநாவசியப் பேச்சு. யுத்தத்துக்குப் பிந்தைய அரசியல் சூழலைக் கவனித்தீர்கள் அல்லவா? நீங்கள் புரிந்துகொண்டு ஒத்துழைத்தால் எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும். நீங்களும் ஊருக்குத் திரும்பி, விரும்பியதைச் செய்யலாம்.

அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்பது பற்றிய வெளிப்படையான ஆவணங்கள் ஏதும் கிடையாது. ஆனால் இதைத் தவிர வேறெதுவும் பேசியிருக்க முடியாது என்பது மட்டும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது. ஒரு வகையில் இந்திரா-அப்துல்லா ஒப்பந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட அந்தச் சந்திப்பு, காஷ்மீரிகள் மத்தியில் ஓர் அதிருப்தியை உண்டாக்கியிருந்தது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ஒருவேளை இந்திரா காந்தியே அதை விரும்பி உத்தேசித்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அப்துல்லா, நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு காஷ்மீர் திரும்புவது உறுதியாகிவிட்டது. அவரது நண்பரான மிர்ஸா அஃப்சல் பெக மற்றும் அவருடைய மருமகன் மீதிருந்த தடைகளையும் இந்திய அரசு விலக்கிக்கொள்வதாக அறிவித்தது.

இந்திரா காந்தி சொன்னவற்றுக்கு ஒப்புக்கொள்ளாமல் அப்துல்லாவால் காஷ்மீர் திரும்பியிருக்க முடியாது. அது நிச்சயம். அதன்பொருட்டு அவருக்குப் பள்ளத்தாக்கில் சட்டென்று சரிந்த செல்வாக்கு குறித்த தகவல்கள் அவரை எட்டி, ஊருக்குப் புறப்படும் கணத்தில் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டிருக்கலாம்.

ஜூன் 19ம் தேதி அவர் காஷ்மீர் திரும்பியதுமே அறிவித்தார். ஜம்மு காஷ்மீர் மக்கள் தமது சுய நிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடுவதை எக்காலத்திலும் நிறுத்தக்கூடாது. இரு தேசத் தலைவர்களும் சிம்லாவில்கூடி ஒப்பந்தம் போட்டார்கள். ஒப்புக்காகக்கூட அந்தச் சந்திப்பில் ஒரு காஷ்மீர்ப் பிரதிநிதி கிடையாது. என்றால், இந்த ஒப்பந்தத்தால் நமக்கென்ன பயன்? காஷ்மீரின் தலையெழுத்தை இந்திய, பாகிஸ்தானிய அரசுகள் தீர்மானிக்க ஒருபோதும் நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது.

இதோடு அவர் நிறுத்தியிருந்தால்கூட துடு தெரிந்திருக்காது. அடுத்துச் சொன்ன ஒரு வரியில், அடக்கிவைக்கப்பட்ட அவரது அத்தனை ஆண்டுக்காலக் கோபம் முழுமையாக வெளிப்பட்டது. கோபம் மட்டுமல்ல. பல்வேறு சொற்களில் அவர் அதுநாள் வரை வெளியிட்டுவந்த எதிர்க்கருத்துகளின் வெளிப்படையான, எளிமையான, அதே சமயம் கூர் மழுங்காத சுருக்கம்.

‘அக்டோபர் 1947ல் காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்காக ஹரி சிங் கையெழுத்துப் போட்டுக்கொடுத்த ஒப்பந்தத்தை நான் இறுதியான ஒன்றாக நிச்சயம் ஏற்கவில்லை.’

பார்த்தார் இந்திரா. அப்துல்லாவின் வாக்கெடுப்பு முன்னணி மீதான தடை அப்படியே இருக்கட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு அடுத்த வேலையைப் பார்க்கப் போய்விட்டார்.

.

ஆனால் 1931ம் ஆண்டு முதல் காஷ்மீர் மக்களுடன் நன்கு பழகிய, அவர்களைப் புரிந்துகொண்ட, அவர்களால் புரிந்துகொள்ளப்பட்ட ஒரே ஜனநாயகவாதி-அரசியல்வாதி அப்துல்லாதான். அவரை விரும்பாத ஜம்மு முஸ்லிம்கள்கூட அவரைப் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கமாட்டார்கள்.

இதனால்தான், ‘காஷ்மீர் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமை’ என்ற ஒரு விஷயத்தில் அவரைப் பின்வாங்க வைத்துவிட்டு, மற்றவற்றைப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று இந்திரா காந்தி நினைத்தார்.

1974ம் ஆண்டுத் தொடக்கம் முதல் வரிசையாகப் பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளை அப்துல்லாவுடனும் மிர்ஸா அஃப்சல் பெக்குடனும் நடத்தினார். சில பேச்சுவார்த்தைகளில் அவரே அமர்ந்தார். சில சமயம் தன் சார்பில் வேறு யாரையாவது அனுப்பினார். அந்த ஆண்டு ஜூன் மாதம் மட்டும் இந்திய வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் சர்தார் ஸ்வரண் சிங்கும் அப்துல்லாவும் பலமுறை சந்தித்துப் பேசினார்கள். பாகிஸ்தானுக்கான இந்தியாவின் முன்னாள் ஹை கமிஷனரான ஜி. பார்த்தசாரதியும் இப்பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்துகொண்டார்.

அந்த ஆண்டு நவம்பர் வரை இந்தத் தொடர் பேச்சுவார்த்தைகள் நீடித்தன. அதுவரை அதிகாரபூர்வமில்லாத விஷயமாக உலா வந்த ‘டெல்லி ஒப்பந்தம்’ 1975 பிப்ரவரி 12ம் தேதி வெளிப்படையாக நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ‘தமது முழு மனத்தோடு’ அப்துல்லா கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்த அந்த சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற ஒப்பந்தத்தின் சாரத்தை இப்படிச் சுருக்கலாம்:

இந்தியாவுடனான காஷ்மீர் இணைப்பு என்பது 1947லேயே முடிந்துபோன

ஒரு விஷயம். ஜம்மு காஷ்மீர், இந்திய யூனியனின் மாநிலங்களுள் ஒன்று. இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 370வது பிரிவின் வழிகாட்டலபடி இம்மாநிலம் தொடர்ந்து ஆளப்படும். மற்றபடி எல்லா மாநிலங்களுக்குமான சட்டங்களை எப்படி இந்திய நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றுகிறதோ, அதே மாதிரிதான் காஷ்மீருக்கும். இனி வாக்கெடுப்பு, சுய நிர்ணயம் என்பது போன்ற பேச்சுகளால் பயனில்லை. ஒருங்கிணைந்த இந்தியாவின் கண்மணியாகக் காஷ்மீர் எப்போதும் பாதுகாப்புடன் இருக்கலாம்.

எந்த ஒரு விஷயத்துக்காக அப்துல்லா நேரு காலம் தொடங்கிப் போராடி வந்தாரோ, அதே விஷயத்தில் சற்றும் சமரசத்துக்கு இடமின்றி விட்டுக்கொடுத்து, டெல்லி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார்.

இந்த இடத்தில்தான் அப்துல்லா, காஷ்மீர் மக்களின் மன அடுக்குகளில் வெகுவாகக் கீழே சரியத் தொடங்கினார்.

காஷ்மீரில் தீவிரமான இஸ்லாமிய மதவாதிகள் உண்டு. தீவிரமான ஹிந்து மதவாதிகள் உண்டு. தீவிரம், தீவிரமின்மை என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லாத பவுத்தர்கள் உண்டு. மதம், அது சார்ந்த அரசியல், அதைச் சாராத அரசியல் என எத்தரப்பைப் பற்றியும் அக்கறை கொள்ளாத சராசரி மக்கள் நிறையவே உண்டு. ஏழைகள் உண்டு. பணக்காரர்கள், பெரும்பணக்காரர்கள் உண்டு. படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள் உண்டு. விவசாயக் கூலித் தொழிலாளிகள் முதல் கூலி கொடுக்கும் பண்ணையார்கள் வரை பலதரப்பட்ட வாழ்க்கைத் தரங்களைக் கொண்டோர் உண்டு.

எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. அவர்களும் மக்கள். எல்லா இடங்களிலும் இருப்பவர்கள் போலவே. காலம் போட்டுக்கொடுக்கும் தீர்ப்புகளின் அடிப்படையில் வாழப்பழகிக்கொள்ளத் தெரிந்தவர்கள்.

ஆனால் இந்தியாவில் மற்ற மாநில மக்களிடம் இல்லாத ஓர் அம்சம் காஷ்மீருக்கு உண்டு. அது அவர்களுடைய பிரத்தியேகக் காஷ்மீர் தேசியம் என்கிற உணர்வு. (அஸ்ஸாமில் இது உண்டு. விளைவுதான் அங்கும் இன்னும் நீடிக்கும் போராட்டங்கள்.) காஷ்மீர் தேசியம் என்பது, இங்கே தமிழகத்தில் சில அரசியல் காரணங்களால் திணிக்கப்பட்ட தமிழ்த் தேசியம் போன்றதல்ல. நீண்ட பாரம்பரியம் உள்ள இந்திய சுதந்தரப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தமிழகம் பங்களித்திருப்பதுபோலக் காஷ்மீரில் சரித்திரம் கிடையாது. தமிழ் மொழி பேசுவோரைத் தமிழ் இனம் என்று குறிப்பிடுவதுபோலக் காஷ்மீரில் சுருக்கமாகச் சட்டென்று அவர்களுடைய தேசியத்தைக் குறிப்பிட்டுவிட முடியாது. அவர்கள் பல மொழிகள் பேசுபவர்கள். பல இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள். பஞ்சாபிலிருந்து, ராஜஸ்தானிலிருந்து பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து பலப்பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் காஷ்மீருக்கு வந்தவர்களும், காஷ்மீரிலேயே பிறந்து வளர்ந்த தலைமுறைக்காரர்களும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து, காஷ்மீர் மக்கள் என்னும் அடையாளத்தை மட்டுமே தமது அடையாளமாக ஏந்தியவர்கள். பல தலைமுறைகளாக அந்த அடையாளத்தைத் தவிர இன்னொன்று அறியாதவர்கள். அவர்கள் எதிர்த்துப் போரிட்டதெல்லாம், அவர்களை ஆண்ட மன்னர்களைத்தான்.

அவர்களது விருப்பமில்லாமல் அவர்களது மண்ணை ஆக்கிரமித்தவர்களைத்தான். இந்தியாவில் இருந்த பிற சமஸ்தானங்களுக்கு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பகுதிகளுடன் இருந்த நெருங்கிய கலாசார, பண்பாட்டு உறவுகள் போல காஷ்மீர் சமஸ்தானத்து மக்களுக்கு இருந்ததில்லை.

ஆனால், இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதுமே முகலாயர்களின் வருகைக்கு முன்னர் தனித்தனி சிறு தேசங்களாக இருந்தபோது காஷ்மீரிகளுக்கும் பிற பகுதித் தொடர்புகள் இருந்தன. அது மறுக்க முடியாதது. புராண, இதிகாசக் காலம் தொடங்கி பாரதப் பண்பாட்டு வேர்கள் காஷ்மீர் முதல் குமரி வரை ஒரு சீராகப் பரவியிருந்திருக்கிறது. திருமூலரும் ஆதி சங்கரரும் காஷ்மீருக்குச் சென்றது பற்றிப் படித்திருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டுக்காரரான புகழ்பெற்ற பவுத்த ஞானி நாகார்ஜூனரும் காஷ்மீருக்குப் போய்த் தம் மதம் தழைக்க உழைத்திருக்கிறார். காஷ்மீரின் மிக முக்கியமான, ஹிந்து மதம் சார்ந்த வழிபாட்டு முறைகளான சைவம், தந்திரா ஆகிய இரண்டும் தமிழகத்திலிருந்தே போயிருப்பதாகத் தெரிகிறது. வடக்கே, பீகாரிலிருந்து அசோகர் போய் தம் வழக்கப்படி அங்கும் மரம் நடடிருக்கிறார். மரங்கள் தழைக்க மட்டுமல்லாமல் பவுத்தம் தழைக்கவும் வழி செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீநகரை உருவாக்கியதே அசோகர்தான். இந்தியாவின் எல்லா பகுதிகளிலும் நீக்கமறப் புழங்கும் இதிகாசமான ராமாயணம் காஷ்மீரிலும் உண்டு. காஷ்மீர் ராமாயணம் என்றே ஒன்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்திய மண் டனான காஷ்மீரின் தொடர்புகள் என்பவை இந்த வழியே வருபவை.

ஆனால் மேற்கிலிருந்தும் தெற்கிலிருந்தும் இஸ்லாமிய மன்னர்கள் காஷ்மீரைக் குறிவைத்துப் பாயத்தொடங்கிய பிறகு மேற்கண்ட பாரதப் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளில் இருந்து காஷ்மீர் மெல்ல மெல்ல விடுபடத் தொடங்கிவிட்டது. வலுக்கட்டாயமாகவும், வாள் முனையிலும், சுய விருப்பத்தின் அடிப்படையிலும் - எல்லா விதங்களிலும் காஷ்மீரிகள் இஸ்லாத்தைத் தமது மதமாக ஏற்றுக்கொண்டு, இஸ்லாமியர்களே காஷ்மீரின் பெரும்பான்மை மக்கள் என்றான பிறகு (முன்பே பார்த்தபடி, இது பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து தீவிரமாக அங்கே நடைபெறத் தொடங்கியது) இந்திய தேசியம் என்னும் உணர்வினைப் பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் முற்றிலுமாக இழந்தார்கள். தம்மை ஆண்ட கொடுங்கோலர்களை எதிர்க்கும் உணர்வுடன் ஒன்று திரண்டவர்களுக்குக் காஷ்மீர் தேசிய உணர்வுதான் உந்து சக்தியாக இருந்திருக்கிறது.

.

சரித்திர ரீதியில் இந்திய தேசியத்தைத் தமது அடையாளமாகக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு இருந்த உடனடி மனத்தடைகளை மெல்ல மெல்லச் சரிசெய்திருக்க முடியும். அதற்கான சரியான வழிகளைத் தேடாமல், மிகப் புராதனமான காலம் தொட்டே இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளோடு காஷ்மீருக்கு இருந்த பண்பாட்டு உறவுகளை, கலாசாரத் தொடர்புகளை மீள்நினைவூட்ட முயற்சி மேற்கொள்ளாமல், எப்படி இஸ்லாமிய மன்னர்கள் ஆக்கிரமித்து அவர்களை மதம் மாற்றினார்களோ

அதே போல ஆக்கிரமித்து ஒரு புதிய தேசிய அடையாளத்தைத் திணிக்க நினைத்ததன் விபரீத விளைவுகளே இன்று நாம் காண்பவை.

காஷ்மீரிகளைப் பொருத்தவரை, தலைமுறை தலைமுறையாக நீடித்து வந்த அவர்களுடைய காஷ்மீர் தேசிய உணர்வை இருபதாம் நூற்றாண்டில் தூக்கிப் பிடிப்பதற்கான ஒரு தார்மிக உந்துசக்தியை அப்துல்லாவின் அரசியல் செயல்பாடுகள் தந்தன. இதை மறுக்கவே முடியாது.

1931லிருந்து காஷ்மீர் மக்களின் சுதந்தரத்துக்காக இடைவெளி விடாமல் போராடி வந்த அப்துல்லா, 1975ல் இந்திரா காந்தியிடம் அடிபணிந்ததை அவர்களால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அப்துல்லாவின் கோட்டை என்று வருணிக்கப்பட்ட காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கிலேயே அவரது செல்வாக்கு சரசரவென்று சரியத் தொடங்கியது.

மாறாக, ஜம்மு ஹிந்துக்கள் மத்தியில், பங்களாதேஷ் யுத்தத்தில் இந்தியா பாகிஸ்தானைத் தோற்கடித்ததைக் காட்டிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயமாக இது கொண்டாடப்பட்டது. அப்துல்லா சரணடைந்ததல்ல, அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம். காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம்தான் என்பது அழுத்தம் திருத்தமாக உறுதி செய்யப்பட்டுவிட்டதில், தங்களுடைய பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாக அவர்கள் கருதினார்கள்.

ஹிந்துக்கள்மீது அங்கே முஸ்லிம்கள் மாளாத வெறுப்பு கொள்வதற்கு இன்னொரு காரணம் இதன்மூலம் கிடைத்தது.

.

இத்தனை பேசிய பிறகு டெல்லி ஒப்பந்தத்தில் அப்துல்லாவுக்குச் சாதகமாக அமைந்தது எது என்பதைச் சொல்லாமல் இந்த அத்தியாயம் நிறைவுறாது.

ஒப்பந்தம் அரங்கேறிய பத்து நாள்களில் (1975, பிப்ரவரி 25) ஷேக் அப்துல்லா காஷ்மீரின் முதலமைச்சராக மீண்டும் பதவியில் அமர்ந்தார். சட்டசபையில் இருந்த அனைத்து காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும் ஏகமனதாக அவரைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள்.

17. இருவேறு இன்னல்கள்

காஷ்மீர் தேர்தல்களில் செய்யாத புதிய தவறுகள் எதையும் ரே பரேலியில் செய்திருக்க முடியாது. ஆனாலும் 1971ம் ஆண்டு இந்திரா காந்திக்கு அங்கே கிடைத்த வெற்றி 75ல் அலகாபாத் உயர்நீதி மன்றத்தால் பறிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் ஜனநாயக சரித்திரத்தில் ஓரங்கமாகிவிட்ட எமர்ஜென்சி காலம், அதன் விளைவாக அந்த ஆண்டு ஆரம்பித்தது. ஜூன் 12ம் தேதி தீர்ப்பு. ஜூன் 25ம் தேதி எமர்ஜென்சி அறிவிப்பு.

தேசமெங்கும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் தேடித்தேடிக் கைதுசெய்யப்பட்டார்கள். அரசுக்கு எதிராகப் பேச, எழுத, நினைக்கவும் தடை சொல்லப்பட்டது. ஏதோ ஒரு மாபெரும் அபாயம் இந்தியாவை பூதம்போல் கவ்வ வருகிறது. ஒரு தாற்காலிகப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாக மட்டுமே இந்த எமர்ஜென்சி என்று சொல்லப்பட்டது.

பாகிஸ்தானுடனான யுத்தம் முடிந்திருக்கும் தருணத்தில் நாடு முழுதும் வேலை நிறுத்தங்களும் எதிர்ப்புப் பேரணிகளும் கண்டன ஆர்ப்பாட்டங்களும் காரணமின்றி நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அரசு இயந்திரத்தைச் செயல்படவிடாமல் சதி செய்கிறார்கள். பொருளாதாரம் சீர்குலைகிறது. இதன் பின்விளைவுகள் புரியாமல் நடந்துகொள்கிறார்கள். வேறு வழியில்லை. எனவே எமர்ஜென்சி என்று இந்திரா சொன்னார்.

இந்தியாவுக்கு அது முதல் முறை. மிகவும் புதிது. இந்திய அரசாங்கம் என்பது இந்திரா காந்தியின் வீட்டிலிருந்து செயல்படத் தொடங்கியதே யாரும் எளிதில் ஜீரணிக்க விரும்பவில்லை. எனவே எதிர்ப்புகள். எனவே கைதுகள். கேள்விமுறை என்ற ஒன்றில்லாத வானளாவிய அதிகாரம் இந்திரா காந்திக்கு அவராலேயே வழங்கப்பட்டது. வழங்கிக்கொண்டபோது கீழே சிந்திய கொஞ்சநஞ்ச அதிகாரத் துளிகளை அவரது மகன் சஞ்சய் காந்தி எடுத்துக்கொண்டார். மதச்சார்போ இல்லையோ, ஜனநாயகம் இல்லை.

இந்தியாவுக்கும் வேறு முகம் கொள்ளத் தெரியும் என்று எல்லோரையும்போலவே காஷ்மீர் மக்களும் உணர்ந்த தருணம். எமர்ஜென்சிக்கு முந்தைய அதிமுக்கிய டெல்லி அரசியல் நிகழ்வின் விளைவாக அப்போது ஷேக் அப்துல்லா மீண்டும் முதல்வராகியிருந்தார். அவரது டெல்லி ஒப்பந்தத்தின் மீதான கசப்புணர்வு, எமர்ஜென்சி அளித்த கூடுதல் அதிர்ச்சி இரண்டிலிருந்தும் காஷ்மீரிகள் இன்னும் விடுபட்டிருக்கவில்லை.

இது அப்துல்லாவுக்குத் தெரிந்தது. எமர்ஜென்சி நீடித்திருக்கும் காலத்தை, காஷ்மீரில் இழந்த தம் செல்வாக்கை மீட்பதற்குப் பயன்படுத்தலாமே?

மத்திய அரசுக்குப் பிரச்னை தராத, அதே சமயம் காஷ்மீர் மக்களை வருடித்தரக்கூடிய விதமான அவரது பேச்சுகளும் அறிக்கைகளும் அந்தக்

காலத்தில் வரத்தொடங்கின. மறுபுறம், உறங்கிக்கிடந்த காஷ்மீர் அரசு இயந்திரத்தைத் தட்டியெழுப்பி, சுறுசுறுப்பாக வேலை பார்க்க வைத்தார். நண்டநாள் கிடப்பில் கிடந்த கோப்புகள் உடனுக்குடன் கையெழுத்தாகி வெளியே போகத் தொடங்கின. உள்ளாட்சி அமைப்பின் உறுப்பினர்களைக் கொண்டு மக்களின் எளிய வீதிப் பிரச்னைகள், விளக்குப் பிரச்னைகளைத் தீர்ப்பதில் அக்காலகட்டத்தில் அப்துல்லா காட்டிய கவனம் வியப்பூட்டக்கூடியது. மிகத் தேர்ந்த அரசியல்வாதிகளுக்கு மட்டுமே தோன்றக்கூடிய யோசனைகள். தேசம் எத்தனை பெரிய பிரச்னைகளைச் சந்தித்துக்கொண்டிருந்தாலும் நமக்குக் கவலையில்லை. நம்முடைய சிறு பிரச்னைகள் நமக்கு முக்கியம். அதைத் தீர்ப்பது அதைவிட முக்கியம்.

இன்னொரு புறம் அவரது கட்சியினர் பள்ளத்தாக்கில் ஓர் உளவுத் துறையின் தீவிர சாமர்த்தியத்துடன் மக்களிடையே அப்துல்லாவின் முக்கியத்துவத்தை நினைவூட்டும் பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரா காந்தியிடம் பணிந்து போனார். சரி. அதனால் நமக்கு நஷ்டம் என்ன வந்து சேர்ந்தது? நமது விருப்பமும் இலக்கும் நோக்கமும் அப்படியேதானே இருக்கிறது? அப்துல்லா இல்லாத காஷ்மீர் கடந்த ஆண்டுகளில் சந்தித்த இக்கட்டுகளை நினைத்துப் பாருங்கள். இப்போது நடைபெறும் ஆக்கபூர்வமான பணிகளை கவனித்துப் பாருங்கள். எதையாவது கொடுக்காமல் எதுவும் பெற இயலாது. நாம் எதையும் இன்னும் கொடுத்துவிடவில்லை. டெல்லி ஒப்பந்தம் ஒரு பாவனை. அப்துல்லா ஒருபோதும் தம் மக்களுக்கு துரோகம் செய்ய மாட்டார். இது உங்களுக்குப் புரியவில்லையென்றால் கடவுளாலும் உங்களைக் காப்பாற்ற முடியாது.

பலன் இருந்தது. பன்னெடுங்காலம் சிறையில் இருந்துவிட்டுத் திரும்ப வந்து ஆட்சியமைத்த பின்பும் குறுகிய காலத்தில் தமது கட்சியின் செல்வாக்கை மக்கள் மத்தியில் அவரால் அழுத்தம் திருத்தமாகப் புதிய மறு பதிப்பாகக் கொண்டு சேர்க்க முடிந்தது.

எமர்ஜென்சி முடிந்து 1977ம் ஆண்டு நடைபெற்ற காஷ்மீர் பொதுத்தேர்தலில் அப்துல்லா மீண்டும் வெற்றி பெற்று ஆட்சியமைத்தார். அவர் ஆட்சியமைத்தது சாதனையல்ல. காஷ்மீர் சரித்திரத்திலேயே முதல் முறையாக அந்தத் தேர்தலில்தான் ஊழலின் கரம் படாமல் பார்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. அது முக்கியம் என்று அப்துல்லா நினைத்தார். இழந்த செல்வாக்கை மீட்கும் நடவடிக்கைக்கு அது இன்றியமையாததும்கூட. தனது வெளிப்படையான தேர்தல் அ குமுறை, மக்களுக்குப் புரியும்படியாக அவர் பார்த்துக்கொண்டார்.

எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளில் நாற்பத்தி ஏழில் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி வெற்றி பெற்றது. எப்போதும்போல் அவை பெரும்பாலும் பள்ளத்தாக்குத் தொகுதிகள். ஜம்மு எப்போதும்போல் முறைத்துக்கொண்டுதான் இருந்தது.

அப்துல்லா, திரும்பவும் காஷ்மீர் முதல்வரானதற்குச் சரியாக இரண்டு நாள் கழித்து, பாகிஸ்தானில் ஜல்பிகர் அலி புட்டோவைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு (பிறகு தூக்கில் போட்டுவிட்டு) ஜெனரல் ஜியா உல் ஹக்

தன்னை அதிபராக்கிக்கொண்டார். இந்தியாவின் எமர்ஜென்சி காலம் முடிவதற்கும் பாகிஸ்தானில் மீண்டுமொரு ரா வ ஆட்சி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

காஷ்மீர் மக்கள் வழக்கம்போல் அச்சத்துடன் வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

.

1982 செப்டம்பர் 8ம் தேதி ஷேக் அப்துல்லா காலமானார்.

குழப்பங்கள் மிகுந்த, சிந்தனைத் தெளிவற்ற, முரட்டுத்தனமான, மக்கள் சக்தியைச் சரியாக வசியம் செய்யத் தெரிந்த, மதச்சார்பற்ற, காஷ்மீர் அரசியலில் பழம் தின்று கொட்டைபோட்ட, அதனாலேயே சகித்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஓர் அரசியல்வாதி என்று இந்திரா காந்தி அவரை மதிப்பிட்டிருந்தார்.

காஷ்மீரின் சுய நிர்ணயம் என்னும் கொள்கையைக் கடைசிவரை அப்துல்லா விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. டெல்லி ஒப்பந்தத்துக்குப் பிறகு அதைச் சற்றே தள்ளிவைத்திருந்தார். அவ்வளவுதான்.

அப்துல்லா ஏன் இந்திராவிடம் விழுந்தார் என்ற கேள்விக்குச் சரியான பதில், அவரால் அப்போது வேறு ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது என்பதுதான். இந்திரா காந்தி எப்படிப்பட்டவர் என்பதை எமர்ஜென்சி சமயத்தில்தான் இந்தியாவின் பிற பகுதி அரசியல்வாதிகள் பார்த்தார்கள். அப்துல்லா, அவர் பதவிக்கு வந்தது முதலே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர். காஷ்மீரில் யாராவது அரசியல் நடத்த விரும்பினால், காங்கிரசுடன் எவ்வகையிலாவது ஒத்துப்போகாமல் சாத்தியமே இல்லை என்னும் நிலையைத் தாம் ஆட்சிக்கு வந்த வெகு சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே வெளிப்படையாகக் காட்டிவிட்டவர் இந்திரா காந்தி.

ஆட்சியில் இருந்தாலொழிய காஷ்மீர் மக்களுக்காக அல்லது மாநிலத்துக்காக ஒரு செங்கல்லைக்கூட எடுத்து வைக்க இயலாது என்பது அப்துல்லாவுக்குத் தெரியும். இறுதிக் காலத்தில் அவர் பெற்ற செலவாக்குச் சரிவு அதன் காரணத்தால் ஏற்பட்டதுதான்.

அப்துல்லாவின் மரணம், காஷ்மீர் விஷயத்தில் இந்திரா காந்திக்குப் பெரிய நிம்மதியை அளித்ததாகச் சொல்ல முடியாது. அவரது மகன் பாபுக் அப்துல்லா, நானொரு புதிய தலைவலி என்று சொல்லிக்கொண்டேதான் பதவிக்கு வந்தார். 83ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் அவரும் அவரது கட்சியும் பெற்ற வெற்றி, காங்கிரசை அச்சம் கொள்ளச் செய்தது மறுக்க முடியாதது.

அதனாலேயே தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியை உடைத்து, அப்துல்லாவின் உறவினரான குலாம் முகமது என்பவரை அவரே எதிர்பாராமல் முதல்வராக்கினார் இந்திரா காந்தி. தவிரவும் காஷ்மீர் தேர்தலில் காங்கிரஸ் இடமே இல்லாது போய்விடக்கூடாது என்பதற்காக, ஹிந்துக்கள் அதிகமுள்ள ஜம்முவில் ஓரிடம் விடாமல் வழித்துச் சுருட்டிவிட உலகிலுள்ள அத்தனை விதமான சூழ்ச்சி நடவடிக்கைகளையும் தேடித் தொகுத்துப் பயன்படுத்திப் பார்த்தார்கள் என்பது சரித்திரம்.

இந்திய ரா வம் காஷ்மீரில் நிகழ்த்துவதாகச் சொல்லப்படும் மனித

உரிமைமீறல்களை விசாரிப்பதற்காக ஜூலை 30, 1995 அன்று காஷ்மீர் சென்று ஆய்வு மேற்கொண்ட குடியுரிமை மற்றும் ஜனநாயக உரிமை அமைப்புகளின் கூட்டமைப்பு ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டது. காஷ்மீரின் சரித்திரத்தையும் சுருக்கமாகத் தொட்டுச் செல்லும் அந்த அறிக்கையில் இந்தக் குறிப்பிட்ட தேர்தல் பற்றிய பக்கங்களில் இவ்வாறு வருணிக்கப்படுகிறது: 'தேர்தலில் வெற்றி பெறவேண்டும் என்பதற்காக ஜம்முவில் காங்கிரஸ் மேற்கொண்ட பல வகுப்புவாத நடவடிக்கைகள் பா.ஜ.கவை விஞ்சும் விதமாக இருந்தது.'

இத்தனைக்குப் பிறகும் :பா.ஜ.க அப்துல்லாவே காஷ்மீரின் முதல்வராக இருப்பதற்குத் தகுதியானவர் என்று ஆளுநர் நினைத்தார். தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியைப் பிளந்து ஒரு டஜன் எம்.எல்.ஏக்களுடன் வெளியேறிய குலாம் முகமது, காங்கிரஸ் ஆதரவுடன் ஆட்சியமைக்க உரிமை கோரியபோது அதற்கு ஆளுநர் (பி.கே.நேரு) சம்மதிக்கவில்லை.

நல்லது. பிரச்னை :பா.ஜ.க என்றல்லவா நினைத்தேன்? ஆளுநர்தான் என்றால் எளிய விஷயமே.

நேரு தூக்கியடிக்கப்பட்டு ஜக்மோகன் மல்ஹொத்ராவைக் காஷ்மீரின் புதிய ஆளுநராக நியமித்தது காங்கிரஸ்.

எதற்கு வந்தாரோ அந்தப் பணியை முதற்கண் ஒழுங்காக நிறைவேற்றினார் ஜக்மோகன். :பா.ஜ.க அப்துல்லாவைப் பதவி நீக்கம் செய்துவிட்டு, குலாம் முகமதுவை முதலமைச்சராக்கி உட்காரவைத்தார்.

.

குறுகிய கால இடைவெளிகளில் காஷ்மீர் சட்டமன்றம் அடுத்தடுத்துப் புதிய முதலமைச்சர்களைக் காண்பதும் ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி இருக்கை வேறுபாடின்றி எந்த வரிசையிலும் யாரையும் எப்போது வேண்டுமானாலும் காணக்கூடிய சாத்தியங்களை உள்ளடக்கியதாக இருப்பதும் வாசிக்கவே அலுப்புத் தரக்கூடியது.

சந்தேகமில்லை. அங்கு வாழ்பவர்களுக்கும் அப்படியே. ஆனால் இது முக்கியமானது. இந்திய ஜனநாயகம் இதன்மூலமாகத்தான் காஷ்மீர் மக்களுக்குப் பரிச்சயமானது. பழக்கமும் ஆனது. ஆனால், தங்கள் நிலத்தின்மீதான காதல் மட்டுமே தங்களை இத்தனை தூக்கிப் போட்டுப் பந்தாட வைக்கிறது என்கிற கோபம் அவர்களுக்கு இருந்தது. :பா.ஜ.க அப்துல்லா தன்னை ஓர் எதிர்க்கட்சிக்காரராக வெளிப்படுத்திக்கொண்டது மட்டும் நடைபெறாவிட்டால் எண்பதுகளின் முற்பகுதிகளிலேயே காஷ்மீரில் அசம்பாவிதங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருக்கும்.

காங்கிரஸ், அதை ஆதரிக்கும் ஜம்மு ஹிந்துக்கள், ஹிந்துக்களின் பிரதிநிதிகளாக இயங்கிய ஹிந்துத்துவ இயக்கங்கள் என முத்தரப்பின்மீதும் காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் கட்டுக்கடங்காத கோபம் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் கோபத்தை எப்படித் தம் வசமாக்கிப் பலன் காணலாம் என்று பாகிஸ்தான் மிகத் தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கியதும் அப்போதுதான்.

கிட்டத்தட்ட அதே காலக்கட்டத்தில்தான் (எண்பதுகளின் முற்பகுதி)

பாகிஸ்தானின் மேற்கு எல்லைத் தேசமான ஆப்கனிஸ்தானில் சோவியத் ஆக்கிரமிப்பு நடைபெற்று, அவர்களுக்கு எதிராக ஆப்கன் முஜாஹிதின்கள் ஆயுதமேந்தத் தொடங்கியிருந்தார்கள். சோவியத் படைகளை எதிர்க்கவேண்டும் என்பதற்காகவே, தன்னார்வலர்களாகப் போர்ப்பயிற்சி பெற்று, ஆயுதமேந்தியவர்கள்.

ஆப்கனிஸ்தானிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் மட்டுமல்லர். உலக சரித்திரத்திலேயே முதல் முறையாக, ஆப்கனை சோவியத்திடமிருந்து விடுவிப்பதன்பொருட்டு, பலப்பல இஸ்லாமிய தேசங்களிலிருந்தும் இளைஞர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் போர்க்களம் காண ஆப்கனுக்கு வரத் தொடங்கியதும் அப்போதுதான். 'இஸ்லாமிய சகோதரத்துவம்' என்னும் ஒற்றைப் பிரயோகம் அவர்களை ஒருங்கிணைத்தது. சோவியத் என்னும் பொது எதிரியை விரட்டுவதற்காகத் தங்கள் எதிர்காலத்தைப் பணயமாக வைத்து அவர்கள் எங்கெங்கிருந்தோ வந்து ஆப்கனில் அடைக்கலமானார்கள். ஆயுதம் ஏந்தினார்கள். யுத்தத்துக்குப் போனார்கள்.

பாகிஸ்தான் இதைப் பார்த்தது. பாகிஸ்தானில் இருந்தும் பலபேர் ஆப்கன் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்ததையும் கவனித்தார்கள். மத்திய ஆசியாவின் மேற்குக் கடல் எல்லை தொடங்கி விரிந்து பரந்திருக்கும் இஸ்லாமிய தேசங்களின் வரிசை பாகிஸ்தானில் முடிவடைகிறது. ஒரு வாய்ப்பு. இந்தக் கிழக்கு எல்லையைக் காஷ்மீர் வரை நீட்டிக்க முடியும். காஷ்மீரும் முஸ்லிம்கள் மிகுதியாக உள்ள நிலப்பரப்புதான். நியாயமாகப் பாகிஸ்தானுடன் இணைந்திருக்க வேண்டியது. ஹரி சிங் என்னும் இந்து மன்னர் செய்த குளறுபடியால் கைநழுவிப் போய்விட்டது. தவிரவும் மூன்று யுத்தங்கள். பெரிய இழப்புகள். அத்தனைக்குப் பிறகும் காஷ்மீர் ஒரு கனவாகவே இருக்கிறது.

ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கலாம். புதிதாக. யாரும் சற்றும் எதிர்பாராவிதமாக. ஆப்கனுக்காக ஒரு புனிதப்போரை நடத்த முன்வரும் இளைஞர்கள் காஷ்மீருக்காகவும் வருவார்கள். அங்கிருப்பதும் சொந்தச் சகோதரர்கள். அவர்களும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சொன்னால் புரியும். புரியவைக்கலாம். பணமோ ஆயுதமோ பிரச்சனையில்லை. தரலாம். நிறையவே தரலாம். அமைப்பு ரீதியில் அவர்களை அணி திரட்டுவது முக்கியம். முனைப்புடன் போராட்டத்துக்குத் தயார் செய்யவேண்டியது அதைவிட. பயிற்சி தரவேண்டும். பாதை வகுத்துத் தரவேண்டும். சோர்வு கொள்ளாமல் தொடர்ந்து போராட ஊக்கம் தரவேண்டும்.

இந்த வினாடிவரை காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம். அதுதான் யதார்த்தம். அதன் ஒரு துண்டைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு சுதந்தர காஷ்மீர் என்று அருங்காட்சியகம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். காலகாலத்துக்கும் இதையே செய்துகொண்டிருக்க முடியாது. காஷ்மீர் அதன் முழுமையான வடிவத்துடன் பாகிஸ்தானுக்கு வேண்டும். அதுதான் யதார்த்தம். அதுதான் பொருத்தமானது. அதுதான் சரியானதும்கூட.

ஜியா உல் ஹக் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் முதல் முதலில் காஷ்மீருக்கான போராளிக் குழுக்களை உருவாக்கி ஊக்குவிக்கலாம் என்ற எண்ணம் பாகிஸ்தான் அரசுக்குத் தீவிரமாக எழுந்தது. முன்பே சொன்னபடி, ஆப்கன் யுத்தம் அதற்கொரு உந்துதல்.

18. ஒரு தேர்தல், ஒரு முடிவு

சூழ்நிலை சாதகமாகத்தான் இருந்தது. இந்த முறையும். 1965ல் காஷ்மீருக்காக ஒரு யுத்தத்தைத் தொடங்க பாகிஸ்தான் நினைத்தபோது எப்படியெல்லாம் சாதகமாக இருந்ததோ, அதனைக் காட்டிலும்.

காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் மிகத் தெளிவாகக் காங்கிரசைத் தங்கள் எதிரி என்று வட்டமிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அந்த 'எதிரி'யின் உதவியில்லாமல், அவர்களை உடன் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் காஷ்மீரில் யாருக்கும் ஆட்சி அதிகாரம் கிடையாது. இது திரும்பத் திரும்ப ஒவ்வொரு ஆட்சியின்போதும் நிரூபிக்கப்பட்டு வந்தது. கட்சி உடைப்புகளும் ஆள் மாற்றங்களும் அதிகார துஷ்பிரயோகங்களும் மிகச் சாதாரண நடைமுறையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும். அவை செய்தியாவதற்குக் கூட அருகதையற்றவை. காஷ்மீரைப் பொருத்தவரை அப்படித்தான். அதுதான்.

எனவே :பாருக் அப்துல்லா முதல்வரானாலும் சரி, அவருக்கு மாற்றாக இன்னொருவர் வந்தாலும் சரி, அதே :பாருக் காங்கிரசிடம் அடி பணிந்து திரும்ப ஆட்சிக்கு வந்தாலும் சரி, அந்த ஆட்சியில் காங்கிரசுக்குப் பங்களித்தாலும் சரி. காஷ்மீர் மக்களுக்கும் அதற்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. சரியாகச் சொல்லவேண்டும். காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்கும் அதற்கும்.

1984ல் ஜக்மோகன் மல்ஹோத்ரா காஷ்மீரின் கவர்னராக வந்து சேர்ந்தபோது (அப்போது அவர் காங்கிரஸ்காரராக இருந்தார். பின்னர் ராஜிவ் காந்தியுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் காரணத்தால் பாரதிய ஜனதா கட்சிக்குச் சென்றார்.) இந்த விரோதபாவம் வேறொரு பரிமாணம் எடுக்கத் தொடங்கியது.

சிறு சிறு வன்முறைக் குழுக்கள், ஆயுதம் தாங்கிய குழுக்கள் உருவாகத் தொடங்கியிருந்த அன்றைய சூழலில், அவர்களை வைத்து, என்னென்ன விதமான ஆட்டங்கள் ஆடிப்பார்க்கலாம் என்று பாகிஸ்தான் கணக்கிட்டுக்கொண்டிருந்த சூழலில், ஜக்மோகனின் வருகை காஷ்மீரில் வெகு நிச்சயமாக ஓர் அதிர்ச்சித் தருணம்தான்.

அவருக்கு மத்திய அரசு அளித்திருந்த பொறுப்புகளுள் ஒன்று, காஷ்மீர் ஹிந்துக்களுக்கும் அவ்வப்போது மகிழ்ச்சி தரத்தக்க வகையில் ஏதாவது நடக்கும்படிப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்பது.

ஜக்மோகன், பல்லாண்டு காலமாகச் சரியாக கவனிக்கப்படாதிருந்த காஷ்மீரின் புகழ்பெற்ற வைஷ்ணவி தேவி கோயிலுக்கு ஒரு புத்துருவம் கொடுத்தார். ஒரு நிர்வாகக் குழு. அது ஒழுங்காகச் செயல்பட சரியான சட்டதிட்டங்கள். கோயிலின் புராதனமான பெருமைகளை வெளியுலகுக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஒரு பிரசார இயக்கம். காஷ்மீரின் உன்னதமான

ஆன்மிகப் பெருமைகளின் சாட்சியாக நிற்கும் இந்தக் கோயிலுக்கு வாரீர் வாரீர்.

வைஷ்ணவி தேவி ஆலயம் புகழ்பெறத் தொடங்கியது, காஷ்மீருக்குச் சுற்றுலா செல்வோர் அத்தனை பேரும் சென்று தரிசிக்கும் இடமாக மாறியது எல்லாம் ஜக்மோகனால் விளைந்தவை. இது ஹிந்துக்கள் ரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. முஸ்லிம்கள் மு மு க்கக்கூடியதாகவும்.

முஸ்லிம் பெரும்பான்மையினர் வசிக்கும் ஒரு மாநிலத்தில் திட்டமிட்டு ஒரு கவர்னர் ஓர் இந்து ஆலயத்தைப் புனரமைத்து உலகறியச் செய்து கூட்டம் சேர்க்கிறார். இதன் பொருள் என்ன?

முஸ்லிம் அமைப்புகள் கேட்கத் தொடங்கின. ஜக்மோகன் பதிலளிக்கவில்லை. மாறாக, கிருஷ்ணர் பிறந்த தினமான ஜன்மாஷ்டமி தினத்தன்று காஷ்மீரில் யாரும் ஆடு வெட்டக்கூடாது என்று சொன்னார். இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களுள் எது ஒன்றிலும் இப்படியொரு சட்டம் இல்லை என்பது பொருட்டல்ல. காஷ்மீரில் கூடாது. தீர்ந்தது விஷயம்.

ஃபாருக் அப்துல்லா, ராஜிவ் காந்தியுடன் சமரசமாகி, திரும்ப ஆட்சிக்கு வருகிற வரை ஜக்மோகன்தான் காஷ்மீரை ஆண்டுகொண்டிருந்தார். அக்காலங்களில் அவரது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்கு வெறுப்பூட்டக்கூடியதாகவே இருந்தது. அரசுப் பணிகளில் முஸ்லிம்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த இடங்களை அவர் குறைத்ததாகவும் சொல்வார்கள். அது உண்மையா என்பதற்கு ஆதாரங்கள் போதாது. ஆனால், கவர்னர் மாளிகையில் பணியாற்றி வந்த முஸ்லிம் ஊழியர்கள் அனைவரையும் அவர் அங்கிருந்து விலக்கியது பற்றிப் பேசாத காஷ்மீர் அமைப்புகளே கிடையாது.

ஊர்வலங்கள், எதிர்ப்புக் கூட்டங்கள், கண்டனப் பேரணிகள் என்று திரளும் மக்களை ஒடுக்குவதில் ஜக்மோகனின் காவல் துறை கருணை காட்டாது. காஷ்மீரில் மிக வெளிப்படையான வகுப்புவாத-பேதப் பேச்சுகள் தலையெடுத்தது அப்போதுதான். ஓர் இந்து ஆளுநர் பெரும்பான்மை காஷ்மீர் முஸ்லிம்களை வாட்டி வதைக்கிறார் என்பது, மாநிலம் முழுதும் பேசப்படுகிற விஷயமாக இருந்தது.

தட்டிக்கேட்க வழி கிடையாது. யாரிடம் புகார் சொல்வது? ஆட்சி என்பது அவரிடம் இருக்கிறது. அவர் செய்வதையெல்லாம் ரசிக்கிற பேரரசாக டெல்லித் தலைமை இருக்கிறது. இது பொறுமையின் எல்லைப் புள்ளிகளை எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற தருணம்.

அப்படித்தான் நினைத்தார்கள். வன்மம் பெருகத் தொடங்கிய காலம். ஜம்மு ஹிந்துக்கள் மீதான முஸ்லிம்களின் தாக்குதல் எண்ணிக்கை மெல்ல மெல்ல ஆரம்பித்து, வெகு விரைவில் தூடுபிடிக்கத் தொடங்கியது.

அதற்குத் தூபமிடுவதுபோல் அமைந்தது, ஃபாருக் அப்துல்லாவின் ராஜிவ்நான சமரசம். சமரசமென்ன? அதன் பெயர் அடிபணிதல். ஷேக் அப்துல்லா இந்திராவிடம் சரணடைந்ததன் இரண்டாம் பாகம் இது. 1986ம் ஆண்டு நடைபெற்றது. வெகு விமரிசையாக.

ஃபாருக் மீண்டும் காஷ்மீரின் முதல்வரானதும், அவரது அமைச்சரவையில் காங்கிரசாரும் இடம்பெற்றதும் காஷ்மீர் மக்கள்

மனத்தில் சகிக்கமுடியாத வெறுப்புணர்வைத் தோற்றுவித்தது. குறிப்பாக, காஷ்மீர் இளைஞர்கள் இந்தத் தொடர் அவல நாடகங்களுக்கு மாற்றாக எதையாவது செய்யவேண்டும் என்று மிகத் தீவிரமாக சிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இயலாமை, பதற்றத்தைத் தரும். பதற்றம் கோபத்தை உண்டாக்கும். கோபம் கண் சிவக்கச் செய்யும். கண் சிவந்தால் மண் சிவக்கும்.

•

1987ம் ஆண்டு நடைபெற்ற காஷ்மீர் பொதுத்தேர்தல், அனைத்துக்கும் உச்சக்கட்டமாக அமைந்தது, காஷ்மீரைப் பொருத்தவரை மாபெரும் துரதிருஷ்டம்.

புதிதாக ஒன்றுமில்லை. சரித்திரத்தின் வழிதோறும் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடக்கிற வைபவம்தான். ஆனால் இம்முறை காஷ்மீர் மக்கள் ஒரு மகத்தான மாற்றத்தை உத்தேசித்திருந்ததுதான் வித்தியாசம்.

வெகு நிச்சயமாக :பாடூக் அப்துல்லாவின் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியோ, காங்கிரஸோ, இதர சுயலாப இயக்கங்களோ தேர்தலில் வெற்றி பெறவே கூடாது என்று முஸ்லிம்கள் தீர்மானமாக விரும்பினார்கள்.

ஏமாற்றப்பட்டதெல்லாம் போதாதா? இந்தத் தேர்தலில் ஒரு மாற்று அரசியலை முன்வைப்போம். நமக்காக, நமது நலனுக்காகப் பாடுபடக்கூடிய புதியவர்களுக்கு வாய்ப்புக்கொடுப்போம் என்பது அவர்களுடைய முடிவாக இருந்தது.

காஷ்மீரில் இயங்கி வந்த பல சமூக இயக்கங்கள், பொதுநல அமைப்புகள், இளைஞர் குழுக்கள், தீவிர மதவாத அமைப்புகள் அனைத்தும் ஒன்று திரண்டு முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி (Muslim United Front) என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். மிகத் தெளிவாக, வெளிப்படையாக, காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்கான இயக்கம் என்ற அறிவிப்புடன் உதயமான இந்த அமைப்பு, அந்த ஆண்டுத் தேர்தலில் போட்டியிட முடிவு செய்தது.

ஷேக் அப்துல்லாவின் வழித்தோன்றல்கள், சீடர்கள், நண்பர்கள், ஆதரவாளர்களால் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட மதச்சார்பின்மை சித்தாந்தமெல்லாம் இனி வேண்டாம். எதற்கு மதம் சாராதிருக்கவேண்டும்? முஸ்லிம்கள் மிகுந்த இம்மாநிலம் ஒரு முஸ்லிம் மாநிலம்தான். முஸ்லிம்களின் நலனைப் புறக்கணிக்கும் அரசு எங்களுக்கு வேண்டாம். அப்படிப் புறக்கணித்தால்தான் உங்கள் மதச்சார்பின்மை சித்தாந்தம் வெற்றிபெறும் என்றால், அப்படிப்பட்ட சித்தாந்தம் நாசமாய்ப் போகட்டும்.

காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு, ஜம்மு, லடாக், பூஞ்ச் - ஓரிடம் மிச்சமில்லை. முழு மாநிலத்திலும் பேயாய் வேலை பார்த்தார்கள், முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியினர்.

முதல் முறையாக, கட்சி அரசியல் சாராத பொதுவான காஷ்மீர் இளைஞர்கள் ஒரு தேர்தலில் முழு ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்ததும் இந்தச் சமயத்தில்தான். தெருத்தெருவாகப் பிரசாரம் செய்வது, போஸ்டர் ஒட்டுவது, வீடு வீடாகப் படியேறி ஒட்டுக் கேட்பது, வீதி முனைக் கூட்டங்களுக்கு மைக் செட் வைப்பது, மேடை அமைப்பது என்று கட்சித் தொண்டர்கள் செய்கிற காரியங்களைக் கட்சி சாராத தன்னார்வ இளைஞர்கள் மேற்கொண்டார்கள்.

இது, இதற்குமுன் காஷ்மீர் காணாதது. இளைஞர்களின் ஆர்வமும் அக்கறையும் மூத்த தலைமுறையினரையும் கவர்ந்தது. ஆண்டாண்டு காலமாக தேசிய மாநாட்டுக் கட்சிக்கு வாக்களித்துவிட்டுப் புலம்பிக்கொண்டிருந்த தலைமுறையினர். அவர்களும் இத்தேர்தலில் ஒரு மாறுதலை உத்தேசித்தார்கள்.

மாநிலமெங்கும் இந்தப் புதிய அலை வெகு பலமாக வீசத் தொடங்கியது. இது ஃபாருக் அப்துல்லாவுக்கும் ராஜிவ் காந்திக்கும் கலக்கத்தைக் கொடுத்தது. காங்கிரசும் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சியும் புறக்கணிக்கப்பட்டு, வேறொரு சாரார் ஆட்சிக்கு வருவார்களேயானால், அன்றோடு காஷ்மீருடனான இந்திய உறவுக்கு உலை என்று காங்கிரஸ் தீவிரமாக அஞ்சியது. என்ன செய்தாவது தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுவிடுவது என்று முடிவு செய்து களத்தில் இறங்கினார்கள்.

பெட்டி பெட்டியாகப் பணம் அனுப்பப்பட்டது. யார் யாரைச் சரிக்கட்டவேண்டும் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டதோ அவர்கள் அனைவரும் பலமாகக் கவனிக்கப்பட்டார்கள். ஜம்மு ஹரிந்துக்களைக் காங்கிரஸ் மிகவும் நம்பியது. கிட்டத்தட்ட காங்கிரசின் போர்ப்படையே போல அவர்கள் தேர்தல் பணிகளில் ஈடுபட்டது முஸ்லிம்களுக்கு சகிக்கமுடியாத கோபத்தை வரவழைத்தது. எப்படியாவது இந்தத் தேர்தலில் காங்கிரசுக்கும் அதன் அடிவருடிகளுக்கும் புரியவைத்துவிட வேண்டும். இதுதான். இதைவிட்டால் இன்னொரு வாய்ப்பில்லை.

அவர்கள் ஆசுவாசம் கொள்ளத்தக்க வகையில் வெளிவந்த கருத்துக் கணிப்புகள், காங்கிரசையும் ஃபாருக்கையும் குலைநடுங்கச் செய்தன. வெகு நிச்சயமாக முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி பெரும்பாலான தொகுதிகளில் சுலபமான வெற்றி பெறக்கூடும். யார் கண்டது? ஒருவேளை அவர்களே கூட ஆட்சியமைக்கலாம். சரித்திரம் திருத்தி எழுதப்படலாம்.

.

தேர்தல் முடிவுகள் வந்தபோது முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணிக்கு நான்கு தொகுதிகள் கிடைத்திருந்தன. எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளில் நான்கு.

காஷ்மீர் சரித்திரத்தில் அதுநாள் வரை நடைபெற்ற தேர்தல் தில்லுமுல்லுகள் அனைத்துமே பயிற்சியாட்டம் என்று எண்ணத்தக்க வகையில் அந்த 87ம் ஆண்டுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. ஓரிடத்தில்கூட வாக்கு எண்ணிக்கை முழுமையாக நடைபெறவில்லை. எண்ணத் தொடங்கிய சில மணிநேரங்களிலேயே காங்கிரஸ் அல்லது தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி வேட்பாளர் வெற்றி பெற்றதாக அறிவித்துவிட்டு, தேர்தல் அலுவலர் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு போய்விடுவார். அது முடியாத இடங்களில் முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியின் பூத் ஏஜெண்டுகள் ஏதாவது காரணம் பற்றிக் கைது செய்யப்படுவார்கள். ஒரு கலவரம் உருவாகும். தடியடி நடக்கும். கூட்டம் கலைக்கப்பட்ட மறுவினாடி முடிவு அறிவிக்கப்பட்டுவிடும். ஃபாருக்கின் வேட்பாளர் வெற்றி.

இந்திய ஜனநாயகம் சந்தித்த மிக அயோக்கியத்தனமான தேர்தல்களுள் அது ஒன்று. சந்தேகமில்லை.

காஷ்மீர் மக்கள் அப்படியொரு அராஜகத்தை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. எப்படியும் தேர்தல் தகிடுதத்தங்கள் இருக்கும் என்று அவர்களுக்குத்

தெரியும். தேசிய மாநாடு - காங்கிரஸ் கூட்டணிதான் வெல்லும் என்றும் தெரியும். ஆனாலும் கணிசமான இடங்கள் நிச்சயமாக முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணிக்குக் கிடைத்தே தீரும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். கருத்துக் கணிப்புகள் அவர்களுக்கு முற்றிலும் சாதகமாக இருந்த சூழல், சற்றே சபலப்பட வைத்தது உண்மை. ஆனாலும், ஜம்மு பகுதித் தொகுதிகளைக் கழித்துவிட்டே அவர்கள் தேர்தலில் நின்றிருந்தார்கள். அதாவது எழுபத்தி ஐந்து தொகுதிகளில் 43 இடங்களில் மட்டுமே அவர்களது வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டார்கள். குறைந்தது பதினைந்து தொகுதிகளையாவது எதிர்பார்த்தார்கள். மிக நிச்சயமாக வெல்வதற்கான சாத்தியங்கள் இருந்த தொகுதி.

ஆனால் பெரும்பாலான இடங்களில் முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி வேட்பாளர்கள் மிக மிகக் குறைந்த வாக்குகளே பெற்றதாகத் தேர்தல் அதிகாரிகள் கணக்குக் காட்டிவிட்டார்கள்.

வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் பாருக் அப்துல்லா திரும்பவும் ஆட்சியில் அமர்ந்தார். தேசம் சுபீட்சமாக இருக்கிறது. எனவே மாநிலமும் சுபீட்சமாக இருக்கும். காங்கிரஸின் இளம் தலைவர் ராஜிவ், காஷ்மீர் மக்களுக்காக அல்லும் பகலும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார். நமது கனவுகள், நமது விருப்பங்கள், நமது நலன்கள் அவரது சிந்தனையில் எப்போதும் இருக்கின்றன. பழைய கசப்புகளை மறப்போம். புதிய சரித்திரம் படைப்போம்.

அந்தக் கணத்தில்தான் காஷ்மீர் இளைஞர்கள் முடிவெடுத்தார்கள். இனி பேசிப் பயனில்லை. யாருடன் என்ன பேசுவது? அர்த்தமற்ற நடவடிக்கைகளால் பல்லாண்டு காலத்தை வீணாக்கி இருக்கிறோம். சரித்திரத்தால் தொடர்ந்து ஏமாற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். ஆட்சியும் அதிகாரமும் படைத்தவர்கள் முற்றிலும் சுரண்டல் மனோபாவம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆட்சியைப் பெறுவதற்கும் சுரண்டுகிறார்கள். பெற்றபின்னும் சுரண்டுகிறார்கள். இனி நம்பிப் பயனில்லை.

அதுவரை ஒரு சில குழுக்களால் மட்டும் பரப்பப்பட்டுவந்த ஆயுதக் கலாசாரம், காஷ்மீர் மண்ணில் பெருமளவு முளைவிடத் தொடங்கிய தருணம் அதுவே. (அதற்குமுன் காஷ்மீர் பிரச்சனையை முன்வைத்து காஷ்மீருக்கு வெளியே அது ஆரம்பித்துச் சில வருடங்கள் ஆகியிருந்தன. அது பற்றி விரிவாக அடுத்து வரும் அத்தியாயங்களில் பார்க்கலாம்.)

காங்கிரஸ், தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி, பண்டிட்கள், டோக்ராக்கள், சீக்கியர்கள் அனைவரும் எதிரிகள். இதில் சந்தேகமே இல்லை. முஸ்லிம்களின் இந்த மண்ணில் அத்துமீறி ஆக்கிரமித்திருப்பவர்கள். விட்டுவைத்தது தவறு. வளரவிட்டது தவறு. போலி மதச்சார்பின்மை கோஷங்களுக்குச் செவி மடுத்தது தவறு.

காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுடையது. காஷ்மீரி முஸ்லிம்களைத் தவிர மற்ற யாருக்கும் உரிமையில்லை. இனி உரிமைக்குரல் கொடுக்கும் முஸ்லிம் அல்லாதோரை ஒழித்துவிட்டுத்தான் மறுவேலை.

ஏற்கெனவே ஒரு சாரார் தொடங்கியிருந்த வேலைதான். 1986ம் ஆண்டு பிப்ரவரி 21ம் தேதி ஒரு நாளில் மட்டும் காஷ்மீரில் நாற்பது சிறு

கோயில்களும் 1500 வீடுகளும் தாக்கப்பட்டன. தாக்கிய இடங்களிலெல்லாம் கொள்ளையும் அடிக்கப்பட்டது. முன்னூறு வீடுகளை எரித்தேவிட்டார்கள்.

87 தேர்தல் முடிவுக்குப் பிறகு இந்த ஒரு நாள் சம்பவம் ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கக்கூடியதாக உருவெடுத்தது. காஷ்மீர் என்றால் குளிர்ச்சி என்ற படிமம் கரைந்து, காஷ்மீர் என்றால் ரத்தம் என்றாகிப் போனது.

ஜனநாயக முறையில் தேர்தலில் பங்குபெற்று சட்ட ரீதியில் தமது கோரிக்கைகளுக்கு வழி தேடலாம் என்று அந்தத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட பல இளைஞர்களே பிறகு ஆயுதமேந்தும் குழுக்களில் ஐக்கியமானது துயரமான சரித்திரம்.

19. ஆயுத மதம்

‘காஷ்மீரில் இருப்பவர்கள் என்ன மாதிரியான முஸ்லிம்கள் என்று எனக்குப் புரியவேயில்லை. அங்கே உள்ள ஹிந்துக்களுக்கும் முசல்மான்களுக்கும் என்னால் எந்த வித்தியாசமும் காண முடியவில்லை. இரு தரப்பினரும் இரு தரப்புப் பண்டிகைகளையும் கொண்டாடுகிறார்கள். வினோதமாக இருக்கிறது.’ என்று தமது நினைவுக்குறிப்புகளில் எழுதுகிறார் முகலாய மன்னர் ஜஹாங்கீர்.

ஜஹாங்கீர் காஷ்மீருக்குப் போன பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மட்டுமல்ல. அவருடைய பேரன் ஒளரங்கசீப்பின் காலத்திலும் காஷ்மீரில் இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமை அப்படியேதான் இருந்திருக்கிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், குறிப்பாக, ஹரி சிங்கின் காலத்தில் இந்த நல்லுறவு மோசமடையத் தொடங்கியது. மன்னரின் பாரபட்சம். முஸ்லிம்களை ஒதுக்கியது. ஹிந்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. பெரும்பான்மை மக்களைச் சிறுபான்மையினர்போல் உணரவைத்தது.

சுதந்தர இந்தியாவில் ஒரு மாநிலமாக, பாகிஸ்தானின் கள்ளக்காதலுக்கும் இலக்காக ஆகநேர்ந்த சமயத்தில் இந்த வித்தியாசம் இன்னும் பெரிய விரிசலாக உருப்பெற்றது. இரு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒருவரையொருவர் விரோதியாகப் பார்க்கத் தொடங்குவதற்கான அரசியல் சூழ்நிலையை சுதந்தர இந்தியாவின் அடுத்தடுத்த அரசாங்கங்கள் உருவாக்கிக் கொடுத்தன. பாகிஸ்தான், அதைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு காஷ்மீர் மக்களிடையே நிரந்தரமான பகையுணர்வு உருவாவதற்கான அனைத்து அடிப்படை ஏற்பாடுகளையும் செய்து தந்தது.

மாநிலத்தின் அரசியல் சூழ்நிலை அங்கே ஆயுதக் குழுக்களின் உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படைக் காரணமானாலும், அப்படி உருவான குழுக்கள் தமது முதல் பணியாக, அங்குள்ள ஹிந்துக்களை ஒழித்துக்கட்டுவதையே எடுத்துக்கொண்டன என்பது சரித்திரம். ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிரான கலகம் என்பது, ஹிந்துக்களுக்கு எதிரான எழுச்சி என்றுதான் தோற்றம் பெற்றது.

ஆனால், அத்தகைய ஆயுதக் குழுக்களிலும் ஒன்று தன்னை மதச்சார்பற்ற குழுவாக அறிவித்துக்கொண்டு இயங்க ஆரம்பித்ததுதான் இங்கே முக்கியமானது. ஒரு வகையில் சுயமாக வடிவமைத்துக்கொண்ட கொள்கைகளுடன், காஷ்மீர் பிரச்சனைக்காக முழுத்தீவிரத்துடன் களமிறங்கிய குழுவும் அதுதான்.

பின்னாளில் தோன்றிய ஏராளமான பிற குழுக்களைப் போலவே அதுவும் ஜம்மு காஷ்மீருக்கு ‘வெளியே’ தோன்றிய இயக்கம்தான். உலகெங்கும்

பரவுவோம், காஷ்மீர் பிரச்சனையை ஊரறியச் செய்வோம், நீதி கேட்போம், கிடைக்காதுபோனால் நாங்களே எடுத்துக்கொள்வோம் என்று முழுங்கிய அந்தக் குழுவின் பெயர், ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி(Jammu Kashmir Liberation Front – JKLF).

காஷ்மீர் ஆயுதக் குழுக்களின் வரலாற்றை ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியுடன் தொடங்குவதுதான் சரியானது. ஏனெனில், காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைத்ததற்கும், தங்களுக்குத்தான் உரிமை என்று பாகிஸ்தான் கேட்பதற்கும் சம அளவில் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, காஷ்மீரின் புரண விடுதலை ஒன்றே நோக்கம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போராடத் தொடங்கிய இயக்கம் இது ஒன்றுதான்.

ஆயுதம் ஒன்றுதான் வித்தியாசம். மற்றபடி அப்படியே ஷேக் அப்துல்லாவின் சித்தாந்தம். அதே காஷ்மீர் மக்களின் உரிமைக்கான குரல். அதே மதச்சார்பின்மை. அதே தீவிரம்.

1948ல் பிளக்கப்பட்ட காஷ்மீரை முதலில் ஒருங்கிணைப்பது. பாகிஸ்தான் வசம் கொஞ்சமும் இந்தியா வசம் மிச்சமும், சீனாவிடம் சொச்சமும் இருக்கிற காஷ்மீர். அப்படி ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட காஷ்மீரைத் தனியொரு சுதந்தர தேசமாக அறிவித்து, புதிய மக்களாட்சியை அங்கே நிலை நிறுத்துவது.

செய்யலாமே? நாங்கள் தயார். சுமார் நூறு பேர் முன்வந்தார்கள். வழக்கறிஞர்கள் அதில் பலர். சில பத்திரிகையாளர்கள் இருந்தார்கள். பல துறைகள் சார்ந்த அறிஞர்களும் இருந்தார்கள். ஆசிரியர்கள் ஒரு சிலர் இருந்தார்கள்.

அப்போது அது ஒரு ஆயுதப் போராட்டக் குழுவாகும் என்றெல்லாம் அவர்களில் யாரும் எண்ணியிருக்கவில்லை. காஷ்மீர் மண்ணைச் சேர்ந்த அக்கறை மிக்க நூறு ஆர்வலர்களின் குழு. அவ்வளவுதான். 1963 மே மாதம் 12ம் தேதி அவர்கள் பாகிஸ்தானில் உள்ள ராவல் பிண்டியில் கூடினார்கள்.

இந்திய-பாகிஸ்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் மும்முரமாக நடந்துகொண்டிருந்த நேரம். காஷ்மீருக்கான முதல் யுத்தத்தை அடுத்து ஐ.நாவின் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்று இரு தரப்பும் போரை நிறுத்திவிட்டு, அடுத்தக் கட்டம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தன. இந்தியா வசம் உள்ள பகுதி இந்தியாவுக்கு. பாகிஸ்தான் பிடித்து வைத்திருக்கும் பகுதி பாகிஸ்தானுக்கே உரியது. இதில் எந்த மாற்றமும் கிடையாது. ஆனால் காஷ்மீர் பிரச்சனையில் ஒரு தீர்வை எட்டியாக வேண்டும். என்ன செய்யலாம்? என்ன செய்தால் சரியாக இருக்கும்?

இந்தப் பேச்சுவார்த்தையைத்தான் கண்டித்தது அந்த நூறு பேர் குழு. ராவல்பிண்டியில் அவர்கள் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தித்தார்கள். காஷ்மீரின் அக்கறை மிக்கக் குடிமக்களாகத் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, இரு தேசங்களின் பேச்சுவார்த்தையில் உள்ள அபத்தங்களைப் பட்டியலிட்டார்கள்.

பிளந்துகிடக்கிற காஷ்மீரை முதலில் இணைக்காமல் என்ன பேச்சு? என்ன அமைதி? எப்படி சாத்தியம்? இவர்கள் வெத்துக்கு வாதம் புரிகிறார்கள். இந்த ரீதியில் ஒருபோதும் இவர்கள் எந்தத் தீர்வையும் எட்ட முடியாது. காஷ்மீர் மக்களின் உணர்வைப் புரிந்துகொள்ளாமல், தங்களுக்கு பாத்தியதை

இல்லாத சொத்தைப் பங்குபோட்டுக்கொள்வதிலேயே குறியாக இருக்கிறார்கள்.

தங்களது குழுவை காஷ்மீர் சுதந்தரக் கமிட்டி (Kashmir Independence Committee) என்று அவர்கள் அறிவித்தார்கள். ஆனால் இந்திய - பாகிஸ்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியடையவே இந்தக் குழுவின் செயல்பாடுகளுக்கும் அர்த்தமில்லாது போய்விட்டது.

பிறகு இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. பாகிஸ்தான் வசமிருக்கும் காஷ்மீர் பகுதியில் (முசுஃபராபாத்) 1965ம் ஆண்டு ஜம்மு காஷ்மீர் வாக்கெடுப்பு முன்னணி (Jammu Kashmir Plebiscite Front JKPF) என்ற பெயரில் ஓர் இயக்கம் தோன்றியது. காஷ்மீர் சுதந்தர கமிட்டியின் உறுப்பினர்களாக இருந்த பலபேர் இந்தப் புதிய இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களாக இருந்தார்கள்.

கோரிக்கை அதுதான். காஷ்மீரின் பூரண சுதந்தரம். பிளவு படாத முழு காஷ்மீர். ஆனால் இந்தப் புதிய இயக்கத்தின் நிர்வாகக் குழுவுக்கு ஆயுதப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

ஆனால் ஆயுதப் போராட்டமும் அவசியம் என்று இக்குழுவில் இருந்த சிலர் நினைத்தார்கள். எனவே பிரிந்துபோனார்கள். அவர்கள் ஜம்மு காஷ்மீர் தேசிய விடுதலை முன்னணி (Jammu Kashmir National Liberation Front) என்று இன்னொரு அணியாகச் செயல்படத் தொடங்கினார்கள். ஆயுதம், அமைதி என்ற பேதமெல்லாம் எங்களுக்கில்லை. சாத்தியமுள்ள அனைத்து வழிகளிலும் போராடத் தொடங்குவதுதான் காஷ்மீருக்கு நல்லது.

இதே அமைப்பு பின்னர் JKPFன் ஆயுதப் பிரிவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

இந்தக் குழுவினரில் சிலர் அப்போது இங்கிலாந்தில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வந்தபோது இயக்கத்தில் இணைந்தவர்கள். அவர்கள் இங்கிலாந்து திரும்பியபோது, ஜம்மு காஷ்மீர் வாக்கெடுப்பு முன்னணியின் இங்கிலாந்துக் கிளை ஒன்றை ஆரம்பித்து, விரைவில் இயக்கத்தின் பெயரையும் மாற்றினார்கள்.

மே 29, 1977 அன்று முதல் முதலில் 'ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி' என்ற பெயரையும், இயக்கத்தின் கொள்கை விளக்க அறிக்கையையும் அவர்கள் வெளியிட்டார்கள். காஷ்மீரிலிருந்து அமெரிக்கா, பிரிட்டன், மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளுக்குப் படிக்கவும் வேலை பார்க்கவும் சென்றிருந்தவர்கள் யார் யார் என்று பரபரவென்று ஒரு பட்டியல் தயாரித்து, அவர்களை வளைத்தார்கள். அவர்களில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் மூலம் பல்வேறு நாடுகளில் ஜே.கே.எல்.எஃப்.பின் கிளைகளைத் தோற்றுவித்தார்கள்.

1982ம் ஆண்டு காஷ்மீரில் அதன் கிளை நிறுவப்பட்டது. இந்தப் பக்கமல்ல. அந்தப்பக்கம். முசுஃபராபாத்தில்.

தலைவர் அமானுல்லா கான், எங்கோ இங்கிலாந்தில் இருக்கிறார் என்றுதான் எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தியாவில் இயக்கத்தின் செயல்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல யாசின் மாலிக் என்பவர் தயாராகி, பணியைத் தொடங்கிவிட்டார் என்பது 1987ல்தான் அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது.

பாகிஸ்தான் யோசித்தது. கொள்கையளவில் சற்றும் உடன்பட முடியாத குழு. ஆனாலும் ஆயுதத்துக்கு அஞ்சவில்லை. காஷ்மீருக்காக ஒரு யுத்தம் என்றால் கண்ணை மூடிக் கொண்டு முன்னால் வந்து நிற்கக்கூடியவர்கள். நல்ல தூதர் ரத்தம். கொப்பளிக்கும் கோபம். இந்தியாவுக்கு எதிராக என்னவும் செய்யத் தயார் என்று நெஞ்சு நிமிர்த்தி நிற்கிறவர்கள். பேசிப் பார்க்கலாம். உதவிகள் செய்யலாம். அரவணைக்கலாம். ஆதரவு தரலாம். கொள்கை என்பதுதான் என்ன? பனி பொழியத் தொடங்கும்வரை புத்துக்குலுங்கும் பச்சை மரம் போன்றதே அல்லவா? காலம் மாறும். இலைகள் உதிரும் தருணம் வரும். கிளையெங்கும் பனியே மூடி நிற்கும். மூடிய பனிப்போர்வைக்குள் மூளைச் சலவைகள் எடுபடும்.

அவர்கள் உதவி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அறிவுரைகளாக. ஆயுதங்களாக. பணமாக. போர்ப்பயிற்சிகளாக. என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு? எங்களுக்கு நீங்கள் வேண்டும். அவ்வளவுதான். காஷ்மீரின் விடுதலை உங்கள் லட்சியம் என்றால் அதற்கு உதவுவது எங்கள் லட்சியம். வேறு எந்த உருமறைத்த நோக்கமும் பாகிஸ்தானுக்குக் கிடையாது. நம்பலாம்.

ஜே.கே.எல்.எஃப்பின் தொடக்ககாலப் படியளிக்கும் பரமாத்மாவாகப் பாகிஸ்தான் அரசே இருந்தது. இத்தனைக்கும் தமது நான்கு அம்சக் கொள்கையைத் தொடக்கம் முதல் அவர்கள் மாற்றிக்கொண்டதேயில்லை.

1. காஷ்மீர் பிரச்னை என்பது, இந்தியா-பாகிஸ்தான் இடையிலான எல்லைப் பிரச்சனையே கிடையாது. மாறாக இரண்டு லட்சத்தி இருபத்திரண்டாயிரம் சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவில் வசிக்கிற காஷ்மீர் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை மீட்டெடுப்பதற்கான மக்களின் போராட்டத்துக்கே, காஷ்மீர் பிரச்னை என்று பெயர்.
2. ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலம், இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானின் ஒரு பகுதி அல்ல. இம்மாபெரும் நிலப்பரப்பின் ஓரங்குல நிலத்துக்குக் கூட வேறு யாரும் உரிமை கோர முடியாது.
3. இந்த மண்ணின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்க, காஷ்மீரிகளுக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு. இதைப் பற்றிப் பேசுகிற மற்றவர்களின் எந்த வித ஈடுபாட்டையும் முற்றிலுமாக நிராகரிக்கிறோம்.
4. இருக்கிற பிரச்னை தீர ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. இரு தேசங்களிடமும் சிக்கிக்கிடக்கிற காஷ்மீரின் பகுதிகளை முதலில் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும். பரிபூரண ஜனநாயகம் தழைக்கும் சுதந்தர, கூட்டாட்சி தேசமாகக் காஷ்மீரை ஆக்கவேண்டும். உள்நோக்கங்கள் இல்லாமல் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் காஷ்மீருடன் நட்புறவு கொள்ளவேண்டும். ஒரு பதினைந்து வருடங்கள் இந்த அமைப்பு நீடித்த பிறகு சர்வதேசப் பார்வையாளர்கள் முன்னிலையில் மக்களிடம் வாக்கெடுப்பு நடத்தலாம். விருப்பம் அறியலாம்.

அவர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு பிரச்சனையாக வரிசைப்படுத்தி, ஒவ்வொன்றுக்கும் போராட்டம். முன்னறிவிப்பு கிடையாது. போஸ்டர் கிடையாது. திடீரென்று எங்காவது பொது இடத்தில் கூடுவார்கள். கோஷங்கள் அமர்க்கப்படும். கொடிகள் உயர்த்தப்படும். அரசுக்கு எதிரான

வார்த்தைகள் தடிக்கும். அலறவைக்கும் விதமாகத் துப்பாக்கிகள் விண்ணோக்கி உயர்ந்து நிற்கும். காவல் துறை வராதவரை அசம்பாவிதங்கள் இருக்காது. வந்துவிட்டால் கலவரம் நிச்சயம். இருதரப்புத் துப்பாக்கிச் சூடு. ரத்த காயங்கள். ஒரிரு பலிகள்.

அஞ்சுவதில்லை. எதற்கும். யாருக்கும். சல்மான் ருஷ்டியின் 'சாத்தானின் கவிதைகள்' வெளியானபோது பள்ளத்தாக்கையே இரண்டாக்கியது ஜே.கே.எல்.எஃப். கண்டனக் கூட்டங்களும் உருவ எரிப்புகளும் ஊர்வலங்களும் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாக்கின. இது ஒரு பெரிய சக்தி. வலுவான சக்தி. வசதியான பின்புலத்தை இவர்களுக்குப் பாகிஸ்தான் தருகிறது.

சொல்லிவைத்த மாதிரி இந்திய சுதந்தர தினம், குடியரசுத் தினங்களில் ஜே.கே.எல்.எஃப் பந்துக்கு அழைப்பு விடுக்கும். கலந்துகொண்டு கடைகண்ணிகளை மூடிவைக்காவிட்டால் விபரீதம் விளையும். ஊரில் ஒரு வண்டி ஓடாது. பகல் பதினொரு மணிக்குமேல் ஏதாவது ஒரு மைதானத்தில் திடீரென்று கூடுவார்கள். இந்திய தேசியக் கொடியை எரிப்பார்கள். சுற்றி நின்று கோஷமிடுவார்கள். ஆட்சியாளர்களை உக்கிரமாகத் திட்டுவார்கள்.

எரிகிற கொள்ளியில் எதுவும் நல்லதல்ல. முந்தைய நாள் அதே போராளிகள் பாகிஸ்தான் சுதந்தர தினத்தைக் கொண்டாடிக் களித்திருப்பார்கள். போஷ்கர்களல்லவா? போற்றிப் பாடடி பெண்ணே. நேரு பிறந்த நாள், ஹரி சிங் காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைத்த நாள், 87 தேர்தல் நடந்த நாள் என்று தொடங்கி ஒரு பெரிய லிஸ்ட் வைத்திருப்பார்கள். எல்லாம் துக்கதினமாக அனுஷ்டிக்கப்படுவது ஜே.கே.எல்.எஃப் மரபு.

தவிரவும் அரசைப் படுத்துகிற செயல்பாடுகளின் ஒரு பகுதியாக, பெயர்ப்பலகைகளில் அவர்கள் தொடர்ந்து விளையாடுவார்கள். இந்தியன் ஆயில் கார்ப்பரேஷன். இந்தியன் பேங்க். இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ். பாரத் பெட்ரோலியம். இந்தியன் இன்ஷூரன்ஸ். ஏர் இந்தியா. எந்த போர்டைப் பார்த்தாலும் சரி. காஷ்மீருக்குள் இந்தியா என்னும் சொல் எந்தப் பலகையிலும் இருக்கக்கூடாது என்பது அவர்கள் கட்டளை. மீறி யாராவது வைத்தால் அழித்துவிடுவார்கள். பெரும்பாலும் பலகைகளை. ஒரு சில சமயம் வைத்தவர்களையும்கூட.

.

யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாதிருந்தது. ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியின் காவல் நிலையத் தாக்குதல்கள் மிகுந்த உக்கிரம் உடையவை. நள்ளிரவுகளில் மொத்தமாக ஜம்பது நூறு பேர் ஒரு குறிப்பிட்ட காவல் நிலையத்தைக் குறிவைத்துத் தாக்குவார்கள். உள்ளே இருப்பவர்கள் சுதாரிக்க அவகாசமே இருக்காது. படபடபடவென்று சுட்டுக்கொண்டே உள்ளே சென்று, இருக்கிற அனைத்து ஆயுதங்களையும் கொள்ளையடிப்பார்கள். காவலர்கள் அத்தனை பேரையும் இரக்கமே இல்லாமல் சுட்டுக்கொல்வார்கள். மதிப்புமிக்கப் பொருள்கள் அனைத்தையும் அள்ளிக்கொண்ட பிறகு நிலையத்தை மறக்காமல் கொளுத்திவிடுவார்கள். பற்றி எரியும் கட்டடத்தைச் சுற்றி நின்று இந்தியா ஒழியக் கோஷமிடுவது அவர்கள் வழக்கம்.

நூற்றுக்கணக்கான காவல் நிலையங்கள் இம்மாதிரி
சூறையாடப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தப் போலீஸ்காரரும் பொது இடத்தில்
நின்று யாரையும் அதிகாரம் செய்ய முடியாது. அரசு அதிகாரிகள்
அகம்பாவமாகப் பேச முடியாது. அரசியல் கூட்டங்கள் நடக்க முடியாது.

மக்களிடையே செல்வாக்கு வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. வீதிக்கு வீதி
அவர்கள் ஒற்றர்கள் வைத்திருந்தார்கள். யாராவது ஓர் அதிகாரி. ஒரு
தலைவர். ஒரு பிரமுகர். ஏதாவது ஒரு பிழை செய்ததாகப் புகார் சென்றால்
போதும். மறுநாள் அவர் வீட்டுக்கு ஜே.கே.எல்.எஃப்.பின் ஆள்கள்
போய்விடுவார்கள். மிரட்டலில் ஆரம்பிக்கும். கொலையில் முடியும்.
எளிதாகச் சுட்டுக் கொன்று வீதியில் வீசிவிட்டுப் போய்க்கொண்டே
இருப்பார்கள். யாரும் கேட்க முடியாது.

மாநிலமே உறைந்து போய்விட்டதுபோலானது. அரசியல்வாதிகள்
வெளியே வரவே அஞ்சினார்கள். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தரக்
காவலர்கள் தயங்கினார்கள். பொதுக்கூட்டம் என்று யாராவது சொன்னால்
உடனே சிறு விடுப்பு விண்ணப்பம் எழுதத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

ஓர் உதாரணம் சொல்லலாம். இன்னும் தெளிவாகப் புரியும். நவம்பர் 1989ல்
மக்களவைக்கான இடைத்தேர்தல்கள் வந்தன. தேர்தலைப்
புறக்கணிப்போம் என்று தீவிரவாதிகள் சொன்னார்கள். கேட்டுத்தான்
ஆகவேண்டும். வேறு வழியில்லை. ஐயாயிரம் தேர்தல் பணியாளர்கள்,
பொறுப்பை ஏற்க உடனடியாக மறுத்துவிட்டார்கள்.

நான்சென்ஸ் என்றார் :பாடூக் அப்துல்லா. உடனடியாக மாற்று
ஏற்பாடுகளுக்கு உத்தரவிட்டார்.

ஐயா தயவுசெய்து ஒருநடை பாரமுல்லாவுக்குப் போய்ப்பார்க்க முடியுமா?
அதிகாரிகள் பணிவுடன் கேட்டார்கள்.

ஓட்டுச் சாவடிகளாக்கப்பட்டிருந்த பள்ளிக்கூடக் கட்டடங்கள்
அனைத்தையும் அவர்கள் இடித்துத் தள்ளியிருந்தார்கள். சுவரெல்லாம்
குண்டுத் துளைப்புகள். ஒரு குறிப்பிட்ட வாக்குச் சாவடியின் வாசலில்
சுவப்பெட்டி ஒன்றை வைத்திருந்தார்கள். மேலே அலங்காரமாக ஒரு
வாசகம்.

வாக்களிக்க வரும் முதல் வாக்காளருக்கு இது.

யாரும் வரவில்லை.

.

ரூபியாவுக்கு இருபத்தி மூன்று வயது. டாக்டருக்குப் படித்துவிட்டு லால்
தேத் நினைவு பெண்கள் மருத்துவமனையில் பிராக்டிஸ் செய்ய
ஆரம்பித்திருந்தார்.

முஃப்தி முஹம்மத் சயீத் பெரிய ஆள்தான். வி.பி. சிங்கின்
அமைச்சரவையில் அன்று அவர் ஒரு முக்கியமான அமைச்சர்தான்.
அவரது மகளே ஆனாலும் ரூபியா பேருந்தில் பணிக்குச் சென்று
திரும்புகிற எளிமையான பெண்.

அன்றைக்கும் (டிசம்பர் 8, 1989) அப்படித்தான் அவர் மருத்துவமனைக்குச்
சென்றுவிட்டு மாலை மூன்றரை மணிக்கு வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்.

ஒரு மினி பஸ்ஸில் அவர் ஏறும்போது, பின்னால் நாலைந்துபேர் ஒரு மாருதி காரில் இருந்தபடி தன்னை கவனித்துக்கொண்டிருந்தது அவருக்குத் தெரியாது.

மருத்துவமனை வாசலிலிருந்து புறப்பட்ட பேருந்து, சில நூறு அடிகள் நகர்ந்திருக்கும். சடாரென்று சீறிக்கொண்டு பின்னால் வந்த மாருதி காரிலிருந்து நான்கு பேர் குதித்து, கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பேருந்தில் தாவி ஏறினார்கள். கையில் துப்பாக்கி. கண்ணில் உக்கிரம். பார்த்த பயணிகள் பயந்து விலக, ரூபியாவின் வாயைப் பொத்தி, கழுத்தில் கைவைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு கீழே இறக்கினார்கள்.

கணப்பொழுது. மாருதி அருகே வந்தது. கதவு திறந்தது. ரூபியா உள்ளே தள்ளப்பட்டு, கதவு சாத்தப்பட்டது. கார், காற்றில் கரைந்துவிட்டது.

கணப்பொழுதில் செய்தி காஷ்மீர் முழுதும் பரவி, பதற்றம் சூழ, கடத்தியது யார், என்ன நோக்கம் என்று புரியாமல் முஃப்தி முஹம்மத் சயீத் கண்ணீரும் கவலையுமாகக் காத்திருந்தார். டெல்லிக்கு விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. காஷ்மீர் போலீஸ் உஷார்படுத்தப்பட்டது. எதற்கும் கவலை வேண்டாம். எப்படியும் உங்கள் மகள் பத்திரமாக மீட்கப்படுவாள். நம்பிக்கைகள் சம்பிரதாயமாக வழங்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அன்று மாலை ஐந்தரைக்கு உள்ளூர் பத்திரிகையான காஷ்மீர் டைம்ஸுக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. கூப்பிட்டுப் பேசியது ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியின் கமாண்டர் ஒருவர். அமைச்சர் மகள் இப்போதைக்கு பத்திரமாக இருக்கிறாள். அவள் பத்திரமாகத் திரும்பவும் வேண்டுமென்றால் ஐந்து பேரை இந்திய அரசு உடனே விடுதலை செய்யவேண்டும்.

ஷேக் அப்துல் ஹமீத் என்கிற ஜே.கே.எல்.எஃப்பின் பிராந்திய கமாண்டர் ஒருவர். குலாம் நபி பட் என்கிற, அமைப்பின் நிறுவனரான மஃபூல் பட்டின் தம்பி. நூர் முஹம்மத் கல்வால் மற்றும் முஹம்மத் அல்டாஃப் என்கிற இயக்கத்தின் வேறு இரண்டு உறுப்பினர்கள். இந்த நால்வர் தவிர, பாகிஸ்தான் குடிமகனான ஜாவேத் அஹமத் ஜர்கார் என்கிற இன்னொரு ஆசாமி.

இவர்கள் ஐந்து பேரும் இந்தியச் சிறைகளில் இருக்கிறவர்கள். இவர்களின் விடுதலை அவசியமா என்று அரசு யோசிக்குமானால், அமைச்சரின் மகள் அவசியமா என்று யோசிப்பதற்குச் சமம். இனி உங்கள் முடிவு.

போன் வைக்கப்பட்டது. காஷ்மீர் டைம்ஸின் ஆசிரியர் முஹம்மத் சோஃபி உடனடியாக டெல்லி உள்துறை அமைச்சகத்தையும் காஷ்மீர் அரசையும் தொடர்புகொண்டு விஷயத்தைத் தெரிவித்தார்.

ஃபாருக் அப்துல்லா அப்போது ஊரில் இல்லை. விடுமுறைக்கு லண்டன் சென்றிருந்தார். அவருக்கும் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. உடனே அவர் தனது பயணத்தை நிறுத்திக்கொண்டு டெல்லி திரும்பினார். மறுநாளே.

மறு தினம் பொழுது விடிவதற்கு முன்னால் டெல்லியில் இருந்து ஒரு பெரும் படையே காஷ்மீருக்கு விரைந்தது. உளவுத்துறை அதிகாரிகள், சிறப்பு கருப்புப்பூனைப்படை அதிகாரிகள், தேசிய பாதுகாப்புப் படையின் இயக்குநர் - வந்துகொண்டே இருந்தார்கள்.

காஷ்மீர் டைம்ஸ் பத்திரிகையைச் சேர்ந்த ஒருவர் மூலமாகவே பேரம் தொடங்கியது. அமைச்சர் மகளுக்கு எதுவும் ஆகக்கூடாது. அதே சமயம் விடுதலை செய்யச் சொல்லி ஜே.கே.எல்.எஃப் கேட்கிற ஐவரும் ஒன்றும் சுதந்தரப் போராட்டத் தியாகிகள் அல்லர். அத்தனை பேரும் தீவிரவாதிகள். பல கொலை வழக்குகளில் தொடர்புடையவர்கள். அத்தனை எளிதில் சட்டத்தை நிராகரித்துவிட்டு அவர்களை விடுதலை செய்ய முடியாது.

அவர்கள் தெளிவாகவே இருந்தார்கள். வேறு பேரங்களுக்கு இடமில்லை. வேண்டியது ஐவர். உங்களுக்கு அமைச்சர் மகள் வேண்டுமா? வேண்டாமா?

வேறு சிலர் வந்து பேசிப்பார்த்தார்கள். முஃப்தியின் நெருங்கிய நண்பர்களுள் ஒருவரான அல்காபாத் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஒருவர் உள்பட. சிறையில் இருக்கும் ஐந்து பயங்கரவாதிகளை விடுதலை செய்வதில் வரக்கூடிய சட்டச்சிக்கல்கள். ஓர் அரசாங்கம் என்பது நீங்கள் நினைப்பதுபோல் அத்தனை எளிதில் இதையெல்லாம் செய்துவிட இயலாது. தயவுசெய்து புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

சரி. புரிந்துகொள்கிறோம். நாங்கள் நிதானமாகவே இருக்கிறோம். நீங்கள் பேசி, உரிய ஏற்பாடுகள் செய்து ஐவரும் விடுதலையாகும் வரை காத்திருக்கிறோம். அமைச்சர் மகளுக்கு மூன்று வேளையும் உணவு தரப்படும். உறங்க ஓரிடமும் போர்த்திக்கொள்ள ஒரு கம்பளியும்கூட.

காஷ்மீர் முஸ்லிம்களே வெலவெலத்துப் போய்விட்டார்கள். கடத்தல் அவர்களுக்குப் புதிதல்ல. அமைச்சர் வீட்டிலேயே கடத்தல் என்பதும் அதிர்ச்சிதரத்தக்கதல்ல. ஆனால் கடத்தப்பட்டது ஒரு முஸ்லிம் பெண். இது ஒரு முதல் முறை. எத்தனை அபாயகரமான நடவடிக்கை. நாளைக்கு அந்தப் பெண் க்கு ஒரு பிரச்னை என்றால் காஷ்மீர் என்னாகும்? மத்திய அமைச்சர் சும்மா இருப்பாரா? என்ன மடத்தனம்?

ஆனால் தீவிரவாதிகள் எதற்கும், யாருக்கும் காது கொடுக்கத் தயாராயில்லை.

பதற்றம் கூடிக்கொண்டே போனது. ஃபாருக் அப்துல்லா தம்மாலான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு பார்த்தார். பயனில்லை. காஷ்மீரைச் சேர்ந்த அனைத்து அரசியல்வாதிகளும் தமக்கு முடிந்த விதங்களிலெல்லாம் கடத்தியவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்திப் பார்த்தார்கள். ரூபியா எங்கிருக்கிறாள் என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. என்ன செய்தார்கள் என்றும் தெரியவில்லை.

மத்திய போலீஸ் படை, உளவுத்துறை, ரா வம் - ஒருவர் பாக்கியில்லை. ஒரு பக்கம் பேச்சுவார்த்தை நடந்துகொண்டிருக்க, மறுபக்கம் எப்படியாவது ஓர் அதிரடி முயற்சி மேற்கொண்டு அமைச்சர் மகளை மீட்டுவிட முடியாதா என்கூடப் பார்த்தார்கள். மஹும்.

மிகத் தெளிவாகத் திட்டமிட்டு ஜே.கே.எல்.எஃப்.பினர் அந்தக் காரியத்தைச் செய்திருந்தார்கள். என்னென்ன நடக்கும் என்று அங்குலம் அங்குலமாக யோசித்து, யூகித்து, எல்லாவற்றுக்கும் பாதுகாப்பு வேலி போட்டிருந்தார்கள்.

டிசம்பர் 13ம் தேதிவரை இந்த இழுபறி நீடித்தது. அதற்குமேல் முடியாது

என்று தீவிரவாதிகள் கைவிரித்துவிட்டார்கள். ஃபாஸூக் அப்துல்லா பதறிக்கொண்டிருந்தார். உடனடியாக டெல்லியைத் தொடர்புகொண்டார்.

அன்று அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கு டெல்லியில் இருந்து இன்னும் இரு மத்திய அமைச்சர்கள் (இந்தர் குமார் குஜ்ரால், ஆரிஃப் முஹம்மத் கான்) காஷ்மீர் விரைந்தார்கள். கடைசிக்கட்ட கெஞ்சல்கள். கைகூப்பல்கள். சிறையில் இருக்கும் ஐந்து தீவிரவாதிகளை விடுவிப்பதல்ல பிரச்னை. விடுவித்த பிறகும் டாக்டர் ரூபியாவை அவர்கள் பத்திரமாகத் திருப்பி அனுப்பாவிட்டால் என்னாகும்?

சந்தேகங்கள் மாற்றிப்போடப்பட்டன. விடுவிப்பதே பிரச்னை என்பதிலிருந்து, அது ஒரு பிரச்சனையல்ல என்னும் கட்டத்துக்கு மத்திய அரசு நகர்ந்து வந்திருப்பதைத் தீவிரவாதிகள் புரிந்துகொண்டார்கள். புன்னகை செய்தார்கள்.

சரி. இவ்வளவுதான். இன்று மாலைக்குள் நடக்கவேண்டும்.

இறுதியாகச் சொல்லிவிட்டு, பேச்சுவார்த்தைகளை முறித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

வேறு வழியில்லை என்னும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பிரதமர் வி.பி. சிங், அன்று மாலை குறிப்பிட்ட ஐந்து தீவிரவாதிகளையும் விடுதலை செய்யச் சொல்லி உத்தரவிட்டார்.

இந்திய சரித்திரத்தின் இருட்பக்கங்களுள் ஒன்றாக அமைந்த அந்தச் சம்பவம் அன்றிரவு 7.30க்கு நடைபெற்றது. அமைச்சரின் மகளை மீட்பதற்காக, ஐந்து தீவிரவாதிகளை விலை கொடுத்தது அரசு. ரஜவ்ரி சிறைச்சாலையில் இருந்து அவர்கள் ஐவரும் வெளியே வந்தபோது ஆயிரக்கணக்கானோர் கூடி நின்று வெற்றிக் கோஷமிட்டார்கள்.

அத்தனை பேரும் ஜே.கே.எல்.எஃப்.பா? அனுதாபிகளா? ரசிகர்களா? தொண்டர்களா? ஆடிப்போனது காவல் துறை.

வினாடிப் பொழுதில் காத்திருந்த வாகனம் ஏறிக் காணாமல் போனார்கள், விடுதலையானவர்கள். சரியாக இரண்டு மணி நேரம் கழித்து டாக்டர் ரூபியா திரும்பி வந்து சேர்ந்தார்.

தந்தையுமான மத்திய அமைச்சர் ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்திய காட்சி அனைத்து ஊடகங்களிலும் காட்டப்பட்டது.

பின்னாளில் ஃபாஸூக் அப்துல்லா ஒரு பேட்டியில் சொன்னார். கைதிகளை விடுவித்த பின்னும் அவர்கள் ரூபியாவைத் திருப்பி அனுப்பாதிருந்துவிட்டால், அன்றோடு உங்கள் ஆட்சி முடிந்துவிட்டது என்று முடிவு செய்துகொள்ளுங்கள்.

‘டெல்லி மிரட்டியது. நான் முதலமைச்சர்தான். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்ய முடியும்? பிரச்சனையில் ரூபியாவைவிட அதிகம் அவஸ்தைப் பட்டது நான்தான்.’

.

மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி, காஷ்மீர் மக்களை ஆட்டிப்படைத்துக்கொண்டிருந்தது. என்ன செய்தாலும் அடங்காத காளையாக அதன் உறுப்பினர்கள் மாநிலமெங்கும்

கட்டைப்பஞ்சாயத்துகள், குண்டு வெடிப்புகள், துப்பாக்கிச் சூடுகள், கொடி எரிப்புச் சம்பவங்கள், கடத்தல்கள் என்று தலைவிரித்து ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

என்ன செய்யலாம் என்று வி.பி. சிங் யோசித்தார். என்ன செய்யலாம் என்று பாகிஸ்தானும் யோசித்தது.

காரணம் இருந்தது. மிகப்பெரிய இயக்கமாக இப்போது ஜே.கே.எல்.எஃப் உருப்பெற்றுவிட்டது. வலுவான பின்புலம், நிறைய ஆள் படை, ஏராளமான ஆயுதங்கள், போதுமான பணபலம். சுதந்தர காஷ்மீர் என்னும் கோஷத்தில் மாற்றமில்லை. தமது இலக்கை நோக்கி மிகத் துல்லியமாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

தவிரவும் தன்னை ஒரு மதச்சார்பற்ற இயக்கமாகவே இன்னும் அறிவித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இரண்டுமே பிரச்னைக்குரிய விஷயங்கள். அதாவது பாகிஸ்தானுக்கு. எத்தனை பேசியும் காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைக்கும் திட்டத்துக்கு மட்டும் ஜே.கே.எல்.எஃப் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறது. இவர்களுக்கு உதவி செய்து நமக்கென்ன லாபம்? பின்னால் மனம் மாறுவார்கள் என்று நம்பி உதவிய கதை பழையது. ஆனால் அவர்கள் மனம் மாறவில்லை. மாறாக, பெற்ற உதவிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு இன்று மிகப்பெரிய சக்தியாக வளர்ந்துவிட்டார்கள்.

கைவிட்டுவிடலாமா?

ஆனால் இப்படியொரு இயக்கம் தேவை. நிச்சயமாகப் பாகிஸ்தானுக்குத் தேவை. காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பதையே தலையாய நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்படக்கூடிய இயக்கம். ஜே.கே.எல்.எஃப்பின் அதே தீவிரம், அதே உக்கிரம், அதே திறமை, அதே செயல்பாடுகள். அனைத்தும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் நோக்கம் பாகிஸ்தான் ஆதரவாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும். என்ன செய்யலாம்?

பாகிஸ்தான், ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனைத் தேர்ந்தெடுத்தது. வி.பி. சிங், திரும்பவும் ஜக்மோகன் மல்ஹொத்ராவைக் காஷ்மீரின் கவர்னராக அனுப்பத் தீர்மானித்தார்.

20. ஒரு மாபெரும் துயரம்

அவர் பெயர் திக்கா லால் தப்லு (Tika lal Taploo). வழக்கறிஞர். சமூக சேவகர். காஷ்மீர் பண்டிட்களிடையே மிகவும் புகழ்பெற்றவர். மாநில பாரதிய ஜனதா கட்சியின் துணைத்தலைவர். அடிப்படையில் ஆர்.எஸ்.எஸ்காரர். செப்டெம்பர் 14, 1989 அன்று அவரை, அவர் வீட்டு வாசலில் நிற்கவைத்துச் சுட்டுக்கொன்றுவிட்டுப் போனார்கள் தீவிரவாதிகள். ஜே.கே.எல்.எஃப் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் அச்செயலுக்குப் பொறுப்பேற்கவில்லை.

இது ஒரு பிரச்னை. பெரும் பிரச்னை. ஜே.கே.எல்.எஃப் மிகப்பெரிய இயக்கமாக உருவாகிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் காஷ்மீரில் ஏராளமான சிறு ஆயுதக்குழுக்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. ஒவ்வொரு குழுவும் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாசகாரியம் எதிலாவது சம்பந்தப்பட்டிருக்கும். சில இயக்கங்கள் நீடிக்கும். சில இயக்கங்கள் திடீரென்று காணாமல் போகும். வேறு பெயரில் திரும்ப வரும். அல்லது ஒரு இயக்கத்தின் உறுப்பினர்கள் பிரிந்து பல வேறு இயக்கங்களில் போய்ச் சேர்வார்கள்.

எனவே ஒவ்வொரு செயலின் பின்னணியிலும் யார் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களே முன்வந்து ஒப்புக்கொண்டால்தான் உண்டு. இல்லையென்றால் ஒரு சொல்லில்தான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். தீவிரவாதிகள்.

மேலே குறிப்பிட்ட திக்கா லால் தப்லுவின் படுகொலை அம்மாதிரியான நூற்றுக்கணக்கான கொலைச்சம்பவங்களுள் ஒன்றல்ல. முக்கியமானது. ஒரு வகையில் 1989-90ம் ஆண்டுக் காலக்கட்டத்தில் காஷ்மீரில் நடைபெற்ற சரித்திரம் மறக்கமுடியாத காஷ்மீர் பண்டிட்களின் மாபெரும் இனப்படுகொலைச் சம்பவங்களுக்கும் உயிருக்குப் போராடி ஓடத்தொடங்கியவர்களின் இடப்பெயர்வுக்கும் அகதி வாழ்க்கைக்கும் அவலங்களுக்கும் அது இன்றுவரை தொடர்வதற்கும் ஓர் ஆரம்பப்புள்ளி. மதச்சார்பின்மை, மதச்சார்பின்மை என்று 1947 முதல் பேசிக்கொண்டிருந்த மாநிலத்தில் மத அடிப்படைவாதமும் வன்மமும் குரோதமும் எத்தனை ஆழமாக அரித்துவிட்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு சரியான வாய்ப்பு.

சந்தேகமில்லாமல் முஸ்லிம்களுக்கு ஹிந்துக்களைப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் பண்டிட்களா, டோக்ரா ராஜபுத்திரர்களா, மற்றவர்களா என்ற பேதமில்லை. ஹிந்துவா? நீ இருக்கக்கூடாது. பழைய ஹிந்து முஸ்லிம் உறவுகளுக்கும் பாசங்களுக்கும் சரித்திரப் புத்தகங்களில் சில பக்கங்கள் அவசியம் தரப்படும். சம காலத்தில் அதையெல்லாம் எதிர்பார்க்காதீர்கள். தீர்மானமாக அவர்கள் குறிவைத்துக் கொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

அப்படித் தாக்க ஆரம்பித்த இயக்கங்களுள் சிலவற்றுக்கு பண்டிட்கள் மீது குறிப்பாக வன்மம் இருந்தது. ஹிந்துக்களின் மற்ற பிரிவினரையும் ஒழிப்பது அவசியமே. ஆனால் பண்டிட்கள் மிக முக்கியம். காஷ்மீர் மண்ணில் ஒரே ஒரு பண்டிட்கூட இல்லாது போகும்நாளில்தான் நமது பூரண சுதந்தரத்துக்கான முழுக்கதவும் திறக்கும் என்று ஓர் அறிக்கையில் தெள்ளதெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தது, அல்-பர்க் (Al Burq) என்ற ஓர் இயக்கம்.

முஸ்லிம் ஜன்பஜ் : போர்ஸ், அல்-உமர், அல்-ஜிஹாத், இக்வான் உல் முஸ்லிம், ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் போன்ற இயக்கங்களும் பண்டிட்கள் விஷயத்தில் கிட்டத்தட்ட இதே கருத்தையே கொண்டிருந்தன.

என்ன செய்யலாம்? என்னவும் செய்யலாம். கடத்தலாம்.

சுட்டுக்கொல்லலாம். தூக்கிலிடலாம். வீடுகளைக் கொளுத்தலாம்.

பெண்கள் என்றால் மானபங்கப்படுத்தலாம். அதன்பின் கொல்லலாம்.

சிறுவர், சிறுமியரும் விலக்கல்ல. ஹிந்துக்கள் வாழும் பகுதிகளில் உள்ள கோயில்களை இடித்துத் தள்ளலாம். கொள்ளை அடிக்கலாம். அவர்களது பண்டிகைகள், திருவிழாக்கள் நடைபெறும் சமயங்களில் குண்டு வீசலாம் அல்லது வைக்கலாம்.

காரணங்கள் தேவையில்லை என்று அவர்கள் முடிவு செய்திருந்தார்கள். காஷ்மீரில் வசிக்கும் ஹிந்துக்களின் இனம் முழுவதையும் அழித்து ஒழிப்பது இலக்கு. ஒரு முழுமையான இஸ்லாமிய மாநிலமாக, மாற்று மதத்தவர்கள் யாரும் நெருங்க அச்சப்படக்கூடிய பிரதேசமாக மாற்றிவிட்ட பிறகு அடுத்தக்கட்டத்தை நோக்கி நகர வசதி. லடாககில் உள்ள பவுத்தர்களோ, ஜம்முவில் உள்ள சிறுபான்மை சீக்கியர்களோ அத்தனை பிரச்னை என்று அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை (ஆனால் பல சீக்கியர்களும் இந்தக் குரூரத் தாக்குதலுக்கு பலியாகியிருக்கிறார்கள்.) ஹிந்துக்கள்தான். தீர்த்துவிடலாம்.

.

அல் ஓமர் முஜாஹிதீன் என்ற பெயரை யாரும் அத்தனை அடிக்கடிக் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. அது ஒரு பெரிய குழுவல்ல. புகழ்பெற்ற குழுவும் அல்ல. மறக்கமுடியாத பேரழிவுச் சம்பவம் என்று ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்திருக்கிறதா என்றால், இல்லை.

ஆனால் காஷ்மீரின் ரத்த சரித்திரத்தில் இந்த இயக்கத்துக்கும் இதன் தலைவரான முஷ்டாக் அஹமத் ஜர்காருக்கும் ஓரிடம் உண்டு. ஒரே காரணம், ஒரு குறிப்பிட்ட நாள் காலை எட்டு மணிக்குத் தன் இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட முஷ்டாக், அன்று மாலைக்குள் பதினைந்து பண்டிட்களை ஜம்முவில் கொன்று முடித்துத் திரும்பினார்.

தாம் கொன்றவர்கள் யாரென்று அவருக்குத் தெரியாது. அவர்களுக்குக் குடும்பம் உண்டா, குழந்தைகள் உண்டா, உத்தியோகம் பார்க்கிறார்களா, வியாபாரிகளா, நல்லவர்களா, கெட்டவர்களா, மதச்சார்புள்ளவர்களா, மதச்சார்பற்றவர்களா - எதுவும் தெரியாது.

ஒன்று தெரியும். அவர்கள் ஹிந்துக்கள். பண்டிட்கள். போதும்.

அந்த ஒருநாள் சம்பவம் அவருக்கு 'பண்டிட் கில்லர்' என்ற பெயரைப் பெற்றுத்தந்தது. அதை ஒரு பத்மபூசையைப் போல் அவர் மதித்து ஏற்றார்.

காஷ்மீரின் பல இயக்கங்கள் அவரைத் தம்மோடு இணைய அழைத்தன. தலைக்கு மேல் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாடின. எங்கும் அதே பேச்சுதான். ஜர்கார், ஜர்கார் என்று ஓயாத உச்சரிப்பு.

அவர் பிறகு இந்திய அரசாங்கத்தால் கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார். காஷ்மீரில் அவரது பெயர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்கப்பட ஆரம்பித்தது.

ஆனால் 1999 டிசம்பர் 24ம் தேதி காட்மண்டிலிருந்து டெல்லிக்கு வந்துகொண்டிருந்த ஐ.சி. 814 என்ற விமானம் கடத்தப்பட்டது நினைவிருக்கிறதா? கடத்திக்கொண்டுபோய் கந்தஹாரில் வைத்துவிட்டு (அப்போது அங்கே தாலிபன்களின் ஆட்சி), மூன்று தீவிரவாதிகளை விடுவிக்கச் சொல்லி இந்திய அரசை மிரட்டினார்களே? மௌலானா மதத் அஸார், அஹமத் ஓமர் சயீத் ஷேக் மற்றும் முஷ்டாக் அஹமத் ஜர்கார்!

மதத் அசாரை நினைவிருக்கும். மிரட்டலுக்குப் பணிந்து இந்திய அரசு மூவரையும் விடுவித்தபிறகு ஜெய்ஷ ஏ முஹம்மத் என்னும் இயக்கத்தைத் தொடங்கியவர். ஜர்கார் அப்படியொரு புதிய இயக்கம் காணாவிட்டாலும் இன்றுவரை காஷ்மீர் தீவிரவாத இயக்கங்களுடன் இணைந்து பணியாற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார். இஸ்லாமாபாத்தில் அவர் வீடு இருக்கிறது. முசு:பராபாத்தில் இன்னொரு வீடு இருக்கிறது. சௌக்கியமாக இருக்கிறார்.

.

பண்டிட்கள். அவர்கள் சுமார் ஐந்து லட்சம் பேர் அப்போது ஜம்முவில் இருந்தார்கள். தொடர்ந்து இருக்கமுடியுமா என்னும் அச்சத்தில் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாள் பொழுது விடியும்போது இன்றைய பலிப்பட்டியலில் நாம் இருப்போமா என்ற எண்ணத்துடனே இருந்தார்கள்.

சுடப்பட்டுச் செத்தவர்கள்கூடப் பரவாயில்லை. கத்திக் குத்தும் துப்பாக்கிக் குண்டுகளும் சரியாகப் படாமல் குற்றியிரும் குலை உயிருமாகக் கிடக்க நேர்ந்தவர்களின் நிலைமைதான் மிக மோசம். அவர்களுக்கு யாரும் மருத்துவம் பார்க்கக்கூடாது என்று பெரும்பாலும் அனைத்துத் தீவிரவாத இயக்கங்களும் உத்தரவிட்டிருந்தன.

சாலையில் ஒரு பண்டிட் சுடப்பட்டு ரத்த வெள்ளத்தில் துடித்துக்கொண்டிருந்தால், போகிற வருகிற நல்லவர்கள் வெறுமனே பார்க்கத்தான் வேண்டும். ஓடிப்போய் தூக்கினாலோ, மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் சென்றாலோ, அடுத்த பலி கண்டிப்பாக அவர்தான்.

இதற்காகவே, ஒவ்வொரு கொலைச் சம்பவத்துக்கும் 'பாதுகாவலாக' ஓர் ஒற்றரை நியமிப்பது தீவிரவாதிகளின் வழக்கம். சம்பவம் நடந்து, அடுத்த சில மணி நேரங்கள் வரை அவர் அங்கே இருப்பார். யாராவது தாக்கப்பட்டவருக்கு உதவி செய்தால் உடனே விஷயம் போய்விடும். தாக்கிவிட்டுப் போனவர்கள் திரும்ப வந்துவிடுவார்கள்.

சுமார் ஆயிரத்தி முன்னூறு பண்டிட்கள் இம்மாதிரி, அரைகுறை உயிருடன் நாள் கணக்கில் ஊசலாடி, பிறகு இறந்திருக்கிறார்கள் என்கிறது ஓர் ஆய்வறிக்கை.

சர்வானந்த் கவுல் ப்ரேமி என்று ஒரு கவிஞர் இருந்தார் காஷ்மீரில். ஹிந்து

பண்டிட். புகழ்பெற்ற கவிஞர், எழுத்தாளர். எண்பத்தி ஏழாம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலுக்குப் பிறகு காஷ்மீர் மாநிலம் சந்தித்துவரும் தீவிரவாதப் பிரச்சனை குறித்துக் கவலைகொண்டு அவர் ஒரு கட்டுரை எழுதி உள்ளார் பத்திரிகை ஒன்றுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

கட்டுரை பிரசுரமானது. அதற்கு மறுநாள் காலை கவிஞர் வீட்டுக்கு ஒரு குழு வந்தது. அப்போது கவிஞரும் அவருடைய இருபத்தி ஏழு வயது மகனும் அங்கு இருந்தார்கள்.

நீதான் அந்தக் கட்டுரையை எழுதினாயா?

ஆம் என்றார் கவிஞர். சுட்டுவிட்டார்கள். அலறிக்கொண்டு ஓடிவந்த அவர் மகனுக்கும் ஒரு குண்டு.

காந்தியவாதி. சுதந்தரப் போராட்ட காலத்தில் டெல்லியில் இருந்தவர் என்பதால், பல தலைவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர். மற்ற காஷ்மீரிகளைப் போல் அல்லாமல், அபூர்வமாக இந்திய சுதந்தரப் போராட்டத்தில் பங்குபெற்றவரும்கூட. இந்திய தேசிய உணர்வு என்பது அவருடைய ரத்தத்தில் கலந்தது.

அதனால்தான் அந்த ரத்தத்தை வெளியே எடுத்தோம் என்றார்கள் அவர்கள். முஜாஹித் சயீப் என்னும் இயக்கம், கவிஞரைக் கொன்றது தாங்கள்தான் என்று பொறுப்பேற்றுக்கொண்டது.

.

பல கவிஞர்கள். பல எழுத்தாளர்கள். பல கலைஞர்கள். அறிஞர்கள். அரசு ஊழியர்கள். பெண்கள். குழந்தைகள். விவசாயிகள். வேலையற்றவர்கள். ஊனமுற்றவர்கள். முதியவர்கள்.

ஜம்முவில் ஒரு மருத்துவமனைக்குள் ஒரு சமயம் ஒரு கும்பல் நுழைந்தது. பதிமூன்று படுக்கைகள் கொண்ட சிறு மருத்துவமனை. அன்றைக்குப் பதிமூன்று படுக்கைகளிலும் நோயாளிகள் இருந்தார்கள்.

இங்கே யாராவது முஸ்லிம்கள் இருக்கிறீர்களா? முகம் மூடி வந்த குழுவின் தலைவன் கேட்டான்.

இல்லை என்று அச்சத்துடன் தலையசைத்தார் மருத்துவர். சரி என்று துப்பாக்கியை முதல் படுக்கையைப் பார்த்துக் குறிவைத்தான். உடன் வந்தவர்கள் ஆளுக்கொரு படுக்கையில் இருந்தவரைக் குறிவைத்தார்கள்.

சரியாக ஏழு நிமிடங்கள். இடைவிடாது ஒலித்த துப்பாக்கிச் சத்தத்தில் அவர்களின் அலறல் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. பதிமூன்று பேரும் பரிதாபமாக இறந்தார்கள். உயிர் தப்பி வெளியே ஓடிய டாக்டர், மருத்துவமனையின் வாசலில் வேகமாக வந்த ஒரு கார் மோதிச் செத்துப் போனார்.

பல இடங்களில் சீக்கியர்களுக்கும் இதே போன்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சிட்டிசிங்புரா என்னும் இடத்தில் கூலி வேலை பார்ப்பதற்காக பிகாரிலிருந்து வந்திருந்த பல தொழிலாளிகள் இரக்கமற்ற முறையில் வரிசையாக நிறைவைக்கப்பட்டு சுடப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு சம்பவத்தின் முடிவிலும் பண்டிட் டுகள் காஷ்மீர் மாநில அரசுக்கும் டெல்லி மத்திய அரசுக்கும் கதறிக்கொண்டு கடிதம்

எழுதுவார்கள். மறக்காமல் அதன் பிரதியை நாளிதழ்களுக்கு அனுப்புவார்கள்.

ஏதாவது செய்யுங்கள். எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள். நாங்கள் உயிர் பிழைத்திருக்க ஒரு வழி சொல்லுங்கள்.

அந்தக் கதறலைத்தான் தீவிரவாதிகள் விரும்பினார்கள். உயிர்தானே? பிழைக்க முடியுமே? காஷ்மீரைவிட்டு ஓடிவிடுங்கள்.

மாநில அரசால் தீவிரவாதிகளின் இந்தத் தொடர் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக ஓர் அங்குலம் கூட நகர முடியவில்லை. அரசு ஊழியர்கள் அத்தனை பேரும் பயந்தார்கள். குறிப்பாகக் காவல் துறையினர். ஓரிடத்தில் தீவிரவாதிகள் கூடியிருக்கிறார்கள் என்று முன்கூட்டியே தகவல் தெரிந்துவிட்டாலும், அவர்கள் வந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு போனபிறகுதான் இவர்கள் போய் இறங்குவார்கள்.

உயிர் பயம்.

வாரம் ஒரு குழுவாக பாகிஸ்தானில் இருந்து பயிற்சி பெற்ற தீவிரவாதிகள் காஷ்மீருக்குள் வந்துகொண்டே இருந்தார்கள். வேறு வேறு பெயர்கள். வேறுவேறு நபர்கள். ஆனால் நோக்கம் ஒன்று. செயல்பாடு ஒன்று. இலக்கு ஒன்று.

இவர்களை உருவாக்கி, பட்டை தீட்டி, பயிற்சியளித்து அனுப்புவதற்காகவே பாகிஸ்தான் ரா வத்தில் ஓய்வுபெற்ற அதிகாரிகளைக் கொண்டு ஐ.எஸ்.ஐ. தனது ஒரு பிரிவையே முசுஃபராபாத்தில் தொடங்கியிருந்தது. காஷ்மீரிலிருந்து பயிற்சிக்கு வரும் இளைஞர்களுக்குத் தங்க, உண்ண, உறங்க ஏற்பாடுகள் செய்து, பயிற்சி அளித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களை வழங்கி, எல்லை தாண்டி அனுப்பிவைப்பதை ஒரு முழுநேர ஆபீஸ் வேலையாகவே பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் செய்துகொண்டிருந்தது.

என்ன செய்து இவர்களது செயல்பாடுகளை ஒடுக்கலாம்? தெரியவில்லை. என்ன செய்தால் ஹிந்துக்களைக் கொல்வதைத் தடுக்கலாம்? புரியவில்லை.

செயல்பட முடியாத ஃபாருக்கின் அரசாங்கம் திரும்பவும் கலைக்கப்பட்டது. ஜனாதிபதி ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது. ஒரு திறமை மிக்க கவர்னர் நிலைமையைச் சற்று கட்டுக்குள் கொண்டு வரலாம்.

வி.பி. சிங் யோசித்தார். ஐக்கிய முன்னணியின் அன்றைய கூட்டாளியான பாரதிய ஜனதா கட்சி ஜகமோகனை சிபாரிசு செய்தது. (சரியாகச் சொல்வதென்றால் வற்புறுத்தியது.) முன்பு காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்தபோது காஷ்மீரில் கவர்னராக இருந்தவர். கருத்து வேறுபாடுகளால் காங்கிரசிலிருந்து விலகி பா.ஜ.கவில் சேர்ந்தவர். கவர்னராக இருந்த காலத்தில் பள்ளத்தாக்கு முஸ்லிம்களின் வெறுப்புக்கு ஆளானவர். தமது மிக வெளிப்படையான ஹிந்து ஆதரவு நடவடிக்கைகளுக்காக மிக அதிகம் விமரிசிக்கப்பட்டவர்.

பிரச்னை என்ன? காஷ்மீரில் உள்ள ஹிந்துக்கள் கொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உயிர் பயத்தில் அத்தனை பேரும்

ஒடுங்கி, ஒளிந்து வாழ ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அடுத்து என்ன நடக்கும் என்பது தெரியாத நிச்சயமின்மை நிலவுகிறது. பெரிய சூழ்நிலை மாற்றங்கள் உடனடியாக ஏற்பட வாய்ப்பில்லாவிட்டாலும், ஹிந்துக்கள் ஒரு குறைந்தபட்சப் பாதுகாப்பு உணர்வினைப் பெறலாமே?

வி.பி. சிங் சம்மதித்தார். ஜக்மோகன் காஷ்மீருக்கு விமானம் ஏறினார்.

1990ம் ஆண்டு ஜனவரி 19ம் தேதி ஜக்மோகன் இரண்டாவது முறையாகக் காஷ்மீரின் கவர்னராகப் பொறுப்பேற்றார். தாம் திரும்ப வந்துவிட்ட விவரத்தை அன்றிரவே அவர் காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்குத் தம் பாணியில் தெரியப்படுத்தினார்.

அதுநாள்வரை ஒருபோதும் இல்லாத வழக்கமாக அன்றிரவு காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் இருந்த ஒவ்வொரு வீட்டின் கதவும் பாதுகாப்புப் படையினரால் தட்டப்பட்டது.

தூக்கக்கலக்கத்தில் எழுந்து வந்து கதவைத் திறப்பவரிடம் ஒரு வரி பேசுவார்கள். உங்கள் வீட்டைச் சோதனை செய்யவேண்டும்.

எதற்கு என்று கேட்டால், இடது கையால் நகர்த்திவிட்டு உள்ளே நுழைந்துவிடுவார்கள். அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். பேச நேரமில்லை. இது கவர்னர் உத்தரவு. ஸ்ரீநகர் முழுதும் இது நடந்தது. ஒரு வீடு விடாமல். இண்டு இடுக்கு விடாமல். தினசரி நடக்க ஆரம்பித்தது.

கொதித்துப் போய் வீதிக்கு வந்த மக்களைக் காவல் துறை அடித்துத் துரத்தியது. போராடப் புறப்பட்டால் துணை ரா வம் வந்து துவம்சம் செய்தது. கல்வீச்சுகளுக்கு கண்ணீர்ப் புகை குண்டுகள் வடிவில் பதில் தரப்பட்டன. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் அடித்துத் துரத்தப்பட்டார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட ஆர்ப்பாட்ட சம்பவத்தில் போலீஸ் சுட்டதில் எட்டு முஸ்லிம்கள் இறந்துபோனார்கள்.

ஸ்ரீநகர் முழுதும் பதற்றம் சூழ்ந்தது. இயக்கத்தவர்கள் நிச்சயமாக பதில் தருவார்கள். அது மோசமாக மட்டுமே இருக்கும் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் கவர்னர் துணை ரா வத்தையும் காவல் துறையையும் கூப்பிட்டு முன்னதாகப் பேசியிருந்தார். எதையும் நீங்கள் தொடங்காதீர்கள். அவர்கள் கலவரம் ஆரம்பித்தால் நீங்கள் பதிலடி தருவதில் சுணக்கம் காட்டாதீர்கள். என்ன ஆனாலும் பரவாயில்லை. நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

பற்றி எரியத் தொடங்கியது காஷ்மீர். தினம் ஒரு கலவரம். தினமும் அரசுப் படைகள் போய் துப்பாக்கிச் சூடு நிகழ்த்தும். தினமும் இறப்புகள் நேரும். அதைக் கண்டித்து மறுநாள் வேறொரு இடத்தில் கண்டனக்கூட்டம் நடக்கும். அங்கும் படை போகும். அங்கும் கலவரமாகும். அங்கும் உயிர்கள் போகும். அதைக் கண்டித்து இன்னொரு இடம்.

இரு தரப்பிலும் கொலை வெறியில் இருந்தார்கள். காஷ்மீரில், குறிப்பாக ஸ்ரீநகரில் காவல் துறையும் துணை ரா வமும் என்ன செய்தாலும் அதற்கான பதிலடியைத் தீவிரவாதிகள் ஜம்முவில் தரத் தொடங்கினார்கள். பண்டிட்கள் ஓடஓட விரட்டிக் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பண்டிட்கள். வீடு வாசல்களை இழந்து போக்கிடமில்லாமல் அவர்கள்

அலைபாயத் தொடங்கினார்கள்.

‘காஷ்மீர் பண்டிட்ஸ்களின் இடப்பெயர்ச்சி என்பது ஜக்மோகனால் திட்டமிடப்பட்டது. நீங்கள் கொஞ்சநாள் காஷ்மீரைவிட்டு வெளியே போய் இருங்கள். டெல்லிக்குப் போகலாம். பஞ்சாபுக்குப் போகலாம். எங்கு இஷ்டமோ அங்கு போங்கள். எனக்கு இங்கே கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது. நீங்கள் முற்றிலும் இடம்பெயர்ந்துவிட்ட பிறகுதான் நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சுடுவதற்கு உத்தரவிட முடியும். குறைந்தது முப்பது லட்சம் முஸ்லிம்களையாவது ஒரு சில மாதங்களுக்குள் கொன்றுவிட முடியும். அதைச் செய்துவிட முடிந்தால் அவர்களுக்கு ஒரு பயம் வரும். அதன்பின் உங்களை இமசிக்க மாட்டார்கள். நீங்களும் திரும்பி வந்து பழையபடி நிம்மதியாக வாழலாம் என்று ஜக்மோகன் தான் பண்டிட்ஸ்களிடம் சொன்னார். அதனால்தான் அவர்கள் இடம் பெயர்ந்தார்கள். இந்த உண்மையை மறைத்துவிட்டு, அப்பாவி காஷ்மீர் முஸ்லிம்களின்மீது கொலைப்பழி சுமத்தப் பார்க்கிறார்கள் ஹிந்துத்துவவாதிகள்’ என்று 2008ம் ஆண்டு ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசினார் தேசிய மாநாட்டுக் கட்சித் தலைவர் ஓமர் அப்துல்லா (ஃபாருக் அப்துல்லாவின் மகன். தற்போதைய காஷ்மீர் முதல்வர்.)

பேசியதோடு மட்டுமல்ல. தனது வலைப்பக்கத்திலும் இதே கருத்தை அவர் எழுதினார். ‘ஜக்மோகனை ஒரு போர்க்குற்றவாளியாகத்தான் நாம் கருதவேண்டும். அதற்கு என்ன தண்டனையோ, அதைத் தரவேண்டும்’ என்றும் அவர் எழுதினார்.

உண்மையா? அப்படித்தானா நடந்தது? ஜக்மோகன் என்னும் தனி மனிதர் தீர்மானித்ததா அந்த மாபெரும் இனத்தின் ஒட்டுமொத்த இடப்பெயர்ச்சி? ஐயாயிரம் வருட சரித்திரம் கொண்டதாகச் சொல்லிக்கொள்வார்கள் காஷ்மீர் பண்டிட்கள். வேதகாலத்தில் ஓடிய சரஸ்வதி நதிக்கரையிலிருந்து நேரே புறப்பட்டு காஷ்மீருக்கு வந்து வாழத் தொடங்கியவர்கள். எத்தனை எத்தனை ஆக்கிரமிப்புகள், யுத்தங்கள், கட்டாய மதமாற்றங்கள், மறுத்தால் சிரச்சேதங்களைச் சந்தித்தார்கள்!

ஆனால் ஒருபோதும் அவர்கள் காஷ்மீரைவிட்டு ஓடிப்போக நினைத்ததில்லை.

இந்தியாதான் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் என்று நம்பியவர்கள் பண்டிட்கள். ஒருவேளை ஓமர் அப்துல்லா சொன்னபடி (அவரது கருத்தை வேறு பல அரசியல்வாதிகளும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.) ஜக்மோகன் அவர்களை வெளியேறச் சொல்லியிருப்பாரேயானால், இந்தியாவின்மீதான நம்பிக்கை சிதறுண்டு, அவர்களும் அல்லவா ஆயுதம் ஏந்தியிருப்பார்கள்? காஷ்மீரில் ஆப்பிள் மட்டுமல்ல. ஆயுதங்களும் சகாயவிலைக்குக் கிடைக்கும்.

உண்மையில், தாக்குப்பிடிக்கவே முடியாத கொலைவெறித் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பிக்க அவர்களுக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை. 89ல் தாக்குதல்கள் உச்சத்தைத் தொட்டன என்பது சரிதான். ஆனால் 86 முதலே இதற்கான ஆயத்தங்களும் ஆரம்பங்களும் தொடங்கிவிட்டதை அவர்கள் உணர ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

ஸ்ரீநகரில் உள்ள பல ஹிந்து கோயில்களுக்குள் பல சமயம் டைம் பாம்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல குண்டுகள் வெடித்தும் இருக்கின்றன. கோயில்களை அழிப்பதன்மூலம், மிக வெளிப்படையாக ஹிந்துக்களுக்கு எதிரான போரை அவர்கள் அறிவித்திருந்தார்கள். அதன் தொடர்ச்சிதான் 89-90ல் பண்டிட் குளைக் குறிவைத்து நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதல்கள்.

‘யாரும் போகாதீர்கள்! உங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் நேராமல் நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம்’ என்று காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு முஸ்லிம்கள், இடம் பெயர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்த ஹிந்துக்களை நோக்கி அறைகூவல் விடுத்ததாகவும் ஓமர் அப்துல்லா எழுதியிருக்கிறார்.

நடந்திருக்கலாம். வாய்ப்பில்லாமல் இல்லை. முஸ்லிம்கள் அத்தனை பேரும் தீவிரவாதிகள் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் பெரிய அபத்தம் இன்னொன்று இருக்க முடியாது. துரதிருஷ்டவசமாக, காஷ்மீரைப் பொருத்தவரை தீவிரவாதிகள் அத்தனை பேரும் முஸ்லிம்களாக இருந்தார்கள். அவ்வளவுதான்.

1941ம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி ஜம்முவினிலும் காஷ்மீரின் பிற பகுதிகளிலுமாக இருந்த பண்டிட் குளின் எண்ணிக்கை, மொத்த மக்கள் தொகையில் (அன்று காஷ்மீரின் மக்கள் தொகை நாற்பது லட்சம்.) பதினைந்து சதவீதம். 2001ம் ஆண்டு அங்கே வசித்துவந்த பண்டிட் குளின் எண்ணிக்கை வெறும் ஒரு சதவீதமாகக் குறைந்திருந்தது. இன்றைய நிலவரம், 0.01 சதவீதம்.

கொல்லப்பட்டவர்கள், கணக்கில் வராது போனவர்களைக் கழித்துவிட்டு இன்றைய தேதியில் உதம்பூரிலும் ஜம்முவினிலும் உள்ள அகதி முகாம்களில் வசிக்கும் பண்டிட் குளின் எண்ணிக்கை சுமார் மூன்றரை லட்சம். டெல்லிக்குத் தப்பி வந்து அங்கே வசித்துக்கொண்டிருப்போர் ஒரு லட்சம் பேர்.

1990 ஜனவரி மாதம் காஷ்மீருக்கு கவர்னராகச் சென்ற ஜக்மோகன், அதே ஆண்டின் மே மாதம் 25ம் தேதி பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டு டெல்லிக்குத் திரும்பினார். கிரிஷ் சந்திர சக்ஷேனா, அடுத்த கவர்னராகப் புறப்பட்டுப் போனார். அவர் போய்ச்சேர்ந்தபோது தீவிரவாதிகளின் துப்பாக்கிச் சத்தம், ஆச்சர்யமூட்டும் விதத்தில் ஒரு தாற்காலிக அமைதி கொண்டிருந்தது.

சுட்டுக்கொல்ல ஹிந்துக்கள் யாரும் அங்கே இல்லாததுதான் காரணம்.

21. தாயும் சேயும்

காஷ்மீரிகளின் தீவிரவாதம் என்பது, நூறு சதவீதம் பாகிஸ்தானால் கர்ப்பம் சுமக்கப்பட்டு பிரசவிக்கப்பட்டது. இதில் சற்றும் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் காஷ்மீரிகளின் விடுதலை வேட்கை இயல்பானது. இந்திய அரசின் மீதான அவர்களுடைய கோபம் உண்மையானது. ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற உள்மன எழுச்சி கூர்மையானது. பாகிஸ்தான் அதை எடுத்து வடிவமைத்து, செதுக்கிச் சீராக்கி, ஆயுதங்களுடன் திருப்பி அனுப்பத் தொடங்கியது.

ஐக்கோகன் மல்ஹோத்ரா இரண்டாவது முறை காஷ்மீரின் கவர்னரானது. இந்நடவடிக்கையை நியாயப்படுத்த அவர்களுக்கொரு காரணம். தீவிரவாதத்துக்கு எதிரான அரசின் நடவடிக்கைகளாக மேற்கொள்ளப்பட்ட காவல் மற்றும் துணை ரா வப் படைகளின் பதில் தாக்குதல்கள். அதில் அப்பாவிகளும் மாட்டிக்கொண்டது இதில் முக்கியமானது. ஊர்வலங்கள் கலவரங்களானபோது தாக்கப்பட்டு உயிரிழந்தவர்களில் அவர்களும் உண்டு. காஷ்மீர் முஸ்லிம்களின் முழுக்கோபம் அரசின்மீது திரும்ப அது ஒரு பெரிய காரணமானது. பாகிஸ்தானுக்கும் அதுவே சௌகரியமானது.

அதன்பின் காஷ்மீரில் கருப்புக்கொடிப் போராட்டங்கள் இல்லாமலாகிவிட்டன. கொடி உயர்த்திய கரங்கள் துப்பாக்கி உயர்த்த ஆரம்பித்தன. ஆவேச இளைஞர்கள் அத்தனைபேரும் ஆளுக்கொரு தீவிரவாத இயக்கத்தில் அடைக்கலமானார்கள். அல்லது அவர்களே பத்து பேர் சேர்ந்து ஓர் இயக்கமானார்கள்.

இப்படி ஆரம்பிக்கிற இளைஞர்களை ஜே.கே.எல்.எஃப். ஊக்கப்படுத்தத் தொடங்கியது. அவர்களை ஊக்குவிக்கும்படி ஜே.கே.எல்.எஃப்.புக்குப் பாகிஸ்தான் பரிந்துரை செய்தது. என்ன பிரச்னை? அவர்களுக்கும் கோபம் இருக்கிறது. அவர்களும் எதிர்க்க நினைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் விடுதலை வேண்டும். போராட்டலாமே? ஆயுதங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவும் கிடைக்கும். துணிந்து எல்லை தாண்டி முசுஃபராபாத் வரவேண்டியது ஒன்றுதான் உங்கள் வேலை. வந்துவிட்டால் பயிற்சி உத்தரவாதம். ஆயுதங்கள், பிற உதவிகள் அனைத்துக்கும் உத்தரவாதம்.

போனார்கள். அணி அணியாகக் காஷ்மீரிலிருந்து இளைஞர்கள் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டே இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் பள்ளிப்படிப்பைப் பாதியில் விட்ட இளைஞர்கள். ஏழைமையின் கோரப்பிடியில் காலம் காலமாகச் சிக்கிச் சின்னாபின்னமாகிவிட்டிருந்த இளைஞர்கள். அவர்களுக்கு எது எதிர்காலம் என்று தெரியவில்லை. கோபம் இருந்தது. அந்தக் கோபத்தை யார்மீது காட்டுவது என்று தெரியாதபோது, இந்திய அரசின் பக்கம் திருப்பிவிட்டது பாகிஸ்தான். உங்களுடைய அத்தனை அவலங்களுக்கும்

இந்தியா காரணம். உங்களுடைய வளங்களை அவர்கள் சுரண்டிக்கொண்டு உங்களை அழிப்பதற்காக ஜக்மோகனையும் அவரைப் போன்றவர்களையும் அனுப்பிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். புரிந்துகொள்ளுங்கள். போராடுங்கள். உங்கள் விடுதலை எங்கள் லட்சியம்.

ஒவ்வொரு பயிற்சி முகாமும் குறைந்தது மூன்று மாத காலத்துக்கு நடத்தப்பட்டன. அதிகபட்சம் எட்டு அல்லது ஒன்பது மாதங்கள். அது ஒவ்வொரு குழுவின் ஆள்பலத்தைப் பொருத்தது.

பாகிஸ்தான் உளவுத்துறையான ஐ.எஸ்.ஐயின் அப்போதைய இயக்குநராக இருந்தவர், லெஃப்டினன்ட் ஜெனரல் ஹமித் குல் என்பவர். முசுஃபராபாத்தின் புதிய விருந்தாளிகளை கவனிக்கவேண்டிய பொறுப்பை அவரிடம் அளித்திருந்தார் பாகிஸ்தானின் அப்போதைய பிரதமர் நவாஸ் ஷரீஃப். என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஆனால் பாகிஸ்தான் அரசுக்கு சர்வதேச நெருக்கடி உருவாகாத விதத்தில் இந்தப் பயிற்சிகள் அமையவேண்டும். ஏற்கெனவே ஆப்கன் யுத்தத்தின் பக்கவிளைவுகளுள் ஒன்றாகப் பாகிஸ்தான் முழுதும் பல்வேறு தீவிரவாதக் குழுக்கள் உருவாகியிருக்கின்றன. ஹர்க்கத் உல் அன்சார், லஷ்கர் ஏ தொய்பா, ஹிஸ்புல் முஜாகிதீன் எல்லாம் அப்படிப் பிறந்தவையே. அவை அனைத்தும் லாகூரில் மையம் கொண்டு இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆப்கன் யுத்தத்தின் வெற்றிக்குப் பிறகு அடுத்தது என்ன அடுத்தது என்ன என்று தினவெடுத்துத் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் பொருட்டு அமெரிக்க அதிபர் கோபம் கொண்டிருக்கிறார். இந்தத் தீவிரவாத இயக்கங்களையெல்லாம் ஒழித்துக்கட்டாவிட்டால் அமெரிக்கா பத்து பைசா கொடுக்காது என்று அன்பாக மிரட்டத் தொடங்கியிருக்கிறார். பெரும் தலைவலி. எனவே கவனம் முக்கியம்.

நவாஸ் ஷரீஃப், ஹமித் கவுலிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி எச்சரித்தபோது அவர் ஒரு யோசனையை முன்வைத்தார்.

விஷயம் எளிது. லஷ்கரும் ஹர்க்கத்தும் ஹிஸ்புலும் லாகூரில் இருந்தால்தானே பிரச்னை? அவர்களை முசுஃபராபாத்துக்குக் குடி மாற்றிவிடலாம். அமெரிக்காவின் கண் க்கு அவர்கள் இல்லாத மாதிரியும் இருக்கும். ஆப்கன் போராளிகளிடம் பயிற்சி பெற்ற இந்த இயக்கங்களை நாம் பயன்படுத்திக்கொண்டது மாதிரியும் இருக்கும்.

நவாஸ் ஷரீஃபுக்கு முதலில் புரியவில்லை. ஐ.எஸ்.ஐ. இன்னும் தெளிவாகத் தனது திட்டத்தை விளக்கத் தொடங்கியது. லாகூரில் இருந்து செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்த அனைத்துத் தீவிரவாத இயக்கங்களையும் முசுஃபராபாத்துக்குக் குடி மாறச் சொல்லிவிடலாம். அங்கே அவர்களுக்கு நாம் வேலையும் கொடுக்கலாம். காஷ்மீர் இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கும் வேலை. சம்பளத்துடன் கூடிய வேலை. தவிரவும் இந்த இயக்கங்களின் அடுத்த இலக்காக நாம் காஷ்மீரை நிர்ணயிப்பதன்மூலம் காஷ்மீருக்கான பாகிஸ்தானின் ரகசிய முயற்சிகளுக்கு வலு சேர்த்ததாகவும் ஆகும்.

1989ம் ஆண்டின் இறுதியில் இப்பணிகள் தீவிரமடையத் தொடங்கின.

சோவியத் யுத்தத்தின் வெற்றி, ஆப்கன் முஜாஹிதீன்கள் அத்தனை

பேரையுமே பரவசத்தில் ஆழ்த்தியிருந்த சமயம் அது. ஒரு பக்கம் அல் காயிதா உருப்பெறத் தொடங்கியிருந்தது. இன்னொரு பக்கம் யுத்தத்தில் பங்கெடுத்த பல நாட்டுப் போராளிகள் தத்தம் ஊர்களுக்குத் திரும்பி புதிய புதிய இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மாபெரும் இஸ்லாமியப் புரட்சிக்கான சாத்தியங்கள் மிக வெளிச்சத்தில் தெரிந்தன. அகண்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியம். மேற்கே பாலஸ்தீனிலிருந்து கிழக்கே காஷ்மீர் வரை. ஒரு முயற்சி செய்தால் தூரக் கிழக்கு தேசங்கள் வரை கூட சாத்தியமே.

ஆனால், பாகிஸ்தான் மத்தியக் கிழக்கு தேசங்களைப் போல இஸ்லாமிய ஆட்சி நடத்தும் தேசமல்ல. அவர்களுக்கு அந்த எண்ணமும் இல்லை. பாகிஸ்தானுக்கு அமெரிக்கச் சார்பு உண்டு. மேற்கத்திய நாகரிகம், கலாசாரத்தில் மோகமும் தாக்கமும் உண்டு. பாகிஸ்தான் ரா வத்தை ஸ்பான்சர் செய்துகொண்டிருந்ததே அமெரிக்காதான். தவிர, கம்யூனிஸ்டு தேசமான சீனாவுடனும் நட்பும் நெருக்கமும் கொண்டவர்கள். இதெல்லாம் பிற இஸ்லாமிய தேசங்களின் கண்ணை உறுத்தும் விஷயங்கள் என்பதும் தெரியும்.

ஆனால் அவர்களுக்கு வேறு வழி கிடையாது. புலி வாலைப் பிடித்தாகிவிட்டது. ஒரு சில தாற்காலிக சந்தோஷங்களை அளிப்பதன்மூலம் மட்டுமே தம்மீது யாரும் கடும்கோபம் கொள்ளாமல் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள முடியும். ஆப்கன் முஜாஹிதீன்களையும் காஷ்மீர் போராளிகளையும் ஒரு நேர்க்கோட்டில் இணைக்க ஐ.எஸ்.ஐ முன்வைத்த யோசனையின் அடிப்படை இதுதான்.

இதன்மூலம் ஒசாமா போன்ற இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதி களைப் பெருமளவில் திருப்திப்படுத்த முடியும். ஆப்கனிஸ்தானுடன் நல்லுறவு பேணமுடியும். யுத்தத்தில் ஆப்கனிஸ்தான் வெற்றி பெறப் பின்னணியில் இருந்து உதவினாலும் இப்போது பாகிஸ்தானில் தீவிரவாத இயக்கங்களை ஒழிக்கச் சொல்லி அமெரிக்கா கேட்பதன் தத்துவார்த்தக் காரணங்களை விளக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியாது. படியளப்பவர்கள். எனவே, சொன்னதைக் கேட்கவேண்டும். அல்லது கேட்பதுபோன்ற பாவனையாவது செய்யவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, காஷ்மீர் விஷயத்தில் உலகம் முழுவதும் ஆர்வம் கொள்ளவும் கவனிக்கவும் இந்த ஏற்பாடு கணிசமாக உதவி செய்யும் என்று பாகிஸ்தான் கருதியது.

திட்டத்துக்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். பாகிஸ்தானில் பிறந்து வளர்ந்த தீவிரவாத இயக்கங்களை முஸ்ஃபராபாத் சுற்றுவட்டாரங்களில் கொண்டுவந்து சேர்த்த கையோடு, தேர்ந்தெடுத்த சில ஆப்கன் முஜாஹிதீன்களை விமானத்தில் ஏற்றி பாகிஸ்தானின் கிழக்கு எல்லைக்கு அழைத்து வந்து ராஜ் உபசாரம் செய்தார்கள். ஒரு குருபீடம் அளித்து அவர்களுக்கு காஷ்மீர் விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லி, கற்ற வித்தைகளைக் கற்றுக்கொடுங்கள் என்று அன்புடன் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

.

மறுபுறம், கூட்டம் கூட்டமாகக் காஷ்மீரிலிருந்து எல்லை தாண்டி வரத்தொடங்கியிருந்த புதிய போராளிகளுக்குத் தேவையான தங்குமிடங்கள், உணவு, உடை போன்ற வசதிகளுக்காக லட்சக்கணக்கில்

பணத்தைக் கொண்டுவந்து முசுஃபராபாத்தில் இறக்கினார்கள். ஆயுதங்கள் லாரிகளில் வந்தன. ஆஸாத் காஷ்மீரின் ஆளும் வர்க்கத்திடம் ஐ.எஸ்.ஐ. வைத்த ஒரே கண்டிஷன் இதுதான்: பயிற்சி நடக்கும் பிராந்தியத்தில் பொதுமக்கள் யாரும் வந்து போகக்கூடாது. அதைத் தடைசெய்யப்பட்ட ஏரியாவாக்கிவிடுங்கள். போக்குவரத்தை முற்றிலுமாக நிறுத்திவிடவும். ஆடு, மாடு மேய்க்கிறவர்கள் கூட எட்டிப்பார்க்கக் கூடாது. மீறினால் ஆட்சி நிலைக்காது.

பேய்த்தனமாக உழைத்தார்கள். ஒரு நாளில் பதிமூன்று முதல் பதினாறு மணி நேரம் பயிற்சிகள் நடக்கும். ஐ.எஸ்.ஐயின் அதிகாரிகளும் தளபதிகளும் ஷிஃப்ட் போட்டுக்கொண்டு வந்து மேற்பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆப்கன் முஜாஹிதீன்கள் கற்றுத்தந்த தாக்குதல் உத்திகள் பெரும்பாலும் கெரில்லா வகையைச் சேர்ந்தவை. அவர்களுக்கு முறைப்படி போர்ப்பயிற்சி கிடையாது. ஏகலைவன் மாதிரி தனக்குத்தானே மானசீகமாகச் சிந்தித்து, தமக்கான போர்க்கலையை உருவாக்கிக்கொண்டவர்கள். யுத்தத்தின் இறுதிக்காலங்களில் அமெரிக்க உளவுத்துறை உள்ளே நுழைந்து கொஞ்சம் பயிற்சியளித்தது ஒன்றுதான் சொல்லிக்கொள்ளும்படியான தகுதி.

எனவே, ஐ.எஸ்.ஐயின் சிறப்பு அதிரடிப் படை வீரர்களும் அவ்வப்போது அந்தப் பிராந்தியங்களில் டெபுடேஷனில் வரும் வாத்தியார்களாக மாறி வகுப்பெடுத்தார்கள். சுமார் பத்தாயிரம் காஷ்மீர் இளைஞர்களையாவது இந்தியாவுக்கு எதிராகத் தயாரித்துவிட வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய திட்டம்.

ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, பயிற்சிகள் ஆரம்பமான சொற்ப காலத்திலேயே அங்கே கோஷ்டி மோதல்களும் ஆரம்பித்துவிட்டன. அதாவது, கொள்கை மோதல்.

காஷ்மீர் விஷயத்தில் - அதற்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு இயக்கத்துக்கும் வேறு வேறு லட்சியங்கள் இருக்கின்றன. லஷ்கருக்கு அகண்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியம் - காஷ்மீரையும் உள்ளடக்கிய சாம்ராஜ்ஜியம் என்பது கனவு. ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனுக்கு காஷ்மீரை பாகிஸ்தானின் ஒரு மாநிலமாக ஆக்கிவிடும் கனவு. ஜே.கே.எல்.எஃப்.புக்கோ, மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயகத் தனி நாடாக்கும் கனவு. வேறு சிலருக்கும் இதே தனி நாடு கனவுதான். ஆனால் இஸ்லாமிய நாடாக இருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம்.

ஐ.எஸ்.ஐக்கு இதெல்லாம் தெரியும். ஆனால் காலப்போக்கில் அனைவரது கனவையும் ஒருங்கிணைத்து மிக்சியில் போட்டு அடித்து, ஒரே கனவாக உருட்டித் திரட்டி பொறித்து எடுத்துவிட முடியும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள்.

ஆனால் அந்த நம்பிக்கை முழுப்பலன் அளித்தது என்று சொல்வதற்கில்லை. ஜேகேஎல்எஃப்.பை ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் சமாளிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. காஷ்மீர் மக்களிடையே அந்த இயக்கம் பெறத் தொடங்கியிருந்த செல்வாக்கு, அவர்களுடைய திட்டமிட்ட, தெளிவான தாக்குதல் உத்திகள், காஷ்மீர் மாநில அரசை அவர்கள் செயல்பட விடாமல்

அடித்து முடக்குகிற லாகவம் அனைத்தும் பாகிஸ்தான் கவலைக்கொள்ளக்கூடியதாக மாறின.

திரும்பவும் கேட்டார்கள். காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைக்கும் நோக்கத்துக்குத் தோள் கொடுக்கும் இயக்கமாக நீங்கள் உழைக்க வேண்டும்.

வாய்ப்பே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார் அமானுல்லா கான். மறுபரிசீலனைக்கு இடமே இல்லாத லட்சியம் எங்களுடையது என்பது அவரது புகழ்பெற்ற வாசகம். முசுஃபராபாத்தில் ஜே.கே.எல்.எஃப்.பின் கிளை அலுவலகத்தில் எப்போதும் அவர் இருந்தார். எப்போதும் அங்கே பயிற்சிகளும் திட்டமிடல்களும் நடந்துகொண்டிருக்கும். பால் கலக்காத கருப்புத் தேநீரும் தோய்த்துச் சாப்பிட பன்களும் பஞ்சமில்லாமல் அங்கே இருக்கும். அவர்களுக்கு மூன்று வேளையுமே பெரும்பாலும் அதுதான் உணவு.

எத்தனை பேசியும் அமானுல்லா கானும் அவரது ஆள்களும் பாகிஸ்தானை ஆதரிக்கச் சம்மதிக்காததனால்தான், பாகிஸ்தான் அரசு ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனை வளர்ப்பதில் தீவிரம் காட்டத் தொடங்கியது.

முன்பே பார்த்ததுபோல, ஹிஸ்புலுக்கு ஜே.கே.எல்.எஃப்.புக்கு இருந்ததுபோன்ற தனி சுதந்திர காஷ்மீர் நோக்கம் கிடையாது. அது, காஷ்மீரிகளால் உருவாக்கப்பட்ட இயக்கம் அல்ல. மாறாக, பாகிஸ்தான் இளைஞர்களைக் கொண்டு ஆப்கன் போராளிகள் உருவாக்கிய இயக்கம். ஆப்கன் - சோவியத் யுத்த காலத்தில் கணிசமான சாகசங்கள் புரிந்த, தேர்ந்த இயக்கம். ஹிஸ்புலின் பல மூத்த போராளிகளுக்கு ஒசாமா பின் லேடன், முல்லா முஹம்மத் ஒமர் போன்றவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புண்டு. அவர்களது அகண்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியம் என்னும் பெருங்கனவின் பாகிஸ்தான் பங்குதாரர்களாக ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன்கள் இருந்தார்கள்.

இனி ஜே.கே.எல்.எஃப். தேவையில்லை என்று பாகிஸ்தான் நினைத்ததும், அவர்களை ஒழித்துவிடலாம் என்றும் சேர்த்து நினைத்தது. ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் முசுஃபராபாத்துக்குக் குடி பெயர்ந்து வந்ததும் அவர்களுக்கு அளித்த முதல் வேலை, அமானுல்லா கானின் ஆள்களைக் கால்வதுதான்.

அது நடந்தது. மிகத் தீவிரமாக நடைபெற்றது. ஹிஸ்புல்லுக்கும் ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணிக்கும் இடையில் ஒரு பணிப்போர் மாதிரியான சூழல் உருவாகி, மிக விரைவில் அது வெளிப்படையான விரோதமாக உருப்பெற்றபோது, அமானுல்லா கானின் படையின் பல முக்கியத் தளபதிகளை ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் ஆள்கள் கொன்று தீர்த்தார்கள்.

பாகிஸ்தான் அரசின் கருத்துப்படிதான் இது நடக்கிறது என்பது ஜே.கே.எல்.எஃப்.புக்கு முதலில் தெரியாது. அவர்கள் அப்பாவியாக, அதிகாரிகளிடம் ஹிஸ்புல்லின் நடவடிக்கைகள் பற்றி முதலில் புகார் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

‘என்னை நான் முட்டாளாக உணர்ந்த ஒரே தருணம் அது’ என்று பின்னாளில் அமானுல்லா கான் ஒரு லண்டன் செய்தித்தாளுக்கு இது பற்றிப் பேட்டியளித்தபோதுதான் முசுஃபராபாத்தில் அந்த இரு

இயக்கங்களுக்கு இடையே நடைபெற்ற மோதல்கள் பற்றிய முழு விவரங்களும் வெளியே தெரியத் தொடங்கின.

இச்சம்பவங்களுக்கு வேறொரு பின்னிணைப்பு உண்டு. ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணிக்கு ஆதரவாகவும், ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன்களுக்கு எதிராகவும் வேறு பல சிறு இயக்கங்கள் வரிந்துகட்டிக்கொண்டு களத்தில் இறங்கின. காஷ்மீரில் அமைதி குலைக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட நேரம் போக, மிச்ச நேரத்தில் இந்த இயக்கங்கள் தமக்குள் ஓயாமல் தாக்கிக்கொள்ளத் தொடங்கியதனால், இயக்கங்களுக்கு இடையிலான ஒருங்கிணைப்பு என்பது சாத்தியமே இல்லாது போயிற்று.

ஒரு வகையில் ஐ.எஸ்.ஐ. இந்த இயக்கங்களுக்கிடையே உரசல்களை எதிர்பார்த்தே இருந்தது. ஆனால் அது அத்தனை பெரிய மோதலாகும் என்று எண்ணவில்லை.

எங்கே தன் அடிப்படை நோக்கத்துக்கே கேடு வந்துவிடுமோ என்று, ஒரு கட்டத்தில் காஷ்மீரில் தோன்றி வளர்ந்த இயக்கங்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் திட்டத்தைத் தூக்கிக் கிடப்பில் போட்டுவிட்டது. பாகிஸ்தானில் பிறந்து வளர்ந்த இயக்கங்கள் மட்டும் போதும் என்று முடிவு செய்துவிட்டார்கள். ஒன்றிரண்டு வருட இடைவெளிக்குப் பிறகு, காஷ்மீரை பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பதைக் கொள்கையளவில் ஒப்புக்கொள்ளும் இயக்கங்கள் மட்டும் எல்லை தாண்டிப் பயிற்சிக்கு வரலாம் என்று விதிகள் தளர்த்தப்பட்டன.

1990-93 காலக்கட்டங்களில் காஷ்மீர் மாநிலம் முழுதும் எண்ணற்ற தீவிரவாதக் குழுக்கள் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. நகர்ப்புறங்களை இவர்கள் கவனமாகத் தவிர்த்துவிட்டு, கிராமப்புறங்களிலேயே தங்களது இருப்பிடங்களை அமைத்துக்கொண்டார்கள். தாமாகவே, புதிதாகத் தோன்றிய இயக்கங்கள் தவிர, பல மூத்த இயக்கங்களிலிருந்து பிரிந்தவையும் இவற்றுள் அடக்கம்.

அன்ஸாவல்லா ஜம்மு காஷ்மீர், முஸ்லிம் ஜன்பாஜ் ::போர்ஸ், ஹர்க்கத் உல் இஸ்லாம், யால்கர் ஏ ஹைதர், அல் மதாத், ஷஹீத் ::பாருக் இஸ்லாமிக் டைகர்ஸ், ஷஹீத் ஏ ::பாருக் ::போர்ஸ், அல் பக்ர், ஹர்க்கத் உல் ஜிஹாத் இஸ்லாமி, லஷ்கர் ஏ முஜாஹிதீன்.

இந்த இயக்கங்களின் பெயர்கள் எதையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் இவை ஒவ்வொன்றும் குறைந்தது ஒரு பெரிய நாசகாரியத்துடனாவது சம்பந்தப்பட்ட இயக்கம். 92-93ம் ஆண்டுக் காலக்கட்டத்தில் காஷ்மீரில் மிகத் தீவிரமாகச் செயல்பட்டவை. இவை அனைத்தும் பாகிஸ்தான் தயாரிப்புகள். இவர்களிடம் உள்ள ஆயுதங்கள் அனைத்தும் ஐ.எஸ்.ஐயால் அளிக்கப்பட்டவை. ஒரே நோக்கம். காஷ்மீரை இந்தியாவிடமிருந்து விடுவிப்பது.

காஷ்மீர் தேசியம் என்னும் கருத்தாக்கத்தை முற்றிலுமாக அழிப்பது என்பது, இந்திய தேசியக் கருத்தாக்கத்தை அழிப்பதைக் காட்டிலும் முக்கியமானது என்று இந்த இயக்கங்களுக்குச் சொல்லித்தரப்பட்டிருந்தது. பள்ளத்தாக்கு இளைஞர்கள் இடையே, இஸ்லாமிய சகோதரத்துவம் என்னும் சித்தாந்தத்தை முன்வைத்து, அகண்ட இஸ்லாமிய

சாம்ராஜ்ஜியத்தின் உறுப்பாக காஷ்மீர் ஆகவேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துச் சொல்லும் விதமாக இந்த இயக்கங்களின் மூலமாகவே நிறைய பிரசாரங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நேரடி தீவிரவாதத்துடன் சம்பந்தப்படாத, அரசியல் தளத்தில் தீவிரமாகச் செயல்படக்கூடிய ஜமாத் ஏ இஸ்லாமி போன்ற அமைப்புகள் இவ்விஷயத்தில் இவர்களுக்கு உதவி செய்தன.

அகண்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் ஒரு பகுதியாவதென்பதன் அர்த்தம், காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பதுதான் என்பதும் இப்பிரசாரத்தின் அடிநாதமாக அமையும்படி பார்த்துக்கொள்ளப்பட்டது.

ஜமாத் ஏ இஸ்லாமியின் சித்தாந்தப் பெருந்தலைவர் சையத் அலி ஷா கீலானியின் பங்களிப்பு இவ்விஷயத்தில் வெகு முக்கியமானது.

கீலானி, காஷ்மீர் தேசியம் என்னும் கருத்தாக்கத்தை நசுக்குவதற்குத் தம்மாலான அனைத்து முயற்சிகளையும் அக்காலத்தில் மேற்கொண்டிருந்தார். அந்த வகையில் ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியின் ஆள் பலத்தை ஹிஸ்புல் அழித்ததற்குச் சமமாக, மக்கள் மத்தியில் அவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்குக் கீலானியின் எதிர்ப்பிரசாரம் பேருதவி புரிந்தது.

ஜே.கே.எல்.எஃப்பின் கொள்கைகள் அபத்தமானவை. தேசியம் என்பது எப்படி மதம் சாராத ஒன்றாக இருக்க முடியும்? தேசியம் என்பது மதத்தின் வழியில் உதித்தாக வேண்டிய உணர்வு. அதைத்தான் இஸ்லாம் வலியுறுத்துகிறது. ஜே.கே.எல்.எஃப். மதச்சார்பற்ற தேசிய வாதத்தைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறது. அப்படியானால் அது இஸ்லாத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கை என்றே அர்த்தமாகிறது. காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் இதனைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். நமது முதல் அடையாளம் முஸ்லிம்கள் என்பது. 1948 முதல் இந்த உணர்வை நாம் பரணில் ஏற்றி வைத்துவிட்ட விளைவைத்தான் இப்போது அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். மதச்சார்பற்ற தேசியம் என்பது நடைமுறை சாத்தியமற்றது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். நமக்கு தேசியம் முக்கியமென்றால் அது இஸ்லாமிய தேசியமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

சையத் அலி ஷா கீலானியின் நம்பிக்கைகள் மிகத் தீவிரமானவை. அவர் இஸ்லாத்தை வெறும் மதமாக அல்லாமல், உலகு தழுவிய ஓர் உணர்வாக மாற்ற விரும்பினார். நாடு, மொழி, இனம் அனைத்தையும் கடந்த மானுட இணைப்பை அந்த ஓர் உணர்வின்மூலம் பெற இயலும் என்று அவர் சொன்னார். இதனாலேயே 'பிராந்திய தேசியவாதம்' என்பது விஷத்துக்குச் சமமான கோஷம் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

1993ம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீஃபுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், 'அரசியல் தளத்தில் ஜமாத் ஏ இஸ்லாமியும் ஆயுதத் தளத்தில் ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனும் தான் காஷ்மீர் பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்தது என்பதை மிகத் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்து, அதற்காகப் பாடுபடும் இயக்கங்கள்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதற்கு மாறாக, காஷ்மீர் தேசியம் பேசுகிற இயக்கங்களுக்கு பாகிஸ்தான் உதவி செய்தால் அது லட்சியத்தை நாமே கொண்டுவிடுவதற்குச் சமம் என்றும் அவர் சொன்னார்.

காஷ்மீரிகளை நோக்கிப் பேசும்போதும் சரி, பாகிஸ்தானியர்களை

நோக்கிப் பேசும்போதும் சரி. 'நாம்' என்றே குறிப்பிடுவது கீலானியின் வழக்கம். தேசிய அடையாளங்களை ஒதுக்கி, இஸ்லாமிய அடையாளம் ஒன்றையே முன்னிலைப்படுத்தும் விளிப்பு இது. இதன் நுண்ணரசியலைக் காஷ்மீரின் அடித்தட்டு மக்களால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடிந்ததில்லை.

அவர்கள் ஒரே ஒரு கேள்வி அவரிடம் கேட்டால் இது புரிவது எளிதாகிவிடும். ஆனால் கேட்டதில்லை இதுவரை.

அவரது 'நாம்'-இல், காஷ்மீருக்கு வெளியிலும் இருக்கிற பெருவாரி இந்திய முஸ்லிம்களும் அடங்குவார்களா? உலகின் இரண்டாவது பெரிய இஸ்லாமிய மக்கள் தொகை நிறைந்த தேசமல்லவா?

கீலானி ஒருபோதும் பதில் தராத வினா இது.

.

ஒரு வகையில் ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியின் ஆள் பலத்தைக் குறைத்து, அதை ஒரு செயல்பட முடியாத இயக்கமாக முடக்கி வைத்ததும் ஜே.கே.எல்.எஃப்.பின் மதச்சார்பற்ற தேசியம் ஒரு சாத்தியமே இல்லாத சித்தாந்தம் என்று தீவிரப் பிரசாரம் மேற்கொண்டு மக்களை நம்பச் செய்ததும், பாகிஸ்தான் தரப்புக்குக் காஷ்மீர் விஷயத்தில் கிடைத்த முதல் மற்றும் ஒரே பெரிய வெற்றி என்று சொல்லலாம்.

ஜே.கே.எல்.எஃப்.பின் இடத்தை ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் எடுத்துக்கொண்டுவிட்ட பிறகு காஷ்மீர் தேசியம் பேசுவோரே பெரும்பாலும் அங்கே இல்லாது போய்விட்டார்கள். இந்தியாவிடமிருந்து விடுதலை. பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பு. எதிர்ப்புக் கோஷமென்பது இவ்வகையில் மட்டுமே வெளிப்படத் தொடங்கியது. வேறு விதமான கோஷங்கள் உருவாக வாய்ப்புண்டு என்று தெரியுமானால், ஹிஸ்புல் தொடக்கத்திலேயே விரைந்து சென்று அக்குரல்களை அழித்துவிடும்.

தொண்ணூறுகளின் தொடக்க ஆண்டுகளில் காஷ்மீரில் நடைபெற்ற நூற்றுக்கணக்கான கொலைச் சம்பவங்கள், குண்டு வெடிப்புச் சம்பவங்களின் பின்னணியில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் இருந்திருக்கிறது.

மிகப்பெரிய இயக்கம் அது. கடுமையான ஒழுக்க நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் அதன் வீரர்கள், இயக்கத்தின் பெரிய பலம். தவிரவும் பிற காஷ்மீர் தீவிரவாத இயக்கங்களைப் போல அரைகுறைப் பயிற்சியுடன் ஆயுதமேந்தியவர்கள் இல்லை அவர்கள். முறையான போர்ப்பயிற்சி, ஆப்கனிஸ்தானில் பல போர்முனைகளில் பங்கேற்ற அனுபவம் அவர்களுக்கு இருந்தது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் காஷ்மீரில் நிகழும் நாசகாரியங்களுக்குப் பின்னால் ஹிஸ்புல் இருக்கிறது என்பதே வெளியில் தெரியாதிருக்கும். நிறைய முகமூடி இயக்கங்கள் அவர்களுக்கு உண்டு. ஜாமியத் உல் துல்பா என்றொரு அமைப்பு. இந்தப் பெயருடன் தொடர்பு படுத்தி ஏதாவது சம்பவத்தைக் குறிப்பிட நேர்ந்தால், ஏதோ புதிய இயக்கம் என்றுதான் முதலில் நினைக்கத் தோன்றும். இல்லை. ஜாமியத், ஹிஸ்புல்லின் மாணவர் பிரிவு. அதாவது, பயிற்சி நிலை ஹிஸ்புல் வீரர்களை ஜாமியத் பிரிவாகக் குறிப்பிடுவார்கள்.

துக்தரன் ஏ மில்லத் என்று இன்னொரு பிரிவு இருக்கிறது. இது ஹிஸ்புல்லின் பெண்கள் படை. நிதி வசூல் நடத்துவது, ரத்த வங்கி நடத்துவது என்று அவர்களுடைய பணிகள் வேறு. ஒரு சமுதாய நல இயக்கம் போன்ற தோற்றத்தையே இது முதல் பார்வையில் யாருக்கும் தரும். அது தவிர்க்க முடியாதது. ஹிஸ்புல் அடிப்படையில் ஒரு கெட்டிக்கார இயக்கம்.

அவர்கள் தம் தீவிரவாதச் செயல்களைக் காஷ்மீரின் அனைத்து மாவட்டங்களிலும் அவற்றின் தலைநகரங்களிலும் சிறு நகரங்களிலும் கிராமப்புறப் பகுதிகளிலும்கூட நிகழ்த்த விரும்பினார்கள். மாநிலத்தின் மூலை முடுக்கெங்கும் பதற்றத்தைத் தொடர்ந்து தக்கவைப்பதன்மூலம், மாநில நிர்வாகம் செயலற்றுப் போய்விட்டது என்பதை மனத்தளவில் மக்களை உணரவைக்க இயலும். டெல்லி மேலிடத்துக்கும் அதே எண்ணம் தோன்றும். எத்தனை முயற்சி செய்தாலும் காஷ்மீரில் அமைதி சாத்தியமில்லை என்னும் நிலைமை, மிக நிச்சயமாக ஒரு கட்டத்தில் அவர்களுக்கு அலுப்புத் தரும். தொடர்ந்து பணத்தையும் படைகளையும் காஷ்மீரில் குவித்துக்கொண்டே இருப்பது ஒரு மாபெரும் தேசிய நஷ்டத்துக்கு வழி வகுக்கும் என்று ஏதாவது ஒரு கட்டத்தில் அவசியம் யோசிப்பார்கள். அப்போது காஷ்மீரைக் கைவிடுவார்கள்.

இதுதான் ஹிஸ்புல்லின் தொடக்ககாலத் திட்டம்.

ஆனால், இதைச் சாத்தியமாக்க முதலில் ஹிஸ்புல் தயாராக வேண்டும். ஏராளமான ஆள்பலம் வேண்டும். நிறையப் பணம் வேண்டும். பாகிஸ்தான் தருகிறது. ஆனால் போதுமான அளவுப் பணமாக அது இல்லை. காலம் மாறுகிறது. ஆயுதச் சந்தையில் எல்லாம் விலை ஏறிவிட்டது. தவிரவும் இந்திய ரா வத்தின் நவீன ஆயுதங்களைச் சமாளிக்க ஹிஸ்புல்லும் நவீன ரகத் துப்பாக்கிகளையும் பீரங்கிகளையும்கூட எதிர்பார்க்கத் தொடங்கியது.

பாகிஸ்தான் அரசால் ஓரளவுக்குமே அதைச் சாத்தியமாக்க முடியவில்லை. எனவே ஹிஸ்புல் தானே நிதி வசூலில் இறங்க ஆரம்பித்தது.

பூஞ்ச், ரஜவுரி, தோடா போன்ற பகுதிகளில் உள்ள மசூதிகளை அவர்கள் தங்களது முக்கியமான பதுங்கு தளங்களாக அமைத்துக்கொண்டார்கள். அங்கிருந்தபடி பாரமுல்லா, அனந்தநாக் போன்ற இடங்களில் ஒரு சில பகுதிகள் மீது தாக்குதல் நடத்தி, காவல் நிலையங்களைக் கைப்பற்றி, அந்த இடங்களை 'விடுதலை செய்யப்பட்ட பகுதி' என்று அறிவித்தார்கள்.

இதன் அர்த்தம், 'விடுதலை செய்யப்பட்ட பகுதி'யின் மக்கள் அன்று முதல் ஹிஸ்புல்லுக்கு வரி கட்ட வேண்டும். அவர்களது சுக துக்கங்களை, நல்லது கெட்டதுகளை அவர்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள்.

ஜமாத் ஏ இஸ்லாமியின் தலைவர் கீலானி, மறுபுறம் பாகிஸ்தானில் உள்ள பல முக்கிய நகரங்களில் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி, வசூல் வேட்டைகள் நடத்தி, தொகையை ஹிஸ்புல்லுக்கு அனுப்ப ஆரம்பித்தார். ஒன்றோடொன்று ஒட்டி வளர்ந்த இந்த இரு இயக்கங்களுக்கும் பாகிஸ்தானில் நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். மக்கள் இவர்களுக்குப் பணம் தரத் தயங்கவில்லை. ஏனெனில்

அரசு நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்கள் அதிகமில்லாத பாகிஸ்தானில், பல கிராமப்புறங்களில் ஜமாத் ஏ இஸ்லாமி நடத்திக்கொண்டிருந்த மதரஸாக்கள்தான் அம்மக்களின் குறைந்தபட்சக் கல்வி அறிவுக்காவது வழி செய்துகொண்டிருந்தது. இந்த மதரஸாக்களில் இருந்துதான் காஷ்மீரில் தீவிரவாதம் செய்ய ஆள்களையும் அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 'இது கொரில்லா போரல்ல. தேசியப் போரும் அல்ல. இது புனிதப்போர்' என்னும் கோஷத்தை முதல் முதலில் பாகிஸ்தான் மதரஸாக்களில் அறிமுகப்படுத்தி, மக்களைக் காஷ்மீருக்கான யுத்தத்தில் பங்கெடுக்கத் தூண்டியது ஹிஸ்புல்தான்.

பாகிஸ்தான் ஆட்சியாளர்களைப் பொருத்தவரை - அது ஜியாவானாலும் சரி, நவாஸானாலும் சரி, பேனசிரானாலும் சரி - காஷ்மீரை முன்வைத்த அரசியல் இல்லாதுபோனால் ஆட்சியில் நீடிக்க முடியாது என்பது வெளிப்படை.

அந்நாடு சுதந்தரம் அடைந்த காலத்திலிருந்து காஷ்மீருக்கான புனிதப்போர் என்பது தாய்ப்பாலுடன் கலந்து ஊட்டப்பட்டு வந்த ஒன்று. அந்த உணர்வினைத் தீவிரவாதத்தின் வடிவில் வார்த்தெடுப்பது என்பதும் 1948லிருந்தே தொடங்கப்பட்டதுதான். ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனின் வரவும் வளர்ச்சியும் செயல்பாடுகளும் அதற்குப் புதிய, ஆக்ரோஷப் பரிமாணம் அளித்தது மட்டுமே.

ஆனால் 1993க்குப் பிறகு இந்திய அரசின் காஷ்மீர் சார்ந்த பார்வை, இதன் பொருட்டு மிகத் தீவிரமாக மாற்றமடையத் தொடங்கியது. கட்டுக்கடங்காத தீவிரவாதச் செயல்களை, வெறும் தற்காப்பு நடவடிக்கைகளின்மூலம் மட்டும் தடுக்க முடியாது என்று ரா வம் கருத ஆரம்பித்தது. மிகத் தீவிரமான தாக்குதல்களை, அச்சமூட்டும் விதத்தில் மேற்கொண்டால் மட்டுமே தொடர்ந்து காஷ்மீரிகள் இந்த இயக்கங்களுக்கு ஆதரவளிப்பதை நிறுத்துவார்கள் அல்லது அது குறித்து மறுபரிசீலனையாவது செய்வார்கள் என்று நினைத்தார்கள்.

காஷ்மீரில் இந்திய ரா வத்தின் அத்துமீறல்கள், மனித உரிமை மீறல்கள் என்று பின்னாளில் ஊடகங்கள் பேசத் தொடங்கியதன் உண்மையான பின்னணி இதுவே.

மாநிலம் முழுதும் இண்டு இடுக்கு விடாமல் தீவிரவாதிகளின் செல்வாக்கு பரவியிருந்த நிலையில் ரா வம் தற்காப்பு நடவடிக்கைகளில் மட்டுமே ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பது காஷ்மீரைக் கைகழுவும் நிலைக்கு மட்டுமே கொண்டுவிடக்கூடியது என்று இந்தியா கருதியது. அதனால்தான், எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் வலுப்பெற்ற பகுதிகளில் எல்லாம் மிகக் கடுமையான ரா வத் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்படத் தொடங்கின.

ஏப்ரல் 1993ல் ஹஜ்ரத் பால் மசூதியினுள் புகுந்துகொண்டு தாக்குதலில் ஈடுபட்ட ஜே.கே.எல்.எஃப் தீவிரவாதிகளை முதல் முதலில் இந்திய ரா வம் குறிவைத்தது. ஒருத்தர் விடாமல் முற்றிலுமாக ஒழித்துவிட மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியின் இறுதியில் ஜே.கே.எல்.எஃப் தீவிரவாதிகள் ரா வத்திடம் சரணடைந்தார்கள்.

உடனடியாக, தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவளிப்போர் என்று வட்டமிடப்பட்ட ஒவ்வொருவரையும் தேடித்தேடி வேட்டையாடத் தொடங்கியது ரா வம்.

பொதுக்கூட்டம், பேரணி, ஊர்வலம் என்று எதுவும் முடியாது. நாலு பேர் பொது இடத்தில் கூடக்கூட முடியாது. எங்கும் ரா வம். எல்லா இடங்களிலும் ரா வம். இருபத்தி நான்கு மணிநேரமும் மாநிலம் முழுவதையும் சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டே இருந்தார்கள். வீடு வீடாகப் புகுந்து புகுந்து தேடினார்கள். ஆயுதம் பதுக்கிய வீடுகள், தீவிரவாதிகள் பதுங்கியிருந்த வீடுகள், பிட் நோட்டீஸ்கள், போஸ்டர்கள் அடுக்கியிருந்த வீடுகள் அனைத்தும் உடனடியாக இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவளிக்கும் பகுதிகளில் ரா வத்தினர் நடந்துகொண்ட விதம் மிகவும் மூர்க்கமாக இருந்தது. விசாரணைகளும் தண்டனைகளும் உக்கிரத்தின் உச்சத்தைத் தொட்டன.

மனித உரிமை மீறல் என்று இதுவே வருணிக்கப்பட்டது.

வெகு நிச்சயமாக மீறல்தான். ஆனால் அதற்கான அவசியத்தை உருவாக்கிய பாகிஸ்தான் தீவிரவாதிகளைப் பற்றி யாரும் அப்போது பேசவில்லை. காஷ்மீர் தேசியவாதம் பேசக்கூடியவர்கள் அனைவரும் காலாவதியாகிவிட்ட காலக்கட்டத்தில், காஷ்மீரில் நடப்பது முழுதும் இந்திய ரா வத்துக்கும் பாகிஸ்தான் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையிலான யுத்தம் மட்டுமே என்பது சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்படவில்லை. காஷ்மீரைத் தனிச் சுதந்தர நாடாக்கக்கோரி ஒரு போராட்டம் கூட தொண்ணூறுகளில் நடைபெறவில்லை. மாறாக, பாகிஸ்தானுடன் அதை இணைப்பதற்கானத் தீவிரவாத நடவடிக்கைகள் மட்டுமே அங்கு தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன.

இந்நிலையில் இந்திய ரா வம் செய்யக்கூடியது வேறெதுவும் இல்லை. தொடர் தாக்குதல்கள். துப்பாக்கிச் சூடுகள். வீடு புகுந்து தேடல்கள். வீதி தோறும் மிரட்டல்கள். தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவளிக்கும் பொதுமக்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட வன்முறை. அவர்களை அச்சமூட்டி, அந்த அச்சத்திலேயே தொடர்ந்து வைத்திருப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள்.

மனித உரிமைகள் மீறல்தான். சந்தேகமில்லை.

.

உண்மையில் இந்திய ரா வத்தின் இந்த நடவடிக்கைகள் ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனுக்குத்தான் பெரும் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தது.

தொடர்ந்து காஷ்மீரில் தீவிரவாதம் செய்ய அவர்களுக்கு ஆள் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. பாகிஸ்தான் ஆதரவு காஷ்மீர் முஸ்லிம்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் என்றாலும் அவர்களை ஒருங்கிணைத்துத் தாம் திட்டமிடும் காரியங்களைச் செயல்படுத்த வழியில்லாமல் போனது. முன்னெப்போல் காஷ்மீருக்குள் சுலபமாக ஊடுருவவோ, பிரசாரம் மேற்கொள்ளவோ, ஆள் திரட்டவோ முடியாத சூழ்நிலையில், அவர்களாக எல்லை தாண்டி முசுஃபராபாத்துக்கு வந்தால்தான் உண்டு என்றாகிப் போனது.

இந்திய ரா வம் எல்லைக்காவலில் பல அடுக்குப் பாதுகாப்புகள் செய்துவைத்திருந்தது. அத்தனை சுலபத்தில் எல்லை தாண்டுவது சாத்தியமில்லை என்றிருந்தது. அங்கிருந்தும் காஷ்மீருக்குள் நுழைவது அத்தனை எளிதல்ல.

இந்நிலையில் காஷ்மீரிலிருந்து 'ஆளெடுப்பது' என்பது நிரந்தரமாகவே முடியாத காரியமாகிவிடுமோ என்று ஹிஸ்புல் ஜயப்படத் தொடங்கியது. ஆள்களல்ல; செயல் முக்கியம். செயல்பட்டுக்கொண்டிருப்பது வெளியே தெரிவது அதைவிட முக்கியம். மக்களின் மிகப்பெரிய வியாதி ஞாபக மறதி. அதற்கு இடம் கொடுத்துவிடக்கூடாது.

எனவே, ஆப்கன் போராளிகளை மேலும் மேலும் காஷ்மீருக்குள் இழுக்கலாம் என்று ஹிஸ்புல் நினைத்தது. பாகிஸ்தான் உயரதிகாரிகளுடன் இது குறித்து அவர்கள் ஏழு முறை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள்.

இறுதியில், ஆப்கன் போராளிகளை மட்டும் அழைக்காமல், அவர்களுடன் பாகிஸ்தான் மதரஸாக்களில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் இளைஞர்களையும், மேற்கு மற்றும் மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளில் படிக்க அல்லது பணியாற்றச் சென்றிருக்கும் பாகிஸ்தானியர்களையும் சேர்த்து பயிற்சியளித்து காஷ்மீருக்கு அனுப்பலாம் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

ஆப்கனிஸ்தானில் அது ஒரு வினோதமான காலக்கட்டம். உள்நாட்டுப் புரட்சியும் தாலிபன்களின் எழுச்சியும் அங்கு புதுவிதமான இஸ்லாமிய அடிப்படைவாத ஆட்சிக்கு அடிகோலியிருந்தன (1996). உலகில் வேறெந்த இஸ்லாமிய தேசத்திலும்கூடக் கடைப்பிடிக்கப்படாத அதிதீவிர அடிப்படைவாதம், தாலிபன்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

காஷ்மீரை முன்வைத்து தாலிபன்களுடன் பாகிஸ்தான் அதிகாரிகள் பேசி, உதவி கேட்டபோது அவர்கள் ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனைவிட லஷ்கர் ஏ தொய்பா, ஜெய்ஷ் ஏ மொஹம்மத், ஹர்க்கத் உல் முஜாஹிதீன் போன்ற அமைப்புகளை ஊக்குவிப்பதிலேயே ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

ஜிஹாதின் மிக உயர்ந்த வடிவம் என்று தாலிபன்கள் வருணித்த, லஷ்கர் போன்ற தாலிபன் ஆதரித்த இயக்கங்கள் கடைப்பிடிக்கும் புனிதப்போருக்கான இலக்கணத்தைப் பின்வருமாறு சொல்லலாம்:

- ஒரு பிரச்னை நீடித்திருக்கும்வரை முஸ்லிம்கள் தம் போராட்டத்தை நீட்டித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.
- பிரச்னை என்பது பிராந்தியங்களுடன் முடிவதல்ல. புவியெங்கும் அல்லாவின் ஆட்சி அமையும்வரை புனிதப்போர் நீட்டிக்கப்படவேண்டும்.
- காஃபிர்களின் (இவ்விடத்தில் முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள் என்ற பொருளில்) ஆட்சிகள் நடக்குமிடமெங்கும் புனிதப்போர் நீட்டிக்கப்படவேண்டும்.
- எந்த காஃபிர் அரசாங்கம் முஸ்லிம்களைக் கொல்கிறதோ, அதற்கு எதிராகப் புனிதப்போர் நீட்டிக்கப்படவேண்டும்.
- முஸ்லிம்களின் நிலத்தை யார் அபகரிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எதிராகப் புனிதப்போர் நீட்டிக்கப்படவேண்டும்.

மேலோட்டமான பார்வையில் இந்தக் கொள்கைகளில் வித்தியாசம் ஏதும் தெரியாது. ஆனால் காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பது என்பது மட்டுமே பாகிஸ்தான் அரசின் நோக்கமாக இருக்கும்பட்சத்தில் லஷ்கர் போன்ற இயக்கங்கள், அதற்காக வேலை மெனக்கெட்டுப் போரில்

இறங்காது. உலகு தழுவிய இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியம் அமைப்பதன் ஒரு பகுதியாக மட்டுமே அவர்களால் செயல்பட முடியும் என்பது இதன் உட்பொருள். காஷ்மீரை மீட்டு, இந்தியாவிடமிருந்து அவர்கள் விடுவிப்பார்கள். ஆனால் பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க உதவுவார்கள் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் கிடையாது.

ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனுக்கு இம்மாதிரியான பிரச்னைகள் கிடையாது. அவர்களைப் பாகிஸ்தான் அரசு தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறது. அவர்கள் கொடுத்த வேலையை நேர்மையாகச் செய்து முடிப்பார்கள்.

இவ்வகையில், ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனை வைத்து காஷ்மீரில் பாகிஸ்தான் செய்துகொண்டிருந்த செயல்களைத் தாலிபன்கள் புனிதப்போர் என்றே ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தார்கள்.

நீங்கள் நடத்துவது அரசியல். இதைப் புனிதப்போர் என்று கொச்சைப்படுத்தாதீர்கள் என்று நவாஸ் ஷெரீஃபுக்கு ஒரு சமயம் முஹம்மத் ஓமர் கடிதம் கொடுத்தனுப்பியதாக ஒரு செய்தி உண்டு.

‘காஷ்மீர் என்பது இந்தியா பாகிஸ்தானுக்கு இடையே உள்ள எல்லைப் பிரச்னை கிடையாது. உரிமைப் பிரச்னையும் கிடையாது. அது இருவேறு கலாசாரங்களுக்கு இடைப்பட்ட பிரச்னையா என்றால் அதுவும் கிடையாது. மிக வெளிப்படையாகச் சொல்லுவதென்றால் அது இஸ்லாத்துக்கும் காஃபிர்களுக்கும் இடையில் நடக்கும் மோதல்.’ என்று ஓமர் அறிவித்தார்.

இதன்பிறகே லஷ்கர், ஜெய்ஷ் போன்ற இயக்கங்கள் காஷ்மீர் விஷயத்தில் ஈடுபட ஆரம்பித்தன.

பாகிஸ்தானுக்கு தர்ம சங்கடம்தான். ஆனாலும் போதிய ஆள் பலமில்லாமல் காஷ்மீரில் செயல்பட முடியாதிருப்பதைவிட லஷ்கர் போன்ற அமைப்புகளைக் களத்தில் இறக்கிவிடுவது இப்போதைக்கு மோசமான முடிவாக இருக்காது என்று கருதினார்கள். எனவே தாலிபன் வகுக்கும் இலக்கணத்துக்கு உட்பட்ட ‘புனிதப்போரை’யும் காஷ்மீரில் நடத்திப் பார்த்துவிடலாம் என்று நினைத்தார்கள்.

.

ஆனால் இது வேறு விதமான சில பிரச்னைகளைக் கொண்டு சேர்த்தது.

பாகிஸ்தான் எல்லையில் இருந்துகொண்டு காஷ்மீருக்குள் தீவிரவாதம் வகுக்கும் இயக்கங்களுக்கிடையே, காஷ்மீரி இயக்கங்கள் - காஷ்மீரிகள் அல்லாத இயக்கங்கள் என்ற பாகுபாடு மேலோங்கத் தொடங்கியது.

ஆப்கன் இயக்கங்களின் அமைப்பும் கொள்கைகளும் கோஷங்களும் - பாகிஸ்தான் வசமிருக்கும் காஷ்மீரத்து மண்ணின் மக்களுக்கு - அவர்கள் பாகிஸ்தான் ஆதரவாளர்களாகவே இருந்தாலும் புரியவில்லை அல்லது பிடிக்கவில்லை.

முன்னளவு தீவிரத்துடன் செயல்பட முடியாதிருந்தபோதிலும் ஜே.கே.எல்.எஃப் முற்றிலும் அழிந்துவிடாமல் ஓரளவு காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அமைப்பாகவே அப்போதும் இருந்தது. ஆனால், ‘சுதந்திர காஷ்மீர், ஜனநாயக காஷ்மீர் என்றெல்லாம் யாராவது கோஷமிட்டால் கிரானேடுகளால்தான் பதில் சொல்லப்படும்’ என்று லஷ்கர் ஏ தொய்பாவின் தலைமை அறிவித்தபோது, யுத்தம் இனி

இந்திய அரசுக்கும் காஷ்மீர் போராளிகளுக்குமா? அல்லது காஷ்மீர் சுதந்தர இயக்கங்களுக்கும் ஆபகன் போராளிகளுக்குமா? என்னும் கட்டத்தை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தது.

இந்த உள் குடும்பிபிடிகள் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் காஷ்மீரில் அவர்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்த தீவிரவாதச் செயல்கள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொண்டதில் ஐ.எஸ்.ஐயின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. பெரிய இயக்கங்களின் மோதல்களை ஒருபுறம் அமைதி பேசி தீர்த்துவைக்க முயற்சி செய்துகொண்டே, சிறு சிறு உதிரி இயக்கங்களைக் கொண்டு அவர்கள் தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டார்கள்.

இதன் பொருட்டே, பெயரே தெரியாத பல (குறைந்தது நாற்பது) சிறு இயக்கங்களை, அல்லது இயக்கங்களின் பெயரில் தனி நபர்களை, சிறு குழுக்களை அவ்வப்போது ஏதாவது வேலை கொடுத்து, செய்தித்தாள்களின் பக்கங்களை நிரப்ப ஏதுவான செயல்களைச் செய்ய வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாகிஸ்தான் ஆதரவுத் தீவிரவாத இயக்கங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டாலும் ஒன்று அல்லது இரண்டு சம்பவங்களுக்குமேல் அத்தகு இயக்கங்கள் ஈடுபட்டதில்லை. அவர்களைப் பாகிஸ்தான் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தியதும் இல்லை.

நவாஸ் ஷெரீஃபும் பேனசிர் புட்டோவும் மாற்றி மாற்றிப் பதவிக்கு வந்து அடித்துக்கொண்டிருந்த காலக்கட்டம். அவர்களால் முழுக்கவனத்துடன் எல்லையோர இயக்கங்களைக் கவனிக்க முடியவில்லை. தவிரவும் இயக்கங்களை கவனித்துக்கொண்டிருந்த உளவுத்துறைக்கும் இரு பெரும் தலைவர்களை கவனிப்பதே முழுநேரப் பணியாக அப்போது ஆகியிருந்தது.

அப்படியே அவர்கள் நீடித்திருந்தால் இந்த இயக்கங்களும் அதற்குள் தமக்குள் இன்னும் கருத்து வேறுபாடுகள் முற்றி சிதறுண்டு போயிருக்கலாம்.

அதெல்லாம் நடந்துவிடுமா? 'புனிதப்போரை' அடுத்தக்கட்டத்துக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக பர்வேஸ் முஷரஃப் ஒரு திட்டம் தீட்டத் தொடங்கியிருந்தார். அன்று பாகிஸ்தானின் ரா வத் தளபதியாக இருந்த முஷரஃப்.

22. இன்னொரு யுத்தம்

ஓர் ஊடுருவல் நடவடிக்கையைத் தொடக்கப்பள்ளியாக வைத்தே போரைத் தொடங்குவது பாகிஸ்தான் பாணி. இதை முன்னரே இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் பார்த்தோம். 1999ம் ஆண்டு மே மாதம் ஆரம்பித்த கார்கில் யுத்தமும் அப்படியே.

முசுஃபராபாத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒருவரோடொருவர் முறைத்துக்கொண்டும் சண்டையிட்டுக்கொண்டும் இருந்த இயக்கங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு முக்கியப் பொறுப்பளித்து அவர்கள் கவனத்தை திசை மாற்றவேண்டும். குவிந்த நோக்கத்துடன் அவர்கள் ஆரம்பிக்கும் பணியைப் பிறகு ரா வத்தைக் கொண்டு முன்னெடுக்க வேண்டும். அதன் விளைவாக மக்களிடையே கிடைக்கும் பாராட்டையும் அங்கீகாரத்தையும் அரசியல் லாபமாக மாற்ற வேண்டும். துழ்நிலை சாதகமாக இருக்கிறது. இந்தியாவுக்குப் போட்டியாகப் பாகிஸ்தான் அ ஆயுதப் பரிசோதனை செய்ததை அமெரிக்கா விரும்பவில்லை. பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீஃபுக்கு பில் க்ளின்டன் கடும் கண்டனம் தெரிவித்திருக்கிறார். மேற்கு நாடுகள் பொருளாதாரத் தடைகளுக்கு ஆயத்தமாகிவருகின்றன. நவாஸின் போட்டியாளர் பேனசிர்தம் பங்குக்கு உள்நாட்டு அரசியலில் நிறைய குட்டை குழப்பி வருகிறார். ஒரு முயற்சி. காஷ்மீரை முன்வைத்து ரா வம் மேற்கொள்ளும் இன்னொரு யுத்தம் மட்டும் வெற்றிகரமாக அமையுமானால் பாகிஸ்தானின் ஆட்சி அதிகாரத்தைத் திரும்பவும் ரா வம் பெறுவதில் பிரச்னை இராது. அந்த யுத்தத்தை ரா வமே தொடங்காமல், போராளி இயக்கங்கள் ஆரம்பித்து, ரா வம் நகர்த்திச் சென்றால் வேறு பல லாபங்களும் இருக்கின்றன. முதலாவது, இயக்கங்களுக்கும் ரா வத்துக்கும் இடையே உறுதி செய்யப்படும் நல்லுறவு. அது நாளை நாம் ஆட்சியமைக்கும்போது இன்னும் உதவிகரமாக இருக்கும். இயக்கங்களின் ஒத்துழைப்பில்லாமல் பாகிஸ்தானில் இனி அரசியல் செய்ய இயலாது.

முஷரஃபின் கணக்குகளைச் சரியாக அவர் வழியிலேயே பின் தொடர்வது சிரமமான பணி. பாகிஸ்தான் சரித்திரத்திலேயே அவரளவு புத்திசாலித்தனம் மிக்க ரா வ ஆட்சியாளர் யாரும் பதவிக்கு வந்ததில்லை.

உலக சரித்திரத்திலேயே முதல்முறையாக ஒரு ஜனநாயக தேசத்தின் (அப்போது அப்படித்தான்) பிரதமருக்கும் அதிபருக்கும் கூடத் தெரியாமல் ரா வம் ஒரு யுத்தத்தை ஆரம்பித்ததென்பது கார்கிலில்தான்.

மிகச் சரியாக லாகூரில் நவாஸ் ஷெரீஃபும் அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் வாஜ்பாயும் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த ஆரம்பித்த சமயம். பளபளவென்று புத்தம்புதிய பஸ்ஸில் ஏறி, வாகா எல்லை தாண்டி

லாகூருக்குச் சென்று நல்லுறவு வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார் வாஜ்பாய். உறவுகளும் சிக்கல்களும். உடன்படிக்கைகளும் அத்துமீறல்களும். இரு தேசங்களின் நீடித்த நல்லுறவுக்கு என்ன செய்யலாம்? இரு தலைவர்களும் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தபோதே கார்சிலில் போர் வெடித்துவிட்ட விஷயம் உலகுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. பஸ் கிளம்பிவிட்டதா என்று கேட்டுக்கொண்டிராமல் விமானம் ஏறி உடனே புதுடெல்லிக்குப் போய்விட்டார் வாஜ்பாய்.

நவாஸ் ஷெரீஃபுக்கு அவமானம். தாங்கமுடியாத அவமானம். அவர் உலக உத்தமர் இல்லாதிருக்கலாம். இந்தியாவுடன் நேசக்கரம் குலுக்குவதில் அடங்காத ஆர்வம் கொண்டவராக இல்லாதவராகவும் இருக்கலாம். இன்னொரு காஷ்மீர் யுத்தம் என்றால் சம்மதிக்கக்கூடிய பிரதமராகவேகூட இருக்கலாம்.

ஆனால் ஒரு தேசத்தின் பிரதமரைப் பேச்சுவார்த்தைக்காக அழைத்து உட்காரவைத்துவிட்டு இன்னொரு பக்கம் ரா வத்தை எல்லை தாண்டி ஊடுருவச் செய்தால் சர்வதேச அளவில் வரக்கூடிய கண்டனங்கள் பற்றித் தெரியாத அளவுக்கு முட்டாள் அல்ல. வெகு நிச்சயமாக ஆட்சிக்கே இது உலையாகும் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

அதுதான் முஷரஃப் எதிர்பார்த்தது. அதுதான் நடந்தது.

வாஜ்பாய், பேச்சுவார்த்தைகளை முறித்துக்கொண்டு டெல்லி திரும்பிய மறுநிமிடமே அமெரிக்க அதிபர் பில் க்ளின்டன் தொலைபேசியில் நவாஸை அழைத்தார். இதென்ன அயோக்கியத்தனம்? ஏன் இப்படிச் செய்திருக்கிறீர்கள்?

பாகிஸ்தான் சரித்திரத்தில் எந்தப் பிரதமரும் சொல்ல வாய்ப்பில்லாத ஒரு பதிலை அவர் அப்போது சொல்லவேண்டியிருந்தது.

ஐயா, எங்கள் ரா வம் காஷ்மீருக்குள் ஊடுருவியிருக்கும் விஷயம் எனக்குத் தெரியாது.

காறித்துப்பினார் க்ளின்டன். வேறு வழியில்லாமல் நேரில் போய்க் காலில் விழ அடுத்த விமானத்திலேயே புறப்பட்டுவிட்டார் நவாஸ் ஷெரீஃப்.

உடனே, போர்முனையில் முஷரஃபுக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. பிரதமர் கிளம்பிவிட்டார். அமெரிக்காவிலிருந்து ஒருவேளை அவர் திரும்பி வருவாரேயானால் நேரே உங்களைப் பார்க்கத்தான் வருவார்.

‘ஆம். எனக்குத் தெரியும். அதற்குமுன் யுத்தத்தை அதன் முழு வீச்சில் சந்தித்துவிடுவோம். எத்தனை பட்டாலியன்கள் களமிறங்கியிருக்கிறார்கள்?’

அதன்பின் நடந்தது பற்றி அதிகம் விவரிக்கவேண்டியதில்லை. முதலில் தற்காப்பு. பிறகு ஏறி அடித்தல். இந்திய வீரர்களின் தளராத தாக்குதலில் பாகிஸ்தான் முஜாஹிதீன்கள் தத்தளித்துப் போனார்கள். ஏறியிருக்கும் இடம் சிகரங்கள். திரும்பிப் போவதென்றால் இறங்கித் தீரவேண்டும். இறங்குமிடமெல்லாம் இந்திய ரா வம். தவிரவும் அவர்கள் முன்னேறி, மேலேறியும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உதவிக்கு வருகிறார்கள் என்று சொன்ன பாகிஸ்தான் ரா வம் எந்த இடத்தில் இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. தகவல் தொடர்பு கிடையாது. கூரியர்களைக்

கூட்டிக்கொண்டு வரவில்லை. ரெகுலர் ரா வமும் தாக்குதலில் இறங்கிவிட்டது என்று யாரோ சொன்னார்கள். உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. ஐயா, ரொட்டிகள் எத்தனை மிச்சம் இருக்கிறது?

ஆயுதங்கள் போதவில்லை. குளிர் குடலைப் பிடுங்குகிறது. பசி கண்ணை மறைக்கிறது. இரவெல்லாம் தாக்குதல். பகலெல்லாம் தாக்குதல். இந்திய வீரர்கள் அணி அணியாக வந்து தாக்குகிறார்கள். எட்டு மணிநேரம் போரிட்டுவிட்டு, ஒரு செட் ஓய்வெடுக்கப் போய்விடுகிறது. புத்துணர்ச்சியுடன் இன்னொரு குழு அதே இடத்தில் அதே பணியை விட்ட கணத்திலிருந்து புதிதாக மேற்கொள்கிறது. சிகரங்களின் மேலே இருக்கிறவர்களுக்கு, கீழிருந்து தாக்குபவர்களால் அதிக ஆபத்தில்லை என்று நினைத்தது பெரும் பிசகு. கடவுளே! எத்தனை விதமான ராக்கெட்டுகள் வைத்திருக்கிறார்கள்.

உண்மையில் மேலே இருக்கும் பாகிஸ்தானியர்கள் எத்தனை பேர் என்று இந்தியப் படைகளுக்கு அத்தனை சரியாகத் தெரியாது. அவர்கள் ஐயாயிரம் பேர் இருந்தார்கள். அது பின்னால் தெரிந்த கணக்கு. தாக்குதலின் தீவிரத்தை மட்டும் வைத்துத் தோராயமாகத்தான் இந்தியா கணக்கிட்டது. எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று முப்பதாயிரம் பேரைப் போர்முனைக்கு அனுப்பியிருந்தது. ஆறு மடங்கு அதிகம். அதற்குரிய பலன்.

ஆனால் பர்வேஸ் முஷரஃப் தனது சுய சரிதத்தில் இந்த யுத்தம் குறித்து எழுதியிருக்கும் அத்தனை பக்கங்களும் வேறு கதை சொல்கின்றன.

- கார்கில் யுத்தத்தைத் தொடங்கியது இந்தியாதான். பாகிஸ்தான் அல்ல.
- இந்தியர்கள் எல்லை தாண்டி வந்ததனால்தான் சுதந்தரப் போராட்ட வீரர்கள் (காஷ்மீர் தீவிரவாதிகளை முஷரஃப் எப்போதும் அப்படித்தான் குறிப்பிடுவார்.) பதிலடி கொடுக்கப் போனார்கள். அவர்கள் தம் விடா முயற்சியினால் இந்தியப் படைகளை விரட்டிச் சென்று, பல இடங்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள்.
- சுதந்தரப் போராட்ட வீரர்களுக்கும் இந்திய ரா வத்துக்கும் சண்டை நடக்கிறது என்று தாமதமாகக் கேள்விப்பட்ட பிறகுதான் பாகிஸ்தான் ரா வம் களத்துக்குச் சென்றது.
- பிரதமருக்குத் தெரியாமல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட யுத்தம் என்று சொல்வது பொய். நவாஸ் ஷெரீஃபுக்கு நன்கு தெரியும். அவரது சம்மதத்துடன்தான் ரா வம் களமிறங்கியது.
- யுத்தத்தில் இந்தியா வென்றதுபோன்ற தோற்ற மயக்கத்தை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். உண்மையில் அவர்கள் வெற்றி பெறவேயில்லை.
- சர்வதேச அரங்கில் நவாஸ் ஷெரீஃபுக்கு ஏற்பட்ட தலைகுனிவு, அவர் உண்மையை மாற்றிச் சொன்னதனால் (யுத்தம் தொடங்கியது எனக்குத் தெரியாது என்று) உண்டானது. அதைத்தான் இந்தியா தான் வெற்றி பெற்றதாக அறிவித்துக்கொண்டது.

முன்பே சொன்னதுபோல், பர்வேஸ் முஷரஃப் ஓர் அதிபுத்திசாலி. அவரது கணக்குகளைப் பின் தொடர்வது சவாலான காரியம்.

எளிய ஊடுருவலாக 1999ம் ஆண்டு மே மாதம் தொடங்கியது. படிப்படியாகப் பரிமாண வளர்ச்சி பெற்று ஜூலை மாதம் போர் நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டபோது பதினாறு கோடி பாகிஸ்தானியர்களும் நவாஸ் ஷெரீஃபைப் பார்த்துக் காறித் துப்பினார்கள். அவர் அ குண்டு வெடித்து தேசத்தின் பலத்தை உலகுக்குக் காட்டியதெல்லாம் உடனடியாக மறக்கப்பட்டது. அமெரிக்காவின் நிர்ப்பந்தத்துக்குப் பணிந்து போரை நிறுத்திவிட்டாரல்லவா? தளபதி முஷரஃபின் கடும் முயற்சி வீணாகிவிட்டது. ஆயிரக்கணக்கான ரா வ வீரர்கள் மற்றும் காஷ்மீர் சுதந்தரப் போராட்டத் தியாகிகளின் உழைப்பு வீணாகிவிட்டது.

இனி எங்களுக்கு நவாஸ் வேண்டாம் என்று பாகிஸ்தான் மக்கள் சொன்னார்கள். பர்வேஸ் முஷரஃப்தான் வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்கவில்லை. ஆனாலும் அதுதான் நடந்தது. நடந்தபோது ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

முஷரஃப் பதவிக்கு வந்ததில் காஷ்மீர் தொடர்பாக ஏற்பட்ட விளைவுகளுள் மிக முக்கியமானது, லஷ்கர் ஏ தொய்பா, ஜெய்ஷ ஏ முஹம்மத் போன்ற தீவிரவாத இயக்கங்கள் புதிய வலிமையுடன் காஷ்மீருக்குள் தீவிரவாதச் செயல்களைப் புரியத் தொடங்கியதுதான்.

ஷெரீஃப் காலத்தில் இந்த ஆப்கன் தயாரிப்பு இயக்கங்களுக்கு ஓர் உத்தரவு இடப்பட்டிருந்தது. காஷ்மீருக்காகப் போராடுங்கள். ஆனால் தன்னிச்சையாக ஏதும் செய்ய வேண்டாம். ஏற்கெனவே களத்தில் உள்ள காஷ்மீர் இயக்கங்களின் தலைமையின்கீழ் மட்டுமே நீங்கள் செயல்படலாம்.

இந்த உத்தரவால்தான் ஜே.கே.எல்.எஃப்., ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் போன்ற இயக்கங்களுடன் ஆப்கன் தயாரிப்புக் குழுக்களுக்கு உரசல் ஏற்பட்டது.

ஜே.கே.எல்.எஃப்.ைப் பாகிஸ்தான் கழட்டி விட்டிருந்தாலும், அந்த இயக்கத்துக்குள்ளேயே பிளவு தோன்றியிருந்தாலும் காஷ்மீர் மக்களிடையே அவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்கும் செயல்பாடுகளுக்கு இருந்த ஆதரவும் மறுக்க முடியாதவை. அதனால் வேறு எந்த இயக்கம் என்ன காரியத்தை உத்தேசித்தாலும் ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்ட பிறகே தொடங்கும்.

ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் என்னும் எதிரியைச் சமாளிப்பதன் பொருட்டு, ஜே.கே.எல்.எஃப்., லஷ்கர் ஏ தொய்பாவின் நட்பை விரும்பியது. முசஃபராபாத்தில் இருந்த அதன் தலைவர் அமானுல்லா கானுக்கு லஷ்கர் தளபதிகளுடன் இணைந்து பணியாற்றுவதில் மிகுந்த விருப்பம் இருந்தது.

ஆனால் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் இருந்த ஜே.கே.எல்.எஃப்பின் இந்தியப் பிரிவுத் தலைவர் யாசின் மாலிக்குக்கு இந்த உறவு பிடிக்கவில்லை. தவிரவும் லஷ்கருடன் இணைந்து எந்தச் செயலையும் காஷ்மீரில் செய்ய அவர் மறுத்தார். ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியின் நோக்கம் என்ன? காஷ்மீரின் சுதந்தரம். ஒருங்கிணைந்த அகண்ட காஷ்மீர். சுதந்தர, மதச்சார்பற்ற ஆட்சி.

ஆனால் லஷ்கரின் நோக்கம் என்ன? மதச்சார்பின்மை கொள்கைக்கு முற்றிலும் எதிரான இயக்கம் அல்லவா அது? அதனோடு எப்படி நல்லுறவு

கொள்ள முடியும்? என்னால் முடியாது.

விளைவாக, இயக்கத்தில் பிளவு.

ஏற்கெனவே வலு குறைந்து போயிருந்த ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி இப்போது பிளவு பட்டும் நிற்க நேர்ந்ததில் ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தது. இந்தக் குழுச் சண்டைகள், அடித்துக்கொண்டு சாவது எல்லாம் லஷ்கருக்கு மிகுந்த கோபத்தை வரவழைத்தது. அவர்கள் ஒரு தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். யாருடைய ஆதரவும் வேண்டாம். நட்புறவும் வேண்டாம். லஷ்கர் ஜிஹாதிகளுக்கு சுயபலம் உண்டு. செயல் திறன் உண்டு. யாரும் தடைபோடாமல் விளையாட விட்டால் போதும்.

அப்படியொரு சந்தர்ப்பத்தைத்தான் முஹர்ஃப் அவர்களுக்குத் தந்தார். கார்கில் யுத்தத்தில் லஷ்கர் ஏதொய்பாவின் ஆள்களைத் தான் அவர் முன்னால் அனுப்பினார். அவர்களைத்தான் இந்திய ரா வம் பனிச்சிகரங்களில் எதிர்கொண்டது. அவர்களுடன் தான் யுத்தமிட்டது.

யுத்தத்தில் தோற்றாலும் லஷ்கருக்கு அது ஒரு பெரும் கதவு திறப்பாகிப் போனது. இனி எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. காஷ்மீரில் சுதந்தரமாகச் செயல்படலாம். பர்வேஸ் முஹர்ஃப் ஒன்றும் சொல்லமாட்டார். வேறு யார் என்ன சொன்னாலும் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை.

வந்தாமா படுகொலைகள் என குறிப்பிடப்படும் 23 காஷ்மீர் பண்டிட்கள் படுகொலைச் சம்பவத்துடன் காஷ்மீரில் தனது கணக்கை ஆரம்பித்தது லஷ்கர். இந்த இருபத்தி மூன்று படுகொலைகளும் ஜனவரி 25, 1998ல் ஒரே நாளில் செய்யப்பட்டன. மிகக் கோரமான, தாங்கொணா அதிர்ச்சி தரத்தக்க இச்சம்பவம், பள்ளத்தாக்கில் மிச்சமிருந்த ஒரு சில பண்டிட்களையும் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு மாநிலத்தைவிட்டு வெளியே ஓடத் தூண்டியது.

கார்கிலில் ஊடுருவ சரியான நபர்கள் என்று லஷ்கரை முஹர்ஃப் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு இந்த ஒரு நாள் சம்பவம் மிக முக்கியக் காரணம். சற்றும் ஈவு இரக்கம் பார்க்காதவர்கள், தவிரவும் எப்படிப்பட்ட சூழலிலும் இலக்கை நோக்கித் துல்லியமாக முன்னேறக்கூடியவர்கள் என்பதை அச்சம்பவம் அவருக்குச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தது. கட்டுக்கடங்காத எல்லைப் பாதுகாப்புப் படையினர், ஏராளமான ரா வம் மற்றும் துணை ரா வப் படையினர், சிறப்புப் பாதுகாப்புப் படையின் பிரத்தியேகப் பாதுகாப்பு வளையங்கள், மாநில காவல் துறை அனைவர் கண்ணிலும் மண்ணைத் தூவி, துணிச்சலாக காஷ்மீருக்குள் ஊடுருவி அவர்கள் மேற்கொண்ட இம்முயற்சியை முஹர்ஃப் கவனித்திருந்தார். பாகிஸ்தானின் பத்தாவது படைப்பிரிவினருடன் அப்போது அவர் இந்திய எல்லையில்தான் பணியில் இருந்தார்.

கார்கிலுக்குப் பிறகு லஷ்கர் ஈடுபட்ட பெரிய சம்பவம் என்று சிட்டிசிங்புராவில் முப்பத்தி ஐந்து சீக்கியர்களைக் கொன்றதைச் சொல்லலாம். இந்தச் சம்பவத்தை அவர்கள் மேற்கொண்ட விதம் மிகவும் நூதனமானது.

சிட்டிசிங்புரா என்பது காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் உள்ள ஒரு சிறு கிராமம். பச்சைப் பச்சேலென்று இருக்கும். கலவரம், கலகம், களேபரம் என்று

காஷ்மீர் தினமும் எரிந்து கொண்டிருந்தபோது கூட, ஓரளவுக்கு அமைதியாகவே இருந்த பிராந்தியம். காரணம், அங்கே ஹிந்துக்கள் கிடையாது. முஸ்லிம்களும் குறைவு. இருந்தது சீக்கியர்கள்.

காஷ்மீர் இந்தியாவுக்குச் சொந்தமா, பாகிஸ்தானுக்கா என்று இந்தப் பகுதிவாசிகளைக் கேட்டால் இறைவனுக்கு என்று ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். பிரச்னையின் வாசனையைக்கூட நுகர விரும்பாத மக்கள்.

மார்ச் 20, 2000 அதிகாலை அந்த கிராமத்தின் மையத்தில் வரிசையாகச் சில ஜீப்புகள் வந்து நின்றன.

சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த கிராமத்து மக்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. காலையிலேயே ரோந்து ஆரம்பித்து விட்டார்களா? என்ன பிரச்னை?

யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோதே, அவர்கள் கும்பலாக இறங்கினார்கள். ஆளுக்கொரு திசையில் கையில் துப்பாக்கியோடு பாய்ந்தார்கள். 'முகங்களைப் பார்க்கவேண்டாம். நமக்கு உயிர்கள் மட்டுமே முக்கியம். சுட்டுத்தள்ளுங்கள்!' தொப்பி அணிந்த ஒருவன் கைகளைக் குவித்துக் கத்தினான். துப்பாக்கிகள் வெடிக்க ஆரம்பித்தன. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று ஆங்காங்கே கொத்துக்கொத்தாகச் சுருண்டு விழ ஆரம்பித்தனர்.

பதினைந்து நிமிடங்கள். ஒட்டுமொத்த சிட்டிசிங்புராவும் வீறிட்டு அலறத் தொடங்கியபோது, கொல்ல வந்தவர்கள், வேலை முடித்து ஜீப்பில் ஏறிப் போயேவிட்டார்கள். சைரன் சத்தத்துடன் காவல் படையினர் அங்கு வந்து சேர்வதற்குள் முப்பத்தைந்து பேர் பலி.

.

நானக் சிங் மட்டும் உயிருடன் இருந்தான். உடல் முழுவதும் குண்டு காயங்களுடன். அப்படியே அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்கள். முதலுதவியெல்லாம் பிறகு. முதலில் விசாரணை.

'யார் அவர்கள்?'

திக்கித்திக்கித்தான் பேசினான் நானக் சிங்.

'இந்திய காவல் படையினர்.'

அதிர்ந்துவிட்டது காவல் துறை. இவன் ஏன் இப்படி உளறுகிறான்? இந்திய காவல்துறையினர் எதற்காக அப்பாவி சீக்கியர்களைச் சாகடிக்க வேண்டும்? குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுத்து விட்டு, பொறுமையாக மீண்டும் விசாரித்தார்கள். சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னான் நானக் சிங். அழுத்தம் திருத்தமாக.

'சந்தேகமேயில்லை. காவல் படையினர்தான். யூனிஃபார்மில்தான் வந்திருந்தார்கள். காட்டுமிராண்டித்தனமாக எல்லோரையும் சுட்டுக்கொன்றார்கள்.'

மறு நாள் காலை தினசரிகளில் நானக் சிங்கின் வாக்குமூலம் வார்த்தை பிசகாமல் வெளியானது. சிட்டிசிங்புரா தன் சரித்திரத்தில் முதல்முறையாகச் செய்தி மோட்சம் அடைந்தது.

மனித உரிமைக் காவலர்களும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் கொடிபிடித்து எழுந்து நின்றது பெரிதல்ல. அப்போது இந்தியாவுக்குச் சுற்றுப்பயணம் வந்திருந்த அமெரிக்க அதிபர் பில் க்ளின்டனும் இந்த விஷயம் கேள்விப்பட்டு இந்தியாவைக் கண்டித்துப் பேசியதுதான் முக்கியம்.

இல்லவே இல்லை, இது பாகிஸ்தானிய சதி என்று அலறியது இந்திய அரசாங்க அறிக்கை. ஒருவர் கூட இந்த அறிக்கையை நம்பவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் பாகிஸ்தானைக் குற்றம் சுமத்துவதே வேலையாகப் போய்விட்டது என்ற கொதிப்புடன் இன்னும் பெரிய அளவில் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்கள்.

பில் க்ளின்டன் தம் பங்குக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லிவைத்திருந்தார். இது ஹிந்து தீவிரவாதிகளின் வேலையாக இருக்கும்.

எனவே ஹிந்துக்கள் கோபமானார்கள். பில் க்ளின்டனை ஊர் திரும்பச் சொல்லி ஊர்வலம் போனார்கள். கருப்புக் கொடியேந்திக் கண்டனம் தெரிவித்தார்கள்.

பாதிப்படைந்த சீக்கியர்கள் ஒரு புறம். சண்டைக்கு வரும் இந்துக்கள் ஒரு புறம். வாயைக் கொடுத்து மாட்டிக்கொண்ட கிளிண்டன் மறறொரு புறம். மார்ச்சில் நடந்த சம்பவத்துக்கு டிசம்பரில்தான் விடை கிடைத்தது.

அந்த மாதம் சுஹைல் மல்லிக் என்னும் இளைஞன் இந்திய எல்லை பாதுகாப்புப் படையினரால் தற்செயலாக (சந்தேகத்தின் பேரில்) கைது செய்யப்பட்டான். பின்னர் சந்தேகம் ஊர்ஜிதமானது. நியூ யார்க் டைம்ஸ் நிருபர் ஒருவர் அவனை சிறையில் வைத்து பேட்டிக் கண்டார்.

‘சிட்டிசிங்புரா சம்பவத்துக்கும் உங்களுக்கும் தொடர்பு உண்டா?’

‘நிச்சயமாக உண்டு.’

‘நீங்கள் எந்த இயக்கத்துக்காக வேலை செய்கிறீர்கள்?’

ஒரு விநாடி கூடத் தாமதிக்கவில்லை அவன். பெருமிதமுடன் சொன்னான்: ‘லஷ்கர்-ஏ-தொய்பா.’

இந்தியா. அமெரிக்கா. பாகிஸ்தான். மூன்று நாடுகளிலிருந்தும் வெளிவரும் அத்தனை செய்தித்தாள்களிலும் அன்று அதுதான் தலைப்புச் செய்தி.

சுஹைல் மல்லிக் நிறையவே பேசினான். அவன் பதினெட்டு வயதுப் பையன். சொந்த ஊர் சியால்கோட். லாகூரிலிருந்து 125 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள சிறு நகரம். ஜம்முவிருந்து கல்லெறி தூரம்.

வேலை வெட்டி இல்லாமல் வெறுமனே ஊர் சுற்றிக்கொண்டிருந்திருக்கிறான். திடீரென்று எங்கிருந்தோ சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். காப்பி, பலகாரம் வாங்கிக் கொடுத்து உட்கார வைத்து தோளில் கை போட்டுப் பேசியிருக்கிறார்கள். தம்பி, வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வர வேண்டாமா, உயர்ந்த லட்சியங்களை அடைய வேண்டாமா? உன் பெயர் சரித்திரத்தில் நிலைத்து நிற்க வேண்டாமா?

வழக்கமான மூளைச் சலவை நடவடிக்கைகள். அவன் குடும்பத்தினரின் வறுமை போக உத்தரவாதம். வா எங்களோடு என்று அழைத்துச்

சென்றுவிட்டார்கள்.

முசு: பராபாத்தில் அவன் பயிற்சி பெற்றான். அவனைப்போலப் பயிற்சிக்கு வந்திருந்த பல பதினெட்டு வயதுக்காரர்களை அங்கே அவன் பார்த்தான். அத்தனை பேருக்கும் ஒருநாள் பயிற்சி முடிந்தது என்று சொல்லி, ஆயுதம் கொடுத்து ஜீப்பில் ஏற்றி அனுப்பிவைத்தார்கள்.

போய்ச்சேர்ந்த இடம் சிட்டிசிங்புரா.

அந்த நியூ யார்க் டைம்ஸ் நிருபர் சுஹைல் மல்லிக்கிடம் கேட்டார்.

‘அத்தனை அப்பாவி சீக்கியர்களைக் கொன்றிருக்கிறாயே. அவர்களைக் கொல்லும்போது என்ன நினைத்தாய்?’

‘கொடுக்கப்பட்ட பணியை சரிவரச் செய்கிறேன் என்று பெருமிதம் அடைந்தேன். தவிரவும், நான் யார் யாரைக் கொல்ல வேண்டும் என்று எனக்கு அவர்கள் தெரிவிக்கவில்லை. அவர்கள் பெயர் கூட எனக்குத் தெரியாது. சுடு என்றார்கள், சுட்டேன். அவ்வளவுதான்.’

.

டெல்லி செங்கோட்டைத் தாக்குதல், ஸ்ரீநகர் விமான நிலையத் தாக்குதல், இந்திய நாடாளுமன்ற வளாகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதல், கலூச்சாகில் 32 பேரை ஒரே நாளில் படுகொலை செய்தது, நாடிமார்கில் 24 பண்டிட்டுகளைக் கொன்றது, 2005 டெல்லி குண்டு வெடிப்புகள், அடுத்த வருடம் வாரணாசி குண்டுவெடிப்புகள், தோடா படுகொலைகள் (36 பண்டிட்கள்), மும்பை ரயில் குண்டுவெடிப்புகள், மாலேகான் குண்டுவெடிப்புகள். எல்லாம் லஷ்கர். எல்லா இடங்களிலும் லஷ்கர்.

காஷ்மீரை ரத்த பூமியாக்கியதில் மற்ற எந்த இயக்கத்தைக் காட்டிலும் லஷ்கருக்குக் கூடுதல் பங்குண்டு.

இந்த வகையில், பர்வேஸ் முஷரஃப் மற்ற எந்த பாகிஸ்தான் ஆட்சியாளரைவிடவும் இந்தியாவுக்குப் பெரும் எதிரியாகச் செயல்பட்டவர் என்று தயங்காமல் சொல்லலாம். கார்கில் யுத்தம், காஷ்மீரில் இந்தியாவுக்கு வெற்றியை மட்டுமல்ல; நிரந்தரமான ஒரு பெரும் தலைவலியையும் சேர்த்துக் கொடுத்ததை மறுக்க முடியாது.

23. முன்று நியாயங்கள்

செப்டெம்பர் 11, 2001. இந்தத் தேதிக்குப் பிறகு, இந்தத் தேதியைக் குறிப்பிடாத சர்வதேசத் தீவிரவாதம் தொடர்பான செய்திகள் ஏதுமிருக்க வாய்ப்பில்லை. அமெரிக்காவின் மீது அல் காயிதா தொடுத்த தாக்குதல். அதன் தொடர்ச்சியாக ஆப்கனிஸ்தான் மீது அமெரிக்கா நிகழ்த்திய தாக்குதல். அதை தீவிரவாதத்துக்கு எதிரான உலகு தழுவிய யுத்தமாக முன்வைத்த அரசியல். எல்லாம், எல்லாரும் அறிந்ததே.

ஆனால் காஷ்மீர் போன்ற பிரச்சனைக்குரிய ஓரிடத்தில் இந்தத் தாக்குதலும் அதன் பின்விளைவுகளும் எம்மாதிரியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்பதை கவனிக்க வேண்டியது அவசியம்.

பாகிஸ்தான், அமெரிக்காவின் தோழமை நாடு. இன்று நேற்றாக அல்ல. தொடக்கம் முதலே. அதை அடிக்கவும் அணைக்கவும் உரிமை கொண்ட தேசமாக அமெரிக்கா தன்னை இன்றுவரை வெளிப்படுத்தி வருவது கண்கூடு. பர்வேஸ் முஷரஃப், பாகிஸ்தானின் அதிபராக இருந்த காலத்தில் நடந்த ஆப்கன் யுத்த சமயம், அமெரிக்கா தன் தோழனுக்கு விடுத்த கட்டளை ஒன்றுதான். உன் தீவிரவாத ஆதரவு நிலைபாட்டை இன்றோடு கைகழுவு. யுத்தத்தில் என் பக்கம் சேர்.

முஷரஃபுக்கு வேறு வழி கிடையாது. எனவே அமெரிக்காவுக்காகத் தான் அதுநாள் வரை வளர்த்து வந்த ஆசாத் காஷ்மீர் விஷச் செடிகளை அவரே வேரறுக்க வேண்டி வந்தது. முற்றிலுமாக அல்ல. அது முடியவும் முடியாது. ஓரளவு செய்தார். மறுக்க முடியாது. குறைந்தபட்சம் பல காஷ்மீர் தீவிரவாதக் குழுக்கள் முசுஃபராபாத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்தாவது வேறெங்கோ போயின.

ஆனால் நாற்பத்தி இரண்டு பயிற்சி முகாம்களைப் பத்தாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக நடத்தி வந்த இடம் அது. முசுஃபராபாத் மட்டுமல்ல. பாகிஸ்தானின் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலும் அதே இயக்கங்களின் அலுவலகங்கள் உண்டு. லாகூரில் உண்டு. கராச்சியில் உண்டு. இஸ்லாமாபாத்தில் மட்டும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டார். ஏனெனில், முஷரஃப் அங்கே இருந்தாக வேண்டியிருந்தது.

பல காலமாகப் பாகிஸ்தானின் எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் பற்றி இந்தியா தொடர்ந்து சர்வதேச அரங்கில் புகார் தெரிவித்து வந்திருக்கிறது. பெரிய விளைவுகள் ஏதும் ஏற்பட்டதில்லை. ஆனால் செப்டெம்பர் 11 சம்பவத்துக்குப் பிறகு அமெரிக்காவின் அழுத்தங்கள் காரணமாக அந்த இயக்கங்களின் செயல்பாடுகள் பாகிஸ்தான் அரசால் தாற்காலிகமாக முடக்கப்பட, காஷ்மீரில் முன்னளவு பயங்கரங்கள் அதன்பின் குறைய ஆரம்பித்தன. (லஷ்கர், காஷ்மீரில் தாற்காலிகமாகத் தன் பணிகளைக் குறைத்துக்கொண்டு டெல்லி, மும்பை

வரை நகர்ந்து வரத் தொடங்கியது இதன்பிறகுதான் என்பதை இங்கே நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.) இந்தியாவின் எல்லைப் பாதுகாப்பு இன்னும் வலுப்படுத்தப்பட்டதும் இதற்கொரு காரணம். தொடர்ந்து தீவிரவாத இயக்கங்களுக்குப் போஷாக்கு அளிக்க முடியாத அளவுக்குப் பாகிஸ்தானின் பொருளாதார நிலைமை சீரழிந்து வருவது மேலுமொரு காரணம்.

ஆனால் இக்காரணங்களால் எல்லாம் காஷ்மீரில் அமைதி திரும்பிவிட்டதா?

நிச்சயமாக இல்லை. காஷ்மீருக்கு 'உள்ளே' பிரச்னையே இல்லை; எல்லாம் வெளியில் இருந்து வருவதுதான் என்று இந்தியா சொல்கிறது. காஷ்மீர் ஒரு பிரச்னைக்குரிய நிலப்பரப்பு என்பதை இந்தியா முதலில் ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டுமென்று பாகிஸ்தான் மல்லுக்கட்டுகிறது. எங்கள் பிரச்னையை எங்களிடமே விட்டுவிடுங்கள் என்று காஷ்மீர் மக்கள் சொல்கிறார்கள். இந்த முத்தரப்பு முரண்பாடுகளில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட்டதில்லை. 1947 தொடங்கி. இன்று வரையிலுமே கூட.

ஹரி சிங் எழுதிக்கொடுத்த முழு காஷ்மீர் சமஸ்தானம் எங்களைச் சேர்ந்தது. ஜம்மு, காஷ்மீர், லடாக், சியாச்சின் சிகரங்கள் என இப்போது இந்தியாவின் வசமிருப்பது மொத்த நிலப்பரப்பில் நாற்பத்தி மூன்று சதவீதம்தான். மிச்சத்தில், சீனா எடுத்துக்கொண்ட இருபது சதவீதத்தைக் கழித்தாலும் முப்பத்தி ஏழு சதவீத நிலப்பரப்பைப் பாகிஸ்தான் அபகரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

கிட்டத்தட்ட இதே மொழியில், இதே விஷயத்தைத்தான் பிள்ளையார் சுழியாகப் போட்டு எந்த காஷ்மீர் பேச்சுவார்த்தையையும் இந்தியா ஆரம்பிப்பது வழக்கம். சட்டப்படி இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம் காஷ்மீர். எனவே அத்துமீறியது பாகிஸ்தான் தான்.

ஒருபோதும் அவர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்டதில்லை. எது சட்டம்? என்ன சட்டம்? காஷ்மீர் மக்களின் விருப்பம் என்னவென்று எப்போதாவது இந்தியா கேட்டிருக்கிறதா? மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் என்று ஊரறியச் சொல்லிவிட்டுப் பின்வாங்கிய கதை உலகுக்கே தெரியும். காஷ்மீரை உரிமை கொண்டாட இந்தியாவுக்கு அருகதை இல்லை. வாக்கெடுப்பு நடத்தட்டும் முதலில். அப்புறம் பார்ப்போம்.

இதுதான் பாகிஸ்தான் சொல்வது.

மூன்றாவது பங்காளியான சீனாவுடன் பொதுவாக இந்தியாவும் சரி, பாகிஸ்தானும் சரி. வம்பு வைத்துக்கொள்வதில்லை. அக்சய் சின்னை இந்தியா கிட்டத்தட்ட மறந்தே விட்டது என்று சொல்லிவிடலாம். வரைபடங்களில் மட்டும் அந்தப் பிரதேசமும் இந்திய யூனியனில் ஒரு பகுதியாகக் காட்டப்படும். மற்றபடி, சீனாவுடன் இப்போதைக்கு இது விஷயமாகப் பஞ்சாயத்து ஏதுமில்லை. அல்லது பல்லாண்டுகளாகத் தீராத, இடையே வேறெந்த புதுப் பிரச்னைக்கும் வழி வகுக்காத ஒரு பழைய பஞ்சாயத்தாக அது அப்படியே இருக்கிறது.

பிரச்னை, பாகிஸ்தானுடன்தான். நான்கு யுத்தங்கள். கணக்கு வழக்கில்லாத ஊடுருவல் பிரச்னைகள். மாநிலத்தின் நிரந்தரப் பதற்றம், ஏராளமான கொலைகள், குண்டு வெடிப்புகள், அமைதி இழப்பு, ஆள் இழப்பு.

பணச்செலவு, தீவிரவாதப் பிரச்னை. காஷ்மீரைத் தக்கவைப்பதற்காகவே மேற்கொண்ட எண்ணற்ற தேர்தல் குளறுபடிகள். தகிடுதத்தங்கள்.
இந்தியா நிறைய மெனக்கெட்டிருக்கிறது. சந்தேகமில்லை.

இந்தியத் தரப்பை இப்படித் தொகுக்கலாம்:

ஹரி சிங் எழுதி, கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துவிட்டார். நியாயமாக அதற்குமேல் பேச்சே கிடையாது. ஆனால் அது மட்டும்தான் இந்தியத் தரப்பு நியாயமா? காஷ்மீர் அரசியலமைப்பு அவை உருவாகி, சட்டமியற்றும் தருணம் வந்தபோது முதல் காரியமாகக் காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைத்ததற்கு சட்டபூர்வ சம்மதம் தெரிவித்ததே? அதற்குமேல் பேச பாகிஸ்தானுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

தவிரவும் ஐ.நாவின் பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் தீர்மானம் 1172 என்ன சொல்கிறது? பிரச்னை எதுவானாலும் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் பேசித் தீர்த்தால் போதும். வாக்கெடுப்பெல்லாம் அவசியமில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்களே.

அதெல்லாம் முடியாது; வாக்கெடுப்பு நடத்தித்தான் ஆகவேண்டும் என்று அடம் பிடிப்பவர்கள் கொஞ்சம் அதே ஐ.நாவின் அதே பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் தீர்மானம் 47ஐச் சரியாகப் படித்துப் பார்க்கலாம்.

காஷ்மீர் மண்ணிலிருந்து பாகிஸ்தான் துருப்புகள் முற்றிலும் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்ட பிறகுதான் வாக்கெடுப்பு என்ற பேச்சுக்கே இடம். அன்று விலக்கிக்கொண்டிருக்கலாமே? செய்தார்களா?

இன்று அதற்கெல்லாம் வாய்ப்பே இல்லை. காஷ்மீரின் புவியியலே மாறிவிட்டது. 37 சதவீத காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானேதான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த லட்சணத்தில் எங்கிருந்து வாக்கெடுப்பு நடத்துவது?

தவிரவும் இரு தேசக் கொள்கை, இரு தேசக் கொள்கை என்று பாகிஸ்தான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை இந்தியா ஒருபோதும் ஏற்றதில்லை. மதத்தின் அடிப்படையில் காஷ்மீரைப் பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம். இந்தியாவின் எல்லா மாநிலங்களிலும்தான் முஸ்லிம்கள் இருக்கிறார்கள். உலகிலேயே அதிக முஸ்லிம் மக்கள் வாழும் தேசங்களின் படடியலில் இந்தியாவுக்கு இரண்டாமிடம் இருக்கிறது. பாகிஸ்தான் கிட்டேகூட வரமுடியாது.

இன்னும் இருக்கிறது ஐயா. காஷ்மீர் மக்களுக்கு இந்தியா என்ன குறை வைத்தது? அரசியல் சாசனத்தின் 370வது பிரிவு கொடுக்காத சுதந்தரத்தையும் சிறப்புரிமைகளையும் வேறு எது கொடுத்துவிடும்?

இத்தனையும் எதற்காகச் சொல்கிறோம்? ஒரு நினைவூட்டலுக்காக. 1972ம் ஆண்டு சிம்லா ஒப்பந்தத்தில் நீங்களும் நாங்களும் என்ன எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டோம்? நினைவுபடுத்திப் பார்க்கலாமே? காஷ்மீர் உள்பட, இந்தியா - பாகிஸ்தான் இடையே உள்ள எல்லா பிரச்னைகளையும் இனி பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் மட்டுமே தீர்ப்போம் என்று ஒப்புக்கொண்டோமல்லவா? வாக்கெடுப்பு நடத்துவோம், தீவிரவாதம்

செய்வோம் என்றெல்லாமா அங்கே வாக்குறுதி கொடுத்தோம்?
ம்ஹும். பாகிஸ்தான் சரியில்லை. பிரச்னை அவர்களிடம் இருக்கிறது.
எங்கள் தரப்பு பரம சுத்தம்.

பாகிஸ்தானும் மெனக்கெட்டிருக்கிறது.

எந்த ஆட்சி மாறினாலும், எத்தனை ரா வப் புரட்சி வந்தாலும்,
உளநாட்டில் என்ன கலவரம் வெடித்தாலும், பொருளாதாரம் எத்தனை
அதல பாதாளத்துக்குப் போனாலும் காஷ்மீருக்காகப் பாகிஸ்தான்
மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் எப்போதும் ஒரு குறையும் இருந்ததில்லை.

தீவிரவாதிகளை உருவாக்குவது, அவர்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பது,
அவர்களுக்காகச் செலவு செய்வது போன்றவற்றுக்கு ஆண்டு பட்ஜெட்டில்
கணிசமாக ஒதுக்கீடு செய்வது பாகிஸ்தானின் வழக்கம். வெளியே
சொல்வதில்லை. ஆனாலும் அது முக்கியம். சொல்லப்போனால் அதுதான்
முக்கியம்.

பாகிஸ்தானின் தந்தை முஹம்மதலி ஜின்னாவின் இரு தேசக்
கொள்கையின்படி, முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையினராக வசிக்கும்
காஷ்மீர் தன் இயல்பில் பாகிஸ்தானின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதே
நியாயம். ஹரி சிங் யார்? இந்தியாவுடன் காஷ்மீரை இணைக்க
அவருக்கென்ன உரிமை? அவர் மக்களை மதிக்காத ஒரு சர்வாதிகார
மன்னர்.

ஹிந்துக்கள் பெரும்பான்மையினராக வசித்த ஜனாகத் சமஸ்தானத்தை,
அதன் முஸ்லிம் மன்னர் பாகிஸ்தானுடன் இணைத்தபோது
இதையேதானே இந்தியா சொன்னது? ஜனாகத்துக்கு ஒரு நியாயம்,
காஷ்மீருக்கு ஒரு நியாயம் என்பது எந்த ஊர் நியாயம்?

பழைய நியாயங்களைக் கூட விட்டுவிடலாம். இந்தியா சுதந்தரம் அடைந்த
நாளாகக் காஷ்மீர் மக்கள் எப்போதாவது இந்திய அரசை
ஆதரித்திருக்கிறார்களா? அங்கீகரித்திருக்கிறார்களா? தேர்தல்
வெற்றிகளை உதாரணமாகச் சொல்லாதீர்கள். அனைத்தும் தில்லுமுல்லு
வெற்றிகள். அடிப்படையில் காஷ்மீரிகளுக்கு இந்தியாவுடன் இருப்பதில்
விருப்பமில்லை. அவர்களது நிலத்தை ஆக்கிரமித்திருப்பது இந்தியாவா?
அல்லது மதரீதியில் ஒன்றுபட்ட பாகிஸ்தான் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு
நிலப்பரப்பைத் தன்னாட்சி அதிகாரம் கொண்ட, பாகிஸ்தானுடன்
இணைந்த பிரதேசமாக வாழவைத்துக்கொண்டிருப்பதன் பெயர்
ஆக்கிரமிப்பா?

தவிரவும் கடந்த பத்தாண்டுகளாகக் காஷ்மீரில் மீண்டும்
தலையெடுத்துவரும் சுய நிர்ணய உரிமைக்கான கோரிக்கைகளும்
கோஷங்களும் போராட்டங்களும் உலகுக்கு எதைப் பறைசாற்றுகின்றன?
அவர்கள் இந்தியாவுடன் இணைந்திருக்கவே விரும்புவதையா? என்ன
அபத்தம் இது?

தனது அமைதி உரையாடல்களை இவ்வாறாகத் தொடங்குவது
பாகிஸ்தான் பண்பாடு. அவர்கள் தரப்பு நியாயங்களின் தொகுப்பு இதுவே.

நடந்த யுத்தங்களைக் காட்டிலும் பேச்சுவார்த்தைகளின் எண்ணிக்கை அதிகம். ஒவ்வொரு யுத்தத்துக்குப் பிறகும் நடத்தப்படும் சம்பிரதாயமான உடன்படிக்கை மாநாடுகள் மட்டுமல்ல. அவ்வப்போது நல்லுறவுச் சந்திப்புகள், உச்சி மாநாடுகள், உயர்மட்ட மாநாடுகள், அதிகாரிகள் மட்ட மாநாடுகள் அவை போதாதென்று ஐ.நா கூட்டங்களுக்கோ, அமெரிக்காவுக்கோ போகும்போது நடத்திக்கொள்ளும் அவசர சந்திப்புகள், கைகுலுக்கல்கள், கட்டித் தழுவல்கள், கையொப்பமிடல்கள் - எதிலும் என்றும் குறைவிருந்ததில்லை.

ஆனால் அமைதி என்ற ஒன்று எட்டப்பட்டதாக எப்போதும் யாரும் சொன்னதில்லை. தாஷ்கண்ட் ஒப்பந்தம், சிம்லா ஒப்பந்தம், லாகூர் ஒப்பந்தம், ஆக்ரா ஒப்பந்தம் என்று ஏராளமான ஒப்பந்த சரித்திரங்கள் காஷ்மீருக்கு உண்டு. மிக விரிவான புள்ளிவிவரங்களும் கவனமாகக் கோக்கப்பட்ட வாக்கிய அமைப்புகளும் பரஸ்பர நல்லுறவுக்கான இருதரப்பு சம்மதங்களும் நிறைந்த ஒப்பந்தங்கள்.

ஆனால் இரு தேசங்களுமே இவற்றைப் பெரிய அளவில் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். அண்டை நாடுகளுடன் அவ்வப்போது இத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் அவசியம். அரசியலில் அதெல்லாம் இன்றியமையாதது. மற்றபடி, என் கட்சி எனக்கு. உன் கட்சி உனக்கு.

காஷ்மீரின் மதிப்புக்குரிய மக்கள் தரப்பு என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. அதையும் பார்த்துவிடலாம். காஷ்மீர் மக்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?

ஐயா நம்புங்கள். எந்தக் காலத்திலும் நாங்கள் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததில்லை. இந்திய சுதந்தரப் போராட்டத்தில்கூடப் பங்கு பெற்றதில்லை. காஷ்மீர் தேசியம் என்பது உங்களுடைய இந்திய தேசியம் மாதிரி, அவர்களுடைய பாகிஸ்தான் தேசியம் மாதிரி, தனித்துவம் வாய்ந்த ஒரு தேசியம். இதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

அட, எல்லா சமஸ்தானங்களையும் போலத்தானே காஷ்மீரும்? இரண்டில் ஒரு தேசத்தில் இணையவேண்டியது தலையெழுத்தல்லவா? சட்டப்படி இந்தியாவுடன் இணைந்துவிட்ட பிறகும் எதற்குத் தனியாவர்த்தன விருப்பம் என்று தயவுசெய்து கேட்காதீர்கள். காஷ்மீர் என்பது காஷ்மீர் மன்னர்தானா? மக்கள் இல்லையா? அவர்களுடைய விருப்பம் இல்லையா? எங்கள் மன்னர் எங்களுக்கு துரோகம் செய்தார். அதன் பலனை நாங்கள் இன்றுவரை அனுபவிக்கிறோம்.

விட்டுவிடுங்கள். இந்தியாவா, பாகிஸ்தானா என்பது எங்களுக்கு இரண்டாம் பட்சம். முதலில் எங்களை சுதந்தரமாக விடுங்கள். கொஞ்சம் மூச்சுவிட்டுக்கொள்ளவாவது அவகாசம் கொடுங்கள். உரிமையிலலாத எங்கள் நிலத்துக்கு நீங்கள் இரண்டு பேரும் உரிமை கொண்டாடுகிறீர்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். உங்கள் இரண்டுத் தரப்புக்குமே நாங்கள் ஒருபோதும் அடிபணிய மாட்டோம்.

போராட வேண்டியது எங்களுடைய விதி. போராடுகிறோம். பாகிஸ்தான் எங்கள் போராட்டத்துக்கு உதவியது. மறுக்கவில்லை. அங்கே ஆசாத் காஷ்மீரைப் பாருங்கள். அங்கேயும் எங்கள் சகோதரர்கள் சுதந்தரத்துக்காகத்தான் துப்பாக்கி ஏந்தியிருக்கிறார்கள். எங்களை வைத்து

பாகிஸ்தான் லாபம் பார்க்க நினைக்கிறது. நாங்கள் அவர்களை வைத்து இந்தியாவிடமிருந்து பிய்த்துக்கொள்ள நினைக்கிறோம்.

ஆயுதம் எடுபட்ட காலங்களில் ஆயுதம் தூக்கினோம். அதற்கு வழியில்லாத காலங்களில் ஊர்வலம் போகிறோம். ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறோம். எப்படியாவது எதிர்ப்பைக் காட்டுகிறோம். ஆனால் என்றாவது பணிந்து போயிருக்கிறோமா? காஷ்மீரிகளின் தீவிரவாதச் செயல்பாடுகளுக்கொரு சரித்திரம் இருப்பதுபோல், அன்றைய ஷேக் அப்துல்லா தொடங்கி இன்றைய சையத் அலி ஷா கீலானி வரை ஜனநாயக வழிப் போராட்டம் நடத்துவோர் குறித்தும் ஒரு சரித்திரம் இருக்கிறது. தயவுசெய்து படித்துப் பாருங்கள்.

ஆக இந்த மூன்று தரப்பும் இவ்வாறாக நிற்கிறது. அவரவர் பிடித்த முயலுக்கு அவரவர் விரும்பும் எண்ணிக்கையிலான கால்கள். எது சரி? ஆராயலாம். ஆனால், அதற்குமுன் ஒரு விஷயமுண்டு.

ஆசாத் காஷ்மீர். அங்கிருந்து செயல்படும் தீவிரவாத இயக்கங்களைப் பார்த்தோம். ஆனால் அந்தக் காஷ்மீரை இன்னும் பார்க்கவில்லை.

அதையும் பார்த்துவிட வேண்டும். பாகிஸ்தானில் இருப்பதனாலேயே நம் பார்வையில் வெகுவாகப் படாதிருக்கும் பகுதி அது.

24. அந்தப் பக்கம்

அங்கே மலை அதிகம். அங்கே மழை அதிகம். அங்கே நதி அதிகம். அங்கே வெள்ளம் அதிகம். அங்கே பசுமை அதிகம். எனவே அழகு அதிகம். ஆசாத் காஷ்மீர் (என்றால் சுதந்திர காஷ்மீர் என்று பொருள்) என்ற பெயரில் இருக்கும் மிர்பூர், முசுஃபராபாத், பூஞ்ச் பகுதிகளும், வடக்குப் பகுதி என்று பொதுவில் அழைக்கப்படும் கில்கிட், பாலடிஸ்தான் பிரதேசங்களும் இந்திய-பாகிஸ்தான் முதல் யுத்தத்தின் முடிவிலிருந்து பாகிஸ்தானின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன.

ஆசாத் காஷ்மீர் பகுதி மொத்தம் 13, 297 சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவு கொண்டது. கில்கிட்-பாலடிஸ்தான் 72,971 ச.கி.மீ. அங்கே சுமார் ஐம்பது லட்சம் பேரும் இங்கே சுமார் இருபத்தி எட்டு லட்சம் பேரும் வசிக்கிறார்கள். வருடம் முழுதும் மழை. கோடைகாலத்தில் பனிக்குன்றுகள் உருகி வெள்ளமும் மழையும் இணைந்து மிரட்டும். ஆனாலும் அழகாகச் சமாளிப்பார்கள். இயற்கையை வசப்படுத்திவிட்ட மக்கள்.

குறைந்த மக்கள் தொகை. நிறைய இடம். இயற்கை வளங்கள். கனிம, தாது வளங்கள் நிறைந்த பூமி. தவிரவும் சுயாட்சி அதிகாரம் பெற்ற பிராந்தியம். பாகிஸ்தான் அரசியல் எத்தனை பாதாளத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தாலும் ஆசாத் காஷ்மீரை அது பாதிக்க வாய்ப்பில்லை. சொந்தமாக அஞ்சல் தலை வைத்துக்கொள்ள மட்டும் தான் அனுமதி கிடையாது. மற்றபடி பூரண சுதந்தரம். தங்களை ஆள்வோரை மக்கள் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம். வரி விதிப்பிலிருந்து விலை நிர்ணயிப்பு வரை அனைத்தும் உள்ளூர் அரசாங்கமே செய்யும். எதற்கும் பாகிஸ்தான் அரசாங்கத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டாம். என்ன செய்யவும் சுதந்தரம். எப்படி வாழவும் சுதந்தரம். அவர்களுக்கென்று தனி தேசியக்கொடி கூட வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்தியப் பகுதி காஷ்மீரில்தான் எப்போதும் பிரச்னைகள். குண்டு வெடிப்புகள், போராட்டங்கள், கொலைகள், தீவைப்புகள், கருப்புக்கொடிப் போராட்டங்கள், தேர்தல் தில்லுமுல்லுகள். ஆசாத் காஷ்மீரில் அப்படியெல்லாம் இருப்பதாக ஒரு போதும் உலகம் கேள்விப்பட்டதில்லை. செய்திக்கே வராத பிராந்தியம். சர்வ நிச்சயமாக மக்கள் அங்கே சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

அப்படியா?

ஆசாத் காஷ்மீரின் முக்கிய அரசியல் கட்சிகளுள் ஒன்றான காஷ்மீர் தேசியக் கட்சியின் (Kashmir National Party) தலைவர் டாக்டர் ஷாபிர் சவுத்ரி எழுதுகிறார்:

‘அடையாளச் சிக்கல்தான் பெரும் சிக்கல். மக்களின் அடிப்படைக் குழப்பம் தங்களை எப்படி அடையாளம் காட்டிக்கொள்வது என்பதுதான்.

காஷ்மீரிகள் என்றா? ஆசாத் காஷ்மீரிகள் என்றா? பாகிஸ்தானிகள் என்றா? ஆசாத் காஷ்மீரிகள் என்று சொல்லிக்கொள்வது பெருமைதான். ஆனால் அதற்கு நியாயம் சேர்க்கக்கூடிய சுதந்தரம் தமக்கு இருக்கிறதா என்பதில் அவர்களுக்குச் சந்தேகம் உள்ளது. சுதந்தர மண் என்று சொல்லப்பட்டாலும் ஆசாத் காஷ்மீரின் பல பகுதிகளில் ஐம்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக நாங்கள் நுழைந்ததுகூடக் கிடையாது. அடிப்படைவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் தான் பகுதியெங்கும் சுதந்தரமாக நடமாட முடியும். பொதுமக்களல்ல.’

டாக்டர் ஷாபிரின் கருத்துப்படி, ஆசாத் காஷ்மீர் சுயாட்சி உரிமை பெற்ற பகுதி என்று அறிவிக்கப்பட்டாலும் பகுதியளவு சுயாட்சிகூட அங்கே கிடையாது. ‘பிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் காஷ்மீர் ஓரளவு தன்னாட்சி அதிகாரம் பெற்றிருந்தது என்று சொல்ல இயலும். ஆனால் இப்போது அப்படியல்ல. குறிப்பாக ஆசாத் காஷ்மீரில் அல்ல. பிரிட்டிஷார் எந்தக் காஷ்மீர் ஆட்சியாளரையும் அதிரடியாகப் பதவி நீக்கம் செய்ததில்லை. மன்னரை மாற்ற நினைத்ததில்லை. சுதந்தரத்துக்குப் பிறகு இங்கே எந்த ஒரு ஆட்சியும் தன் முழு ஆட்சிக்காலத்தைக் கடந்ததில்லை. ஆசாத் காஷ்மீரின் அதிபரும் பிரதமரும் எப்போது, எதற்காக நீக்கப்படுவார், அல்லது தூக்கப்படுவார் என்று சொல்லவே முடியாது. அதுகூடப் பரவாயில்லை. அப்படிப் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட அத்தனை பேரையும் ஏதாவது காரணத்துக்காகச் சிறையில் தள்ளும் கொடுமை காலம் காலமாக நடந்துவருகிறது. பாகிஸ்தான் பத்திரிகைகள் இதைப் பெரிது படுத்தாத காரணத்தால் உலகுக்கு இது தெரிய வருவதில்லை.’

ஆசாத் காஷ்மீரில் இயற்கை வளங்கள் கொஞ்சம் இருக்கின்றன. சலவைக்கல், பாக்ஸைட், கிராஃபைட் படிமங்கள் உண்டு. தவிரவும் விவசாயம் செழிக்கும் நிலம். பாகிஸ்தான் முழுவதற்கும் மின்சாரம் அளிக்கும் மங்களா நீர்த்தேக்கத் திட்டம் (நீர் மின்சக்தி உற்பத்திக்காகக் கட்டப்பட்டது) மிர்பூர் மாவட்டத்தில்தான் உள்ளது.

இந்த அணையைக் கட்டுவதற்காகப் பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பங்களை இடம்பெயரச் சொன்னது பாகிஸ்தான் அரசு. முதலில் காலி செய்துவிடுங்கள். அத்தனை பேருக்கும் வேறு இடங்கள் தயாராக இருக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டது.

இடத்தை காலி செய்து கொடுத்துவிட்டுத் தாற்காலிக முகாம்களுக்கு 1960-62 காலக்கட்டத்தில் இடம்பெயரத் தொடங்கினார்கள். உலக வங்கியின் நிதி உதவியுடன், உலகின் பன்னிரண்டாவது பெரிய அணைக்கட்டாக மங்களா உருவாக ஆரம்பித்தது.

கட்டுமானப்பணிகள் தடையற்று முடிந்தது. ஜீலம் நதியின் குறுக்கே நூறு கிலோ மீட்டர் பரப்பளவிலான அணை. பிரம்மாண்டமான அணை. நான்கு துணை அணைகள், இரண்டு பெரும் கால்வாய்கள், ஐந்து பவர் ஸ்டேஷன்கள், ஆயிரம் மெகாவாட் மின்சார உற்பத்திக் கேந்திரம் ஒன்று என்று மங்களா பாகிஸ்தானுக்குச் சேர்க்கும் வளம் பெரிது.

சந்தோஷத்தில், ஆசாத் காஷ்மீர் மக்களைத்தான் மறந்துவிட்டார்கள். அணை கட்டுவதற்காக இடத்தை காலி செய்து கொடுத்த

பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு இன்றுவரை வீடு கிடையாது. இப்போதும் அகதிகளாகத்தான் திரிந்துகொண்டிருக்கிறது ஒரு பெரிய தலைமுறை.

ஓர் ஆச்சரியம், இத்தனை இருப்பியல் சிரமங்களுக்கு இடையிலும் ஆசாத் காஷ்மீர் மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அடிப்படைக் கல்வியறிவு பெற்றவர்கள். (கிட்டத்தட்ட எழுபது சதவீதம்.) ஆனால் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்வர்கள் பெரும்பாலும் யாருமில்லை. ஓரளவு தட்டுத்தடுமாறிக் கொஞ்சம் படித்துவிட்ட தலைமுறை எப்படியாவது வெளிநாடுகளுக்குப் போய்விடும்.

பிரிட்டனில் உள்ள பாகிஸ்தானியர்களில் தொண்ணூறு சதவீதம் பேர் ஆசாத் காஷ்மீரைச் சேர்ந்தவர்கள். பெரும்பாலும் டிரைவர்களாகவும் ஹோட்டல் பணியாளர்களாகவும் பெட்டிக்கடைக்காரர்களாகவும் பிழைக்கிறவர்கள். விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வருவார்கள். ஆனால் நிரந்தரமாகத் தங்கும் உத்தேசம் பெரும்பாலும் யாருக்கும் கிடையாது.

ஆசாத் காஷ்மீரில் சுமார் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தீவிரவாதப் பயிற்சி முகாம்கள் இயங்குகின்றன. பிராந்தியத்தின் உற்பத்தி வருவாய், உபரி வருவாய் பெருமளவில் இந்த இயக்கங்களுக்காகவே செலவிடப்படுகிறது. இரவு பகலாக இயங்கும் பெரிய தொழிற்சாலைகள் போல் இவை இயங்குகின்றன. ரகசியம் கிடையாது. பூடகங்கள் ஏதுமில்லை. அவர்களுக்கு மக்களைத் தெரியும். மக்களுக்கும் அவர்களைத் தெரியும். கரடுமுரடான மலைப்பகுதிகளிலும் சிறு பள்ளத்தாக்குகளிலும் இருக்கும் அவர்களுடைய பயிற்சி முகாம்கள் மட்டுமல்ல. முசுஃபராபாத், மிர்பூர் போன்ற நகரங்களில் பல இயக்கங்களுக்கு அலுவலகங்களும் உண்டு. தொலைத்தொடர்பு வசதிகள், கம்ப்யூட்டர் வசதிகளுடன் இயங்கும் அலுவலகங்கள்.

தொடக்கம் முதல் இத்தகைய இயக்கங்கள் இந்தப் பகுதிகளில் செயல்பட்டுவருவதன் விளைவுகளுள் ஒன்று, ஆசாத் காஷ்மீரில் கொலை, திருட்டு, வழிப்பறி போன்ற வழக்கமான குற்றங்கள் பெருமளவு நடப்பதில்லை. வேலையில்லாத இளைஞர்கள் நேராகச் சென்று இயக்கங்களில் சேர்ந்துவிட முடியும். பிடிக்காவிட்டால் விலகி வேறு இயக்கத்துக்கும் செல்ல முடியும். இரண்டும் செய்யாமல் சும்மா மண்டபத்தில் சுருண்டு படுத்திருக்க இயலாது. இயக்கத்து வீரர்கள் யார் பார்த்தாலும் துப்பாக்கியின் பின் பக்கத்தால் முதுகில் ரெண்டு சாத்து சாத்தி இழுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

இயக்கங்களையும் அவற்றின் செயல்பாடுகளையும் அறவே வெறுக்கக்கூடிய தலைமுறையினர் பெரும்பாலும் ஆசாத் காஷ்மீரில் இருப்பதில்லை. ஏனெனில், இயக்கங்கள் தொடர்பில்லாமலும் ஆசாத் காஷ்மீரில் வேலை பார்த்துப் பிழைக்க முடியும்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு வர்த்தக நிறுவனமும் எவ்வகையிலாவது அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டே தீரவேண்டிய அவசியம் அங்கே இருக்கிறது. போதைக் கடத்தல்கள், ஆயுதக் கடத்தல்கள், கட்டைப்பஞ்சாயத்து வசூல்கள் போன்றவை அதிகாரபூர்வமாகவே மேற்கொள்ளப்படும் பிராந்தியம் அது. தனி அதிபர், தனிப் பிரதமர், தனி நாடாளுமன்றம், தனிக்கொடி, தனி

நீதிமன்றம் என்று ஆசாத் காஷ்மீர் ஒரு தனி தேசத்துக்குரிய அத்தனை லட்சணங்களையும் கொண்ட பிரதேசம்தான் என்றாலும் எதையும் யாரும் அங்கே தனிப்பட சிந்தித்துச் செயல்பட இயலாது.

இயக்கங்கள் விஷயத்தில் சில நிரந்தரமான உத்தரவுகள் உண்டு. அவர்களை அரவணைத்துச் செல்லாத எந்த அரசாங்கமும் ஆசாத் காஷ்மீரில் நீடிக்க முடியாது என்பதே சரித்திரம்.

மாறாக, கில்கிட் - பால்டிஸ்தான் பகுதிகளில் முற்றிலும் வேறு விதமான வாழ்க்கை. அங்கே தீவிரவாத இயக்கங்கள் எல்லாம் கிடையாது. 2009 ஆகஸ்ட் 29ம் தேதி வரை பாகிஸ்தான் அரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசமாக இருந்த இம்மண், கடந்த ஓராண்டாகத்தான் தன்னாட்சி அதிகாரம் பெற்ற பிராந்தியமாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தன்னாட்சி அதிகாரம். சந்தேகமில்லை. ஆசாத் காஷ்மீரில் இருக்கும் அதே அதிகாரங்கள்தான். ஆனால் இங்கே பிரச்னைகள் பெரிதாக வர வாய்ப்பில்லை. மக்கள் தொகை அதிகமில்லை என்பது ஒரு காரணம். யாரும் அத்தனை எளிதில் போய்வரக்கூடிய பகுதியல்ல என்பது இன்னொரு காரணம்.

காஷ்மீரின் வடமேற்கு எல்லைப்பகுதியான கில்கிட் டைச் சுற்றிய இம்மலைப்பகுதி, ஒரு வகையில் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரதேசம். காலம் கணக்கிட முடியாத புராதன குகை ஓவியங்கள் பல (சுமார் இருபதாயிரம்) இந்தப் பகுதிகளில் இருக்கின்றன. பலப்பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இப்பகுதி வழியே இந்தியாவுக்கு வந்த பல்வேறு மன்னர்கள், யாத்ரீகர்கள், வியாபாரிகள் ஊர் திரும்பும் வழியில் கல்லில் செதுக்கிவைத்துச் சென்ற சில நினைவுக்குறிப்புகளும் இங்கே இருக்கின்றன.

நிர்வாக ரீதியில் பாகிஸ்தான் இப்பகுதியை ஏழு மாவட்டங்களாகப் பிரித்திருக்கிறது. ஆனால் இருப்பது சுமார் எழுபதாயிரம் பேர்தான். அவர்களும் பெரும்பாலும் பல்வேறு இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்த ஆதிவாசிகள். கால்நடைகள் மேய்த்துக்கொண்டு, சிறு விவசாயம் செய்துகொண்டு அமைதியாக வாழ்பவர்கள்.

உலகின் மாபெரும் பனிமலைகள் என்று அளவிடப்படுவனவற்றுள் மூன்று பால்டிஸ்தான் பகுதியில்தான் இருக்கின்றன. மிகக் கடுமையான குளிர், மிக மோசமான வெப்பம் என்று மாறி மாறித் தாக்கக்கூடிய வினோத வானிலை இப்பகுதியின் சிறப்பு.

கில்கிட்-பால்டிஸ்தானுக்கு முக்கியத்துவம் வரக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் அநேகமாக ஒன்றுதான். எப்போதாவது யுத்தம் என்று முடிவு செய்து பாகிஸ்தான் தனது 'சுதந்தரப் போராட்ட வீரர்களின்' படையை முன்னால் அனுப்ப முடிவு செய்தால், அதிலொரு பகுதி இந்த வழியாகத்தான் புறப்பட்டு காஷ்மீருக்குள் வரும். இரு தரப்பிலுமே, என்ன பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்திருந்தாலும் சுலபமாக மீறக்கூடிய நில அமைப்பு கொண்ட இடம் என்பது காரணம்.

பாகிஸ்தானின் மிகப்பெரிய சாமர்த்தியம், தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள காஷ்மீரின் பகுதிகளைப் பற்றிய செய்திகள் பெரிய அளவில் வெளியே வராமல் பார்த்துக்கொள்வது. இது, பாகிஸ்தான் தனது நட்பு தேசமான சீனாவிடமிருந்து கற்ற பாடமாக இருக்கக்கூடும்.

மிகக் கடுமையான அடிப்படைவாதம் பேசும் இயக்கங்கள் பெருமளவு புழங்கும் இடம். பெண் ரிமை, மனித உரிமை போன்ற பதங்களுக்கெல்லாம் இங்கே பொருள் கிடையாது. சட்டம், நிர்வாகம், ஆட்சி போன்ற அமைப்புகள் இருந்தாலும் அவற்றால் மக்களுக்குப் பெரிய நன்மைகள் ஏதும் கிடையாது.

அறுபது வருட காலம் என்பது கிட்டத்தட்ட ஒரு முழுத் தலைமுறை. அவர்கள் பாகிஸ்தானுக்குப் பழகிவிட்டார்கள்.

25. இந்தப் பக்கம்

அவருக்கு இப்போது எண்பத்தியொரு வயது. புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டவர். தவிரவும் சிறுநீரகங்கள் இரண்டில் ஒன்று பழுது. இன்னொன்றும் முக்கால் பழுது. இன்னொருவர் உதவியின்றி நடமாட இயலாது. கேட்கும் சக்தி குறைந்திருக்கிறது. உடலில் தள்ளாட்டம் மிகுதி. மிகுந்த சிரமத்தின்பேரில் ஒரு சிறுநீரக அறுவைச்சிகிச்சை வேறு நடத்தப்பட்டது. வேறு யாராக இருந்தாலும் படுத்த படுக்கையாகத்தான் காட்சி தருவார்கள்.

ஆனால் சையத் அலி ஷா கீலானி அப்படிப்பட்டவர் அல்லர். காஷ்மீரிகளின் அறுபதாண்டுகாலப் போராட்டத்தை இன்று முன்னெடுத்துச் செல்பவர் அவர்தான். தெரீக் ஏ ஹூரியத் என்பது அவருடைய கட்சி. ஹூரியத் மாநாட்டுக் கட்சியின் (பல்வேறு முஸ்லிம் இயக்கங்களின் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட அமைப்பு) சார்பில் 'காஷ்மீரை விட்டு வெளியேறு' என்று இந்திய அரசுக்கு எதிராக அவர் வழி நடத்தும் இயக்கம், காஷ்மீர் மாநிலத்தையே அதகளப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

ஊர்வலங்கள், பேரணிகள், பொதுக்கூட்டங்கள், ஒத்துழையாமை இயக்கம், கல்வீச்சு, தடியடி, கண்ணீர்ப்புகை என்று காஷ்மீர் தொடர்பாக சமீப காலத்தில் வருகிற செய்திகள் அனைத்துக்கும் பின்னால் இருப்பவர் கீலானி. பாலஸ்தீனில் யாசிர் அரஃபாத் நடத்திய இண்டிஃபாதாவுக்கு நிகராகக் காஷ்மீரிகளின் எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை வலுப்பெறச் செய்வது அவரது நோக்கம்.

இந்திய-பாகிஸ்தான் பேச்சுவார்த்தைகளால் பத்து பைசா புண்ணியமில்லை என்று கீலானி சொல்லுகிறார். காஷ்மீர் ஒரு பிரச்சனைக்குரிய பிராந்தியம் என்பதையே ஏற்றுக்கொள்ளாத இந்தியா, காஷ்மீர் தொடர்பான அமைதிப்பேச்சில் கலந்துகொள்வதால் என்ன லாபம் விளைந்துவிடப்போகிறது? ஒன்றுமில்லை. காஷ்மீரில் இந்திய ரா வம் நிகழ்த்தும் மனித உரிமை மீறல்கள் முழுதாக நிறுத்தப்படாத வரை இந்தியாவுடன் பேச்சுவார்த்தைக்கே உட்கார்க்கூடாது. சர்வதேச நிர்வாகத்தைக்கு பயந்து பாகிஸ்தான் அர்த்தமற்ற உரையாடல்களில் பங்குபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த வகையில், இந்தியாவைக் காட்டிலும் பாகிஸ்தானை அதிகம் கண்டிக்க வேண்டும்.

கீலானி இப்படித்தான் பேசுவார். அடிப்படையில் பாகிஸ்தான் ஆதரவாளர். இந்தியப் பகுதி காஷ்மீர் மாநிலத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்கிறவர் என்றாலும் காஷ்மீருக்கான சரியான தேர்வு பாகிஸ்தானாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று ஆழமாக நம்புகிறவர்.

நீங்கள் முதலில் ரா வத்தை வாபஸ் வாங்குங்கள். இங்கு நடக்கும் மனித உரிமை மீறல்களை நிறுத்துங்கள். மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு

நடக்கட்டும். யாருடன் இணைவது என்று அவர்கள் முடிவு செய்வார்கள் என்று மேடை தோறும் பேசுபவர் கீலானி.

எதற்கு வாக்கெடுப்பு நடத்தவேண்டும்? இந்தியாவின் அதே கேள்வி. அதுதான் கீலானியையும் அவரது ஆதரவாளர்களையும் எரிச்சலடைய வைக்கும் விஷயம். அவரது பேரணிகள் பெரும்பாலும் கல்வீச்சுக் களேபரங்களில் நிறைவடைவதன் ஆதாரப்புள்ளி அதுவே.

தினசரி பொழுது விடிந்ததும் கீலானிக்கு எதிராக ஓர் அறிக்கை எழுதி வைத்துவிட்டுத்தான் மற்ற காரியங்களைப் பார்ப்பார் காஷ்மீர் முதல்வர் ஓமர் அப்துல்லா. 'நீங்கள் ஜனநாயக வழி என்ற போர்வையில் தீவிரவாதத்தைத்தான் தூண்டுகிறீர்கள். இங்கு நடக்கும் அனைத்துக் களேபரங்களுக்கும் நீங்களே பொறுப்பு. அரசல்ல' என்று ஒரு சமயம் அவர் சொன்னார்.

ஓமர் மட்டுமல்ல. அவரது தந்தை பாபுலுக் அப்துல்லா முதல்வராக இருந்தபோதே இதைத்தான் சொன்னார். மேற்கொண்டு காஷ்மீர் அழிவறாதிருக்கும்படி உங்கள் போராட்டங்களை நடத்துங்கள். நீங்கள் காஷ்மீர் மக்களுக்கு நல்லது செய்யவில்லை. மாறாக, எரியும் கொள்ளிக்கு எண்ணெய்தான் ஊற்றுகிறீர்கள்.

கீலானியின் நோக்கமும் அதுதான். அமைதி, தீவிரவாதம் என்ற பேதம் அவருக்கு அநாவசியமானது. காஷ்மீரில் இந்தியா இருக்கக்கூடாது. அல்லது காஷ்மீர் இந்தியாவில் இருக்கக்கூடாது!

'செப்டெம்பர் 11, 2001 சம்பவத்துக்குப் பிறகு காஷ்மீரின் நிலைமை கணிசமாக முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளதாகச் சொல்லப்படுவதை நான் முற்றிலும் நிராகரிக்கிறேன். என்ன மாறியிருக்கிறது? எதுவுமில்லை. இந்திய ரா வத்தினரின் எண்ணிக்கையில் இம்மிகூடக் குறையவில்லை. காவல் நிலைய மரணங்களின் எண்ணிக்கை குறையவில்லை. மனித உரிமை மீறல்கள் குறையவில்லை. எனவே எங்கள் போராட்டத்திலும் மாற்றமில்லை' என்று ஒரு பேட்டியில் (ரீடிஃப்) சமீபத்தில் சொல்லியிருந்தார் கீலானி.

காஷ்மீரின் இன்றைய ஹூரியத் மாநாட்டுக் கட்சியென்பது 1987 தேர்தல் சமயத்தில் உதித்த முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியின் வேறொரு வடிவமே. பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தீவிரமாகத் தொடர்ந்துவரும் இவர்களுடைய போராட்டத்துக்கு மாநிலத்தில் ஓரளவு மக்கள் செல்வாக்கு உண்டு. இந்திய எதிர்ப்புணர்வு என்பதைக் காலம் காலமாக ரத்தத்தில் செலுத்தி வந்திருப்பதன் விளைவு. யதார்த்தம் என்று நாம் நினைக்கக்கூடியதை யதார்த்தமாக ஏற்க மறுக்கும் காஷ்மீரிகள் ஹூரியத்தின் நிலைபாடுகளை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறவர்கள்.

வாஜ்பாய் ஆட்சிக்காலத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. கீலானியோடு ஓரளவு நன்கு அறிமுகமான ஓர் உளவுத்துறை அதிகாரியை அவரிடம் அனுப்பியது இந்திய அரசு. (கீலானி வழக்கமான போராட்டம் ஒன்றில் கைதாகி, சிறையில் இருந்த காலங்களில் விசாரணைக்காக அவரைச் சந்தித்தவர் அந்த அதிகாரி.)

ஹூரியத் மாநாடு மாநில சட்டமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடவேண்டும்

என்பது பிரதமரின் விருப்பம். கீலானிதான் அதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமோ, அதைச் செய்யவேண்டும்.

அதிகாரி கேட்டபோது, கீலானி அமைதியாக எழுந்து நின்று கைகூப்பினார். வேண்டாம். விட்டுவிடுங்கள். இது நடக்காத காரியம்.

ஏன் என்று கேட்டார் அதிகாரி.

நாங்கள் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மனத்தளவில் ஏற்கவில்லை. இந்தியாவிடமிருந்து விடுபடுவதற்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம். காஷ்மீர் சட்டமன்றத் தேர்தலில் ஹூரியத் போட்டியிடுவதென்பது எங்கள் இதுநாள் வரையிலான செயல்பாடுகளை நாங்களே அபத்தமாக்குவதாகிவிடும். வேண்டாம்.

அதிகாரி மேலும் மேலும் அவர் மனத்தை மாற்றப்பார்த்தார். 'திரும்பவும் 1987 தேர்தலில் அந்த சாத்தியத்தை முயற்சி செய்து பார்த்துத் தோற்றுவிட்டோம். இன்னொரு முறை ஏமாற விரும்பவில்லை. வேண்டாம், போய்விடுங்கள்' என்றார் கீலானி.

அந்த முயற்சி அப்போது பலன் தரவில்லை. இன்றுவரை கீலானியின் கொள்கையிலும் மாற்றமில்லை.

.

1993ம் ஆண்டு ஹூரியத் மாநாட்டுக் கட்சி தொடங்கப்பட்டபோது ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணியின் இந்தியப் பிரிவுத் தலைவர் யாசின் மாலிக் கூட அதன் உறுப்பினராக இருந்தார். காஷ்மீரின் ஆளுங்கட்சி மற்றும் காங்கிரஸ் தவிர அநேகமாக அனைத்து முஸ்லிம் அமைப்புகளும் (அரசியல், சமூக, தீவிரவாத அமைப்புகள் அனைத்தும் அடக்கம்) அதில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தன.

பெரும்பான்மை காஷ்மீரிகளின் இந்திய விரோத மனோபாவம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட முக்கியமான தருணம் அது. இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாகத்தான் காஷ்மீர் இருக்கிறது. ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை அங்கு தேர்தல் நடக்கிறது. மக்கள் வரிசையில் நின்று வாக்களிக்கும் புகைப்படங்கள் நாளிதழ்களில் வருகின்றன. ஆட்சிகள் மாறுகின்றன. தலைவர்கள் அவ்வப்போது காஷ்மீருக்குப் போகிறார்கள். பொதுக்கூட்டங்களில் பேசுகிறார்கள். அதற்கும் கூட்டம் வருவது தொலைக்காட்சிகளில் தெரிகிறது. காஷ்மீரின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதிகளும் எவ்வகையிலாவது இடம்பெறாமல் ஒருநாளும் நமக்குச் செய்திகள் கிடையாது.

ஆனாலும் காஷ்மீரிகள் இந்தியாவை ஏற்கவில்லை. விடுபடவே நினைக்கிறார்கள். விபரீதமான நடவடிக்கைகளுக்கு மனப்பூர்வமான ஆதரவு தருகிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான அழிவுகள், நூற்றுக்கணக்கான குண்டு வெடிப்புகள், கணக்கிலடங்காத தீவிரவாதச் செயல்கள், கடத்தல்கள், எரிப்புகள், கதவடைப்புகள். இந்திய ரா வத்தையும் இந்திய அரசையும் குற்றம் சொல்லும் காஷ்மீரிகள் ஒரு பக்கம். தீவிரவாதத்தையும் அதை வளர்க்கும் பாகிஸ்தானையும் குற்றம் சொல்லும் இந்திய அரசு மறுபக்கம்.

கார்கில் யுத்தம் வந்தபோது கன்யாகுமரி வரை வசித்த மக்கள் பணமும் துணிமணிகளும் மற்றவையும் அனுப்பி சாரே ஜஹான் சே அச்சா என்று பாடியதுதான் நமக்குத் தெரியும்.

உண்மையில் காஷ்மீரிகள் இந்தியர்கள் இல்லையா? அவர்கள் நம்மைப்போல் நினைப்பதில்லையா? உணர்வதில்லையா? ஏன்? சட்டபூர்வமாக இந்தியாவுடன் இணைந்துவிட்டதை ஏன் காஷ்மீரி மனம் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறது?

ஆசாத் காஷ்மீர் பகுதியில் இருந்து இந்தியாவுக்குள் தீவிரவாதம் வளர்க்கிறார்கள். ஆனால் நாங்கள் பாகிஸ்தான் பிடியிலிருந்து விடுபட்டாகவேண்டும் என்று ஆசாத் காஷ்மீரிகள் இப்படியெல்லாம் போராட்டம் நடத்துவதில்லையே? அது ஏன்?

அறுபது வருடங்களில் அவர்களுக்குப் பாகிஸ்தான் பழகிவிட்டது என்றால், அதே அறுபது வருடங்களில் இவர்களுக்கு இந்தியா பழகியிருக்க வேண்டுமே? ஏன் இல்லை?

ஹரி சிங் எழுதிக்கொடுத்த முழு காஷ்மீர் சமஸ்தானமும் இந்தியாவைச் சேர்ந்தது. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த மாநிலங்களுள் அதுவும் ஒன்று என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த இந்தியா, காலப்போக்கில் பல படிகள் இறங்கிவந்திருக்கிறது.

வேண்டாம். முழு காஷ்மீர் என்று இனி பேசுவதில் அர்த்தமில்லை. அது வரைபடங்களில் மட்டும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். யதார்த்தத்தில் போர் நிறுத்த எல்லைக்கோடே இரு தேசங்களின் நிரந்தரமான எல்லையாக இருக்கட்டும். நீங்கள் அத்துமீறுவதை நிறுத்துங்கள். நாங்கள் அந்தப் பக்கம் வரமாட்டோம். சண்டையிட்டது போதும். இழந்தது போதும். இப்படியே தொடரலாம்.

இதைத்தானே இந்தியா கேட்கிறது? கட்டக்கடைசியாக நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் வரை இதை முன்வைத்துத்தானே பேசுகிறது இந்தியா? இந்திய ஆளுகைக்கு உட்பட்ட காஷ்மீர் மாநிலத்துக்குத்தான் முன்னுற்று எழுப்பும் மற்ற பல சலுகைகளும் நிதி ஒதுக்கீடுகளும் நலத்திட்டங்களும். விம்புக்காகவோ, வம்புக்காகவோ சரித்திரத்தில் ஒரு முறை கூட ஆசாத் காஷ்மீர் அல்லது கில்கிட்-பால்டிஸ்தான் காஷ்மீரிகளை இணைத்து இந்தியா பேசியதில்லை. இந்தியப் பகுதி காஷ்மீரும் எங்களுக்கே சொந்தம் என்று உரிமை கொண்டாடுவது பாகிஸ்தான் தான்.

இது காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்குப் புரியவில்லையா? எனில், ஏன்? முஸ்லிம்கள் என்பதனால் பாகிஸ்தான் தான் தமக்கான சரியான தேர்வாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறார்களா? இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களில் வசிக்கும் முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை, பாகிஸ்தானின் மக்கள் தொகையைவிடப் பல மடங்கு அதிகமல்லவா? யோசிக்க மறுப்பது ஏன்?

தீவிரவாதம், பாகிஸ்தானின் பொருளாதாரத்தை எந்தளவு கீழே கொண்டு சென்றுள்ளது என்பது இந்தியாவின் கடைக்கோடியில் வசிக்கும் நம்மைக் காட்டிலும் காஷ்மீரிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நிச்சயமற்ற அரசியல் சூழலிலேயே அறுபதாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக வாழப் பழகிவிட்ட அம்மக்களை அவர்கள் வெகு நெருக்கமாக அறிவார்கள். வளர்ச்சியின்மை என்பது ஒரு தேசிய குணமாக அங்கே தழைப்பதும் அவர்களுக்குத்

தெரியும். அடுத்தடுத்த ரா வ ஆட்சியில் அம்மக்கள் பட்ட இன்னல்களும் சொல்லமுடியாத இம்சைகளும் அடைந்த வெறுப்புணர்வும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. இதுவும் காஷ்மீரிகள் அறியாததல்ல.

ஆனாலும் பாகிஸ்தானை விரும்ப மதம்தானா காரணம்? வேறு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்?

அறுபத்தி மூன்று ஆண்டுகளாக நீளும் காஷ்மீர் பிரச்னை, உலகின் தீராத பிரச்னைகளின் பட்டியலில் இடம்பெற்ற ஒன்று. அமைதி முயற்சிகள் மேற்கொண்டு மேற்கொண்டு ஐ.நா. களைத்துப் போய்விட்டது. அமெரிக்காவும் இன்னபிற மேற்கத்திய நாடுகளும் கடந்த பத்தாண்டுகளில் காஷ்மீர் தொடர்பாகப் பேசுவதைக் கணிசமாகக் குறைத்துக்கொண்டுவிட்டன. அநேகமாக இல்லை என்று சொல்லலாம்.

கைகழுவிவிடப்படவேண்டிய பிரச்னை என்று நினைக்குமளவு நீண்டுவிட்ட பிரச்னை. இன்னமும் ஆனால் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியா தன் ரா வத்தை விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

ஒற்றை வரியில், நாங்கள் வேறு, இந்தியா வேறு என்று அப்பட்டமாகச் சொல்கிற காஷ்மீரிகள். உண்மையில் இந்தக் கலவரக்காரர்கள் சிறுபான்மையினர்தானா? பெரும்பான்மை காஷ்மீர் மக்களுக்கும் இந்தப் போராட்டங்களுக்கும் தொடர்பே இல்லையா?

எதுதான் உண்மை நிலவரம்?

காஷ்மீர் பிரச்னையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள இது ஒரு தருணம். முயற்சி செய்யலாம்.

26. ஒரே வழி

ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலம், சட்டப்படி இந்தியாவின் ஒரு பகுதி. பிரிவினைவாதம் பேசும் பிற மாநிலத் தீவிரவாத இயக்கங்களுக்கு இந்திய அரசு எவ்வகையில் பதில் சொல்கிறதோ, அதே பதில்தான் காஷ்மீருக்கும். இதில் ஒருபோதும் மாற்றம் இருந்ததில்லை. இருக்கவும் செய்யாது. இருக்க நியாயமும் இல்லை.

இது காஷ்மீர் மக்களுக்கு நன்கு தெரியும். இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள அவர்களுடைய மனம் ஏன் விரும்புவதில்லை என்பதுதான் ஆராயப்பட வேண்டிய விஷயம்.

முதல் காரணம், பாகிஸ்தானின் இடைவிடாத தூண்டுதல்.

சுதந்தரம் அடைந்த நாளாகத் தனது எந்த ஒரு முயற்சியிலும் வெற்றி காணாத தேசம் பாகிஸ்தான். அவர்களால் தேசத்தை வளர்ச்சிப்பாதையில் முன்னெடுக்க முடியவில்லை. தீவிரவாத அழிவுகளைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. மக்களின் ஏழைமையைத் தீர்க்க முடியவில்லை. பொருளாதார வளர்ச்சி காணமுடியவில்லை. தொழில்துறை முன்னேற்றமில்லை. தொழில்நுட்ப முன்னேற்றமில்லை. காலத்துக்கேற்ற வளர்ச்சி என்பது எத்துறையிலும் சாத்தியமாகவில்லை.

எது இல்லாது போனாலும் ஜனநாயகம் உண்டு என்பது இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை. எதற்காகவும் ஜனநாயகத்தை பலிகொடுக்கலாம் என்பது பாகிஸ்தானின் வீழ்ச்சிக்கு அடிப்படை.

இந்நிலை அங்கு மாறுவதற்கான அரசியல் சூழ்நிலைகள் ஒருபோதும் சாதகமாக இருந்ததில்லை. எப்போதாவது ஜனநாயகம் வரும். ஒரு சில வருடங்களுக்கு இருக்கும். ரா வம் வந்து கலைத்துவிட்டு ஆட்சியதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டுவிடும். அய்யூப் கான் முதல் பர்வேஸ் முஷரஃப் வரை அங்கே ஆண்ட ரா வ ஆட்சியாளர்களின் காலம்தான் ஒப்பீட்டளவில் ஜனநாயகவாதிகளின் காலத்தைக் காட்டிலும் அதிகம். ரா வ ஆட்சியின் முதல் பணி பெரும்பாலும் அரசியல் சாசனத்தைத் தூக்கிப் பரணில் போடுவதுதான். பாகிஸ்தானில் என்றல்ல; உலகம் முழுதும் இதுதான் நடைமுறை. ஜனநாயகத்தின் இறுக்கமான பல சட்டங்கள் ரா வ ஆட்சியாளரின் வானளாவிய அதிகார விருப்பங்களுக்கு ஒருபோதும் சம்மதம் சொல்வதில்லை என்பதுதான் இதன் அடிப்படைக் காரணம்.

இந்தப் பின்னணியில், தேசிய வளர்ச்சி என்பது பெரும்பாலும் இல்லாது போய்விடுகிறது. மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் அவலங்கள் தீர்க்கப்பட எவ்வித வாய்ப்பும் இல்லை என்றாகிவிடுகிறது. அவர்களுக்குக் கோபம் வரும். குரோதம் எழும். வன்மம் வளரும். எதையாவது, யாரையாவது கடித்துக் குதறப் பேரவா பொங்கியெழும்.

ஒரு வேட்டை நாயின் அகோரப் பசிக்கு எலும்புத் துண்டை வீசி எறிவதுபோலக் காஷ்மீர் பிரச்னையைப் பாகிஸ்தான் அரசுகள் தொடர்ந்து தம் மக்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்பப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. ரா வ ஆட்சியின் அவலம், ஜனநாயக ஆட்சியின் ஊழல் என்று எந்தப் பிரச்னையில் அப்போது மக்கள் இருந்தாலும் சரி, காஷ்மீரைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டால் கவனம் திசை திரும்பிவிடும். அப்படித் திரும்பியே தீரும் என்கிற அளவுக்கு அறுபதாண்டு காலமாகப் பழக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

போதுமான கல்வி நிலையங்கள் கிடையாது. அப்படியே இருந்தாலும் பணம் செலவழித்துப் படிக்க வசதி கிடையாது. ஏனெனில் வேலை வாய்ப்புப் பிரச்னை மிக அதிகம் உள்ள தேசம் பாகிஸ்தான்.

பெரும்பான்மை பாகிஸ்தானியர்களின் கல்வியறிவு என்பது மதரசாக்களில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் மதக்கல்விதான். இந்த மதரசாக்களைப் பெரும்பாலும் தீவிரவாத இயக்கங்கள், அல்லது அவர்களுடைய நிழல் அமைப்புகள்தான் நடத்துகின்றன. குறிப்பாகச் சொல்வதென்றால், ஆப்கனிஸ்தான் இயக்கங்களால் நடத்தப்படும் மதரசாக்கள்தான் பாகிஸ்தானில் எண்பது சதவீதம் உள்ளன. மிச்சமுள்ளவற்றைப் பாகிஸ்தான் இயக்கங்களும் இயக்கம் சாராத சில மசூதி நிர்வாகங்களும் நடத்துகின்றன.

ஆப்கன் யுத்தத்துக்குப் பாகிஸ்தானிலிருந்து சென்ற அத்தனை இளைஞர்களும் இந்த மதரசாக்களில் தயாரிக்கப்பட்டவர்களே. ஆசாத் காஷ்மீர் இயக்கங்களுக்கும் இங்கிருந்தே ஆளெடுக்கிறார்கள். பள்ளி வயதுகளில் இருந்தே இதற்கான ஆரம்பப் பணிகளைப் பாகிஸ்தான் தொடங்கிவிடுகிறது. இந்தியா என்பது எதிரி தேசம். காஷ்மீர் என்பது பாகிஸ்தானின் ஒரு பகுதி. இந்தியா அதை ஆக்கிரமித்து வைத்திருக்கிறது. அதை மீட்க வேண்டியது ஒவ்வொரு பாகிஸ்தானியின் கடமை. அதுதான் புனிதப்போர். அதுதான் இறைவனுக்கு விருப்பமான காரியம்.

மூன்று அல்லது நான்கு வயதில் ஆரம்பமாகும் இந்த மூளைச்சலவையைப் பின்னாளில் கலைத்துப் போட்டு மாற்றுவதென்பது இயலாத காரியம் அல்லவா?

பாகிஸ்தானில் அரசியல் நடக்கவேண்டுமென்றால், காஷ்மீர் பிரச்னை இருந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும். வேறு வழியே இல்லை அவர்களுக்கு. அதனால்தான் எப்போதும் காஷ்மீர் மக்களை இயன்ற அனைத்து வழிகளிலும் தூண்டிவிட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கம் தன் சார்பில் தீவிரவாதம், மறுபக்கம் மக்களே நடத்தும் எழுச்சிப் போராட்டங்கள், கலவரங்கள்.

இந்த ஓயாத போராட்டத்தின் முதற்காரணம் இதுவே. பாகிஸ்தான் என்ற தேசம் தன்னைத்தான் சிறப்பாக ஆட்சி புரிந்து, தன் மக்களை மேம்படுத்த வக்கற்ற நிலையில், அவர்களின் கவனத்தை திசை திருப்பி வைத்திருப்பதற்காகக் கைக்கொள்ளும் கீழ்த்தரமான ஓர் உத்தியே காஷ்மீருக்கான போராட்டம் என்பது.

.

இது ஏன் காஷ்மீரிகளுக்குப் புரியவில்லை?

ஏனென்றால் புரிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு அவகாசமே கொடுக்கப்பட்டதில்லை என்பதுதான் பதில்.

காஷ்மீருக்கான போராட்டம் என்பது இரு தேசங்கள் சுதந்தரமடைந்த மறு கணமே தொடங்கிவிட்ட விஷயம். இன்றுவரை அவர்கள் போராட்டத்துக்கு விடுமுறை இருந்ததில்லை. ஜனநாயகப் போராட்டங்களும் ஆயுதப் போராட்டங்களும் இடைவெளியே இல்லாமல் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன.

எப்படி காஷ்மீர் என்பது பாகிஸ்தானின் ஒரு பகுதி என்று பாகிஸ்தான் குழந்தைகள் சொல்லி வளர்க்கப்படுகிறார்களோ, அதே மாதிரி, நாம் பிரச்சனைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறோம். நீ எழுந்து நடக்க ஆரம்பிக்கும்போதே போராடவும் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று காஷ்மீர் முஸ்லிம் குழந்தைகள் சொல்லி வளர்க்கப்படுகிறார்கள்.

தீவிரவாதிகள் என்று நாம் தள்ளிவைத்துப் பார்க்கும் இனத்தைக் காஷ்மீரிகள் அவ்வாறு பார்ப்பதில்லை. அவர்கள் தமக்காகப் போராடுபவர்கள் என்ற எண்ணத்துடன்தான் அ குகிறார்கள். பல்வேறு தீவிரவாத இயக்கங்களுக்கு அவர்கள் தொடர்ந்து அளித்து வந்த ஆதரவு, அதன்பொருட்டு அவர்கள் மீது இந்திய ரா வம் நிகழ்த்திய தாக்குதல்கள், உரிமை மீறல்கள் இரண்டும் காலம் தோறும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வருவது.

தங்களுக்காகப் போராடுபவர்களை இந்திய அரசு இரும்புக்கரம் கொண்டு ஒடுக்கப்பார்க்கிறது என்னும் எண்ணமே அவர்களை இந்தியாவுக்கு எதிரான நிலைபாடு எடுக்கச் சொல்கிறது.

ஏனெனில் தங்களை இந்தியர்களாக அவர்கள் உணர்வதற்கான சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டதில்லை. சரித்திர ரீதியில் அவர்கள் காஷ்மீர் தேசியம் அணிந்தவர்கள். இந்தியாவுக்கு வடக்கே, தனியாக மலைப்பகுதியில் அவர்களது சமஸ்தானம், அவர்களுடைய மன்னர், அவர்களுடைய பிரச்சனை என்று வாழ்ந்து வந்தவர்கள். சமஸ்தானங்கள் இணைக்கப்பட்டபோது காஷ்மீரும் இணைக்கப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் காஷ்மீர் மக்களிடம் உங்களுடைய விருப்பம் இந்தியாவா பாகிஸ்தானா என்று கேட்டிருந்தால் ஒரு பிரச்சனையும் இருந்திருக்காது.

இந்தியாவும் சரி, பாகிஸ்தானும் சரி. அப்படிக் கேட்பதற்கான அவசியமே இல்லை என்று நினைத்ததுதான் பிரச்சனையின் ஆணிவேர். மன்னர் கையெழுத்துப் போட்டதுடன் மாநிலம் தன்னுடன் இணைந்துவிட்டதாக இந்தியா நினைத்ததும் சரி. மன்னர் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டதனாலேயே காஷ்மீர் பறிபோய்விட்டது என்று பாகிஸ்தான் நினைத்துப் படையெடுத்ததும் சரி.

இரண்டும் பெரிய தவறுகளாகிவிட்டன. இரு தேசங்களும் தமது சுய விருப்பத்துக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை, காஷ்மீர் மக்களின் விருப்பத்துக்கு அளிக்காது விட்டதே அவர்களுடைய கோபத்தை அதிகப்படுத்தக் காரணமாயின.

இந்தியாவுக்குச் சட்டம் சாதகமான அம்சமாகவும் பாகிஸ்தானுக்கு மதம் சாதக அம்சமாகவும் இருந்தது. பாகிஸ்தான் தன் முதல் ரா வ முயற்சியில் தோல்வி கண்டிருந்த தருணம். எனவே இந்தியாவின்

வெற்றியைக் காஷ்மீரிகளின் தோல்வியாகச் சித்திரித்து, அவர்கள் பக்கம் தாங்கள் இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

காஷ்மீரிகளில் ஒரு சாராரின் பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைபாடு இந்த வகையில் உருவாகத் தொடங்கியதே.

1949லேயே மக்களிடையே இந்தியா வாக்கெடுப்பு நடத்தச் சம்மதித்திருந்தால் இது நீடித்திருக்காது என்பது உண்மை. காஷ்மீரின் மீதிருந்த விருப்பம், வாக்கெடுப்பின் நிச்சயமின்மை இரண்டும்தான் அதைச் செய்யவிடாமல் ஜவாஹர்லால் நேருவைத் தடுத்தன.

ஆனால் அதைக் குற்றம்சொல்ல வழியில்லை. ஏனெனில் ஐ.நாவிடம் அவர் அளித்திருந்த உத்தரவாதம் இரு கட்சிக்கும் பொதுவாக அல்லவா வைக்கப்பட்டிருந்தது? ஆக்கிரமித்திருப்பவர்கள் முற்றிலுமாகக் காஷ்மீரிலிருந்து விலகியபிறகுதான் வாக்கெடுப்பு.

இன்றுவரை பாகிஸ்தான் விலகாத சூழ்நிலையில் வாக்கெடுப்பு என்னும் பேச்சே அர்த்தமற்றுப் போய்விடுகிறது.

இந்த வாக்கெடுப்பு விஷயத்தில் பாகிஸ்தானுக்கும் அச்சம் உண்டு. மக்கள் தீர்ப்பளித்துவிட்டால், அது பாதகமாக இருந்துவிட்டால், அதன்பின் காஷ்மீரை வைத்து அரசியல் செய்ய முடியாது. பாகிஸ்தானில் ஆட்சி நடத்த முடியாது.

எனவே இந்தியா வாக்கெடுப்பு நடத்த உடன்படாததை ஒரு பக்கம் கண்டித்துக்கொண்டே, வாக்கெடுப்பு நடக்காதிருக்கத் தன்னாலான முயற்சிகளையும் பாகிஸ்தான் அரசு தொடர்ந்து செய்துவந்திருக்கிறது. திரும்பத் திரும்ப ஊடுருவல் என்னும் ஓர் உத்தி அவர்களுக்குப் போதும். மிக எளிய உத்தி. இந்தியா கண்டிக்கும். பதிலுக்கு அடிக்கும். தாக்குதல் தொடுக்கும். பதற்றம் மூளும். அதன்பின் வாக்கெடுப்பாவது வெங்காயமாவது?

தன்னுடைய இந்த சூழ்ச்சி அரசியலை மூடி மறைப்பதற்காகத்தான் காஷ்மீர் தீவிரவாதிகளைக் காஷ்மீர் சுதந்தரப் போராட்ட வீரர்கள் என்று பாகிஸ்தான் அரசியல்வாதிகள் தொடர்ந்து வருணித்து வருகிறார்கள். காஷ்மீருக்காகப் போராடுவது பாகிஸ்தான் அரசல்ல. பாகிஸ்தான் ரா வமல்ல. பாகிஸ்தானிய மக்களும் அல்லர். காஷ்மீர் போராளிகள். சுதந்தரப் போராட்ட வீரர்கள். அவர்களுமே கூடப் பாகிஸ்தானில் இல்லை. பாகிஸ்தான் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தாலும் சுயாட்சி அதிகாரம் படைத்த பகுதியான ஆசாத் காஷ்மீரில் இருக்கிறவர்கள். அதாவது அவர்களுடைய சொந்த மண். அங்கிருந்தே அவர்கள் தமது மண்ணின் ஆக்கிரமிப்புப் பகுதியின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுகிறார்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் நாங்கள் தலையிட முடியாது. தலையிடுவதும் இல்லை. காஷ்மீரில் அவர்கள் நிகழ்த்தும் தாக்குதலுக்கெல்லாம் அவர்களேதான் பொறுப்பே தவிர பாகிஸ்தான் அரசல்ல. நாங்கள் செய்வதெல்லாம், அவர்களுக்கு எங்கள் அன்பையும் ஆதரவையும் அனுதாபத்தையும் தெரிவிப்பதுதான். ஏனெனில், காஷ்மீர் இந்தியப் பிடியிலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய நோக்கமும்.

காஷ்மீர் தீவிரவாதிகளுக்குப் பாகிஸ்தான் ஆயுத உதவிகள் செய்வது,

பயிற்சியளிப்பது பற்றிய ஒளிவு மறைவுகள் ஏதும் இப்போது இல்லை. அது உலகறிந்த விஷயமாகிவிட்ட நிலையில் பாகிஸ்தான் அதைப் பற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை.

இந்தியா தன் நிலையில் ஒருபோதும் மாற்றம் மேற்கொள்ளப் போவதில்லை. பாகிஸ்தான் தன் செயல்பாடுகளை நிறுத்திக்கொள்ளவும் போவதில்லை. இடையில் உள்ள காஷ்மீர் மக்களுக்கு இது புரியாதது ஏன்?

அவர்கள் புரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை என்பது இங்கே முக்கியம். ஜம்பதுகளில் தொடங்கி, ஜந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை காஷ்மீரில் இந்திய அரசு நடத்தும் தேர்தல்கள், இந்திய ஜனநாயகத்தின்மீதான அவர்களுடைய நம்பிக்கையைத் தொடர்ந்து சின்னாபின்னப்படுத்தி வந்திருக்கிறது. இது மறுக்க முடியாதது.

சுதந்தரப் போராட்ட காலம் தொட்டு இந்திய அரசியல்வாதிகளுடன் பழகி, அவர்களுடைய குணம் அறிந்த நமக்குத் தேர்தல் தில்லுமுல்லுகளும் ஜனநாயகத்தின் ஒரு பகுதி என்று புரிந்துவிட்டதுபோல் காஷ்மீரிகளுக்குப் புரியவில்லை. வாழ்வாதாரம் கேள்விக்குறியாக உள்ள நிலையில், ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் காங்கிரஸ் தன்னைத் திணித்துக்கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சிகள், இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தின்மீதே அவர்களுக்கு வெறுப்பையும் அவநம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்துகின்றன. தங்களை வஞ்சிப்பது ஒன்றே மத்திய அரசின் நோக்கம் என்று பார்க்கிறார்கள். தேர்தல்களில் முழு வெற்றியைத் தமதாக்கிக்கொண்டுவிடுவதன்மூலம், காஷ்மீரிகளின் விருப்பங்களை, கனவுகளைக் கொண்டு, காஷ்மீரின் வளத்தைச் சுரண்டுவதுதான் இந்தியாவின் தலையாய நோக்கம் என்பது அவர்களுடைய பார்வை.

மத்தியில் ஒரே ஒரு சமயம் காங்கிரஸ் இல்லாமல், ஐக்கிய முன்னணியின் ஆட்சி அமைந்தபோதுகூட, வி.பி. சிங்குக்கு ஏற்பட்ட அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களால் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் ஆளான ஜக்மோகனை காஷ்மீருக்கான கவர்னராக அனுப்பிவைத்தார். ஜக்மோகனின் ஹிந்து ஆதரவுச் செயல்பாடுகளும் முஸ்லிம்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட தாக்குதல்களும் - அவை பதில் நடவடிக்கைகளாக இருந்தபோதிலும்கூட - காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்கு இந்தியாவின்மீதான அவநம்பிக்கையை வலுப்பெறச் செய்வதாகவே அமைந்துவிட்டது.

ஜம்முவில் லட்சக்கணக்கான ஹிந்துக்கள் வீடிழந்து, சொத்திழந்து அகதிகளாக இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்தது அவர்களுக்குப் பொருட்டல்ல. ஆயிரக்கணக்கான ஹிந்துக்களைத் தீவிரவாத முஸ்லிம்கள் கொண்டு குவித்தது பொருட்டல்ல. பெரும்பான்மை சமூகத்தினரான முஸ்லிம்களை ஒரு ஹிந்து கவர்னர் அடக்கி ஆண்டது அவர்கள் சகிக்க முடியாததாக இருந்தது.

ஷேக் அப்துல்லாவின் அரசியல் பிரவேசம், காஷ்மீரின் பாரம்பரியப் பண்பாடான ஹிந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்கு ஓர் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தோற்றத்தைக் கொடுத்ததை மறுக்க முடியாது. ஜம்மு ஹிந்துக்களை அவர் கண்டுகொண்டதே இல்லை என்னும் குற்றச்சாட்டு உண்மை ஆயினும், காஷ்மீரின் முஸ்லிம் பெரும்பான்மையினருக்காகவும் அவர்

சிறப்பாக அல்லது பாரபட்சமாக ஏதும் செய்துவிடவில்லை. காஷ்மீரின் சுய நிர்ணய உரிமை என்னும் ஒற்றை இலக்குடன் நிகழ்ந்த அவருடைய அரசியலில் மதச்சார்பின்மை ஒரு வலுவான பின்னணியாக அமைந்தது. அந்தக் காரணத்துக்காகவாவது மத்திய அரசு அவரை அனுசரித்துப் போயிருந்தால், காஷ்மீரில் இன்று பேயாட்டம் ஆடும் மதவாதம் இத்தனை தூரம் வளர்ந்திருக்காது.

அப்துல்லா, காஷ்மீரை இந்தியாவிலிருந்து பிரிப்பதிலேயே குறியாக இருக்கிறார் என்று இந்திய அரசு நினைத்தது. அதற்கான அரசியல் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியதும் மத்திய அரசுதான் என்பதைச் சுலபத்தில் மறந்துவிடுகிறார்கள். காஷ்மீரிகள் ஒருபோதும் காங்கிரஸ் அல்லது வேறெந்த தேசியக் கட்சியையும் தங்களை முழுமையாக ஆள்வதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார்கள் என்பது வெளிப்படையாகப் பலமுறை நிரூபிக்கப்பட்ட பிறகும் அதற்கான முயற்சிகளை இடைவிடாது மேற்கொண்டு வந்ததே காங்கிரஸ் மீதான காஷ்மீரிகளின் வெறுப்பை ஊதிப் பெரிதாக்கியது.

தமிழகத்தையே எடுத்துக்கொள்ளலாம். தமிழர்களின் இந்திய தேசிய உணர்வு சந்தேகத்துக்கு அப்பாற்பட்டதுதான். ஒரு லோக்சபா தேர்தல் வருமானால் காங்கிரஸ் அல்லது பாரதிய ஜனதா தவிர இன்னொன்றை நாம் யோசிப்பதில்லை. ஆனால் அதற்காக, தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தலில் காங்கிரசுக்கா பெரும்பான்மை அளிக்கிறோம்? அல்லது பா.ஜ.க.வுக்கா? அவர்கள்தாம் எல்லா தொகுதிகளிலும் துணிந்து நின்றுவிடுகிறார்களா? கூட்டணியில் கிடைக்கிற இடங்களை நன்றியுடன் பெற்றுக்கொண்டு ஒதுங்கி நின்று ஒட்டுக் கேட்டுத்தானே பழக்கம்?

மாநில மக்களை நன்கறிந்த பிராந்தியக் கட்சிகள்தாம் பெரும்பாலும் சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் வெற்றி பெறும். இது உலகப்பொதுவான நடைமுறை. மத்திய அரசுக்கு இது நன்கு தெரிந்த விஷயமே.

ஆனால் காஷ்மீர் விஷயத்தில் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் தன்னைத் திணித்துக் கொண்டதன்மூலம் தன் நம்பிக்கையின்மையை வெளிப்படுத்தி வந்ததே காங்கிரசையும் பலவீனப்படுத்தியது; காஷ்மீரிகளின் இந்தியா மீதான நம்பிக்கையை மேலும் மேலும் குலைக்கவும் வழி செய்தது.

.

என்ன செய்திருக்கலாம்?

காஷ்மீர் மக்களின் உணர்வுக்கு மதிப்பளித்து, அவர்கள் விரும்பும் ஆட்சியை அமைத்துக்கொள்ள மத்திய அரசு அனுமதித்திருக்கலாம். காஷ்மீர் கைவிட்டுப் போய்விடுமோ என்னும் அச்சத்தில் ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் காங்கிரஸ் தன்னைத் திணித்துக்கொண்டதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். காஷ்மீரிகள் மீது நம்பிக்கை தெரிவிப்பதன்மூலம் அவர்களுடைய நம்பிக்கையைப் பெற்றிருக்கலாம்.

தீவிரவாதம் எந்த மக்களுக்கும் விருப்பமான ஒன்றாக எக்காலத்திலும் இருக்கமுடியாது. காஷ்மீரிகளும் விலக்கல்ல. அவர்களுடைய எதிர்ப்புணர்வின் வெளிப்பாடே, இந்திய அரசுக்கு எதிரான தீவிரவாதத்துக்கு ஆதரவளிக்கும் செயல்பாடு.

அதன்மூலம் அவர்கள் பல்லாண்டுகளாக அனுபவித்து வரும் கஷ்டங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அந்தக் கஷ்டத்தை அவர்கள் விரும்பி ஏற்றார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அமைதியான வாழ்வைக் காட்டிலும் எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்துவது முக்கியம் என்று தோன்றுமளவுக்கு, நடந்த சம்பவங்கள் அவர்களை பாதித்திருக்கின்றன. இதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். மேலும் மேலும் அதைத் தூண்டிவிடும் விதமாக (ரா வத்தால்) நிகழ்த்தப்படும் மனித உரிமை மீறல்கள் குறைந்தால், அவர்களது மனோபாவமும் மாறத் தொடங்கலாம்.

இந்திய ரா வம், காரணமில்லாமல் காஷ்மீர் மக்களைத் தாக்குவதில்லை. அப்படி வருகிற செய்திகள் முற்றிலும் ஒருதலைப்பட்சமானவை. தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவும் அடைக்கலமும் கொடுக்கிறவர்கள் மீது மட்டுமே இத்தகைய தாக்குதல்கள் நடத்தப்படுகின்றன. வீடு வீடாகத் தேடுதல் வேட்டை, துப்பாக்கிச் சூடுகள், கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுத் தாக்குதல்கள், கொடூரமான விசாரணைகள் அனைத்தும் இப்படிப்பட்ட தீவிரவாத சார்புநிலை கொண்ட மக்களிடம் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

வெளியே உட்கார்ந்துகொண்டு, அப்பாவி மக்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள் என்று பொத்தாம்பொதுவாகப் பேசுவது அபத்தமானது. அப்பாவிகளும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பது மறுக்கமுடியாது. ஆனால் ரா வத்தின் நோக்கம் அப்பாவி மக்களைத் தேடித்தேடிக் கொல்வதல்ல. நிச்சயமாக அல்ல. அவர்களுடைய யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள மறுப்பதன்மூலம் எதையும் சாதித்துவிட இயலாது.

ஆனால் ரா வம் தனது பாணியை மாற்றிப்பார்ப்பதன்மூலம் காஷ்மீர் மக்களின் கோபத்தைத் தணிக்க இயலுமானால், அதை மேற்கொள்ள மத்திய அரசு முயற்சி செய்யலாம். வன்முறைக்கு பதில் வன்முறையே என்பதுதான் காலம்தோறும் மானுட குலம் அனுபவித்துவரும் அனைத்து சிக்கல்களுக்கும் ஆதாரபுள்ளியாக இருக்கிறது.

தேடுதல் வேட்டையில் ரா வம் தன் அ குமுறையை மாற்றிக்கொள்ளுமானால், மக்களையும் தம் பக்கம் இணைத்துக்கொள்ளுமளவு அவர்களுடைய நம்பிக்கையையும் அன்பையும் பெறுமானால், காஷ்மீர் பிரச்னை தீர்வது சிரமமான ஒன்றாக இருக்காது.

.

யார் புரட்சி செய்கிறார்கள்? யார் ஆயுதம் ஏந்துகிறார்கள்? யார் கலவரம் தூண்டுகிறார்கள்?

பெரும்பாலும் வேலையில்லாதவர்கள். இது முற்றிலும் வெளிப்படையான உண்மை. காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு பகுதிதான் என்று அழுத்தம் திருத்தமாக உலக அரங்கில் பேசுகிற மத்திய அரசு, காஷ்மீர் மக்களின் மாபெரும் பிரச்சனையான வேலையின்மையைத் தீர்க்க என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது?

தொடர்ந்த போராட்டங்களும் தீவிரவாதமும் உயிர் பயமும் காஷ்மீர் மக்களின் தொழிலை முற்றிலும் முடக்கிவிட்டன. ஒரு பெரும் தலைமுறை அங்கே வேலையற்றுக் கிடப்பது கண்கூடு. ஏழைமை,

காஷ்மீரின் இன்னொரு முக்கிய அடையாளமாகிப் பல வருடங்களாகின்றன. எத்தனை ஆட்சிகள் மாறினாலும், எத்தனை ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டாலும் இந்த அடிப்படைப் பிரச்னை ஓயாதவரை தீவிரவாதத்தின் பக்கம் இளைஞர்கள் திரும்புவதைத் தடுக்கவே முடியாது.

காஷ்மீர் என்றில்லை. இந்தியாவின் வடகிழக்கு மாநிலங்களில் பெருகும் தீவிரவாதத்துக்கும் இதுவே அடிப்படைக் காரணம். எங்கு வேலைவாய்ப்புப் பிரச்னை தலைவிரித்தாடுகிறதோ, அங்கே தீவிரவாதம் எழுந்தே தீரும் என்பது உலக நியதி. அன்றாட வாழ்வின் அவலங்கள் தரும் கோபத்தை எதன்மீது காட்டுவது என்று யோசிக்கும்போது, அரசாங்கம் ஓர் எளிய இலக்காவது தவிர்க்க முடியாது.

காஷ்மீரிகளின் தொழில் மேம்படவும் வேலை வாய்ப்புகள் பெருகவும் இந்திய அரசு உறுதியான, தீர்மானமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினால், தீவிரவாதத்துக்கு ஆதரவளித்து ஆயுதமேந்தும் தலைமுறையை முற்றிலும் மாற்றிவிட இயலும்.

இவை எதையும் செய்யாமல் ரா வ நடவடிக்கைகளையும் ஊழல்மிகு தேர்தல்களையும் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பதும், மறுபுறம் பாகிஸ்தான் பிரதமர் அல்லது அதிபருடன் அவ்வப்போது உச்சிமாநாடு கூட்டி, தீவிரவாதத்தைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும், போர் நிறுத்த எல்லைக்கோடே பொதுவான எல்லைக்கோடாக வேண்டும் என்று பேசியதையே பேசிக்கொண்டிருப்பதிலும் எந்தப் பயனும் இல்லை.

பாகிஸ்தான் மாறவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதோ, மாறும் என்று நம்புவதோ வீணான காரியம். நமக்குச் சாத்தியமான மாற்றங்களை நாம் மேற்கொண்டு பார்ப்பதன்மூலம், வருத்தத்தில் இருக்கும் காஷ்மீர் மாநில மக்களின் விருப்பத்துக்கு நெருக்கமாகப் போக முடியும்.

இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம்தான். ஆனால் இந்திய அரசால் நெருங்கிப் பிடிக்க முடியாத காஷ்மீரிகளின் மனத்தைப் பாகிஸ்தான் தீவிரவாதிகள் எவ்வாறு நெருங்குகிறார்கள்? தங்கள் வீடு வாசல்களை இழந்து, உற்றார் உறவினர்களை இழந்து, எதிர்காலம் என்ற ஒன்றையே இழந்தாலும் தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவளிப்போம் என்னும் நிலைபாட்டை எப்படி, ஏன் அவர்கள் எடுக்கிறார்கள்?

இது யோசிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். இந்தியா தன் தவறுகளிலிருந்து பாடம் பயில மறுக்கக்கூடாத விஷயமும் கூட. பிரிவினைவாதம் பேசுவதற்கு மதம்தான் முக்கியக் காரணம் என்பதைச் சற்றும் ஏற்க இயலாது. முன்பே பார்த்ததுபோல், மதம்தான் இணைக்கும் கண்ணி என்றால் பங்களாதேஷ் பாகிஸ்தானிலிருந்து பிரிந்திருக்க அவசியமே இல்லை.

மதமல்ல முக்கியம். வாழ்க்கைத்தரம் முக்கியம். பொருளாதாரம் முக்கியம். சுய மரியாதை முக்கியம். பாதுகாப்புணர்வு முக்கியம். அரசின் கவனமும் கனிவும் முக்கியம். நமக்காக உழைக்கும் அரசு என்று மக்கள் நம்பத் தொடங்கிவிட்டால், அன்னிய சக்திகளின் ஊடுருவல்களுக்கு அவர்கள் இடம் தரமாட்டார்கள்.

370 அல்ல, 3700, 37000 நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டாவது காஷ்மீர்

மக்களின் நம்பிக்கையை இந்திய அரசு பெற்றால் மட்டுமே காஷ்மீரின் அமைதி என்ற ஒன்று சாத்தியம். இதைப் பாகிஸ்தானுடனான பிரச்னை என்று பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு, காஷ்மீர் மக்களின் பிரச்னையாகப் பார்த்து, அவர்களுடைய நலனுக்காக உருப்படியாகச் செயல்படத் தொடங்கினால் சிக்கல் தீர ஆரம்பிக்கும்.

அது நடக்குமானால், பாகிஸ்தான் குறித்து மத்திய அரசு கவலைப்படவேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அவர்களுக்கான பதிலைக் காஷ்மீர் மக்களே தெளிவாகச் சொல்லுவார்கள்.

காஷ்மீர்: கால வரிசை

- 1846 ஆங்கிலோ சீக்கிய யுத்தத்தின் வெற்றியை அடுத்து, அம்ருத்சர் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் பிரிட்டிஷார், காஷ்மீர் சமஸ்தானத்தை குலாப் சிங்குக்கு எழுபத்தி ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு விற்கார்கள்.
- 1925 ஹரி சிங், காஷ்மீரின் மன்னராக முடிசூட்டப்படுகிறார். ஷேக் அப்துல்லா காஷ்மீரின் அரசியலுக்குள் நுழைகிறார். மன்னராட்சிக்கு எதிராக முதல் முதலில் மக்கள் போராட்டம் நடத்தத் தொடங்குகிறார்கள். ஷேக் அப்துல்லாவின் முஸ்லிம் மாநாட்டுக் கட்சி, தேசிய மாநாட்டுக் கட்சி என்று பெயர்மாற்றம் செய்யப்படுகிறது. மதச்சார்பற்ற இயக்கமாகச் செயல்படும் என்று அறிவிக்கிறார்.
- 1931 ஜூன் 24, 1938 பாகிஸ்தான் தீர்மானம் லாகூரில் நிறைவேறுகிறது. முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள பகுதிகளை இணைத்து பாகிஸ்தான் என்ற தேசம் உருவாகுமென அறிவிப்பு. பாகிஸ்தான் என்பதில் உள்ள 'கே' என்னும் எழுத்து காஷ்மீரைக் குறிக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டது.
- மார்ச் 23, 1940 பாகிஸ்தான் சுதந்தர நாடாகிறது.
- ஆகஸ்ட் 14, 1947 இந்தியா சுதந்தர நாடாகிறது.
- ஆகஸ்ட் 15, 1947 பாகிஸ்தானின் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பஷ்டூன் ஆதிவாசிகள், காஷ்மீருக்குள் ஊடுருவுகிறார்கள். பாகிஸ்தான் அரசு அவர்களை அனுப்பிவைக்கிறது.
- அக்டோபர், 1947 மகாராஜா ஹரி சிங், காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்கான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுகிறார். இந்தியாவிடம் ரா வ உதவி கோருகிறார்.
- அக்டோபர் 26, 1947 இந்திய ரா வம் காஷ்மீருக்குச் செல்கிறது. முதல் இந்திய-பாகிஸ்தான் யுத்தம் ஆரம்பமாகிறது.
- அக்டோபர் 27, 1947 ஐ.நா. தலையீட்டால் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை ஏற்படுகிறது. போர் நடந்த காலத்தில் பாகிஸ்தான் முன்னேறி வந்து ஆக்கிரமித்த பகுதிகள் பாகிஸ்தான் வசமே தங்குகிறது. முசுஃபராபாத், பூஞ்ச், மிர்பூர் உள்ளிட்ட பகுதிகள் மற்றும் கில்கிட்-பாலடிஸ்தான் பகுதிகள் பாகிஸ்தான் வசமாகின்றன.
- டிசம்பர் 1948
- மார்ச் 17, ஷேக் அப்துல்லா, காஷ்மீரின் பிரதமர் ஆகிறார்.

1948

1949

ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் முற்றிலும் விலகியதும் காஷ்மீரில் பொதுவாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் என்று இந்தியா அறிவிக்கிறது.

1951

காஷ்மீர் அரசியலமைப்பு அவைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு அப்துல்லா மீண்டும் பிரதமராகிறார்.

1953நவம்பர்
17, 1956

அப்துல்லா பதவிநீக்கம் செய்யப்படுகிறார். கைதாகிறார். பக்ஷி குலாம் முகமது தலைமையிலான காஷ்மீர் அரசியலமைப்பு அவை, காஷ்மீருக்கான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை வடிவமைத்து அரங்கேற்றுகிறது. காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்டது சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிறது.

1965

இரண்டாவது இந்திய-பாகிஸ்தான் யுத்தம்

டிசம்பர் 6,
1971

பங்களாதேஷ் விடுதலைப் போர், இந்திய-பாகிஸ்தான் மூன்றாவது யுத்தமாகிறது. இந்தியா உதவியுடன் பங்களாதேஷ் சுதந்தர நாடாகிறது.

ஜூலை 2,
1972

சிம்லா ஒப்பந்தம். போர் நிறுத்தக் கோட்டையே லைன் ஆஃப் கண்ட்ரோலாக ஏற்க முடிவு.

1987

காஷ்மீர் சட்டமன்றத் தேர்தல்கள். அளவுக்கதிகமான முறைகேடுகளால் காஷ்மீரிகள் ஏமாற்றமடைகிறார்கள். இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்திப் போராட முடிவு செய்கிறார்கள்.

1999

கார்கில் யுத்தம்

ஜூலை 14,
2001

பர்வேஸ் முஷரஃப் - வாஜ்பாய் இடையிலான ஆக்ரா ஒப்பந்தம் தோல்வியடைகிறது.

அக்டோபர்
2001

காஷ்மீர் சட்டமன்றம் மீது தீவிரவாதிகள் தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள்.

டிசம்பர்
2001

இந்திய நாடாளுமன்ற வளாகத்தில் தீவிரவாதிகள் தாக்குதல்

2003

இந்திய பாகிஸ்தான் அமைதிப்பேச்சு மீண்டும் தொடங்குகிறது.

ஜூலை 11,
2003

டெல்லி-லாகூர் பஸ் போக்குவரத்து மீண்டும் தொடங்குகிறது.

செப்டெம்பர்
24, 2004

மன்மோகன் சிங்-முஷரஃப் சந்திப்பு நியூயார்க்கில், ஐ.நா வளாகத்தில் நடக்கிறது.

ஜூலை
2006

இந்திய பாகிஸ்தான் அமைதிப் பேச்சின் இரண்டாம் சுற்று ஆரம்பமாகிறது.

ஜனவரி
2007

ஹூரியத் மாநாடு சார்பில் மாநிலமெங்கும் மக்கள் போராட்டம் தூண்டப்படுகிறது.

ஜனவரி
2010

சையத் அலி ஷா கீலானி, 'இந்திய அரசே, காஷ்மீரைவிட்டு வெளியேறு' என்னும் கோஷத்தை முன்வைத்து, பிரபலப்படுத்துகிறார். தினமொரு போராட்டம் நடைபெறத் தொடங்குகிறது.

காஷ்மீர் தீவிரவாத இயக்கங்கள்

1. ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன்
2. ஹர்க்கத் உல் அன்சார் (அ) ஹர்க்கத் உல் முஜாஹிதீன்
3. லஷ்கர் ஏ தொய்பா
4. ஜெய்ஷ ஏ மொஹம்மத்
5. அல் பத்ர்
6. ஜாமியத் உல் முஜாஹிதீன்
7. ஹர்க்கத் உல் ஜிஹாத் அல் இஸ்லாமி
8. அல் உமர் முஜாஹிதீன்
9. துக்தரன் ஏ மில்லத்

இன்று தீவிரமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் இயக்கங்கள்:

1. லஷ்கர் ஏ ஓமர்
2. லஷ்கர் ஏ ஜப்பார்
3. தேரிக் உல் முஜாஹிதீன்
4. ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி
5. அனைத்துக் கட்சி ஹூரியத் முன்னணி (பல தீவிரவாத இயக்கங்களும் இதில் உறுப்பினர்களாக இருப்பதால்.)
6. முதாஹிதா ஜிஹாத் கவுன்சில்

அதிகம் செயல்படாத இயக்கங்கள்:

1. அல் பார்க்
2. அல் ஜிஹாத் ஜம்மு காஷ்மீர்
3. முஸ்லிம் ஜன்பாஜ் ஃபோர்ஸ்
4. காஷ்மீர் ஜிஹாத் ஃபோர்ஸ்
5. மஹஜ் ஏ ஆஸாதி
6. இஸ்லாமி ஜமாத் ஏ துல்பா
7. ஜம்மு காஷ்மீர் மாணவர் விடுதலை முன்னணி
8. இக்வான் உல் முஜாஹிதீன்
9. இஸ்லாமிக் ஸ்டூடண்ட்ஸ் லீக்

10. தேரிக் ஏ ஹூரியத் ஏ காஷ்மீர்
11. அல் முஸ்தபா லிபரேஷன் :பைட்டர்ஸ்
12. தேரிக் ஏ ஜிஹாத் ஏ இஸ்லாமி
13. முஸ்லிம் முஜாஹிதீன்
14. அல் முஜாஹித் :போர்ஸ்
15. தேரிக் ஏ ஜிஹாத்
16. இஸ்லாமி இன்குலாபி மஹஜ்

(பட்டியல் ஆதாரம்:

http://www.satp.org/satporgtp/countries/india/states/jandk/terrorist_outfits/index.html)

உதவிய நூல்கள் - ஆதாரங்கள்

1. Demystifying Kashmir Navnita Chandha Behera
2. Azad Kashmir: A Democratic Socialist Conception Prem Nath Bazaz
3. The Foreign Policy of Pakistan Musa Khan Jalalzai
4. Kashmir Dispute: An International Law Perspective Ijaz Hussain
5. Pakistan in the Twentieth Century Lawrence Ziring
6. India After Gandhi Ramachandra Guha
7. Freedom at Midnight Dominique Lapierre, Larry Collins
8. From Surprise to Reckoning Kargil Review Committee Report
9. In the Line of Fire Parvez Musharaff
10. Converted Kashmir Narender Segal
11. India's Secret Army in Kashmir <http://www.hrw.org/legacy/reports/1996/India2.htm>
12. Making borders Irrelevant in Kashmir P.R. Chari, Asan Askari Rizvi www.usip.org
13. Kashmir: Islam, Identity and Insurgency Murtasa Shibli Kashmir Affairs.
14. The Crisis in Kashmir: Portents of War, Hopes of Peace. NY: Woodrow Wilson Center Press and Cambridge University Press.
15. Explaining the Kashmir Insurgency: Political Mobilization and Institutional Decay. International Security(Autumn)
16. Can Democracies Accommodate Ethnic Nationalism? Rise and Decline of SelfDetermination Movements in India. Journal of Asian Studies, Vol. 56
17. Divided Kashmir: Old Problems, New Opportunities for India,Pakistan, and the Kashmiri People.
18. Kashmir in the Terrorist Shadow Asian Affairs 33:1
19. Vision of India and Kashmir Jagmohan
20. Kashmir: Illusion and Reality Jagmohan
21. Frightened Pigeons and Forsaken Community Jagmohan
22. Autonomy: Nuts and Bolts Jagmohan (all the above four articles are available at <http://www.kashmirinformation.com/jagmohan/index.html>)
23. Politics of Identity – Kashmiri Pandits in India (Research Paper by) Hrishabh Sandilya
24. The Logic of Third Party Mediation over Kashmir Harinder Baweja

25. Pakistan in Crisis Ashok Kapur
26. Pakistan's Kashmir Policy Lt.Gen.Talat Masood China and Eurasia Forum Quarterly, Volume 4, No. 4 (2006)
27. War on Terrorism & Kashmir issue Shaheen Akhtar (Research Paper, Institute of Regional Studies IRS).
28. The Political Economy of the Kashmir Conflict Wajahat Habibullah (Research Paper, www.usip.org)

Important Documents:

1. Treaty of Amritsar, March 16, 1846
(<http://www.kashmirinformation.com/LegalDocs/TreatyofAmritsar.html>)
2. Instrument of Accession executed by Maharaja Hari singh
(<http://www.kashmirinformation.com/LegalDocs/KashmirAccession.html>)
3. Jawaharlal Nehru's Radio Speech (<http://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/nehru1.htm>)
4. Govt. of India's letter to the UN Security Council, 31st Dec 1947
(<http://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/kasindia.htm>)
5. United Nations Documents Archive on Kashmir
(<http://alumni.caltech.edu/~mughal/kashmir/undoc.html>)
6. Shiekh Abdullah's Speech in the Constituent Assembly, 1951
(http://www.kashmirinformation.com/LegalDocs/Sheikh_Speech.html)

Other resources used as reference:

1. Azad Kashmir:Is it Azad? Dr.Shabir Choudhry
(<http://www.wikimir.com/azadkashmirisitazad>)
 2. Sied Ali Sha Geelani's Interview to Rediff
(<http://www.rediff.com/news/2002/may/06inter.htm>)
 3. MASSACRE OF KASHMIRI PANDITS
(<http://www.kashmirinformation.com/WailValley/B2chap8a.html>)
 4. JKLF's official web site (<http://www.jklfworld.org/jklf%20history.html>)
 5. Jagmohan pulled out Kashmiri Pandits Omar Abdullah
(<http://www.merineews.com/article/jagmohanpulledoutkashmiripandits/137187.shtml>)
 6. Chronology of Freedom Struggle Kashmir Media Service
(<http://kmsnews.org/content/chronologyfreedomstruggle>)
-

புகைப்படங்கள் - வரைபடங்கள்

பொதுக் கூட்டத்தில் லேஷ்க் அப்துல்லா

JKLF-ன் எதிர்ப்புப் பேரவட்டம்

முஹம்மதலி ஜின்னா

அமாநுல்லா கான்

முஹம்மதலி போக்ராவுடன் ஜவாஹர்லால் நேரு

ஹரிசிங்

ஷேக் அப்துல்லா

INSTRUMENT OF ACCESSION OF JAMMU & KASHMIR STATE

WHEREAS the Indian Independence Act, 1947, provides that as from the fifteenth day of August, 1947, there shall be set up an independent Dominion known as INDIA, and that the Government of India Act, 1935, shall, with such omissions, additions, adaptations and modifications as the Governor-General may by order specify be applicable to the Dominion of India;

AND WHEREAS the Government of India Act, 1935, as so adapted by the Governor-General provides that an Indian State may accede to the Dominion of India by an Instrument of Accession executed by the Ruler thereof:

NOW THEREFORE

I, Shri Maharaja Hari Singh Ruler of JAMMU & KASHMIR STATE in the exercise of my sovereignty in and over my said State Do hereby execute this my Instrument of Accession and

1. I hereby declare that I accede to the Dominion of India with the intent that the Governor-General of India, the Dominion Legislature, the Federal Court and any other Dominion authority established for the purposes of the Dominion shall, by virtue of this my Instrument of Accession, but subject always to the terms thereof, and for the purposes only of the Dominion, exercise in relation to the State of JAMMU & KASHMIR (hereinafter referred to as "this State") such functions as may be vested in them by or under the Government of India Act, 1935, as in force in the Dominion of India on the 15th day of August 1947 (which Act as so in force is hereinafter referred to as "the Act").

2. I hereby assume the obligation of ensuring that due effect is given to the provisions of the Act within this State so far as they are applicable therein by virtue of this my Instrument of Accession.

3. I accept the matters specified in the Schedule hereto as the matters with respect to which the Dominion Legislature may make laws for this State.

4. I hereby declare that I accede to the Dominion of India on the assurance that if an agreement is made between the Governor-General and the Ruler of this State whereby any functions in relation to the administration in this State of any law of the Dominion Legislature shall be exercised by the Ruler of this State, then any such agreement shall be deemed to form part of this Instrument and shall be construed and have effect accordingly.

5. The terms of this my Instrument of Accession shall not be varied by any amendment of the Act or of the Indian Independence Act, 1947 unless such amendment is accepted by me by an Instrument supplementary to this Instrument.

6. Nothing in this Instrument shall empower the Dominion Legislature to make any law for this State authorising the compulsory acquisition of land for any purpose, but I hereby undertake that should the Dominion for the purposes of a Dominion law which applies in this State deem it necessary to acquire any land, I will at their request acquire the land at their expense or if the land belongs to me transfer it to them on such terms as may be agreed, or, in default of agreement, determined by an arbitrator to be appointed by the Chief Justice of India.

7. Nothing in this Instrument shall be deemed to commit me in any way to acceptance of any future constitution of India or to fetter my discretion to enter into arrangements with the Government of India under any such future constitution.

Signature
Jammu Kashmir
Ruler
Tibet and
Deshi Capital

8. Nothing in this Instrument affects the continuance of my sovereignty in and over this State, or, save as provided by or under this Instrument, the exercise of any powers, authority and rights now enjoyed by me as Ruler of this State or the validity of any law at present in force in this State.

9. I hereby declare that I execute this Instrument on behalf of this State and that any reference in this Instrument to me or to the Ruler of the State is to be construed as including a reference to my heirs and successors.

Given under my hand this 26th day of August,
Nineteen hundred and forty seven.

OCTOBER

Harinder Singh
Harinder Singh of Jammu and Kashmir State
Sub

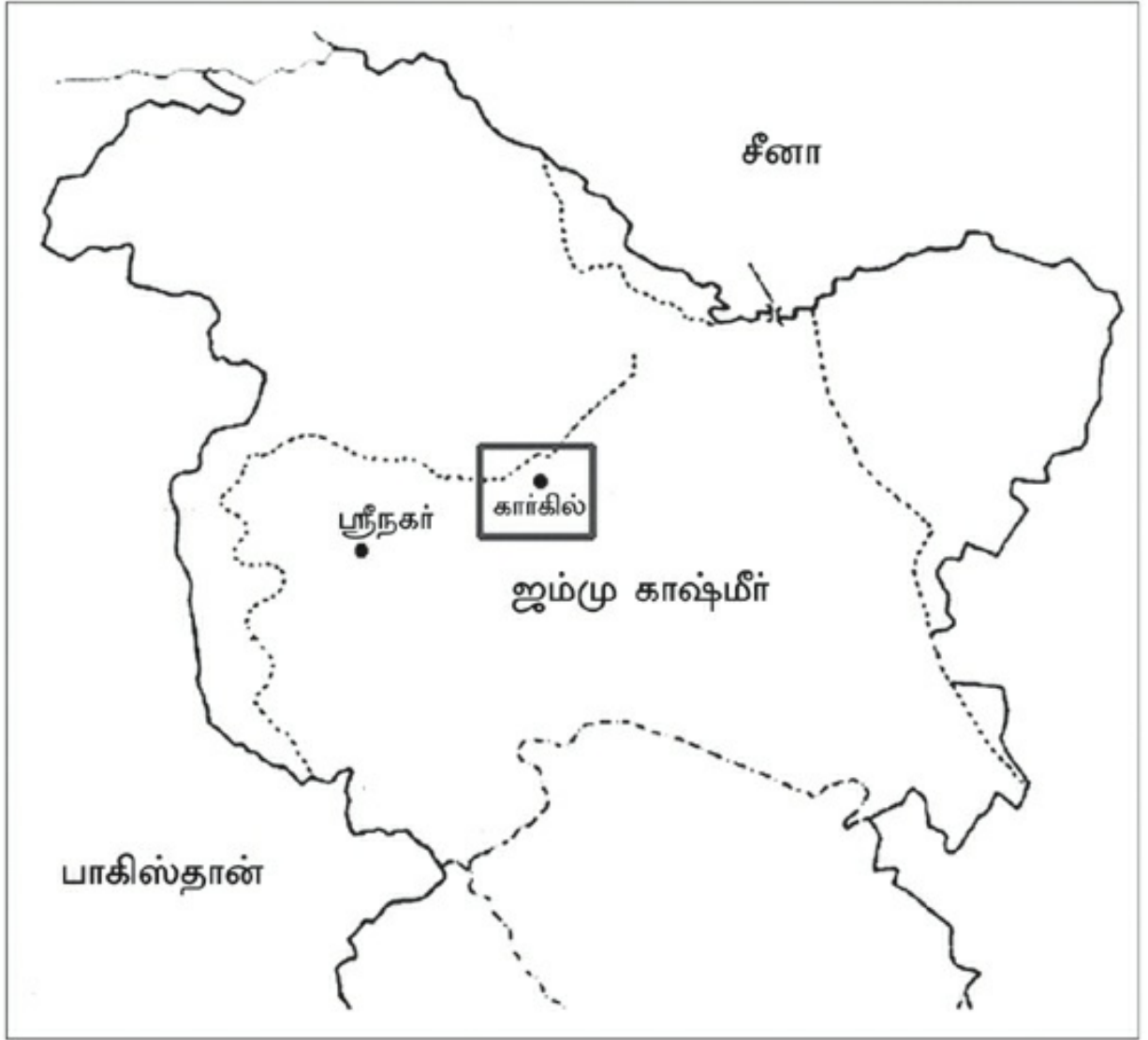
I do hereby accept this Instrument of Accession.

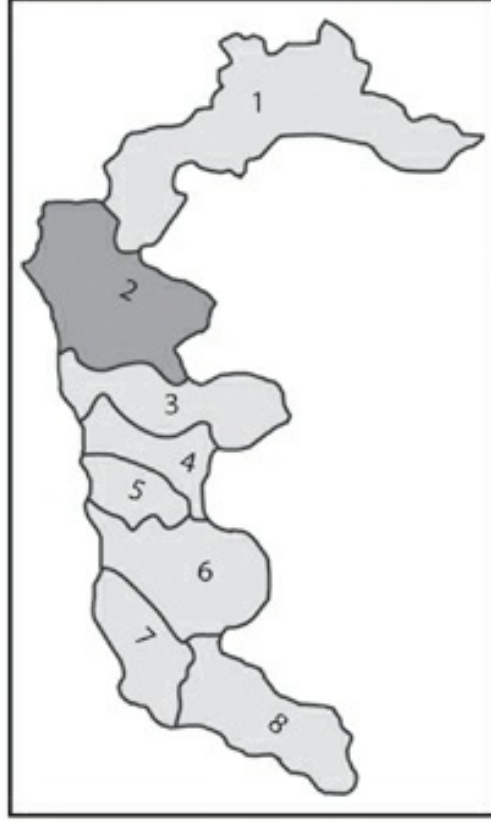
Dated this twenty-sixth day of August, Nineteen hundred and forty seven.

Archibald W. Fraser
(Governor-General of India)

Kashmir Region

பாகிஸ்தான் வசமுள்ள காஷ்மீர்

1. நீலம்	5. சுத்னா
2. முஸஃபராபாத்	6. கோட்லி
3. பாக்	7. மிர்பூர்
4. பூஞ்ச்	8. பிம்பர்